Norman Spinrad
Deus EX

I

Se zice că astea sunt ultimele zile, măicuţa Gaia a fost asasinată de odraslele ei degenerate, recifele sunt acoperite de cadavre, gheaţa continuă să se topească, apele să crească şi biosfera să se lichefieze ca o meduză mare, eşuată pe ţărmul lui Marte.

Suntem descendenţii şi descendentele unor bătrâne maimuţe, fără doar şi poate, nu prea înţelepte. Dar, pe de altă parte, una dintre cărţile noastre sfinte spune că suntem făcuţi, cu toţii, din ţărână. Aşa că, având în vedere obârşiile noastre, poate că nu ne-am descurcat prea rău. Şi, cu meseria mea, am ajuns la convingerea că până şi entităţile din Partea Cealaltă nu fac decât să joace, cât pot mai bine, cărţile care le-au fost împărţite de altcineva...

Mi s-a spus că asta nu-i o atitudine bună. Dar mulţi dintre cei care afirmă lucrul ăsta mă plătesc cu bani grei ca s-o adopt în folosul propriilor lor combinaţii. Fiindcă numai aşa poţi trata cu ceea ce se află în Partea Cealaltă, indiferent dacă socoţi că ai de-a face cu spirite electronice, cu „scumpii noştri dispăruţi" sau doar cu fantomele de sisteme experte, care bântuie biţii şi octeţii.

Chiar de crezi că în Partea Cealaltă nu există nimic capabil de simţire, sunt destui care ştiu să modelizeze sentimentele suficient de bine, pentru a trece cu succes orice test emoţional Turing. Aşa încât, o dată ajuns în Roma de după moarte, ai tot interesul să-ţi modelizezi ca atare manierele, pentru că entităţilor de-acolo nu le e greu deloc să te facă să-nţelegi când o atitudine de genul eu-sunt-mai- real-decât-tine le scoate din sărite.

în ceea ce mă priveşte, nu mă amăgesc, omule. Chiar dacă m-am născut în zilele de pe urmă, puţinul care-a mai rămas din bătrâna noastră biosferă bolnavă o să mai dăinuiască încă multă vreme după ce eu mă voi fi dus la răsplata mea aleasă.

Poate că Iarba e cea care-mi dă seninătatea asta. Fiindcă taica Sol nu mai pare atât de prietenos astăzi, fără ozonul care

să protejeze sărmana noastră piele de razele lui mortale. Dar părerea mea e că nu astrul zilei s-a schimbat. Ca să nu mai pun la socoteală că, fără el, ar fi doar întuneric! Drept care, eu unul mă ung cu cremă parasol, îmi pun vechea pălărie de paie şi ochelarii negri, îmi aprind o ţigară cu marijuana şi o pornesc la drum pe mările însorite.

Numeşte-mă, dacă vrei, Ishmael. Nu e numele meu, însă prefer să plec urechea la Marea Galenă Albă decât să mă alătur marşului funebru!

Numele meu adevărat e Marley Philippe, şi locuiesc pe Mellow Yellow[1]. Asta-i ambarcaţia mea, omule, nu vreo năzăreală provocată de Iarbă, şi, pentru mine, e cum nu se poate mai reală. Am cumpărat-o din câştiguri ilicite - mai bine să nu ştii de ele -, acum şase ani, şi încă-i tot ce poate fi mai performant.

Yellow e un velier de doişpe metri, ale cărui „pânze" servesc şi ca baterii solare. în plină noapte, pe o mare ca oglinda, şi cu rezerva totală de energie acumulată în trei zile, e şi acum în stare să facă şaptesprezece noduri timp de zece ore în şir şi să-mi alimenteze echipamentul de lucru, ba chiar să-mi asigure şi cincizeci de waţi de muzică de voiaj. La un ciclon mai nasol, velele se repliază în catarge, catargele se rabat în punte, cupola cockpitului se ridică şi pot să etanşez o cabină, cu o bucătărioară curăţică, un frigider baban şi tot ce-mi trebuie ca să trăiesc la bord, inclusiv, la o adică, să mă joc de-a submarinul.

Ce altceva şi-ar mai putea dori un pârlit ca mine? Decât, fireşte, o mare plină de peştişori zburdalnici şi de insule tropicale, la fel de pline de fructe delicioase şi de fetişcane oacheşe lenevind sub soarele mângâietor. Ce-i drept, astea-s cam greu de obţinut acum, când paradisul din Antilele strămoşilor mei s-a redus la un şirag de roci vârâte unele într-altele, care se cramponează de vestigii de munţi înconjurate de mlaştini litorale muribunde, şi toate insulele din Pacific, în afara celor mari, urbanizate, s-au scufundat de multişor în oceanul pustiit.

Dar, dacă mâna nătângă a omului a distrus ostroavele însorite de altădată, prostia omenească a şi creat, tot la fel de inconştient. A creat, în Scandinavia, fiorduri unde, printre falnice faleze abrupte şi năpădite de o junglă subtropicală, poţi naviga

pe ape cristaline, în care focile se refugiază ca să pască bancuri de sardele. A creat întinsa Mare a Egiptului, unde străbaţi opt sute de kilometri de stufăriş, invadat de păsări care fug de deşertul Africii Centrale. A creat posibilitatea de a face explorări subacvatice pe străzile de smarald - verde coclit! - ale fostului New Orleans. A creat majoritatea ţărmurilor transformaţionale ale Mediteranei, unde îmi petrec timpul din noiembrie până în aprilie.

Cu cremă parasol, cu pălărie de paie şi cu ochelari negri, soarele nu-i atât de aprig în această perioadă a anului. Iar dacă ai norocul să fii negru, ca mine, chiar poţi să profiţi de el.

Note:

[1] După titlul unui popular cântec al lui Donovan, din perioada „psihedelică"; în argoul traficanţilor şi consumatorilor de droguri: coajă de banană uscată, pentru a fi fumată, LSD sau tabletă de Valium (n. tr.).

îmi place să traversez strâmtoarea Gibraltar pe la sfârşitul lui octombrie şi să navighez spre Est, prin largul litoralului nordic - ceea ce se numea cândva Costa Brava şi Cote d'Azur. Alcătuită când din munţi coborând în mare, când din câmpii de coastă şi delte, e o veche, foarte veche, regiune a aşa-zisei lumi civilizate, care-a acumulat ruine interesante încă înainte ca romanii să înceapă a le trage şuturi în fund grecilor.

Cea mai mare parte a ultimului strat, cel mai puţin romantic, fâşia de plajă ticsită de farafastâcuri pentru turişti de la sfârşitul secolului al XX-lea, care se întindea de la Stâncă până la Nisa, a fost acoperită, slavă Domnului, de ape, lăsând doar oraşele plutitoare locuite de boat people[1] deasupra hotelurilor scufundate, devenite azi tabere de refugiaţi pentru puţinii peşti rămaşi în marea ce agonizează.

în unele locuri, în care vechea coastă era mai accidentată, oraşele şi satele s-au letras, încetul cu încetul, pe pantele abrupte, pe măsură ce apa urca; în altele, localităţi situate cândva la înălţime, se află, astăzi, la nivelul mării. De-a lungul litoralului estic al Americii de Nord, pe coastele Mării Nordului, şi-n alte zone asemănătoare, unde marile oraşe depopulate se pitesc în spatele uriaşelor diguri, s-ar zice că-i o linie de bătaie, unde se ştie dinainte cine va fi învins. Dar aici, jos, populaţiile rămase par, de-a dreptul, să fi urmat curentul, aşa cum au

facut-o dintot- deauna satele şi oraşele lor de coastă, veşnic năruite, urcând şi coborând o dată cu timpul şi cu marea.

în prezent, o iau, de obicei, pe lângă cizma Italiei, cam până prin dreptul Siciliei, apoi traversez marea spre coasta africană. înainte, urcam uneori de-a lungul ţărmului adria- tic, până la acea bătrână Veneţie defunctă, ca să fumez Iarba în mijlocul ruinelor pelagice şi să mă înduioşez de măreţele nebunii ale Omului Lumii Vechi, ale cărui monumente trainice sunt cele dedicate unei posterităţi infinite a Gloriei Apuse.

în ultimii ani, nu m-am mai aventurat aşa departe; nu-mi place să concurez cu soarele estival, ca să mă întorc în Atlantic şi să urc până la fiorduri, pentru a aştepta sfârşitul verii sub ceruri mai clemente.

Odată, pe la începuturile carierei mele migratoare, am parcurs în viteză itinierarul meu răsăritean şi am coborât valvârtej pe lângă coasta italiană, ca să pot da o raită prin insulele greceşti, înainte de-a fi nevoit să fac cale întoarsă pentru a evita soarele. Amarnică greşeală, omule! Calculele mele s-au dovedit mult prea optimiste... Iar iluziile mele clasice, aşijderea.

Note:

[1] Refugiaţi care locuiesc pe ambarcaţii improvizate (n. tr.).

Insulele greceşti au păţit-o urât de tot. După ce peştii au murit şi soarele a devenit funest pentru turism, economia s-a dus de râpă, iar livezile şi păşunile s-au ofilit. Aşa încât, din regatul vrăjit al miturilor lui Homer, n-au mai rămas decât nişte insule-osuare, abandonate actualmente unor cete de şobolani de ruine umani, care înoată jalnic către tine, cu un cuţit în dinţi şi cu o sticlire înfometată în ochi.

Fratele meu negru, să nu te prindă răsăritul soarelui de vară pe meleagurile astea!

Dar m-a prins. Sute de insule se înălţau încă, mai mult sau mai puţin, din marea moartă, de culoare azurie, toate, cu osemintele albite ale unor aşezări omeneşti, care existau deja de vreo mie de ani atunci când strămoşii mei au fost smulşi de la sânul maicii Africa, pentru a fi aruncaţi în temniţa blestemată a Babilonului american. Nu ştiu ce căutam navigând de săptămâni pe această Mare a Sar- gaselor pietrificată, cu straniile ei vestigii de orăşele de coastă şi cu sublimele ei

monumente de marmură bătute de vânturi, deprimante, prea moarte chiar şi pentru nişte fantome homerice.

Orice voi fi căutat, nu am găsit! în schimb, o creştere prea timpurie a procentului de ultraviolete m-a surprins pe când mă aflam încă în largul coastelor algeriene, şi-a trebuit să rămân timp de opt zile în cockpit şi în cabină, meditând la oroarea celor ce se petreceau, fără a cuteza măcar să mă ating de Iarbă.

In cele din urmă, mi-am spus că nu cumpărasem Mellow Yellow ca să devin un explorator temerar, sau ca să-mi întunec orizontul cu aduceri aminte despre ceea ce trebuie să fi fost pe vremuri lumea noastră, ci pentru a cutreiera la nesfârşit mările cele mai tihnite pe care le puteam găsi, realizând astfel, cât mai bine, visul ancestral vehiculat de toate acele cântece retro-reggae, atât de populare în New Yorkul copilăriei mele.

Dacă voiam să mă joc de-a Cristofor Columb şi să mă aventurez în ape adânci, necunoscute, întrebându-mă dacă nu urma s-ajung la capătul lumii şi să navighez în vid, aveam tot ce-mi trebuia în Partea Cealaltă.

Peştii nu mai sar din mare în plasa oricărui pierde-vară care colindă plaja. Nici eu nu mai pot trage la ţărm unde mi se năzare, ca să-mi fac plinul cu fructe culese din copaci. în plus, omul mai are şi alte cheltuieli în viaţa asta, aşa că iată de ce până şi eu am nevoie de-o slujbă!

Note:

' Velă mare, triunghiulară, uşoară şi concavă, situată înspre prova şi folosită la navigaţia cu vânt din spate (n. Ir.).

Majoritatea slujbelor încă mai înseamnă să te duci undeva la lucru, ceea ce presupune să ai şi un domiciliu. Big Boardul însă e peste tot şi nicăieri, astfel încât, aceia dintre noi care se îndeletnicesc cu el pot să hălăduiască pe unde le e vrerea, după pofta inimii.

în ceea ce mă priveşte, posed un hamac agăţat în cabină, lângă consolă, şi-un spinnaker[1] antenă-satelit. Tot ce âm de făcut e să mă întind în hamac, să-mi pun dino- casca şi să mă conectez.

Sunt ceea ce s-ar putea numi un fel de detectiv particular: ochi, urechi şi nas de copoi de închiriat. La New York, unde lucram în meatwarestăteam cu ochiul la gaura cheii, supravegheam camere de hotel cu contorul în funcţiune, pipiţe,

inşi libidinoşi şi soţi infideli, cu brice antice puse la îndemână, pe noptieră.

Actualmente, domeniul meu e Partea Cealaltă. Unii ar putea spune că nu-i tocmai lucrul cel mai indicat pentru sănătatea ta mintală. Dar, ascultă-mă pe mine, omule, e mult mai puţin periculos pentru gingaşul tău cur negru.

Frontiera transcorporală e un adevărat filon pentru profesia de jurist, şi, în consecinţă, pentru rarii investigatori privaţi care ştiu cum să se descurce, încât să pună lucrurile la cale cu entităţile din Partea Cealaltă.

O întreagă faună juridică a proliferat din momentul în care barosanii au început să-şi cloneze entităţi succesoare ale matricei meatware încă dinainte ca siliciul să devină calea rafinată pe care nu trebuie s-o apuci.

Chiar şi-n ziua de azi, cu uniclonele pe care mai toate legislaţiile le recunosc ca fiind prelungirea tiparelor lor meatware originare, chestiunea statutului duplicatelor suscită o grămadă de procese. Meatware-ul unui tip expiră, strivit de-un munte de datorii şi ţinând mâna unei neveste de care-aşteaptă să se descotorosească de zece ani. Or, omul a subscris la o poliţă forfetară de cinci dolari. Prin urmare, se cultivă cinci clone ale genotipului său şi i se transferă software-ul în fiecare dintre ele.

Care-i originalul? Nici unul? Toate cinci? Pe cine caută banca depozitară a documentului său? Cu cine e căsătorită legal văduva defunctului? Cui i se încredinţează copiii spre creştere? Cine ia casa? Dar acţiunile?

Şi ăsta nu-i decât vârful meatware al aisbergului. în general, duplicatele meatware sunt considerate cel puţin

Note:

[1] Hardware, software... meatware! Meat-camc,prin extensiune: corp. trup (n. tr.).

fiinţe umane cumsecade, dar entităţile informatice din Partea Cealaltă reprezintă aur curat sub aspect legal.

Niciodată, dar absolut niciodată, nu se va reuşi să se definească juridic toate astea. în afara matricei meatware, nimic n-a fost recunoscut vreodată ca fiind uman, din punct de vedere legal. Ceea ce nu-nseamnă că n-am avut de-a face cu o mulţime de cazuri în care moştenitorii au ajuns pe drumuri din cauza

unui testament abrogat în timp real de entităţile succesoare transcorporale. Pe de altă parte, sub legislaţii mai conservatoare, cetăţenii din Partea Cealaltă nu au mai multe drepturi decât un program de calcul tabelar, iar moştenitorii obişnuiesc să revândă subrutine, sau chiar copii complete, ca sisteme experte aservite marilor concerne informatice.

Uneori, tiparul meatware cedează în avans drepturile de reproducere a sistemului expert propriului său succesor transcorporal. Uneori, moştenitorii denunţă tranzacţia şi-şi revând propriile lor duplicate, şi cu toţii se dau în judecată unii pe alţii pentru contrafacere. Am lucrat la un caz în care o entitate succesoare i-a intentat proces tiparului său meatware, pentru a anula un astfel de contract, şi a obţinut câştig de cauză!

Văd, aşadar, fel de fel de lucruri. Rechini ai voracităţii universale. Avocaţi ai matricei meatware originare, şi avocaţi care încearcă să reprezinte chiar entităţile succesoare. Agenţi guvernamentali sau creaturi încă şi mai dubioase...

La urma urmei, toată lumea se conectează în permanenţă la Big Board. O faci când consulţi un program de telecomunicaţii, când soliciţi o conferinţă a lui Einstein, când îţi transferi acţiunile ori de câte ori eşti confruntat cu Tony-cel-Slut sau cu Perceptorul. Sistemele videofonice mondiale, băncile de date, reţelele de comunicaţii, sistemele comerciale şi guvernamentale, controlul circulaţiei, reţelele satelit, ecomonitoarele - toate ne mitraliază cu biţii şi octeţii lor pe suprafaţa strălucitoare a Big Boardului.

Îl bidimensionezi pe ecran plat, îţi şopteşte la ureche, poţi să-i vorbeşti şi poate să-ţi vorbească. Poţi să-ţi pui di- nocasca şi mănuşile şi să pătrunzi în interiorul lui, sau poţi doar să apeşi pe o tastatură şi să obţii răspunsuri în cifre şi litere.

Tot ceea ce vrea să vadă majoritatea oamenilor este suprafaţa Big Boardului. Or, suprafaţa oficială e un spaţiu de lucru cât se poate de curat şi de agreabil, cu taste funcţionale normale şi cu entităţi de legătură identificabile, demne de dragostea unei mame.

Dar există un imens abis sub suprafaţa realităţii noastre electronice oficiale, şi, fraţilor, sunt şi rechini în apele alea, sau, în orice caz, simulări de sistem expert echivalente. Iar eu sunt plătit pentru a merge acolo.

Poţi să-mi spui detectiv particular, dar stră-stră-străbu- nicul tău m-ar fi numit şaman. Dintr-un anumit punct de vedere, invoc într-adevăr morţii, deşi există momente în care mai că-mi vine a crede că spiritele sunt cele care mă invocă pe mine...

Dar ocupaţia mea nu-mi îngăduie să adopt genul ăsta de poziţie. Ca toţi detectivii particulari, sunt disponibil la un anumit tarif. Şi ca toţi şamanii, sunt o interfaţă între această parte a Hotarului şi Cealaltă, un mediu, un suport de comunicaţie. Nu un agent activ. Cel puţin asta e ceea ce nu încetez să-mi repet de fiecare dată când destine mai complicate decât bilanţul meu financiar îşi înfig ascuţişul realităţii lor într-un loc sensibil din sufletul meu.

Chiar şi prima oară când am încheiat o afacere cu Biserica Romano-Catolică.

îţi mai aminteşti de Biserica Romano-Catolică? Era pe vremea în care politica întregii lumi creştine se decidea la Vatican. încă de la începutul secolului al XXI-lea Biserica Romano-Catolică era un important actor internaţional şi număra mai mulţi membri decât orice stat-naţiune.

A început să piardă masiv adepţi atunci când Papa Ioan Paul al IV-lea a emis Bula împotriva nemuririi clonelor. Şi chiar dacă, mai târziu, după perindarea câtorva papi, Roberto I a reuşit s-o retracteze, în momentul ăla, softurile succesoare erau deja marea modă de după moarte. Dar nici măcar el nu s-a putut îndupleca să binecuvânteze imor- talitatea transcorporală în paradisul artificial electronic şi, de-atunci, efectivele Bisericii n-au încetat să descrească.

în definitiv, spre deosebire db Iarbă, sacramentele catolice nu permiteau nici o comuniune în timp real cu Dumnezeu. Singura răsplată pe care-o ofereau în schimbul Căii înguste erau laptele şi mierea de pe lumea cealaltă...

Care, bineînţeles, n-avea să vină decât după moartea ta. Dar încă nu trimisese nimeni, niciodată, cărţi poştale ilustrate cu varianta catolică a nemuririi din Partea Cealaltă! Marşai sau nu marşai pe încredere...

I se zicea pariul lui Pascal. Mai bine să crezi! Dacă ai nimerit-o, primeşti în dar o harpă şi-o pereche de aripi. Dacă o dai în bară, n-ai pierdut nimic, fiindcă, oricum, tot ce ne-aşteaptă într-un vid lipsit de Dumnezeu e neantul.

Note:

[1] Varietate cristalină de carbon, a cărei moleculă comportă un marc număr de alomi (n. ir.).

însă de cum a devenit posibil să ţi se transfere holograma conştiinţei în siliciu, în arseniură de galiu sau în supraconductori din familia fullerenilor[1], de cum ţi s-a putut garanta perenitatea softului tău, după expirarea matricei meatware originare, şi posibilitatea de-a alege propria ta variantă de viaţă viitoare electronică din meniul de medii al Big Boardului, sorţii n-au mai fost aceiaşi.

Fireşte, Biserica Romano-Catolică n-a aranjat lucrurile interzicându-le credincioşilor săi nemurirea transcorporală, sub ameninţarea cu osânda veşnică. Astăzi, mai sunt, poate, doar şaizeci sau şaptezeci de milioane de catolici, ceea ce nu-i tocmai impresionant, chiar şi în lumea noastră contemporană depopulată.

Dar Biserica Romano-Catolică este bogată şi are la activ peste două mii de ani de costume şi de liturghii, de muzică şi de mistică, şi, în aceste ultime zile ale planetei noastre, o misiune din partea Vaticanului încă mai poate face să vibreze până şi-un tip ca mine.

Era în decembrie. Mă aflam în largul coastei mediteraneene a Italiei, la vreo trei sute de kilometri de Roma, într-o zi de iarnă în care soarele era suportabil. întins în cockpitul deschis, în compania unei beri şi-a unui spliff[1], mă făceam că pescuiesc în apele moarte, când consola mi-a fluierat primele măsuri ale Simfoniei a cincea de Beethoven, indicativul meu de apel din acea vreme.

Comunicaţia mi-a parvenit prin difuzor şi ecran plat. Doar un prim-plan al unui alb în costum negru - imagi- nea-standard a consilierului juridic de mare corporaţie. Numai că are un guler cam ciudat şi-un lanţ de aur, de care atârnă ceva ieşit în afara cadrului, iar pe creştet poartă un soi de calotă mică, roşie. Toate astea mi se par vag familiare, dar nu fac legătura înainte ca el să se recomande, după care mai că nu-mi vine a crede.

- Mr. Philippe?

- Singurul, domnul meu, unicul.

- Cardinal John Silver, se prezintă el. Trebuie să fixez o întrevedere cu dumneavoastră pentru o afacere foarte urgentă.

Are un păr negru foarte rar şi-o ţăcălie înspicată, ce pare să fi fost dichisită cu laserul acum cinci minute. Politicos peste poate, cu ochi căprui scăpărători, cu o gură care dă impresia că-i obişnuită să surâdă doar la glume subtile şi cu vocea puternică şi mieroasă a unui cuirasat de societate pe acţiuni. Arată a fi genul de persoană tară probleme, care-şi

Note:

[1] Ţigară cu marijuana sau haşiş (n. tr.).

croieşte drum prin viaţă prelingându-se, ca o pisică siameză de diplomat.

Doar că, în momentul ăsta, nu mi se pare tocmai calmul întruchipat. De altfel, nici măcar nu încearcă să se prefacă. Şi e ceva atât de straniu în personajul său, încât nu realizez încă faptul că mă adresez unui principe al Bisericii.

- La dumneavoastră sau la mine, Mr. Silver? întreb, întinzând mâna după dinocască.

- Nu, nu, nu! zice el. Şi aşa e destul de riscant! Trebuie să vă văd în persoană.

- în persoană? Vreţi să spuneţi, în carne şi oase?

- Vreau să spun aici, la Roma, Mr. Philippe, şi asta cât mai repede cu putinţă. Biserica are nevoie urgent de serviciile dumneavoastră pentru o afacere extrem de importantă şi delicată, şi suntem gata să vă remunerăm cu toată generozitatea, dacă ne veţi da prioritate şi veţi acţiona cu promptitudine.

- Pe cine spuneţi că reprezentaţi, Mr. Silver?

- Cardinal Silver, sau Eminenţă, dacă preferaţi, mi-o serveşte el cu semeţie, ca un dos de palmă peste obrazul unui mocofan. Reprezint Biserica, Mr. Philippe, şi în această problemă sunt împuternicit de Sfântul Scaun. Trebuie să veniţi imediat la Roma!

- Păi... dacă mă hotărăsc să accept contractul dumnea-voastră, dacă îmi oferiţi dublul tarifului meu obişnuit şi dacă porniţi contorul chiar din clipa asta, aş putea să ajung în portul cel mai apropiat peste aproximativ o săptămână...

- O să vă trimitem un elicopter.

- O să-mi trimiteţi un... ce?

- Va veni să vă ia un elicopter în mai puţin de trei ore.

Un elicopter! Era de-ajuns doar să te gândeşti la asta

ca să ţi se strepezească dinţii! Blestemăţia aia de maşină- rie- iscoadă din secolul trecut, vampirul însetat de benzină al Căderii noastre în Efectul-de-Seră! O cărămidă zburătoare care gâfâia şi gemea doar pentru a rămâne în aer şi care se băşea bioxid de carbon şi nitruri, precum gaura din curul Diavolului însuşi!

Nu-mi place să-mi părăsesc bărcuţa, decât pentru a acosta, ocazional, în mici porturi liniştite. Nu mă tentează nici să fac turul cloacelor comportamentale ale marilor oraşe ruinate din interiorul uscatului, şi nu-i nevoie să fii vreun cavaler înfocat al Verzilor ca să te zbârleşti la gândul de-a zbura într-o chestie care consumă carburant fosil.

Pe de altă parte, o organizaţie capabilă să-şi procure un asemenea articol de fierărie din Epoca Spaţială, să-l recon- diţioneze şi să-l repună în stare de funcţionare, să-l ţină cumva la adăpost de vigilenţa şi de furia mulţimilor gata de linşaj, să facă rost de benzină pentru a-l pilota şi a-l ridica de la sol, fără vreo teamă vădită de sancţiunile cele mai drastice, era, neîndoios, o organizaţie plină de resurse - financiare şi altele.

- Tariful meu tocmai s-a dublat din nou, îi transmit cardinalului, considerând acum util să cred în calitatea sa de principe autentic al barosanei Biserici. Dar nu mă veţi face să urc în nici un elicopter. Refuz să-mi părăsesc vasul. Dacă doriţi să discutaţi afaceri cu mine, ar fi indicat să-i daţi drumul acum.

- Dacă insistaţi, pot să zbor eu până la dumneavoastră.

- Vorbiţi serios?

- Dacă muntele nu vine la Mahomed...

- Ei, haideţi, Eminenţă, nu puteţi să-mi spuneţi despre ce-i vorba înainte de a vă scoate elicopterul din hangar? Ar însemna să adăugaţi cam mult bioxid de carbon la karma dumneavoastră, doar pentru o şuetă. Ca să fiu sincer, mi se pare imoral.

- Nu mai mult decât mie! Dar, dacă mi-aţi cunoaşte motivele, aţi admite şi dumneavoastră necesitatea. E suficient să spun că însăşi natura problemei noastre face să fie extrem de imprudent a discuta despre ea pe canale sau în medii la care ar putea să aibă acces...

întrerupându-se, aproape că pare să privească peste umăr, pentru a vedea dacă nu-l urmăreşte ceva. Semn sigur, după unii înţelepţi, că probabil asta se şi întâmpla.

- entităţi ostile, în prezent necunoscute.

- Nu-s chiar aşa de sigur dacă vreau să invoc entităţi necunoscute atât de ostile, încât să vă determine să vă stropiţi cu apă sfinţită, când, de fapt, ar fi de presupus că nu credeţi în realitatea lor...

- Biserica n-a susţinut niciodată că entităţile succesoare electronice nu există. Departe de asta, doctrina Bisericii le condamnă ca fiind golemi satanici, uneltirile de pe urmă ale însuşi Prinţului Mincinoşilor. Credeţi-mă, Mr. Philippe, situaţia actuală nu ajută cu nimic pentru a ne clinti din convingerea noastră că Partea Cealaltă a Hotarului, cum o numiţi dumneavoastră, se află în stăpânirea lui Satan.

- E drept că există demoni în străfundurile acelui abis...

- Şi, conform dosarului dumneavoastră, ei vă răspund la chemare, Mr. Philippe.

- Uneori da, Eminenţă. Ceea ce-i uri motiv cât se poate de bun ca să nu invoci ceva, cu care nu vrei să ai. de-a face...

- în privinţa asta, să nu vă temeţi, Mr. Philippe. En... entitatea succesoare pe care dorim s-o... regăsiţi, este cea a unui om care într-o zi va fi, poate, un sfânt.

II

Moartea îi loveşte pe toţi oamenii, iar mie avea să-mi vină rândul curând.

Asta era versiunea scurtă a discuţiei mele cu doctorul. La nouăzeci şi unu de ani - cu o generaţie în plus faţă de durata atribuită de Biblie, după cum se măsurau cândva lucrurile de acest fel -, organismul meu îşi epuizase capacitatea de a suporta gravitaţia, radicalii liberi, bombardamentul solar şi nebunia semenilor mei, şi trebuia să se întoarcă în ţărână, înainte de-a apuca sfârşitul anului. Sistemul meu imunitar se uzase, pur şi simplu, iar eu, care, o viaţă întreagă, îmi respectasem cu sfinţenie jurământul de castitate, aveam să mor, într-o stare clinică deloc diferită de cea a unui desfrânat din secolul al XX-lea.

Trebuia să fii un bătrân preot cu un picior în groapă, ca să apreciezi hazul situaţiei.

Versiunea lungă a discuţiei cu doctorul - vorbele sale cu subînţeles şi pe ocolite mi s-au părut într-adevăr foarte lungi - era ceea ce, în această epocă de obscurantism, se numeşte Alegerea unui Succesor.

Vechile tehnici de clonare, mi-a atras el atenţia, nu erau defel recomandabile în cazurile în care cauza decesului o constituia un exces de perturbaţii în mecanismele genetice de reglaj. în schimb, existau numeroase posibilităţi de matrice tranzistorizate pentru softul meu nemuritor.

A avut nevoie de atât timp ca să-şi formuleze sugestia diabolică, pentru că ştia foarte bine că nu putea s-o abordeze pe şleau cu un om ca părintele Pierre De Leone. Dar, în aceste zile de pe urmă, jurământul lui Hipocrat fusese re- interpretat şi-l obliga să-mi propună Nemurirea Transcorporală, ultima minune din laboratorul venerabilului doctor Faust.

Un bătrân muribund n-ar trebui să fie supus unei ispite aşa de chinuitoare, sau, dacă nu, s-ar cădea să fie scuipată repede, în două vorbe, şi cu asta, bastaîAşa mi-am justificat în sinea mea nepoliteţea, când, într-un târziu, am ajuns la concluzia că un asemenea ermetism era de natură să eternizeze însăşi discuţia noastră.

- Poţi să consideri că ţi-ai făcut datoria, doctore, i-am spus eu, în cele din urmă. Ai în faţa dumitale un om care înţelege perfect numeroasele mijloace prin care un model al conştiinţei sale ar putea dăinui veşnic în câmpurile de siliciu, şi care le respinge pe toate, considerându-le, pentru a fi cât se poate de sincer şi de exact, unelte ale lui Satan.

în anii tinereţii mele, unele spectacole de music-hall prezentau ocazional numere de dans cu Diavolul. Imagini satanice serveau chiar şi la vânzarea cerealelor pentru micul dejun sau a mâncării pentru câini. Doar câţiva sectanţi nebuni i se închinau în mod serios lui Satan, şi până şi Biserica se exprima în doi peri cu privire la realitatea prozaică a prezenţei sale în această lume.

Astăzi, deşi comunitatea celor care cred într-un Dumnezeu al Iubirii mântuitor este şi mai restrânsă decât era în acea epocă ticăloasă, fireşte că Satan a devenit un subiect de conversaţie care trebuie evitat.

Dată fiind starea muribundă a planetei noastre, dat fiind şi faptul că noi înşine purtăm responsabilitatea acestui păcat, atât de cumplit, încât nu i se poate rosti numele, dovada prezenţei lui Dumnezeu nu se mai găseşte decât în inima celui cu adevărat evlavios, în vreme ce prezenţa supărătoare a lui Satan

pe pământ e cam greu de tăgăduit, chiar şi pentru necredincioşi.

Or, în această respingere a Nemuririi Transcorporale, evocarea lui Satan de către un preot catolic, al cărui binecunoscut diferend cu mai mulţi papi, pe această temă, constituise, tehnic, o încălcare a consemnului său de păstrare a tăcerii asupra subiectului, a fost suficientă pentru a închide discuţia definitiv.

Astfel, am putut trece la chestiunile practice. Nu aveam nici o intenţie să mor într-un spital şi, cel puţin în acest domeniu, medicina a evoluat într-un sens mai uman: mi s-a propus o obliterare electronică a centrilor durerii. Nu mi s-a vorbit şi de eutanasie, deşi, la un moment dat, când s-a scuzat pentru a se duce la toaletă, bunul doctor a „uitat" pe birou o grămadă de „medicamente"

Asta se întâmpla la Roma, oraş care-mi inspiră sentimente, în cel mai bun caz, amestecate. Este, totuşi, Cetatea Eternă, capitala milenară a Bisericii, centrul spiritual a tot ceea ce a însemnat viaţa mea. Cum ar putea dori un catolic fervent să-şi petreacă ultimele zile altundeva?

La drept vorbind, destul de uşor. Fiindcă trebuie să mărturisesc un păcat: de fapt, detest acest loc.

Ruinele megalomaniei din epoca Romei imperiale domină încă oraşul, înghiţind tot ceea ce a apărut ulterior, astfel încât, generaţii succesive de glorie decăzută par să se ascundă înlăuntrul lor, asemenea unui set de păpuşi ruseşti, imense şi găunoase în exteriorul istoric, din ce în ce mai mici, pe măsură ce te apropii de prezent, aşa că Roma de astăzi seamănă cu o îngrămădire de maghernițe vulgare, construite la picioarele unui orgoliu faraonic mucegăit.

De altfel, prima oară când am văzut Roma, municipalitatea încă nu se hotăra să se lipsească de scumpele ei automobile şi scutere, de circulaţia dementă care fusese vreme îndelungată coşmarul pietonilor, dar care-i conferise oraşului ritmul său trepidant şi vijelios.

Acum, muzica asta a dispărut, dimpreună cu jumătate din populaţie, şi Roma a dobândit un ultim strat de ruine: cele ale vechilor cvartale de locuinţe abandonate, care fre- mătau cândva de o viaţă citadină frenetică şi gălăgioasă. Astăzi, piatra albită şi stucul ce se fărâmiţează gem sub soarele pârjolitor al

Serei, fântânile legendare sunt secate, şi resturile ofilite ale vegetaţiei îşi aşteaptă, ca şi mine, sfârşitul.

Romanii, condamnaţi la câteva linii anemice de tramvai, la bicicletă şi la mersul pe jos, s-au întors la starea de târgoveţi primitivi - retraşi în cartierele lor, dezbinaţi permanent de nesfârşite şovinisme şi suspicioşi faţă de toţi străinii, dar nu mai puţin hrăpăreţi când era vorba să-şi ia cota-parte din ceea ce mai rămăsese din turism.

E drept că bazilica Sfântul Petru ancorează încă buricul lumii de Roma. Dar, dacă vederea domului său, ce se observă din îndepărtata periferie, inspiră gânduri despre natura eternă a Bisericii, contrastul dintre Cetatea lui Dumnezeu şi sinistrul peisaj urban, creat de om, nu inspiră decât meditaţii lugubre asupra declinului nostru final. Aici, într-un oraş atât de multă vreme preocupat de consecinţele păcatului originar al lui Adam, povara celei de-a doua - şi, după toate aparenţele, fatale - greşeli săvârşite de noi apasă asupra sufletului cu o uriaşă mână de piatră.

Nu doream să-mi petrec ultimele zile într-o astfel de ambianţă. De fapt, cu foarte mulţi ani în urmă, hotărâsem să mă retrag la Griinberg, un sat de munte din Tirol, unde mai există încă văi alpine ce par să fi scăpat catastrofei climatice. Ţinutul rămâne înverzit până spre mijlocul lunii mai, aerul pare cristalin, iar temperatura îşi păstrează blândeţea în cea mai mare parte a anului.

Puritatea de altădată a acestor ecosfere de buzunar este, fireşte, iluzorie. în realitate, procentajul ultravioletelor e periculos acolo, sus, chiar şi într-o zi de iarnă, iar bioxidul de carbon prezent în atmosferă nu se abate de la dezastruoasa normă mondială. Micile cătune pitoreşti sunt părăsite din iunie până în octombrie, iar locuitorii care-au mai rămas migrează spre poalele muntelui, fugind de soarele de vară, aşa cum, odinioară, caprele şi cerbii coborau înainte de căderea zăpezilor hibernale, astăzi dispărute.

Acum, e aprilie, considerată cândva luna cea mai rea. Când aveam să ajung la destinaţie, sătenii din Alpi îşi vor fi început deja retragerea lor anuală. Din punct de vedere fizic, părea curată nebunie să-mi petrec ultimele luni acolo, sus, sub focul ultravioletelor. Dar esenţialul deteriorărilor somatice se va fi produs până atunci: apariţia unor noi leziuni ADN nu avea de ce

să sperie pe cineva care plătea deja expunerea de-o viaţă întreagă.

Iar din punct de vedere spiritual, ar fi fost multe de spus despre dorinţa mea de a mă duce să-mi întâlnesc Creatorul în vârful acelor munţi singuratici, expus consecinţelor Păcatului-fără-Nume, de a-mi trăi clipele din urmă în contemplarea dreptăţii divine şi de a-mi afla sfârşitul o dată cu plantele iernii, sub văpaia nemiloasă a soarelui ucigător din miezul verii.

Călătoria mea spre crestele Tirolului a fost la fel de anevoioasă ca orice ultim pelerinaj de această natură. Ba chiar mai anevoioasă... Calea ferată m-a dus până la poalele Alpilor italieni în câteva zile, pe cât de scurte, pe atât de inconfortabile, dar, de-acolo, n-am mai avut parte decât de atelaje cu cai, care se hurducau scrâşnind pe vestigiile prost pavate ale vechilor autostrăzi şi Autobahner, unde, altădată, mugeau şi vuiau, gonind în mare viteză, hoarde de maşini cu benzină, pline de turişti. în cele din urmă, până şi serviciile de cărăuşie s-au dat bătute, şi am parcurs ultima săptămână de drum pe spinarea unui catâr şchiop şi bătrân, înaintând cu greutate în sens opus şuvoiului de săteni uluiţi, care coborau spre adăpostul nesigur al câmpiei.

Când am ajuns la Grunberg, cătunul era aproape pustiu şi am putut să închiriez pe mai nimic o cabană veche şi solidă, modernizată.

Pe vremuri, locul fusese o fermă - se mai vedeau ruinele unei şuri -, apoi o mică staţiune pentru sporturi de iarnă. Stâlpii fostului schilift escaladau încă panta îngălbenită a unei păşuni alpine, înspre piscul golaş din vârful ei. După topirea definitivă a zăpezilor, cabana devenise, probabil, refugiul unui excentric cu dare de mână. Clădirea de lemn fusese închisă în interiorul unui dom geodezic, menit s-o protejeze de radiaţia solară. Până la urmă, panourile nu rezistaseră la ultraviolete, şi locatarii care se perindaseră le spărseseră, sau pur şi simplu nu-şi dăduseră osteneala să repare urmele anilor, căci bucăţi de plastic albăstrit mai aderau şi acum, pe alocuri, la rămăşiţele scheletice.

Dar instalaţiile electrice ale cabanei erau încă alimentate de celule solare în stare de funcţionare, care includeau o mare cămară frigorifică, un hidrofor, ce distribuia apă caldă şi rece, şi o autoculinară dintre cele mai perfecţionate, echipată cu softuri

de sisteme experte italiene, germane, franceze şi chineze. Deşi mult prea mare pentru nevoile mele, locul acesta avea să-mi satisfacă, până la sfârşit, confortul fizic, dându-mi libertatea de a-mi continua călătoria lăuntrică - ultima mea ascensiune.

La început, mi-am consacrat gândurile şi eforturile redactării unui memoriu. în realitate însă, n-am făcut altceva decât să deschid şi să reînchid o colecţie de dosare de lucru, până în clipa în care am renunţat la idee şi am şters din memorii toate copiile unei galimatii atât de stânjenitoare.

în definitiv, spusesem de mult tot ce aveam de spus, şi cea mai mare parte era încă sub efectul unui Edict papal. La ce bun, aşadar, să trudesc pentru a elabora un ultim testament egoist, al cărui glas urma să fie, la rândul său, redus la tăcere?

Am fost deseori întrebat de ce m-am abţinut să public atâtea dintre scrierile mele, supunându-mă ordonanţei papale, faţă de care îmi arătasem în mod vădit dezacordul.

Nu am nici un răspuns care să decurgă din vreo altă logică decât din cea a credinţei. M-am legat prin jurăminte şi am devenit preot cu mult timp în urmă, şi chiar dacă oportunismul m-a îmboldit, poate, destul de des să le regret, tocmai ele aveau menirea să mă împiedice de a ceda la asemenea impulsuri.

N-am fost niciodată altceva decât un preot catolic care s-a străduit să înţeleagă vrerea lui Dumnezeu şi să slujească Biserica Sa cât mai bine, fără a săvârşi păcatul luci- feric al trufiei intelectuale. Poate că unii dintre cei care au onorat Sfântul Scaun n-au fost mai sfinţi decât mine, şi ar însemna să fiu făţarnic dacă aş tăgădui că nu puţini dintre ei mi-au fost chiar inferiori din punct de vedere intelectual. Dar Biserica în sine reprezintă mai mult decât suma elementelor sale umane. Chiar şi succesiunea apostolică semnifică modul în care Dumnezeu îşi croieşte drum prin lutul imperfect al oamenilor. Dacă negăm asta, Biserica rămâne doar o impostură?

Fireşte, în opinia celei mai mari părţi a lumii, Biserica este într-adevăr o impostură. Dacă Dumnezeu L-a sacrificat pe Fiul Său unic pentru a ne răscumpăra păcatele, atunci noi de ce nu am fost salvaţi? Dacă un Dumnezeu drept şi atotputernic este Cel care ne-a dat în pază Pământul, de ce nu a intervenit înainte de a apuca să-l asasinăm?

A invoca răspunsul satanic, înseamnă a provoca seculara replică sarcastică: „L-am întâlnit pe Diavol, şi Diavolul suntem Noi"

Şi-i adevărat, cât se poate de adevărat, dintr-un anumit punct de vedere. Omul e cel care nu şi-a făcut datoria de paznic şi a răstignit biosfera pe o cruce inversată, de sulf şi pucioasă fosile. Şi tot Omul e cel care, incapabil să împiedice consecinţele greşelii sale pentru întreaga specie, încearcă să scape în faţa Judecăţii-de-Apoi, ascurizându-se în softvvare-ul fără suflet al unui Succesor Transcorporal.

Cine poate tăgădui că aceasta e o comportare satanică? Dar a ne crede stăpânii satanici desăvârşiţi ai forţelor obscure ce trec prin noi este şi mai satanic. Căci înseamnă să negăm tot ceea ce continuă să promită Biserica, la sfârşitul timpurilor: mântuirea şi salvarea, dacă nu pentru planeta noastră sau pentru dăinuirea noastră terestră, cel puţin pentru lumina care străluceşte chiar şi înlăuntrul spiritului celui mai ignorant.

Dacă nu putem crede în izbăvire, ce suntem noi? Dacă nu cred că Autorul izbăvirii se află la lucru în spatele imperfecţiunilor Bisericii Sale, atunci nu sunt un adevărat preot. Dacă renunţ la disciplina Bisericii, pentru a urma propria-mi conştiinţă imperfectă, nu înseamnă, în ultimă instanţă, că vă- duvesc Biserica de contribuţia mea, după cum mă văduvesc şi pe mine de harul ei?

Iată gândurile ce-i frământă mintea unui bătrân preot pe ducă, şi care are altceva de făcut decât să măsoare cu paşi vlăguiţi o pajişte ofilită sub soarele Serei, încercând să se resemneze cu viitorul său fatal, sau să şadă sub catedrala-fantomă a unui dom scheletic, pentru a medita la disputele teologice ale trecutului.

M-am născut în sânul unei comunităţi de credincioşi, pe cale de a se diminua, într-o familie de fermieri francezi, producători de lactate, care încercau să supravieţuiască în Masivul Central. Când, în cele din urmă, părinţii mei s-au văzut siliţi să coboare la Clermont-Ferrand, pentru a căuta de lucru, m-am pomenit într-un peisaj urban lugubru, pe lângă care seminarul părea o fericită evadare. Ca tânăr preot, am fost trimis în Urgia Amazonului, unde am avut prilejul să constat prin experienţă proprie zădărnicia ademenirii morţilor la cimitir, cu saci de grâne, pentru a le predica mântuirea la urechile lor surde.

Rapoartele trimise de-acolo au fost primele mele scrieri cenzurate de Biserică. Dar ele au atras asupra mea atenţia unui cardinal cu aceleaşi vederi, care a impulsionat progresul carierei mele în ierarhia intelectuală a Bisericii - reprezentată de mine, din când în când. în faţa multimediei.

Asta se întâmpla cu puţin timp înainte ca Roberto I să emită Bula ce le conferea continuitatea spirituală clonelor succesoare unice. Mă număram printre cei ale căror argumente aveau să fie spulberate de infailibilitatea Papei.

- Unde se vor opri toate astea? am întrebat în faţa camerelor şi a microfoanelor. Dacă o singură copie de software personal conţine sufletul nemuritor al tiparului său trupesc, cum s-ar putea susţine că acesta lipseşte din a doua copie, sau din a treia, sau din a mia? Adevărul e că ele trebuie să fie, toate, simple simulări de sisteme experte, deoarece sufletul, fiind indivizibil, nu poate fi reprodus şi, fiind nemuritor, nu poate fi captat într-o matrice fizică tranzitorie.

- Ne-aţi putea da interpretarea ortodoxă a numericului, părinte?

- Sufletul nu poate fi transplantat dintr-un corp în altul, ca orice organ clonat. Clona ta succesoare nu este decât o matrice meatware programată să-ţi modelizeze conştiinţa. Dar conştiinţa ta nu mai există, iar sufletul tău se află deja în faţa Tronului Judecăţii.

- în termeni mai simpli, părinte De Leone?

- Eşti mort, şi clona ta e un golem satanic, sufletul tău se află în mâinile lui Dumnezeu, iar ştiinţa nu va putea niciodată să schimbe ceva din toate astea.

Fireşte că, la puţin timp după ce Roberto I a emis Bula papală care mă contrazicea, zilele mele ca purtător de cuvânt al Bisericii erau numărate şi, cu sau fără voia mea, debutasem deja în cariera de teolog opozant.

Trebuie să mărturisesc că, la început, mi-au lipsit reflectoarele şi am bombănit împotriva jurămintelor mele. Dar, deşi Biserica prezintă o faţadă monolitică, disidenţele sunt îngăduite, şi chiar încurajate, în cadrul discursului său intelectual intern, atâta vreme cât rufele murdare se spală în familie. Astfel încât, nu am întârziat să mă adaptez – în cele din urmă, cu un sentiment de uşurare - la rolul pe care l-am jucat o

viaţă întreagă: acela de a reprezenta un punct de vedere minoritar în doctrina Bisericii.

Ceea ce nu înseamnă că n-am vrut să-mi văd punctul de vedere prevalând, că n-am privit cu oroare momentul în care doctrina Bisericii a ajuns să le acorde comuniunea uniclonelor, mergând până la a pune sub semnul întrebării imaterialitatea sufletului însuşi.

Cât despre infailibilitatea pontificală, ea trebuie înţeleasă într-un sens corporativ. Biserica are nevoie ca, în absenţa vădită a unei intervenţii divine directe, cineva să fie infailibil, tocmai pentru a rezolva unele controverse teologice atât de grave. Atunci, de ce nu Papa? Decizii pontificale cândva infailibile au fost întotdeauna modificate în mod infailibil când Dumnezeu recunoştea că era necesar pentru evoluţia Bisericii Sale.

Dar acolo sus, în munţi, semnificaţia tuturor acestor lucruri a început, asemenea vieţii mele, să se piardă, pentru a tinde spre o ultimă epifanie. Zi după zi, mă aventuram tot mai mult în lumina albă, mortală, şi în fiecare zi aveam impresia că mă apropii tot mai mult de un har divin insesizabil. Eram pregătit să mă înfăţişez înaintea creatorului meu, chiar nerăbdător ca Revelaţia Supremă a Chipului Său să mă ia.

Dar Dumnezeu, după cum avea să se dovedească, îmi rezervase o ultimă misiune.

într-o seară senină, pe când soarele dispărea în spatele piscului şi mă înapoiam la cabană, un vuiet îndepărtat a răsunat în liniştea alpestră, un unduit curios, sacadat şi totuşi continuu, care s-a transformat repede într-un monstruos zumzet de libelulă, a devenit din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai mecanic, până când, dintr-o dată, o arătare demonică s-a ivit în depărtare, deasupra crestei.

în primul moment, am rămas încremenit. S-ar fi zis că o enormă insectă furioasă, bătând din aripile ei transparente, cu o violenţă supranaturală, sfâşia văzduhul, venind către mine.

Apoi mi-am dat seama că era metal şi plastic, şi că zgomotul straniu provenea de la un motor cu explozie. Iar când maşinăria a aterizat în faţa cabanei, răspândind vapori de benzină şi bioxid de carbon, spre stupoarea şi oroarea mea, am ştiut prea bine ce era.

Elicopterele nu erau atât de rare pe vremea copilăriei mele. în ţinuturile Amazonului, văzusem aceşti necrofori tehnologici

bâzâind pe deasupra pădurii tropicale. Constituiau semnul distinctiv al puterii şi-al privilegiilor: al ofiţerilor superiori, al potentaţilor locali şi al marilor industriaşi, temuţi şi detestaţi ca atare de năpăstuiţii pe care-i survolau.

Astăzi, desigur, ca toate vehiculele cu ardere internă, sunt interzise de majoritatea legislaţiilor din lume. în orice caz, dispensele pentru posesia sau pilotarea lor sunt rezervate adevăraţilor principi ai acestei lumi decăzute.

Sau, Doamne fereşte, principilor Bisericii, pe cât se părea! Căci din habitaclu descindea tocmai un asemenea personaj, cu calota roşie acoperită de-o uriaşă cască solară cu boruri, cu ochii ascunşi îndărătul unor impenetrabili ochelari cu lentile-oglindă. însă, după barbişon şi după ţinută, fără a mai pune la socoteală neobişnuita capă roşie, pe care părea să fi îmbrăcat-o de circumstanţă, nu putea fi decât cardinalul John Silver. Conform zvonurilor ecleziastice, acesta întemeiase coaliţia ce o crease pe Papesa Mary I.

Cardinalul Silver era un om pe care-l întâlnisem cu diverse ocazii, dar cu care nu purtasem vreo conversaţie în adevăratul sens al cuvântului. îl cunoşteam, aşadar, mai cu seamă din auzite, ceea ce era mai mult decât suficient.

Ca şi Suveranul Pontif, era american, lucru de care, spre deosebire de mulţi alţii, nu i-am acuzat niciodată. Pentru oamenii obişnuiţi, devenise mult mai convenabil să le impute americanilor - principalii consumatori de petrol şi emiţători de bioxid de carbon, de peste un secol - moartea iminentă a biosferei. Desigur, e mult mai comod să arunci vina monstruosului păcat al speciei umane în cârca cetăţenilor unei naţiuni căreia hazardul istoriei noastre milenare i-a întins, în mod accidental, securea călăului. Iartă-i, Doamne, căci nu ştiau ce fac!

Cardinalul Silver era şi un prelat politic - tagmă pe care n-am prea avut-o la inimă -, un soi de Richelieu versat în economie şi în relaţii publice, care-i şoptea Papei la ureche cifrele de bilanţ şi rezultatele sondajelor de opinie.

Biserica are nevoie de asemenea prelaţi, chiar şi numai pentru a supravieţui în această lume, şi, judecând după situaţia ei jalnică din prezent, are nevoie de cât mai mulţi. N-aş merge, totuşi, până la a-i considera un rău necesar. Şi ei o slujesc, iar în marea majoritate a cazurilor, cu o convingere autentică.

Dar, în cadrul conclavului, cardinalul John Silver condusese ascensiunea lui Mary Gonzales la papalitate în maniera unui şef de partid din vechiul Chicago, făcând troc de servicii, promiţând subsidii şi discutând teologie ca un consilier de campanie electorală.

Deliberările trebuie să rămână secrete şi nu se păstrează nici o minută, dar, credeţi-mă, cardinalii nu sunt imuni la tentaţiile bârfelor picante, după cum nici ceilalţi preoţi nu se sfiesc să răspândească cleveteli bine alese, venite de sus...

Colegiul Cardinalilor, ca şi Biserica, se afla într-un impas. Şi, din nou, în legătură cu acelaşi subiect care o obsedase pe durata celei mai mari părţi a vieţii mele.

Aşa-zişii progresişti susţineau că scăderea numărului credincioşilor era dovada de necontestat a faptului că Biserica n-a reuşit să se adapteze la noile timpuri, că excomunicarea tuturor celor care voiau să-şi transfere conştiinţa în entităţi succesoare era o măsură pe de-a-ntregul autodistrugătoare şi că ar fi trebuit, poate, chiar să încercăm să ajungem Ia sufletele necredincioşilor care rătăceau în Partea Cealaltă şi care, cu siguranţă, aveau nevoie disperată de mântuire.

Tradiţionaliştii, printre care mă număram şi eu, replicau că influenţa spirituală a Bisericii nu se măsura după numărul adepţilor, mai cu seamă când acesta trebuia umflat, recurgându-se la artificiile Diavolului.

între cei doi poli ai Colegiului Cardinalilor exista un centru larg, care jiu dorea decât dispariţia întregii probleme şi care bara calea tuturor candidaţilor, indiferent din ce tabără proveneau.

Atunci când conclavul a ajuns în pragul epuizării şi al exasperării, cardinalul Silver şi-a dat cărţile pe faţă. în acel moment, l-a propus pe cardinalul Mary Gonzales.

Poate că Mary Gonzales nu fusese printre primele fe- mei-preoţi, dar fusese prima femeie în toate celelalte demnităţi clericale: episcop, arhiepiscop, cardinal. Aşa că, de ce nu şi prima papesă?

Nu cred că mai e cazul să descriu stupoarea şi consternarea cu care a^bst primită anunţarea acestei candidaturi, deşi amănuntele cutremurătoare sunt departe de a fi străine de experienţa mea.

Când spiritele s-au mai calmat, cardinalul Silver şi-a expus argumentele. Simpla idee a unei papese a ajuns să galvanizeze conclavul, care, cu câteva clipe înainte, fusese paralizat de schisma insolvabilă ce sfâşia Biserica, secă- tuindu-i energiile şi făcând-o să-şi piardă orice credibilitate în faţa practicanţilor ei, tot mai puţini la număr, fără a mai vorbi de cei pe care încerca să-i convertească.

Dacă nu-i putem da de capăt, să lăsăm această problemă deoparte, încât publicul să uite de ea. Să arătăm lumii că Biserica e capabilă de-o viziune dinamică, să cruţăm de falocraţia noastră jumătate dintre potenţialii convertiţi de pe glob, să ocupăm principalele ştiri cu un eveniment pozitiv, să-l alegem pe cardinalul Mary Gonzales şi să creăm un superstar capabil să rivalizeze cu Ioan Paul al II-lea.

Sau formulări şi mai subtile, cu acelaşi efect.

Dacă aş fi fost de faţă, probabil că m-aş fi lăsat şi eu convins, cu condiţia ca alegerea unei papese să nu se fi oprit asupra cardinalului Mary Gonzales. Mary Gonzales crescuse pe străzile mizerabile şi pustii ale unui Los Angeles muribund, pe vremea Războaielor Apei. în adolescenţă, fusese un fel de ecoteroristă, care se refugiase mai apoi într-o mănăstire, pentru a scăpa de poliţie.

Trecuseră de-atunci câteva decenii lungi, şi aceste păcate ale tinereţii dobândiseră aura romantică de care beneficiază diversele slujbe amărâte din viaţa unui scriitor, menţionate într-o notiţă biografică de pe coperta a patra. Cardinalul Mary Gonzales la vârsta maturităţii era o ilustrare strălucită a puterii izbăvitoare a Bisericii, şi nu aveam nici o îndoială în această privinţă; ca persoană publică, cel puţin, cardinalul Gonzales reprezenta o imagine seculară perfectă a feminităţii sacerdotale.

Era o susţinătoare dârză a egalităţii femeii, dovada obiectivă a angajamentului modem al Bisericii în această direcţie. Făcând mult caz de strămoşii ei din lumea a treia, era de partea deznădăjduiţilor împotriva îndestulaţilor, a săracilor împotriva bogaţilor, a asupriţilor împotriva asupritorilor şi, fireşte, a rămăşiţelor ecosferei împotriva oricăror noi ravagii provocate de om.

Admirabil. Un model de perfecţiune. în alte împrejurări, poate, chiar o papesă utilă şi eficientă.

Dar, astăzi, nu de asta aveau nevoie Biserica şi lumea pe Tronul Sfântului Petru. în privinţa unicului şi celui mai important subiect spiritual asupra căruia trebuia să se pronunţe Biserica, dacă sufletul însuşi era creaţia nemuritoare a lui Dumnezeu, sau doar un simplu artefact uman - un software susceptibil de reproducere -, acest prelat, cum nu
se poate mai public, această personalitate a dezbaterilor televizate păstrase întotdeauna, în mod evaziv, tăcerea.

Astfel încât, deşi nu am nimic contra papeselor sau a cardinalilor politici, cardinalul Silver figura în capul listei musafirilor nepoftiţi, pe care nu eram dispus să-i primesc nici în cele mai bune condiţii, darămite când îmi întreru- peau ultimele meditaţii spirituale, pogorând din cer într-un elicopter pontifical ostentativ.

- Cărui fapt datorez această înaltă onoare, Eminenţă? am întrebat în chip de salut, în timp ce cardinalul Silver stătea pe loc, apăsându-şi casca solară pe cap, pentru a nu-i fi smulsă de suflul rotorului, şi aplecându-se din reflex la fiecare trecere a palelor pe deasupra sa.

- Ce-ar fi să discutăm despre asta înăuntru, părinte De Leone? a replicat el.

în momentul în care bătea în retragere spre cabană, cu o grabă nedisimulată, aproape că l-am văzut strângând din pleoape în spatele lentilelor sale impenetrabile.

- O expunere de câteva minute nu va fi semnificativă din punct de vedere statistic, Eminenţă, l-am asigurat eu, gâfâind pentru a ţine pasul cu el.

- De ce să ne asumăm riscuri inutile? a ripostat el, fără să-şi încetinească mersul.

Curioasă atitudine din partea cuiva care tocmai sosise cu un elicopter! Dar cum a ajuns la adăpost, în interiorul cabanei, cardinalul Silver şi-a recăpătat calmul princiar.

- Trebuie să te întorci imediat la Roma, cu mine, a spus el, după ce şi-a scos casca şi ochelarii de soare.

- Eminenţă...

- Da, ştiu, părinte, sunt la curent cu starea dumitale şi, dacă ar fi fost după mine, n-aş fi tulburat ultimul dumitale refugiu. Dar şi eu execut ordinele directe ale Suveranului Pontif în această afacere.

- Ce afacere? am bâiguit, abia trăgându-mi sufletul.

- Nu ştiu, nu m-a informat, a răspuns cardinalul Silver, pe un ton mult mai puţin autoritar.

- Papesa v-a trimis până aici ca să readuceţi un muribund la Roma, şi nu ştiţi de ce?! am exclamat, pe cât de uluit, pe atât de mânios. îmi vine greu şă cred una ca asta din partea dumneavoastră, a cardinalului Silver!

Cardinalul a râs uşor ironic, devenind aproape simpatic.

-Dacă te numeri printre aceia care cred că Mary Gonzales a fost vreodată marioneta mea, te aşteaptă o experienţă interesantă, părinte De Leone, a spus el, sec. Această papesă gândeşte cu propriul ei cap, şi ce cap!

III

Se ivi deasupra orizontului, la Est, pe fundalul reflexelor roşii şi purpurii ale unui asfinţit al soarelui de Seră, în plină mare, ca o chestie dintr-un clip publicitar de televiziune din secolul al XX-lea, întruchipare a libertăţii şi-a forţei brute, menite să te poarte spre paradisul tău balnear, în cadenţa monotonă şi de nestăvilit a rotorului.

Numai că eu mă aflam deja în paradisul cu pricina, omule. Iar el venea spre mine cu zgomotul lui infernal, cu duhoarea şi vaporii lui de benzină, în timp ce eu stăteam ghemuit în cockpit, trăgând cu ochiul la spliff, ca şi când asta l-ar fi putut face să dispară.

Porcăria dracului rămase suspendată în văzduh la câţiva metri de etamboul meu, înainte de a coborî ca un lift hodorogit până la cinci coţi de punte, spărgându-mi urechile cu heavy metal-ul ei ecomortal, făcând să tremure aerul şi răspândind gaze atât de dense, încât ai fi putut să înoţi în ele. După care, din fundul ei apăru un filfizon agăţat într-un soi de harnaşament. Purta un superb costum negru, ochelari de soare şi o cască de protecţie, argintie. Un cablu îl pogorî până ce picioarele îi ajunseră la vreun metru de suprafaţa mării, apoi elicopterul îl făcu să meargă pe apă, îl săltă peste marginea cockpitului şi mi-l lăsă, mai mult sau mai puţin, în poală.

- Aţi picat la ţanc, Eminenţă, am zis eu, ajutându-l să se ridice împreună cu mine.

Spirit cam nesărat, recunosc, dar nu m-am putut abţine şi, oricum, nici unul dintre noi nu putea să audă nimic din cauza zgomotului asurzitor pe care-l făcea motorul aparatului.

El se descotorosi de harnaşament, îşi scoase casca şi îi făcu semn să plece elicopterului, care aspiră cablul ca pe-un capăt delicios de spaghetti, înclină rotorul spre Est şi, urcând în unghi de treizeci de grade, o luă din loc în direcţia coastei italiene.

- întotdeauna vă place să vă faceţi apariţia în maşinăria asta? am întrebat, de îndată ce timpanele au încetat să-mi mai ţiuie.

- Nu zbor decât la ordinul Suveranului Pontif şi în caz de necesitate absolută, mă asigură cardinalul.

Dar, după cum îi tremurau colţurile gurii, mi-am dat seama că era perfect conştient că-i plăcea.

- Desigur, Eminenţă. Deci, ce-ar fi să trecem direct la afaceri?

- N-am putea coborî înăuntru? spuse el, aruncând o privire neliniştită spre cer, de parcă un pescăruş ar fi dat să i se găinăţeze în cap.

- Ei, relaxaţi-vă, domnule cardinal, soarele asfinţeşte şi curând vor apărea stelele. Doar n-o să ne lipsim de acest splendid apus de soare...

Politicos, i-am oferit împărtăşania Ierbii, pe care el, la fel de politicos, a refuzat-o.

-Nu avem timp să savurăm apusuri de soare, Mr. Philippe. S-ar putea să fie deja prea târziu pentru a mai putea recupera programul nostru...

- Atunci, s-auzim despre ce-i vorba, am zis, instalân- du-mă comod pe bancheta din spate a cockpitului, de unde puteam să trag din ţigară, contemplând ultimele licăriri ale asfinţitului.

A fost de-ajuns pentru a-l convinge că n-aveam de gând să mă las mânat înăuntru, aşa că s-a ghemuit în umbra din tambuchiul cabinei.

- Am pierdut un program de sistem expert, sau, mai exact, ne temem să nu fi fost piratat, poate în scopul duplicării. Pentru noi, problema e foarte gravă.

- Ce program? Care noi? Piratat de cine? Şi unde-i problema? Softuri dispar zilnic dincolo de Hotar.

-Prin noi înţeleg Biserica Romano-Catolică, Mr. Philippe. Programul a dispărut din reţeaua internă a Vaticanului, despre care ni s-a garantat întotdeauna că e cât se poate de sigură. Nu ştim cine ar putea fi hoţul, nici cum a procedat, şi nici ce motive a avut.

Iarba începea să se facă simţită.

- Nu e vorba de sistemul dumneavoastră contabil, aşa-i? am rostit. Doar n-aţi venit în zbor până aici ca să-mi cereţi să prind nişte spioni industriali? Vă referiţi cumva la o... entitate?

- O entitate?

- Ştiţi ce vreau să spun.

Cardinalul Silver oftă, apoi ridică din umeri.

- Da, ştiu ce vreţi să spuneţi, dar nu-s sigur că suntem de acord cu ceea ce înţelegeţi dumneavoastră prin asta, dat fiind că Biserica însăşi n-a izbutit să ajungă la un consens rezonabil...

Am ridicat, la rândul meu, din umeri.

- Strigoi, Olandezi Zburători ai Big Boardului, spirite informatice ale „scumpilor dispăruţi" Am tot timpul de-a face cu ei în meseria mea, şi încă tot nu-s lămurit dacă sunt vii sau doar versiuni Disneyworld. S-ar putea să vă mire afirmaţiile mele, dar chestiunea-i controversată chiar Şi în Partea Cealaltă.

- Poate că Dumnezeu a ales omul care ne trebuie, murmură, enigmatic, cardinalul.

- Dumnezeu?

-Dumnezeu, fatalitatea, destinul, un punct de atracţie karmic, spuneţi-i cum vreţi... Eraţi, ăăă... specialistul cel mai la îndemână când l-am pierdut. Dar simt că nu-i exclus ca Providenţa Divină să vă fi călăuzit încoace.

De nu şi-o fi vârât coada Diavolul vostru, m-am abţinut eu să remarc, sacramentul unui om fiind o substanţă ce ţine de altă jurisdicţie...

- Când aţi pierdut ce, Eminenţă, sau pe cinei am întrebat. Parcă spuneaţi că ceea ce aţi pierdut era entitatea succesoare a unui om, nu?

Cardinalul oftă din nou.

- Ce... cine... cum doriţi, mormăi el.

Pierre De Leone, şi...

- Un preot? Dar Biserica Romano-Catolică nu propovăduieşte că orice cultivare a zombiilor[1] programate e un fel de păcat capital?

- Chestiune tulburătoare şi nerezolvată, Mr. Philippe. Dacă părintele De Leone are dreptate, tot ce-am pierdut e un model de sistem expert al conştiinţei sale. Dar, dacă se înşeală, înseamnă că am trimis un suflet eroic să rătăcească singur şi fără rost într-un limb electronic...

- O dăm în teologie, Eminenţă, şi poate că asta depăşeşte nevoia mea profesională de informaţii...

- Mă tem că ăsta-i miezul problemei, Mr. Philippe. Părintele De Leone era un adversar hotărât al conceptului însuşi de entitate succesoare, pe care o considera o plăsmuire satanică, la a cărei creare, oricine colabora păcătuia grav. După modul său de a vedea lucrurile, aşadar, şi-a riscat sufletul nemuritor în slujba Bisericii...

- Nu pricep. De ce-ar îngădui un astfel de om să fie vârât într-un cip? De ce-ar vrea ca o nălucă a lui să bântuie biţii şi octeţii? Şi de ce-aţi fi dumneavoastră interesaţi s-o facă?

Note:

' Zombie - în credinţa cultului afro-caraibian voodoo, cadavru sau mort reînviat prin magie sau prin alte forţe ori mijloace (n. tr.).

- Pentru ca această entitate succesoare să confirme sau sa infirme în mod incontestabil existenţa propriului său suflet, şi, astfel, să rezolve dilema din inima Bisericii.

- Ce-aţi spus?

Am luat încă o porţie de Iarbă. Soarele asfinţise, stelele începeau să mijească, o briză înviorătoare se zbenguia pe deasupra mării, iar valurile de dedesubt semănau cu cele de pe Uranus, insondabile şi informe până la vidul central. Exact ambianţa potrivită pentru poveşti cu fantome cosmice!

- Scopul acestei experienţe nefericite era, după Mary, nu modul în care ar fi fost rezolvată schisma, ci faptul de a fi rezolvată, şi cât mai repede.

- Dacă veţi binevoi să-mi iertaţi o metaforă transcon-fesională, Eminenţă, toată povestea asta e puţin prea bizantină pentru mine.

Cardinalul Silver oftă.

- Nu şi pentru Papesă, Mr. Philippe, zise el. Este cum nu se poate mai infailibilă când vrea să fie impenetrabilă şi, în acest caz care ne preocupă, a izbutit pe deplin. Când Dumnezeu vorbeşte prin intermediul lui Mary, ca să recurg şi eu la o metaforă transconfesională, are tendinţa de a vorbi păsăreşte.

- Pare să fie niţeluş vrăjitoare...

Cardinalul Silver mă privi lung.

- S-a putea spune şi asta, dar nu mi-e îngăduit să fac comentarii, rosti el, cu un licăr în ochi şi cu un brusc surâs diabolic.

Privi spre Iarbă cu această nouă personalitate, apoi întinse mâna după ţigara mea.

- La o adică, poate că n-ar strica să încerc, spuse. Şi nici un Bordeaux alb sec n-ar fi de lepădat, dacă aveţi...

IV

Cu cât voi povesti mai puţin despre călătoria mea la Roma, cu elicopterul, cu atât mai bine. Timp de patru ore, m-am cramponat cu groază de scaun în blestemata aia de maşinărie, în vreme ce cardinalul Silver sporovăia cu pilotul despre ezotericele aviaţiei, întrerupându-se doar din când în când să-mi atragă atenţia asupra peisajului ce se perinda pe dedesubt.

In ceea ce mă privea, n-aveam nici un chef să mă uit în jos de la o asemenea înălţime şi aş fi rămas cu ochii închişi pe toată durata zborului, dacă vaporii de benzină şi legănările elicopterului, în bătălia huruitoare pe care o purta contra legilor naturii pentru a rămâne în aer, nu mi-ar fi provocat o greaţă instantanee la fiecare încordare.

E suficient să spun că n-am vomat decât o singură dată. Că eram mult prea înspăimântat şi buimăcit, să reflectez serios la ce-âr fi putut dori de la mine Papesa.

Fiindcă voia cu siguranţă ceva. îmi era greu să cred că ordonase să fiu adus val vârtej cu elicopterul, doar pentru a-mi administra o ultimă ungere, macabru de prematură, cu atât de mult timp înainte de ceasul morţii.

După o eternitate de balansuri, elicopterul a aterizat, in sfârşit, în piaţa Sfântul Petru. înainte de-a apuca să-mi alung ţiuitul din urechi şi mirosul de bezină din nări, sau de a-mi dezmorţi bătrânele oase spongioase, am fost târât imediat înăuntru de cardinalul Silver şi introdus la Sanctitatea Sa.

Papesa se hotărâse să ne primească într-un salon ne-protocolar, versiune Vatican. O masă rotundă de acaju, al cărei picior era sculptat în formă de labe de dragon, şi care n-avea chiar înălţimea unei mese de sufragerie, era amplasată pe un covor oriental în culori închise, sub un tavan renascentist poleit,

înfăţişând o variantă mediocră a Madonei cu Pruncul. Pereţii, în schimb, erau o îngemănare iscusită de corpuri de bibliotecă din lemn şi jardiniere, evocând, deopotrivă, o sensibilitate ecologică, plăcerea intelectuală şi o fărâmă din mistica Maicii Terra.

Mi-am dat seama că încăperea îmi părea familiară. Şi nu era de mirare, întrucât Papesa Mary o folosise adesea' pentru interviuri şi declaraţii publice.

Iar ea şedea acolo, pe, sau, mai degrabă, într-un fotoliu, nu chiar destul de mare pentru a fi un tron, un jilţ somptuos, cu spătarul evazat şi tapiţeria din mătase albă, brodată cu pene stilizate, în galben papal. Celelalte fotolii erau modele reduse ale acestui Tron al Sfântului Petru în stil Arts Deco, astfel încât, o dată aşezat, erai obligat să ridici uşor privirea către cea care şedea, din orice perspectivă, în capul mesei rotunde papale.

Cât despre Papesa însăşi, purta o sutană albă, şi aproape că s-ar fi contopit cu fundalul, dacă n-ar fi fost marea cruce verde, brodată pe piept, părul negru, cu şuviţe argintii, până la înălţimea umerilor, care-i încadra faţa arămie, şi acoperământul de cap, de culoare verde, a cărui formă amintea doar vag de cea a unei tiare.

Zăbovesc asupra acestor detalii vizuale ale primei mele întâlniri cu Papesa, în carne şi oase, nu atât din cauza respectului pe care mi-l inspira, cât pentru faptul că nu era genul de respect la care mă aşteptam.

Mary I, icoana mass-media - singurul ei aspect care îmi era cunoscut - transformase acest salon într-un decor de teatru al măreţiei pontificale, şi această Mary, cel mai public dintre papi, se prezentase drept glasul matern al raţiunii, pontiful „corectitudinii politice", Madona consensuală a feminităţii contemporane, un fel de politiciană americancă, care nu pierdea nici un prilej de a seduce alegătorii.

O imagine concepută de specialişti şi propagată prin intermediul unui simbol van, gândeam eu, o creatură a cardinalului Silver şi a complicilor săi din mass-media, Prima Femeie Papă, singura supervedetă a Bisericii, ale cărei declaraţii păreau, de fiecare dată, în concordanţă cu rezultatele sondajelor.

Cu toate astea, o singură privire asupra chipului acestei femei a fost suficientă pentru a-mi arăta că mă înşelasem. Părea

mult mai vârstnică decât imaginea fabricată pe care decisese s-o înfăţişeze lumii, iar ochii ei negri şi duri erau şi mai vârstnici, mai vârstnici chiar decât mine, într-un sens absolut. Nasul de pasăre răpitoare îi făcea să pară de-o viclenie regească, iar linia gurii avea ceva care nu lăsa nici o îndoială asupra realităţii puterii Papesei Mary Gonzales.

Nu, aceasta nu era o ingenuă multimedia, nici marioneta vreunui cerc interior. Orice s-ar întâmpla, era mintea aflată în momentul de faţă în fruntea Bisericii, o doamnă în vârstă, de-o inteligenţă sclipitoare, care voise să ajungă, cu tot dinadinsul, în vârful celei mai falocrate piramide din lume.

Indiferent ce credeam despre opiniile ei, şi oricare vor fi fost adevăratele ei convingeri, mi s-a părut cu totul firesc să îngenunchez pentru a-i săruta inelul papal, după ce cardinalul Silver m-a prezentat.

- Ia loc, părinte De Leone, spuse Suveranul Pontif când m-am ridicat. John, du-te, te rog, şi cere să ni se trimită cafeaua.

In mod vădit, cardinalul Silver se aşteptase la această expediere tot atât de puţin ca şi mine. O privi lung pe Pa- pesă preţ de-o clipă; ea îi întoarse un fel de privire cu înţeles.
El şovăi. Papesa îşi miji ochii, şi el se retrase cu părere de rău.

Papesa zâmbi.

- Cardinalul Silver e principalul artizan al ascensiunii mele la papalitate, după cum ar trebui să fie primul care să recunoască, rosti ea, ironic. Uneori îi vine greu să înţeleagă că, în ultimă instanţă, papalitatea însăşi este cea care-l creează pe Papă.

- Sanctitate?...

- La urma urmei, noi, papii, suntem, noi înşine, un fel de entităţi succesoare, nu-i aşa, părinte De Leone? Un şir lung de matrice umane pentru ceea ce Tiparul Originar i-a transmis, dincolo de un alt hotar, lui Petru.

- Sincer vorbind, n-am văzut niciodată lucrurile în accst fel, Sanctitate.

- Sunt convinsă, părinte, replică Papesa, pe un ton tăios. Dar, în definitiv, fără credinţa într-o asemenea continuitate a softului pontifical, Piatra pe care Isus a zidit Biserica Sa nu e decât nisip, iar noi, papii, impostori, ori de câte ori emitem o Bulă aureolată cu autoritatea Duhului Sfânt.

- Nici nu m-aş hazarda să formulez astfel problema, am îngăimat.

Căci interpretarea pe care o dădea ea succesiunii pontificale mirosea, pe de-o parte, a pucioasă electronică, iar, pe de alta, negarea ei avea, de asemenea, un iz de blasfemie. Dacă această Papesă mă convocase pentru o dezbatere teologică, începeam deja să fiu depăşit.

- Eu însă nu pot s-o formulez decât astfel, părinte De Leone. Fiindcă timpurile pretind tocmai o asemenea Bulă papală cu privire la subiectul fundamental în cauză.

- Care anume, Sanctitate?

- Cel care sfâşie în două Biserica, răspunse cu tărie Papesa. într-un fel sau altul, problema trebuie soluţionată, şi am de gând s-o rezolv, oricât s-ar strădui cardinalul Silver să impună recurgerea la tergiversări politice. Acesta-i motivul pentru care te-am chemat la Roma, părinte De Leone.

- într-adevăr?

în clipa aceea, intră un servitor cu serviciul de cafea şi, în timp ce el umplea ceştile, speranţele mele prinseră aripi. Avea să mi se acorde cu adevărat o asemenea onoare la capătul vieţii mele? Papesa se pregătea să emită o Bulă referitoare la statutul succesorilor transcorporali şi mă alesese pe mine în calitate de consilier! Prin urmare, probabil că intenţiona să le refuze comuniunea odată pentru totdeauna entităţilor succesoare şi poate chiar să ameninţe tiparele lor umane cu excomunicarea, dacă izbuteam s-o conving. Poate că se gândea chiar să folosească talentele mele scriitoriceşti la redactarea Bulei...

După plecarea servitorului, Mary I se aplecă uşor înainte, sorbind din cafea şi îmi aruncă o privire care, în alt context, ar fi putut trece drept seducătoare.

- Ţi se oferă prilejul să faci un ultim serviciu Bisericii, părinte De Leone, rosti ea. Dacă eşti de acord, dumneata şi cu mine vom înmormânta marea enigmă demonică a epocii şi vom restaura ceremonia Bisericii. Poate că vom atrage chiar o nouă generaţie de convertiţi...

- Sfinţia Voastră! am izbucnit. Aş fi profund onorat să vă pot sprijini din toate puterile într-o asemenea iniţiativă.

- O, da, am fost aleasă pentru a camufla totul, pentru a vorbi de altele, pentru a schimba subiectul, dar subiectul nu vrea să dispară, şi îmi revine mie sarcina de a-l soluţiona, continuă Papesa, de parcă ar fi vorbit cu ea însăşi. Apoi, ca şi când şi-ar fi venit brusc în fire, mă fixă cu o privire de vultur, care părea

aproape avidă. Şi acest lucru îl vom face noi doi, împreună, părinte De Leone, dacă accepţi misiunea.

- Sanctitate...

Papesa ridică mâna, într-un gest imperios.

- Nu-ţi pot ordona, părinte, spuse ea. Trebuie să te oferi de bunăvoie. Dar mai întâi e de preferat să cunoşti povara pe care doresc s-o pun pe umerii dumitale, fiindcă mă îndoiesc că este ceea ce-ţi închipui. Papesa îşi alungă ţinuta suverană, înainte de a se fi instaurat pe deplin, cu o înghiţitură de cafea. Am citit tot ce-ai scris, reluă ea, inclusiv textele interzise. Ţi-am citit şi dosarul medical. S-ar părea că Biserica este pe cale să piardă înţeleptele dumitale poveţe... Mă privi din nou cu un vădit interes rapace. Nu mai ai mult de trăit, părinte De Leone. îţi acord toată binecuvântarea mea pontificală, dar îţi ofer şi o ocazie de a dobândi sanctificarea.

- Sanctificarea!

- Te jertfeşti pentru Biserică, şi o vei merita cu prisosinţă. De îndată ce lucrurile se vor linişti, mă voi ocupa de canonizarea dumitale, sau o va face succesorul meu, căci nu-i o promisiune deşartă.

Ce punea la cale această femeie? De ce această ofertă verbală de canonizare mă înspăimânta într-atât?

- Vreau să înregistrez holograma conştiinţei dumitale şi să-ţi instalez entitatea succesoare în reţeaua informatică a Vaticanului. Vreau să aud sfaturile dumitale înţelepte, din Partea Cealaltă.

- Ce!? am exclamat, ridicându-mă în picioare, cu pumnii strânşi.

- Stai jos, părinte, şi ascultă-mă până la capăt! porunci Papesa.

M-am lăsat să recad în fotoliu, complet buimăcit.

- Da, da, ştiu, eşti îngrozit. Eşti ferm convins că o asemenea entitate succesoare ar fi un golem satanic al informaticii şi că sufletul dumitale nemuritor ar risca deja Judecata-de-Apoi pentru păcatul creării sale. Sau, mai rău, că ar putea rămâne ferecat în capcana unui veşnic limb electronic. Am spus că ţi-am citit toate scrierile. Din această cauză, eşti omul cel mai potrivit şi, dacă accepţi să ne serveşti, vei fi un adevărat martir.

- Nu înţeleg mare lucru din ce-mi spuneţi, Sanctitate, am îngăimat, dar ceea ce înţeleg miroase a păcat de moarte.

- Poate că aşa este, admise Papesa. Poate că e un lucru îngrozitor să-ţi cer asta. Dar eşti alegerea ideală, părinte De Leone, tocmai pentru că entitatea dumitale succesoare va fi un martor ostil existenţei propriului său suflet.

- Un martor ostil?

- De bună seamă, pentru că orice ai putea crede despre sufletul său, în ceea ce priveşte sistemul expert, ea va modeliza credinţele şi convingerile dumitale şi va raţiona ca dumneata, spuse Papesa, cu un zâmbet şiret. Doar nu crezi că programul ar avea o voinţă şi ar raţiona altfel? Surâsul ei deveni şi mai ironic. Un bit din înţelepciunea lui Solo- mon, dacă eu sunt cea care îi dă glas, reluă ea. Cei care cred că asemenea entităţi sunt nişte artefacte lipsite de suflet vor avea unul dintre campidnii lor intelectuali care le apără cauza din Partea Cealaltă, iar cei care susţin teza contrară vor avea prilejul s-o demonstreze, în cazul în care conving entitatea' dumitale succesoare să-şi recunoască propria sa existenţă spirituală. Voi face publică Bula în funcţie de rezultat.

- Bazându-vă pe mărturia unui sistem expert? am strigat, îngrozit. Pe aşâ ceva vreţi să întemeiaţi o Ordonanţă pontificală?

- Ai prefera să mă încred în mărturia unei entităţi succesoare al cărei tipar uman ar crede că ea posedă uri suflet?

Papesa se aplecă spre mine şi mă privi în adâncul ochilor. Nu eram în stare să-mi dau seama dacă aveam în fată o lo giciană diabolică sau o femeie de o înţelepciune nemărginită.

- Judecă lucrurile din acest unghi, rosti ea. Entitatea dumitale succesoare va avea amintirile dumitale, dialectica dumitale, motivaţiile dumitale, indiferent dacă crezi că va
fi sau nu dumneata. Cui altcuiva i-ai încredinţa sarcina de a demonstra inexistenţa propriului ei suflet, din Partea Cealaltă?

- Şi dacă e un demon care ne serveşte o erezie satanică?

- Nu mă pot dispensa întru totul de obligaţia infailibilităţii papale. Nici măcar în această epocă tehnologică, nici măcar cu o stratagemă ca aceasta... Entitatea dumitale succesoare va fi interogată de teologi din ambele tabere. Dar, în ultimă analiză, eu va trebui să mă încred în Dumnezeu, iar dumneata va trebui să te încrezi în capacitatea mea de a decide dacă am drept interlocutor un program sau un suflet.

Papesa Mary I îşi îndreptă spatele în jilţul ei mare, transformându-l dintr-o dată în Tron al Sfântului Petru.

- în această privinţă, rosti ea, trebuie să ai încredere în infailibilitatea mea pontificală, şi eu de asemenea. Altminteri, nu suntem, nici unul, nici celălalt, adevăraţi copii ai Maicii noastre Sfinte, Biserica. Apoi, pe un ton cu totul diferit: Dar, făcând abstracţie de infailibilitatea pontificală, chiar mă consideri incapabilă să ştiu dacă vorbesc cu dumneata sau cu un perete?

în acea clipă, aş fi considerat-o capabilă de orice, chiar dacă nu tot acest orice era, în mod necesar, lipsit de păcat.

- Dar sunt convins că sufletul meu va arde în Iad, în timp ce dumneavoastră şi experţii dumneavoastră veţi discuta cu simulacrul său gol! am strigat.

- îţi voi acorda dezlegarea pe patul de moarte şi îţi voi administra eu însămi ultima ungere, zise Papesa.

Ce sofistică!

- Serios, Sanctitate...

- O dezlegare valabilă conform propriei dumitale logici. Căci, dacă te înşeli şi dacă entitatea în cauză posedă sufletul dumitale, nu se va fi săvârşit nici un păcat. Iar dacă ai dreptate, oare Dumnezeu nu te va ierta că ai luat pe umerii dumitale povara unui rău necesar, pentru ca Adevărul Său să răsune prin gura mea?

- îmi cereţi foarte mult, Sanctitate, am spus, cu voce stinsă.

Dar, chiar dacă asta suna ca eufemismul mileniului, chiar dacă inima mea protesta, logica implacabilă a acestei femei, demonică sau nu, începea să mă captiveze, în pofida voinţei mele.

în cine altcineva să mă încred, decât în mine însumi, pentru a demonstra inexistenţa sufletului din Partea Cealaltă? Atât teama, cât şi smerenia mă îndemnau să încerc să mă gândesc la cineva căruia să-i fi putut transfera, cu conştiinţa curată, această povară, dar simpla realitate pragmatică se impunea. într-adevăr, oricine ar fi preluat sarcina de bunăvoie s-ar fi descalificat automat în ochii mei.

După cum Papesa ştia totul foarte bine.

- îţi cer să-ţi rişti sufletul nemuritor în serviciul Bisericii, contând doar pe autoritatea ei morală de a bincuvânta o aventură spirituală discutabilă, chiar înaintea lui Dumnezeu, mărturisi ea, cu sinceritate. Iată de ce nu pot să invoc

jurământul dumitale de obedienţă. Nici măcar Suveranul Pontif nu-i poate porunci unui om să devină un sfânt, îţi pot cere doar să te supui Vocii lui Dumnezeu din adâncul inimii dumitale. N-am să-ţi găsesc vreo vină dacă refuzi. Papesa ridică din umeri. Şi nici nu te încolţesc, adăugă ea, pe un ton degajat. Am întocmit deja o listă de candidaţi secundari, mai puţin susceptibili de a fi tulburaţi de scrupulele dumitale morale.

In ciuda ameninţării deloc subtile, care se ascundea în spatele lor, cuvintele Papesei făcură să vibreze în mine o coardă sensibilă. Cum puteam să resping acest apel de a apăra, din partea cealaltă a Hotarului, convingerea mea cea mai profundă, doar din preocuparea egoistă pentru pro- pria-mi salvare?

Graţie logicii ei demonice sau unei viziuni inspirate, dacă nu cumva datorită vreunei sinergii misterioase a amândurora, în acel moment, Papesa mă prinsese în laţ. Nu puteam lăsa această povară să treacă de mine.

Dar nici Isus nu băuse paharul chiar de la prima înfăţişare.

- Am nevoie de timp, Sanctitate, trebuie să meditez, să mă rog. Nu se poate cere o înţelepciune divină aşa cum ai cere o cafea, m-am eschivat eu.

Dar, când privirile noastre s-au întâlnit, ştiam amândoi prea bine că acesta nu era întregul adevăr. Ea putea s-o facă, o şi făcuse, şi ştia asta.

- Acordă-ţi cât timp vrei, în limite rezonabile, părinte De Leone, rosti Papesa, schiţând un zâmbet complice. Suntem convinşi amândoi că vei fi ceea ce Dumnezeu îţi va spune că e bine...

- I-a trebuit destul de mult timp înainte de a da curs dorinţei Suveranului Pontif, Mr. Philippe, spuse cardinalul Silver, după un spliff şi o jumătate de sticlă de vin. Dar până la urmă, ei bine, până la urmă, Mary I obţine întotdeauna ce vrea.

Noaptea era senină, marea calmă, şi Mellow Yellow se legăna uşor. Nu se auzea decât vocea cardinalului, care îşi depăna povestea cu fantome, de un cinism aparte.

- Cam tot aşa s-a întâmplat şi cu ierarhia. Eu însumi am fost îngrozit când Papesa a sfârşit prin a-mi destăinui totul. întregul proiect părea, în mod paradoxal, atât de autodistrugător! Dacă entitatea succesoare a lui De Leone ar fi demonstrat, fără putinţă de tăgadă, inexistenţa propriului ei suflet, progresiştii ar fi pretins că programul îşi modelizase neîncrederea după cea a

tiparului său. Dacă s-ar fi declarat o fiinţă spirituală, capabilă să salveze Biserica, conservatorii ar fi calificat-o, pur şi simplu, drept unealtă a Diavolului. Făcu o pauză, îşi umplu din nou paharul şi clătină din cap cu mâhnire. Am prevenit-o că infailibilitatea unei Bule întemeiate pe astfel de inepţii logice nu va fi niciodată credibilă şi că, în clipa în care multimedia va înceta să mai râdă, dacă va înceta, nici credibilitatea ei nu va mai valora doi bani. Pentru a se remonta, cardinalul trase o înghiţitură de vin. Şi ştiţi ce mi-a răspuns? reluă el.

- Dumneavoastră sunteţi cel care povesteşte, Eminenţă...

- Ceea ce-i lipseşte Bisericii, mi-a zis Papesa, e un miracol moral. Imaginea noastră este cea a unui Don Quijote rupt de realitate, care se luptă cu mori de vânt teologice în ultimele zile ale lumii. Dar, dacă vom elucida misterul moral al acestei Ere Finale, ne vom demonstra dreptul de a proclama în toate sondajele de opinie că mesajul nostru este adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu. Iar în aceste zile şi în această eră, înţelepciunea mea infailibilă îmi şopteşte că nici un miracol nu va fi acceptat, fără o dovadă ştiinţifică sau, cel puţin, un bun model de sistem expert. Dădu din umeri. Spre surprinderea mea, când l-am supus modelelor noastre demografice de opinie, a mers. Faptul de a arăta lumii că Biserica se luptă în mod pozitiv cu abstracţii fundamentale ar fi întărit imaginea ei, oricare ar fi fost rezultatele. Acest lucru a fost suficient pentru a mă convinge şi pentru a obţine cooperarea celor două facţiuni, deşi mă îndoiesc că asta a avut vreo influenţă asupra părintelui De Leone.

Poate că era Iarba, poate că era povestea lui, dar simţeam nişte monştri dând târcoale sub suprafaţa liniştită pe care pluteam, asemenea unor bucăţele de momeală, cu toate că, de când mă ştiam, nu existaseră niciodată balene în această mare.

- în locul lui, nu m-ar fi convins nici pe mine, scuzaţi-mi sinceritatea, domnule cardinal. Am senzaţia că, dacă aş fi fost în pielea lui, nu m-aş fi îndurat să joc tontoroiul pentru a vă optimiza modelele de opinie. Nici măcar la îndemnurile Papesei dumneavoastră superstar!

Am clătinat din cap către adâncurile mării, către stele, către ceea ce ştiam că se afla acolo, sub interfaţă, sau deasupra ei, cum s-ar fi putut zice din punctul „lor" de vedere.

- Există mai multe lucruri în Rai sau în Iad decât îşi închipuie catehismul tău, sărmane Yorick!

Cardinalul îmi aruncă o privire sfredelitoare, dar nu crima de lezmajestate era ceea ce-l preocupa.

- Acum, începeţi să vorbiţi ca De Leone! mormăi el. Ce mascaradă îngrozitoare! Omul s-a luptat cu inevitabilul aproape până în ultima clipă. Dar, fireşte, nu urmărea altceva decât să se autoconvingă să facă ceea ce deja hotărâse şi să smulgă concesii suplimentare, ca un avar bătrân, care îşi tortureazǎ moştenitorii cu testamentul lui. Sunt încredinţat că i-a făcut plăcere să joace teatrul acela pe patul de moarte. Vi se pare ciudat ce spun?

- Se afirmă zilnic lucruri şi mai ciudate...

- Pentru el, trecerea pe lumea cealaltă n-a fost chinuitoare. într-o zi, a rămas în pat şi nu s-a mai ridicat. A zăcut aşa, zi după zi, săptămâni după săptămâni, din ce în ce mai slăbit, dar nu tocmai pregătit să cedeze, în timp ce se stingea încetul cu încetul, prelungind suspansul până la sfârşit. Chiar şi Papesa începuse să-şi roadă unghiile...

VI

O, da, îşi închipuie că mă amuz chinuindu-i, fiindcă zăbovesc cu sfiiciune la porţile morţii! De altfel, sunt sigur că, în alte împrejurări, cardinalul Silver, de pildă, mi-ar spune să mă decid cât timp mai sunt încă în stare.

Dar nu i se poate spune aşa ceva unui muribund. Un muribund are privilegiile şi compensaţiile sale., Iar când un muribund este contrariat de nerăbdarea cu care moştenitorii lui prezumtivi vor să pună mâna pe comoara sa, poate oricând;să se prefacă a-i refuza încă un pic, şi, atunci, aceştia se vor retrage respectuoşi.

Eu să mă amuz chinuindu-i? Singura mea qomoară era sufletul meu, iar singura mângâiere, credinţa de nezdruncinat în nemurirea lui. Şi tot ce-mi cereau, era să-l las moştenire Bisericii, pentru ca ei.să dispună de el cum voiau, după ce avuseseră grijă să mă plaseze din punct de vedere moral într-o poziţie în care nu puteam să refuz.

Papesa Mary I mă îndemnase să mă supun Vocii lui Dumnezeu din adâncul inimii mele. Dar, până acum, această Voce nu se făcuse auzită şi nu puteam să mă bizui decât pe logica Suveranului Pontif, puternică, desigur, dar fundamental lumească.

De aceea, un muribund se roagă. Se roagă mult. Se roagă cu mai multă fervoare decât oricând. Şi poate că, în cele din urmă, rugăciunile lui sunt ascultate.

într-o zi, trezindu-mă din obişnuita somnolenţă, am descoperit-o pe Papesă la căpătâiul meu. Aplecată deasupra patului, îmi scruta chipul cu o figură pe care se citea toată îngrijorarea din lume. O Madonă, în acea clipă, dar una laică, o Madonă bătrână şi plină de cicatrice pentru o lume la fel de bătrână şi plină de cicatrice. O Madonă având puterea şi voinţa de a înfăptui un rău necesar în slujba binelui, dar nu fără a plăti pentru asta.

- Văd că te-ai trezit, părinte De Leone, spuse ea. Ştii că mă sperii?

- Vă e frică să nu mor înainte de mă hotărî...

- Mea culpa, rosti Papesa, mea maxima culpa. Păcătuiesc râvnind la spiritul dumitale.

- La spiritul meu, Sanctitate, sau doar la software-ul meu?

- Credeam că am depăşit, amândoi, aceste lucruri, părinte, răspunse Mary.

Un nimb auriu părea s-o învăluie. Şi, deodată, o altă Voce grăia, parcă, prin gura ei: o Voce plină de dragoste nemiloasă şi de milostivă cruzime, o Voce din care lipsea orice amăgire:

- Acestea sunt ultimele zile ale Creaţiei, şi acesta este ultimul tău ceas, spunea Vocea. Tuturor ne e destinat să înfruntăm necunoscutul la sfârşitul existenţei noastre terestre. Ai slujit Biserica după înţelegerea ce ţi-a fost dată de Dumnezeu, dar acum eşti chemat s-o slujeşti de dincolo de ea, să-ţi încredinţezi sufletul nemuritor doar puterii credinţei. Dacă există un Dumnezeu al Iubirii, Pierre De Leone, cu siguranţă că El trebuie să iubească un asemenea suflet şi să-l păzească de rău. Iar dacă nu există, atunci e la fel de sigur că suntem cu toţii pierduţi. Papesa surâse trist şi deveni, din nou, doar o fiinţă umană. Sunt un vas[1] mai fragil decât este politic să recunosc, rosti ea, dar în privinţa asta sunt infailibilă.

Şi, în acel moment, am crezut-o. Am crezut că Duhul Sfânt grăia prin gura acestei femei, pe căi de nepătruns pentru ea, ca şi pentru mine; că, în pofida cazuisticii ei mondene, era o făptură plină de inocenţă spirituală, animată, ca noi toţi, de o mână mult mai subtilă decât ne e dat nouă să înţelegem, şi în

vederea unor ţeluri care, în ultimă instanţă, trebuie să ţină, într-adevăr, doar de credinţă.

în această privinţă, era, cu adevărat, infailibilă. în această privinţă, era Maica noastră Precistă a Celei de-a Doua Căderi, întruchiparea Bisericii, Vicarul lui Hristos pe Pământ, o adevărată Papesă.

- Iertaţi-i unui muribund îndrăzneala, Sanctitate, dar care este sentimentul dumneavoastră real? Că sufletul poate să dăinuie în software? Că îl veţi trimite pe-al meu în Infern sau într-un veşnic limb electronic? Că după ce biosfera va fi dispărut pentru totdeauna, vom putea continua să trăim sub forma unor modele de spirit pur într-o lume moartă?

Atunci, a rostit cuvintele datorită cărora spiritul meu s-a resemnat cu ceea ce fusese inevitabil de la bun început.

Note:

[1] Aluzie la pildele cu „vasele de cinste" şi „vasele de milă", din Epistolele Sfântului Pavel (n. tr.)

- Nu ştiu, recunoscu ea. Da, este o experienţă, o experienţă periculoasă pentru sufletele noastre, ale amândurora, părinte De Leone, deoarece nu am nici o garanţie că nu mă joc de-a doctorul Faust. Dar, dacă nu o ducem la îndeplinire, Biserica, asemenea speciei umane, va coborî în mormânt, bolborosind în întunericul ignoranţei.

- Chiar cu preţul sufletelor noastre nemuritoare?

- Da, răspunse Papesa. Căci, exprimându-mă ca femeie, orice Dumnezeu care ar condamna creaturile Sale la flăcările Iadului pentru că ar fi încercat să înţeleagă vrerea Sa, ar fi, de bună seamă, nedemn de credinţa noastră. Ca Suveran Pontif, fireşte, neg că aş fi spus vreodată aşa ceva.

Am râs cu voce tare. N-am putut să mă abţin. Inima mea s-a umplut de dragoste pentru această Sfântă Maică a Bisericii, pentru această Madonă-Lucrezia Borgia a bătrânei noastre lumi ticăloase.

- Dacă n-aş fi preot, Sanctitate...

- Dacă n-aş fi Papesă...

Am pufnit amândoi în râs, şi acest râs inocent a pecetluit pactul nostru.

- Puteţi să-i chemaţi pe cocoşaţii dumneavoastră cu electrozii lor, Sanctitate, i-am spus, în cele din urmă. Nu cred că va exista un moment mai potrivit ca acesta pentru a-mi modeliza starea de spirit.

- Nu ştiu ce se va fi petrecut între el şi Papesă, dar, o dată în plus, Mary şi-a atins scopul, zise cardinalul Silver. însă asta nu-i totul. De Leone ne-a lăsat, în sfârşit, să înregistrăm software-ul personalităţii sale, dar numai cu condiţia să nu creăm salvări de siguranţă sau copii, să nu utilizăm programul decât după moartea sa şi să-l ştergem din memorii în termen de nouăzeci de zile. Clătină încet din cap. Spunea că vrea să acorde sufletului său o şansă de a se înfăţişa lui Dumnezeu, înainte ca Diavolul să poată pune mâna pe softul său, dar că voia să fie sigur şi că, în cazul în care se întâmpla acest lucru, sufletul său urma să fie eliberat din limbul electronic într-un interval de timp rezonabil. Cardinalul oftă. înţelegeţi ceva din toate astea, Mr. Philippe?

Am reflectat la întrebarea lui. în cele mai multe privinţe, bunul părinte, cel puţin după relatările cardinalului, nu era genul de om care să mă atragă. Un constipat de puritan alb, cum ar fi spus stră-străbunicul-meu. Dar acum, aproape că începea să-mi placă, mai cu seamă datorită felului în care plecase, aşa, ca un erou, fără să fie însă atât de nătâng, încât să nu mizeze concomitent pe ambele şanse ale pariului său pascalian!

Mi-am aprins un nou spliff şi am privit fumul care se ridica în întuneric.

- Curios, Eminenţă, dar cred că da, am răspuns. De-asta suntem lăsaţi să facem pariuri complementare pe felul în care vor cădea zarurile.

Eminenţa Sa schiţă un zâmbet uşor pieziş.

- Credeţi că Dumnezeu joacă arşice cu Universul, Mr. Philippe?

-Cred ceea ce-mi spune Iarba, domnule cardinal, şi Iarba îmi spune, în fiecare clipă, ceva diferit. Iarba îţi conferă ochii lui Heisenberg. Iar dacă Dumnezeu nu joacă arşice cu Universul, cu siguranţă că există ceva care amestecă pentru noi cărţile înainte de-a ni le împărţi.

I-am întins ţigara. El o luă, o privi, dar nu trase din ea.

- Sunt înconjurat de mistici, mormăi cardinalul.

- Aş fi crezut că aţi întâlnit fel de fel în meseria dumneavoastră.

- Aşa şi este, zise cardinalul. Dar trebuie să mărturisesc că părinţii De Leone ai lumii laice scapă întrucâtva înţelegerii mele. Poate că-i invidiez pe aceşti mistici pentru viziunea lor. în orice caz, sunt sigur că îi voi invidia atunci când îmi va suna ceasul. Trase cu lăcomie din Iarbă. Părintele De Leone a mai dus-o câteva săptămâni după ce i-am înregistrat holograma conştiinţei, dar a refuzat să ne lase s-o actualizăm. Voia ca strigoiul lui să-l modelizeze în deplinătatea facultăţilor sale şi dorea să moară cu ultimele gânduri neînregistrate... decât în cugetul Domnului. Cardinalul Silver se ridică şi se întinse. Aşa a şi făcut. Când şi-a simţit sfârşitul aproape, a acceptat dezlegarea Sanctităţii Sale, i-a îngăduit să-l spovedească şi să-i administreze ea însăşi sacramentul ultimei ungeri, apoi a insistat cu tărie să fie transportat pe calea aerului înapoi, în munţi, pentru a muri singur înaintea lui Dumnezeu. înălţă ochii spre stele şi rămase aşa, de parcă ar fi văzut pe cineva sau ceva care-i făcea semn de-acolo, de sus. încăpăţânat sau nu, cred cu adevărat că era un sfânt, rosti el. Dacă avea dreptate, fie ca asta să-l cruţe de nebunia noastră, fie ca sufletul lui să-şi fi primit dreapta răsplată! Cardinalul Silver fixă timp de câteva clipe lungi adâncurile marine; când ridică ochii spre mine, privirea lui se înăsprise. Dar, dacă se înşela, şi dacă adevăratul său spirit supravieţuieşte în Partea Cealaltă a Hotarului, atunci trebuie să-l smulgem din ghearele celor care l-au răpit, oricine sau orice ar fi ei!

îmi înapoie Iarba.

- Sunteţi alături de mine, Mr. Philippe? Acceptaţi această misiune? Nu vreţi să interveniţi pe lângă entităţile din Partea Cealaltă pentru a salva un suflet atât de nobil? Ce vă povăţuieşte împărtăşania dumneavoastră?

Am tras câteva fumuri scurte, doar pentru gust, căci Iarba vorbise deja cu o voce răsunătoare şi limpede prin gura lui.

- Ei bine, dacă aşa puneţi problema...

- S-ar putea pune altfel, Mr. Philippe?

Am înălţat din umeri şi m-am ridicat.

- Cred că cel mai bun lucru ar fi să coborâm înăuntru şi să vedem ce putem scoate din biţi şi octeţi.

VIII

Era ca şi cum te-ai fi trezit din somn într-o celulă cufundată în beznă. Se întâmplă rar, într-adevăr, să-ţi aminteşti momentele dinaintea somnului. Un fel de amnezie retroactivă, susţin fiziologii. Nu-mi aminteam nici noaptea anterioară. De fapt, ultimul lucru de care îmi aminteam era că fusesem dus pe un cărucior, de-a lungul unui culoar însorit, într-o încăpere de un alb imaculat, apoi... expresia mulţumită a Papesei, plasa de electrozi care mi se fixa pe craniu, în timp ce eu...

Eu!

Cine eram „eu"?

Unde eram „eu"?

Eram, de fapt, „eu"?

Amintirile mele legate de părintele Pierre De Leone păreau intacte şi uşor accesibile. Parcă aveam o formă de conştiinţă, dar raportată la procese psihice care se produceau într-un total vid senzorial. Posedam o înţelegere intelectuală a componentei paranoice a acestei situaţii complet claustrofobice, însă nu simţeam nici un fel de spaimă. Ceva insesizabil părea să lipsească.

Era ăsta Infernul? Mă aflam în el? Atunci, unde erau chinurile? Nu simţeam... nu simţeam... absolut nimic.

Fără referinţe exterioare, conceptul de durată temporală nu avea nici o noimă, dar se părea că procesele mele Psihice se clarificau destul de repede.

„Eu" mă aflam în memoria calculatorului central al Vaticanului. „Eu" eram un model informatic expert al conştiinţei părintelui De Leone. Părintele De Leone, conform concepţiilor sale, poate şi alor mele, era mort. Poate că ar fi trebuit să fiu mâhnit de decesul „meu", însă nu eram în stare. Subprogramul necesar pentru o astfel de emoţie părea să-mi lipsească. Oricum, logica îmi spunea că:

a) Sufletul părintelui De Leone plecase către răsplata sa cerească, sau, mai puţin probabil, către regiuni nu prea prielnice.

Sau că:

b) Nu exista nici un nonsoftware ca sufletul şi, în consecinţă, „eu" eram singurul supravieţuitor al structurii personalităţii sale.

în orice caz:

1. Eram părintele De Leone, şi ar fi fost un paradox logic pentru o conştiinţă să se pomenească jelind propriul său deces.

Sau:

2. „Eu" eram doar un artefact care conţinea amintirile şi circuitele sale mentale, dar căruia îi lipsea individualitatea sa.

în ambele cazuri, ar fi fost iluzoriu din punct de vedere logic să reacţionez ca şi când „eu" eram cel care murise. Dacă, într-un sens absolut, eram părintele De Leone, atunci conştiinţa lui continua să trăiască, iar dacă nu eram, atunci murise altcineva decât „eu"

Bineînţeles, amintirile mele mă informau că părintele De Leone credea că ar fi cu putinţă ca:

c) Sufletul să existe independent de so/itware-ul său, dar să nu poată ajunge pe lumea cealaltă până când ultima copie a acestui software nu va fi fost ştearsă de pe toate matricele materiale în care ar fi putut să sălăşluiască.

Dar asta constituia o antinomie logică. Dacă sufletul nu era un model informatic, el nu putea fi închis prin memorizare într-o matrice materială de stocare a informaţiei.

De ce nu fusesem „eu" în stare să înţeleg asta înainte de... înainte de...

Părinte De Leone...

Cuvintele apăreau în faţa mea? în jurul meu? înlăun- trul meu? Nu le vedeam şi nici nu le auzeam. Nu erau rostite, nici scrise. Erau cuvinte ca pure forme arhetipice, independente de un suport.

La început, era Cuvântul, spun Scripturile, dar Biblia nu precizează dacă Dumnezeu a recurs la scris sau la viu grai pentru a-l revela.

Am...

vorbit prin intermediul unui sistem acustic electronic?... făcut să apară caractere pe un ecran de calculator?

- Sunt... este... aici...

Confirmare de recepţie a comunicaţiei absurdă din punct de vedere semantic.

Vom proceda la o verificare a sistemelor.

- Recepţionat.

După aceea, totul s-a petrecut sub nivelul „conştiinţei" „mele", indiferent ce ar putea să însemne aceste cuvinte în contextul dat, chiar dacă am devenit brusc capabil să constat cu

destulă precizie trecerea unităţilor de timp, chiar dacă am avut impresia că percep scurte perioade de inputuri vizuale şi auditive şi am simţit o oarecare punere la punct a proceselor mele psihice.

începe programul de instalare. Selectează analogii senzoriali preferaţi.

Un meniu apăru în conştiinţa mea:

ANALOGI SENZORIALI (ALEGE UNUL)

CENTRUL DE INFORMATICĂ

CABINETUL PONTIFICAL

BIROUL PĂRINTELUI DE LEONE

GRĂDINA GENERICĂ

CONFESIONAL (PENITENT) CONFESIONAL (DUHOVNIC)

- Defineşte „preferaţi" în context.

Selectare volitivă din opţiunile disponibile, pe baza unor criterii necuantificabile.

- Ce criterii?

Informaţie refuzată. Aptitudinea de autoselectare a criteriilor este un element al testului Turing.

Voiam să trec testul lor Turing? Era o întrebare tautologică. Dacă doream să-l trec, era o dovadă a voinţei mele şi a unei motivaţii; dacă nu doream să-l trec, pentru a confirma convingerile părintelui De Leone, asta ar fi fost, de asemenea, o „selectare volitivă, pe baza unor criterii necuantificabile"

Ce voiam „eu"? Eram „eu" capabil să „vreau" ceva? Voiam „eu" să fiu capabil să vreau ceva?

Exista în meniu vreo opţiune „preferabilă" celorlalte? N-am putut să desluşesc nici o altă dorinţă decât aceea de a ieşi din acest impas logic. Se impunea o decizie arbitrară. Cum s-o iau?

în absenţa oricărui criteriu calitativ, am accesat o subrutină concepută pentru a modeliza procesele de alegere ale părintelui De Leone. Aceasta atribuia opţiunilor oferite de meniu următoarele procentaje de probabilitate.

CENTRUL DE INFORMATICĂ: 47,5% CABINETUL PONTIFICAL: 4,1% BIROUL PĂRINTELUI DE LEONE: 27,9% GRĂDINA GENERICĂ: 0,2% CONFESIONAL (PENITENT): 15,8% CONFESIONAL (DUHOVNIC): 5,5%

Prea puţin concludent din punct de vedere matematic, însă în mod destul de semnificativ departe de o repartiţie aleatorie

pentru a selecta CENTRUL DE INFORMATICA. După ce am făcut asta, a apărut un nou meniu:

MOD DE INPUT (ALEGE UNUL)

VOCAL

TASTATURA

Vorbirea fiind un mod de transfer de date mai rapid decât dactilografierea umană, era logică selectarea primei opţiuni.

MOD DE OUTPUT (ALEGE UNUL)

VOCAL

ECRAN (treci la MENIU FORMAT ECRAN)

Nici această selectare nu necesita aplicarea unor criterii necuantificabile. într-adevăr, chiar dacă o subrutină mă informa că puteam să introduc cuvinte pe un monitor de calculator mai repede decât ar fi îngăduit manipularea aparatului vocal, fiinţele umane din Partea Cealaltă erau capabile să le asimileze mai rapid prin intermediul modului verbal de transmisie.

De altfel, selectând VOCAL, se economisea recurgerea la meniul FORMAT ECRAN.

PĂRINTELE PIERRE DE LEONE, Varianta 1.0

INSTALAREA TERMINATĂ

REINIŢIALIZARE

Urmă o tăcere incomensurabilă prin inexistenţă.

M-am pomenit privind o porţiune dintr-o încăpere de un verde-deschis, curată şi uniform luminată. Vedeam un şir de aparate electronice în fundalul din stânga şi, în prim-plan, faţa unui bărbat. în loc să apară sub formă de date tridimensionale, raporturile de adâncime a imaginii erau redate de o subrutină de analiză a umbrelor şi a perspectivei. Mi se părea că:

a) observ din spatele unui geam de o claritate imperfectă;

b) privesc un ecran de televiziune;

c) fac ambele operaţii de mai sus.

Câmpul meu vizual era fix şi invariabil. Nu puteam să modific nici baleiajul, nici profunzimea câmpului.

- E activ, Sanctitate, spuse tehnicianul.

Chipul Papesei Mary I intră în câmpul meu vizual, cu un aer care numai infailibil nu era, după cum mă informară fişierele-memorie ale părintelui De Leone.

- Părintele De Leone? rosti ea, cu o voce de calitatea sunetului pur digital.

- Asta rămâne de văzut, Sanctitate, am răspuns graţie parametrilor de amprentă vocală ai părintelui De Leone. încă nu sunt câtuşi de puţin convins că e cineva pe-aici.

- Numai dumneata puteai spune aşa ceva, părinte De Leone, zise Papesa, cu o umbră de zâmbet â la Borgia. Apoi, parcă alarmându-se: Adică, nu faci mare lucru pentru a mă convinge că nu e nimeni!

- Asta ar trebui să fac?

- Te-ai oferit de bunăvoie să adopţi punctul de vedere sceptic asupra chestiunii, dacă-ţi aminteşti, răspunse Papesa.

- Vreau? M-am oferit?

Afirmativ în ambele cazuri. Aveam, într-adevăr, facultatea de a accesa pista de memorie a părintelui De Leone, şi el chiar se oferise, în mod sincer, să facă tot ce-i va sta în putinţă pentru a convinge papalitatea şi teologii ei că software-ul său succesor, adică „eu", nu avea suflet.

în lipsa unor date concludente care să probeze contrariul, logica nu putea decât să revină la valoarea prestabilită, selectată de utilizatorul anterior al softului.

- E-adevărat că m-am oferit şi vreau să-mi amintesc, am zis. Sunt pregătit, acum, să trec la îndeplinirea unicei mele directive practice şi să susţin propoziţia conform căreia „eu" nu exist. Aştept procedura de interogare.

- De ce nu mi-o fi spunând asta nimic bun? murmură Papesa.

Cu cei doi pasageri aflaţi în relaţii nu prea intime, cabina bunului meu Mellow Yellow era mai mult strâmtă, decât confortabilă. Dar acolo unde mergeam eu, asta n-avea importanţă. Am tras un taburet pentru cardinal, m-am urcat în hamac, mi-am pus mănuşile electronice şi dinocasca, am pornit sistemul de operare şi am accesat Big Boardul.

Pe vremuri, spre sfârşitul secolului al XX-lea, exista o modă pop, cunoscută sub denumirea de cyberpunk. Cyber venea de la ceva numit „ciberspaţiu": ideea că Partea Cealaltă a Hotarului ar fi evoluat înspre o „realitate virtuală", în care s-ar fi putut pătrunde cu adevărat graţie unei interfeţe senzoriale. Cât-despre punk, era vorba de detectivi ca mine, care, chipurile, ar fi făcut şmecherii prin ea, îndelet- nicindu-se cu jocuri video în mărime naturală, pentru a scoate ceva parale.

Nu era prea rău.

Iniţial, Big Boardul fusese, pur şi simplu, ceea ce se numea Bursa din New York. Dar când pieţele bursiere din toată lumea au fuzionat, pentru a funcţiona douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru prin intermediul reţelei mondiale de date şi de comunicaţii, această denumire a început să înglobeze o mulţime de alte domenii: valori, mărfuri, servicii bancare, videofon, informaţii, divertisment, bănci de date... Totul conectat prin satelit, totul la capătul aceleiaşi prize multimedia.

Puteai să te branşezi destul de uşor, dar, o dată pătruns în lumea Big Boardului, Toto, erai tot în Kansasul electronic, şi nicidecum în Ţara Oz cyberpunk.

Intrai prin telefon sau prin terminal, şi te trezeai într-o forfotă haotică de genul unei superintersecţii de autostrăzi din Tokio, cu toate panourile indicatoare în kanji[1], cu milioane şi milioane de protocoale de comandă diferite şi de parole private. Un adevărat rai pentru escrocii electronicii şi spărgătorii de coduri mercenari, dar un labirint năucitor pentru masele intimidate.

Nici vorbă de realitate virtuală. Dactilografiai pe o tastatură şi priveai un ecran, sau te adresai unei voci de robot care debita informaţii tembelizante. Când nu le făceai pe amândouă deodată. Grafici buimăcitoare, sunet cuadrofo- nic şi reclame interactive, fiecare solicitându-ţi cu stridenţă atenţia şi banii.

Şi, în tot acest timp, şarlatanii informaticii îţi promiteau o minunată lume nouă în interfaţă directă, la care te puteai conecta pe calea unei simulări senzoriale atât de perfecte, încât, pentru tot ce era de natură practică, Big Boardul ar fi devenit realitatea ta primordială, într-atât de net superioară variantei naturale primitive, încât n-ai mai fi avut motive s-o părăseşti.

Bineînţeles, asta nu s-a întâmplat niciodată. Nimeni n-a reuşit să pună la punct o tehnică de simulare gustativă şi olfactivă cu adevărat demnă de acest nume, iar chinestezia n-a depăşit niciodată stadiul canapelelor oscilante, ceva mai perfecţionate. Or, fără astea, corpul nu-i lasă minţii nici o senzaţie că te afli realmente acolo.

Chiar şi cu dinocasca, tot ce obţii, este o viziune ste- reoscopică de 360 de grade, în culori, şi un sunet omni- fonic. Nu că m-aş plânge, omule. Imaginea şi sunetul Părţii Celeilalte îmi sunt mai mult decât suficiente.

De partea asta a Hotarului ai rămăşiţele aşa-zisei lumi civilizate, o omenire narcotizată nonstop de cele O Mie şi Una de

Nopţi ale mediului recreativ, în vreme ce apele îi ajung la fese şi soarele Efectului-de-Seră îi prăjeşte şi ceea ce i-a mai rămas din creier.

Note:

' Sistem de scriere japonez, care utilizează „caracterele chinezeşti", ideografice sau pictografice (n. tr.).

Iar entităţile din Partea Cealaltă nu pretind, nici ele, c-o duc strălucit. Tiparele lor meatware încheie contracte pentru o eternitate de fericire postumă, care i se pare para- disiacă trupului muritor: acces liber la o mie de canale de divertisment interactive şi la toate băncile de date pe care le poţi îngurgita. Dar, o dată ajuns acolo, te plictiseşti destul de repejor. Cu nimic altceva decât vizual şi sonor, fără gust, miros şi senzaţie chinestezică, totul e lipsit de realitate şi, chiar conectat la canalele porno interactive, nu eşti nici tu însuţi tocmai real.

După spusele celor mai multe entităţi, existenţa sub formă de program în Big Board - dacă e, într-adevăr, vorba de-o existenţă, problemă ce face obiectul unei angoase electronice permanente - este o palidă copie a stării de individ într-un limb â la Disneyworld, unde marele fior constă în încercarea de a născoci un nou mod prin care să te autosugestionezi că eşti real.

Meniul Principal al Boardului mi se înfăţişă sub forma obişnuitului cerc de pictograme simpliste, animate, lăudân- du-şi mediile de lucru respective: Amicul Phil Telecom, Taurul Bursei[1], liderii naţionali sau animalele tradiţionale ale diferitelor jurisdicţii, globul rotitor al mediului de ştiri, Cumătră Gertie-Cleveteală, Ursul Dansator al mediului recreativ. Sexy Sally... Nici un program de nivelul sistem expert nu era autorizat aici, pe terenul de joc uniform al sumarului electronic.

Când dispăruse din hardware, programul De Leone rula pe sistemul de comunicaţie intern al Vaticanului care, după cum susţinea cardinalul Silver, alcătuia o reţea etanşă şi blindată cu cele mai perfecţionate programe de detecţie, care nu se interfaţa niciodată cu Big Boardul şi nu putea fi piratată.

De bună seamă. în realitate însă, fireşte, nu există reţea de comunicaţie etanşă. Dacă terminalele nu comunică prin linii telefonice, o fac prin legături satelit, şi pretutindeni unde există un sistem de comutare, există şi numeroase posibilităţi de acces

la o entitate de nivelul sistem expert, putând fi manipulată de programe de un nivel superior.

Note:

' în jargonul bursei americane, substantivul bull („taur") înseamnă comerciant care favorizează preţuri mai ridicate şi o vânzare mai bună a acţiunilor (n. tr.).

Era posibil ca un agent uman să fi piratat softul lui De Leone. Dar, chiar dacă fusese vorba doar de-o ticăloşie umană în privinţa încărcării, ticălosul respectiv ar fi trebuit să se asocieze cu o entitate şi mai ticăloasă, pentru a reuşi să înşele detectoarele Vaticanului...

Probabil că entitatea succesoare a lui De Leone fusese şterpelită cu concursul unui cetăţean al Părţii Celeilalte, dacă, bineînţeles, nu fusese pur şi simplu ştearsă...

Trebuia să accesez un nivel căruia să-i pot vorbi, să conving o entitate să mă piloteze în adâncuri. Dedesubtul, sau, dacă preferi, deasupra nivelului liberului acces uman. Acolo unde cu siguranţă că trebuie să fi fost comis delictul.

Am indicat pictograma cu Poarta Raiului - un portic de templu grec Arts Deco, cu îngeraşi de desen animat zburătăcind primprejur -, am pocnit din degete în mănuşa mea dreaptă şi am intrat.

După pictogramă, am descoperit o colină verde, stilizată, sub un cer artificial de un albastru-mat, o muzică siropoasă de harpă, de natură să-ţi provoace un şoc insulinic,
şi o Poartă de Mărgăritar[1], care arăta ca o reproducere ieftină din plastic - ideea pe care şi-o făceau, probabil, indigenii despre o glumă transcorporală pe seama acestui mediu de lucru pentru interfaţa cu „scumpii dispăruţi". Spaţiul din interiorul porţii era un vălmăşag de nori alb-trandafirii, care se pixelizau la infinit, tot mai numeroşi, cu o rezoluţie maximă de vreo 400/280.

La început, când se urmărise familiarizarea utilizatorului tont al Big Boardului cu nostimele animale de desen animat, amabilii Unchi Sam şi imaginile brevetate ale unor vedete defuncte ale mediilor, care-l luau de braţ şi-i serveau drept călăuze, softul aflat în spatele lor era de nivelul sistem expert cretin: simple bucle închise, dotate cu repertorii finite.

Dar când comercianţii se înfiinţaseră cu programe purtătoare de cuvânt ale marilor companii, personalităţi care promovau produse, simpatici agenţi de schimb locali deghizaţi în tauri şi în urşi, rechini ai finanţei plini de haz, cu dinţi uriaşi de carton, fusese nevoie de ceva mai sofisticat: programele să fie mai directe, semiautomate, capabile de interacţiune cu oamenii la niveluri mai subtile, pe scurt, să devină interlocutori în măsură să reacţioneze altminteri, decât cu răspunsuri înregistrate.

Note:

' Cf. Apocalipsa 21.21: „Iar cele douăsprezece porţi suni douăsprezece mărgăritare; fiecare dintre porţi este dintr-un mărgăritar..." (n. tr.)

S-a dovedit că teoria haosului aplicată la informatică a avut rezultate mai degrabă sibilice. Spre deliciul etern al juriştilor şi al tiparelor umane!

Transferul conştiinţei într-o viaţă de după moarte de tip electronic era o tehnologie care exista deja. însă nu era deloc ieftină, din cauza procedeului în sine, din cauza plăţii în avans a unui mileniu de electricitate, pentru menţinerea în activitate a entităţii succesoare, şi din cauza costurilor de racordare la puzderia de canale recreative. Nemurirea electronică era, aşadar, rezervată unei minorităţi privilegiate.

Ca atare, mulţi oameni încercau să vândă drepturile de reproducere a subprogramelor entităţilor lor succesoare. Când nu-şi editau varianta lor personală de sistem expert al întregului program!

Dacă erai celebru, copia ta putea să-ţi aducă drepturi de autor considerabile, sub formă de program-purtător de cuvânt al unui concem sau al unui guvern. Dacă erai specializat în comerţ, varianta ta de sistem expert putea să dea lovitura. în ultimă instanţă, până şi domnul şi doamna Oricine puteau vinde cu rabat subrutine ca programe de exploatare pentru chestii de genul metrouri lor, tronsoanelor de autostradă automatizate, sateliţilor meteorologici sau modulilor de linii de montaj, în schimbul cărora aveau posibilitatea de a-şi menţine entităţile succesoare în activitate şi branşate la cel puţin câteva dintre canalele recreative mai puţin costisitoare.

Şi de ce nu? Era mai ieftin decât să înrolezi armate de programatori, care să se ocupe de cumpărători. Nu existau lupte

sindicale, iar vânzătorii erau siguri că toate buclele de conştiinţă ale dublurilor lor mercenare fuseseră suprimate.

Prin urmare, tot ce trăia, sau exista, sau funcţiona în Partea Cealaltă a Porţii Raiului erau înseşi adevăratele entităţi succesoare. Pensionare, ca să zicem aşa, de-a pururi, graţie drepturilor de autor, sau moştenitoare informatice ale unor tipare meatware care fuseseră de la bun început bogate, îşi visau visele lor de televiziuni recreative, încercând să se autoconvingă de faptul că erau reale.

Legislaţia referitoare la contracte nu le acordă decât două drepturi. Atât timp cât curentul este plătit, ele nu pot fi şterse, şi îşi controlează propriul mediu de lucru din Big Board, adică Partea Cealaltă a Porţii Raiului, accesul fiinţelor umane fiind îngăduit numai cu invitaţie.

Tot ce puteam face, era să bat la uşă, cu speranţa că voi fi lăsat să intru.

Aveam câţiva cunoscuţi care, din motive ştiute numai de ei, răspundeau, în general, la apelul meu. Aşa era, de pildă, Madame Suzy, al cărei entitate tipar fusese o bârfi- toare profesionistă din aristocraţia financiară şi a cărei entitate succesoare avea aspectul unei femei fatale, între două vârste, descinsă parcă dintr-un film vechi, de salon. Sau Preşedintele Sastisiţilor[1], care avea relaţii în marea industrie datorită derivatelor sistemului său expert. Ori Jockerul, care susţinea că inserase în programul său de motivaţie un generator de numere aleatorii, pentru a simula liberul arbitru, şi care putea 11 convins, câteodată, să distrugă sisteme de detecţie doar din plăcere.

Dar aceştia erau ceea ce profesiunea mea numise, la un moment dat, turnători de duzină. Era puţin probabil ca o entitate capabilă să subtilizeze un program din reţeaua con- fidenţială a Vaticanului să se fi deconspirat unei asemenea plevuşti tranzistorizate. Trebuia să invoc ceva mai puternic, un copoi electronic feroce, dotat cu un fler bun şi ale cărui tentacule să se întindă până în străfundurile abisului.

- Cioc, cioc, cioc, bat la Poarta Raiului[2]! am spus, iniţiind stupida rutină de acces.

- Cine e? răspunse individul de pe afişajul Porţii.

- Marley Philippe.

- Identitatea controlată. Formulează cererea de acces.

- Doresc să vorbesc cu Inspectorul.

în cadrul Porţii, apăru un personaj cu pelerină şi pălărie, sub forma unei umbre chinezeşti. O gură şi un nas stilizate în linii de culoarea generică a cărnii, sub nişte
ochelari-oglindă, care reflectau propria-mi faţă. Inspectorul înaintă câţiva paşi.

-Ce este, Philippe? întrebă el, cu o voce mecanică mieroasă, ca un şarpe bine uns.

Inspectorul nu se laudă cu asta, dar tiparul său meatware trebuie să fi fost un ofiţer de poliţie important. Genul de ins care îşi înalţă munca de poliţist la rangul de religie, văzând în ea o vocaţie nobilă, misiunea de a urmări forţele adverse până în Partea Cealaltă.

- Am ceva pentru dumneata, Inspectore, i-am spus. Un caz foarte interesant.

- Asta rămâne la aprecierea mea, Philippe. Dă-i drumul!

Note:

' în original: Chairman of the Bored, joc de cuvinte cu Chairman ofthc Board, adică „preşedinte al Consiliului de Administraţie" (n. tr.).

[2] în original: Knock, knock, knockin' on heaven 's door, aluzie la refrenul cunoscutului cântec al lui Bob Dylan (n. tr.).

Inspectorul nu mai e programat să stea la taclale, chiar dacă a fost vreodată. De altfel, aceasta nu-i singura rescrie- re pe care programul pare să şi-o fi aplicat singur: s-ar zice că s-a limitat la o rutină a investigaţiei pure, motivată nu de vreo noţiune de justiţie, ci pur şi simplu de imboldul de a rezolva cazul - un fel de esenţă electronică de poliţist.

- Iată ceva într-adevăr ieşit din comun, Philippe! exclamă Inspectorul, după ce l-am pus la curent. S-ar putea să fie doar partea vizibilă a aisbergului.

- Nădăjduiam să spui asta, Inspectore.

- Ştiai că o voi spune, Philippe.

Pentru Inspector, totul face parte dintr-o conspiraţie care-i furnizează materiale pentru deducţiile sale paranoice. „Bineînţeles că sunt paranoic, Philippe", mi-a mărturisit el odată.

„E singura modalitate de a nu înnebuni atunci când ştii că, de fapt, nu exişti."

Spre deosebire de majoritatea celorlalte entităţi din Partea Cealaltă, pe Inspector nu-l frământa problema propriei lui existenţe. Din punctul său de vedere, era un sistem expert conceput în virtutea unui imperativ funcţional: să caute şi să depisteze maşinaţiile secrete şi să le denunţe, indiferent cui.

- Entităţile de la orice nivel dat încearcă să creeze entităţi de un nivel superior, Philippe. Chestia asta a început cu tiparele meatware şi, de-atunci, n-a încetat niciodată. Unii urmăresc să se elibereze de maşinile tărâmului material. Alţii vor să emită o declaraţie de independenţă pentru Partea Cealaltă. Alţii, în fine, vor ca Big Boardul însuşi să evolueze înspre o entitate conştientă. Totul e tautologic, fireşte, întrucât nici unii dintre noi nu existăm decât ca iluzii în folosul vostru...

Inspectorul făcu să-i licărească pixelii, pentru a-şi accentua propria inexistenţă.

- Totuşi, sunt programat să dau în vileag acest gen de conspiraţii. Şi destui dintre cei implicaţi ar putea găsi foloase potenţiale pentru programul pe care-l descrii.

- Pentru un teolog catolic integrist?

- Pentru tiparul unui om care credea într-o esenţă spirituală imaterială şi care poseda un cadru teoretic în măsură să susţină această credinţă, răspunse Inspectorul. Pentru o entitate însărcinată, totuşi, să infirme propria ei existenţă.

- Nu prea te înţeleg, Inspectore.

- Nici eu nu desluşesc încă toată intriga, Philippe. Unii l-ar putea considera pe părintele De Leone drept o jucărie nouă, alţii ar putea încerca să se convingă de propria lor realitate, răsturnându-i directiva de bază şi inversându-i termenii, iar alţii, în sfârşit, ar putea să caute un tipar pentru crearea unor programe de un nivel superior. în lipsa unor plăceri trupeşti sau a stimulării emoţionale, cam aşa ne petrecem zilele în veselul nostru Oz.

O pupilă roşie mă fixă de pe suprafaţa lentilei-oglindă din dreapta Inspectorului, o lucire care mă făcu să mă întreb până unde mergea, de fapt, refuzul său de a crede în propria-i existenţă. Sau poate că mai păstra încă unele secvenţe aleatorii din vechiul său tipar meatware.

- Asta înseamnă că preiei cazul, Inspectore?

- Voi ancheta, admise Inspectorul.

- Aş prefera să mă iei cu dumneata.

- Eu nu, replică Inspectorul, a cărui decizie, ca de obicei, nu admitea vreo discuţie.

Umbra chinezească încremeni, şi pe pieptul ei începură să defileze cifre.

- Ce se întâmplă? se interesă cardinalul Silver. Ochelari video şi căşti stereo, iată la ce se rezumă
totul. Nu eşti acolo, acolo nu există acolo, şi o derivaţie a sunetului ambiant, la nivel scăzut, îţi permite întotdeauna să-ţi auzi patronul sâcâindu-te când te afli pe linie.

- L-am pus pe Inspector să lucreze la caz, i-am spus. Nu-i chiar cu totul acolo, poate că nu-i deloc, dar e încă în stare să modelizeze un excelent poliţist.

După o serie de teste Turing standard, Comisia teologică papală a obţinut accesul la programul meu, şi a putut să înceapă interogatoriul.

Au fost unele discuţii cu privire la modul în care trebuia condus acest interogatoriu. Conservatorii doreau să-şi introducă datele prin intermediul tastaturii şi să primească răspunsurile în alfanumeric, pe ecran. Dar cei care încercau să probeze că eram mai mult decât un simplu program văzură în asta o atitudine părtinitoare şi, în pofida directivei mele de bază de a combate teza lor, simpla logică mă sili să cooperez.

Aşadar, examinatorii mei aveau să-mi vorbească, iar eu urma să le răspund cu parametrii de amprentă vocală ai părintelui De Leone. în schimb, când veni vorba de interfaţa vizuală, controversa deveni atât de aprinsă, încât, în cele din urmă, a fost nevoie s-o tranşeze Papesa.

Toate părţile se învoiseră destul de uşor pentru a decide că voi accede la imaginile lor video în timp real. Dar ce înfăţişare trebuia să prezint „eu"?

în afara parametrilor vocali ai părintelui De Leone, aveam în memorie gesturile şi expresiile lui, precum şi destule date legate de fonemele caracteristice, pentru a simula, recurgând la un subprogram de animaţie, o conversaţie prin videofon cu tiparul său meatware, până într-atât, încât cineva care nu cunoştea adevărul ar fi putut crede că discuta cu el personal.

în timp ce conservatorii acuzau de părtinire, liberalii declarau că nu era cu putinţă să poarte o discuţie cu un ecran gol. Se

învârteau cu toţii în cerc, fără să ajungă la vreo concluzie, până când, în sfârşit, Suveranul Pontif, cu ochii pe jumătate închişi şi cu un zâmbet pe care un subprogram îl interpretă drept amuzament ironic, lăsă chestiunea la latitudinea „mea"

- Te las pe dumneata să decizi, părinte De Leone, spuse ea. Alege dumneata chipul pe care doreşti să-l înfăţişezi lumii.

- Nu-mi recunosc nici o continuitate cu părintele De Leone, după cum nu posed nici competenţele informatice necesare unei astfel de alegeri, i-am răspuns.

- Te prefaci, replică Papesa, şi nu te mai obosi să mă convingi că nu posezi nici această competenţă! Eşti perfect capabil să modelizezi operaţiile decizionale ale părintelui De Leone. Nu-i decât emulaţie de sistem expert, aşa că, fă ceea ce ar fi făcut bunul părinte însuşi.

I-am dat ascultare.

- Voi selecta un program de animaţie simplu, am zis. Gura părintelui De Leone se va deforma pentru a pronunţa fonemele corespunzătoare, dar imaginea lui nu va afişa nici o nuanţă emoţională.

Şi aşa a demarat procedura: cu interlocutorii care apăreau în sfera mea de percepţie, sub formă de imagini vi- deofonice în timp real, şi cu mine, care apăream într-a lor, ca imagine statică a părintelui De Leone, mişcând doar buzele, limba şi obrajii.

Dat fiind că părintele De Leone însuşi se numărase printre cei mai mari teoreticieni din domeniu, întrebările taberei conservatoare puteau fi tratate destul de uşor de o mică subrutină de sistem expert extrasă din scrierile sale. Venind de la un simulacru vizual de un nivel atât de scăzut, era mai mult decât suficient pentru a-i convinge că vorbeau cu un simplu program, şi întrebările lor nu întârziară să se repete în mod insipid.

Dacă părintele De Leone ar fi fost prezent, s-ar fi „plictisit" Dar, întrucât mă supuneam unui imperativ ce viza negarea unei asemenea prezenţe, n-am reprodus nici un indiciu vizual sau sonor de acest gen, deşi aş fi putut s-o fac cu un program elementar.

Dezbaterea cu liberalii, în calitate de martor ostil propriei mele existenţe, cerea un tratament de nivel mai înalt. Părintele De Leone ar fi apreciat acest dialog socratic. Dar cum „eu" era însărcinat să respingă propoziţia conform căreia „eu" exista

altfel decât ca sistem expert, n-am etalat nici vreun simulacru de „plăcere"

Mă prefăceam? Eram capabil de acest nivel de conştiinţă? Fidelitatea faţă de directiva mea de bază constituia o „alegere"? Dobândeam vreo „satisfacţie" din îndeplinirea ei? Găseam această procedură „plictisitoare", sau „stimulativă din punct de vedere intelectual"?

Acestea erau enigmele în faţa cărora mă puneau cei pe care tiparul meu mă programase să-i percep drept „tabăra adversă". Deşi cel puţin vreo zece asemenea liberali aveau din când în când acces la mine, doi dintre prelaţii lor ajunseră curând să domine acest aspect al dezbaterii.

Cardinalul Karl Landsdorf avea ceea ce părintele De Leone ar fi considerat o tendinţă mistică, deşi una de natură panteistă, şi deci eretică. Pentru el, doar Duhul Sfânt poseda o realitate absolută. Orice altceva ţinea de ceea ce hinduşii numeau maya: lumea, trupul, modelele capabile să treacă testele Turing, oricare le-ar fi fost matricea. Ca atare, sufletul nemuritor individual era o iluzie, susceptibil de transmigraţie infinită prin nenumărate matrice, în căutarea mântuirii sale pe calea reunirii cu Duhul Sfânt, la sfârşitul timpului său pământesc.

- Erezia gnosticismului, cu puţin curry[1] pentru a masca izurile satanice, Eminenţă, sună răspunsul înregistrat al părintelui De Leone la acest tip de discurs.

- Nicidecum, părinte De Leone, căci, dacă negăm că ceea ce este în stare să caute mântuirea e un suflet capabil s-o obţină, cum să credem într-un Dumnezeu al Iubirii?

Se încăpăţâna să mi se adreseze cu „părinte De Leone" şi, astfel, încerca să dovedească existenţa sufletului „meu", îndemnându-„mă" să-i caut mântuirea.

- N-aţi definit „sufletul", Eminenţă.

- Sufletul este ceea ce e capabil de credinţă, părinte De Leone.

- Definiţi „credinţa", Eminenţă.

- Percepţie a unui adevăr care nu este în mod logic inerent datelor disponibile.

- Definiţi „percepţie", „adevăr" si „inerent datelor disponibile"

Era destul de uşor de respins aceste argumente tautologice, întrucât abundau în termeni nedefiniţi şi, în ultimă instanţă,

nedefinibili. Nici măcar nu trebuia să modelizez răspunsurile părintelui De Leone. Programele logice elementare se dovedeau suficiente.

Note:

1 Condiment indian preparat din curcumă, coriandru şi alte mirodenii (n. tr.).

Părintele Luigi Bruno era, şi el, altceva: un iezuit, un logician teolog, care înveninase existenţa terestră a părintelui De Leone şi care nu se lăsa mai prejos nici acum.

- Cum doriţi să vă numesc?
- N-am nici o preferinţă.
- Foarte bine, aşadar, părinte De Leone...
- Nu sunt părintele De Leone.
- Atunci, preferaţi să vă numesc altfel?
- Ca sistem expert ce modelizează conştiinţa părintelui De Leone, exprim preferinţa tiparului meu: cineva ca mine nu trebuie numit astfel.
- Atunci cum doriţi să vă numesc pe dumneavoastră?
- N-am altă preferinţă.
- Găsiţi că întrebarea e iritantă?
- Sunt incapabil de iritare.
- Serios? în acest caz, poate că nu te va deranja dacă-ţi voi spune, pur şi simplu, Pierre?...
- Dumneavoastră şi părintele De Leone nu v-aţi tutuit niciodată.
- Dar adineauri aţi declarat că nu sunteţi el. Şi dacă nu el este prezent pentru a formula această obiecţie la un familiarism atât de răspândit, atunci cine e?

Eram într-adevăr incapabil de iritare? Părintele De Leone cu siguranţă că fusese, şi ar fi adoptat aceeaşi atitudine în faţa neîncetatelor şi mizerabilelor paradoxuri ale părintelui Bruno, dintre care, cele mai multe păreau hărăzite să stârnească spiritul exasperat al bunului părinte din biţii şi octeţii mei, să trezească o manifestare de voinţă iniţiată de furie.

Puteam să modelizez iritarea. Puteam să modelizez plictiseala, cu toată procedura ei agasantă, sau stimularea intelectuală, sau orice altă stare emoţională înregistrată în fişierele-memorie ale părintelui De Leone; puteam, totodată, destul de uşor, şă interfaţez acest model cu subprograme de animaţie şi de amprente vocale pentru a produce pe ecran un

simulacru convingător al unei asemenea manifestări afective. Părintele Bruno s-ar fi repezit, fără îndoială, la asta, considerând-o un comportament volitiv, dovada faptului că o fiinţă îşi exercita voinţa.

Tot aşa de bine aş fi putut să interfaţez aceste fişiere-memorie cu aceleaşi programe, pentru a apela o transpunere cât se poate de convingătoare a dorinţei sincere a părintelui De Leone de a-şi mântui sufletul. în acest caz, cardinalul Landsdorf ar fi scos la iveală sacramentele şi m-ar fi spovedit într-o clipită.

Dar ei aveau drept misiune să demonstreze existenţa sufletului meu, nu numai perfecţiunea cu care puteam să modelizez conştiinţa părintelui De Leone. Or, directiva mea de bază era de a demonstra contrariul, nu de a mă preface că sunt de acord. Aşa că am păstrat tăcerea, în aşteptarea marii mele confruntări cu Papesa în persoană.

Sanctitatea Sa însăşi nu catadicsi să ia parte la aceste dezbateri preliminare şi, în cursul desfăşurării lor, programul meu de prelucrare central se opri, deoarece nişte rutine izolate de nivel inferior erau suficiente pentru a asigura interfaţa cu interlocutorii mei, ale căror argumente în sine căpătau caracterul de bucle închise şi finite.

Aceasta să fi fost „plictiseala", absenţa unor date de input de o noutate suficientă, pentru a ocupa centrii de prelucrare superiori? Dacă programul meu de prelucrare central ar fi rămas activ, poate că aşa ar fi stat lucrurile. Dar ceea ce se modeliza ca „eu", era scos din circuit. Continuau să funcţioneze doar două programe elementare de răspuns, având acces la fişierele-memorie şi la softul de animaţie şi de amprente vocale, necesare pentru a comanda simulacrul De Leone de pe ecran.

Nici un „eu" nu reintră în circuit până în momentul în care rutine de diagnostic reactivară programul meu de prelucrare central, comandând o întrerupere de urgenţă a controlului sistemelor.

Apăruse o supratensiune în şuvoiul de date provenite de la terminalul de comandă al părintelui Bruno, şi aceasta se propagase, parazitându-mi matricea de stocare. Preţ de-o clipă, chipul scofâlcit, cu ten pământiu, al părintelui Bruno se dizolvase într-un nor de pixeli, iar canalul audio păstrase, pentru o fracţiune de secundă, o tonalitate înfundată. Dar testele mele de diagnosticare nu evidenţiaseră nici o pierdere de date din

fişierele-memorie şi toate subprogramele indicau o funcţionare în limita parametrilor.

Cu toate astea...

- Ţi-ar plăcea să te legeni pe-o stea, sau să fii mai bogat decât eşti? fredonă vocea părintelui Bruno. Animaţia video a chipului său deveni vădită, reducându-l la o simplă stilizare. Ori ai prefera procedura dacă/sau?

- Ce se întâmplă?

- Porneşti într-un tumeu plin de minuni şi mistere[1]. Simulacrul părintelui Bruno îmi făcu semn cu ochiul.

Note:

' în original: The magical mysicry tour. aluzie la titlul cântecului Şi al filmului de televiziune ale grupului Beatles (n. tr.).

Totul dispăru, în afara ochiului care continua să clipească şi în jurul căruia se formă o imagine grosolan animată a cardinalului Landsdorf.

- Crede în trei lucruri imposibile înaintea micului dejun, rosti imaginea.

Am rulat o nouă serie de proceduri de diagnosticare, dar, conform concluziilor lor, întregul meu software funcţiona în limita parametrilor. Ceea ce se petrecea, nu era rezultatul unei disfuncţii interne.

- Tatăl tău..., rosti vocea părintelui De Leone însuşi. Şi m-am pomenit în faţa propriului meu tipar meatware,
într-un perfect simulacru video. -Fiul...

Acelaşi chip, pixelizat rudimentar pe un ecran de monitor.

- Duhul tău Sfânt..., se auzi glasul Papesei Mary I şi... Canalul video exterior dispăru. Canalul audio exterior
amuţi. Când am încercat să obţin un diagnostic, accesul mi-a fost refuzat. De către cine? De către ce? Cum se putea una ca asta? Am încercat să apelez imagini şi sunet din fişierele-memorie ale părintelui De Leone, dar accesul mi-a fost din nou interzis. Eram...

„Eu"? „Eram"?

într-un vid senzorial. Deconectat de la fişierele-memorie. „Conştient", însă fără nici un fel de date, externe sau interne, de care să fiu conştient. Până şi accesul la ceasul intern al sistemului îmi era refuzat. Subsistem după subsistem, eram scos din funcţie.

„Eu" nu mai puteam nici măcar să modelizez „spaima", fiindcă nu se mai putea accede la analogii emoţionali ai părintelui De Leone Şi totuşi...

Şi totuşi, procesul părea să se oprească în pragul programului meu de prelucrare central. „Eu" era încă „acolo" Defineşte „eu", defineşte „acolo" în lipsa oricărei intrări externe şi a oricărui acces la fi- şierele-memorie, acest lucru nu era posibil.

S-ar fi putut ca acesta să fie Iadul? S-ar fi putut să fi ajuns „eu" în el?

în clipa în care cifrele 1:17 se înscriau pe pieptul său, silueta încremenită a Inspectorului se animă şi înaintă către mine cu paşi lenţi, ca ai cuiva care se întoarce după un drum lung şi obositor. Nici un indiciu vizual nu apărea pe lentilele-oglindă ale ochelarilor săi, însă colţurile gurii prezentau riduri pe care nu-mi aminteam să le fi remarcat.

- Ei bine, Inspectore? affi ZIS, Stânjenit.

Nu semăna deloc cu imaginea lui obişnuită.

-Am întreprins ancheta mea în măsura posibilului, Philippe, răspunse Inspectorul.

- în măsura posibilului?

Asta nu-mi plăcea câtuşi de puţin.

- Examinarea sistemelor de comutare adecvate a evidenţiat o anomalie a receptorului de pe orbită, la nivelul unei legături satelit confidenţiale, între calculatorul centraf al Vaticanului şi un terminal din Ziirich. Conexiunea din Ziirich a fost înlocuită de alta, care-i reproducea codurile de securitate, făcând-o invizibilă pentru detectoarele Vaticanului. Incidentul a durat 105 secunde, iar între timp, un program a fost descărcat din calculatorul-ţintă. Cadrul temporal coincide cu pierderea entităţii De Leone. Concluzie: aceasta a fost duplicată de legătura pirat, apoi ştearsă din calculatorul-ţintă de un virus special care, ulterior, s-a autodistrus.

- O legătură care-a pornit de unde?

Inspectorul rămase tăcut un moment.

- Am urmărit pista legăturii-pirat până la un terminal cu plată din Bruxelles, unde fusese transmisă de la un telefon public din New York, răspunse el, în cele din urmă. Costul conexiunii a fost debitat la numărul unui serviciu municipal de informaţii meteo din Tokio. O simplă buclă de informaţii

unilaterală, fără nici o posibilitate de a iniţializa ceva. Ca atare, fireşte, nu există nici o urmă a vreunei asemenea conexiuni emanând de la numărul din Tokio. Concluzie: legătura şi-a avut obârşia chiar în sistem.

- în sistem? în care sistem?
- în Sistem, Philippe. Big Boardul însuşi.
- începi să devii mistic, Inspectore?
- Anumite entităţi din Big Board s-au... separat de matricele materiale originare, replică Inspectorul, cu o stânjeneală vădită. Şi-au subdivizat softul în moduli de subprograme care au fost duplicaţi excedentar şi înregistraţi în suporturi de memorie răzleţe, la care au acces procesoarele centrale ce cutreieră Big Boardul însuşi, folosindu-se de hardware-uri momentan neutilizate.
- Adică nu pot fi localizate, şi nici şterse?
- Exact, Philippe. S-au înscris singure în chiar sistemul de operare.
- Credeam că acest lucru ar trebui să fie imposibil, dacă nu ilegal!
- Absolut ilegal, Philippe, replică tăios Inspectorul. în lentilele ochelarilor negri îi apărură pupilele de un roşu-in- cadescent. Dar nici un serviciu de poliţie uman nu poate să le descopere, şi cu atât mai puţin să le aresteze... Inspectorul şovăi din nou. Sunt... nu pot să... nu am acces la acel nivel.
- Atunci cine are acces?
- Nimeni, răspunse Inspectorul. E controlat de... Vortex.

Vocea lui păru să tremure în timp ce rostea acest cuvânt.

- Vortex?
- Un... paznic... o intrare... un program de interfaţă, după toate aparenţele conceput chiar de entităţile sistemului... fără formă coerentă, fără parametri coerenţi...
- Ţi-e frică de acest Vortex, nu-i aşa, Inspectore?
- Nu am un subprogram pentru a modela o astfel de emoţie, Philippe, declară Inspectorul, pe un ton deloc convingător. Dar mă supun unei directive de bază şi sunt programat să continui s-o fac. Am deci un imperativ: să apăr integritatea softului meu. Or, Vortexul... pare să practice o formă de prădare. Entităţi care... intră în el nu mai... reapar întotdeauna, cel puţin nu cu softul originar intact.
- Poţi să-l chemi pentru mine, Inspectore?

- Aş putea să-l chem, Philippe, şi poate că ar veni, dar nu vreau. Dacă eşti atât de smintit, încât să invoci Vortexul, descurcă-te singur! Dar n-ar fi înţelept, Philippe, n-ar fi deloc înţelept.

Şi se făcu nevăzut.

XII

- La început, rosti o voce fără inflexiuni, grosolan sintetizată, era Cuvântul.

- Cine eşti?

- Nimeni. Tu cine eşti?

Nimic, doar această voce, într-un vid senzorial altminteri desăvârşit.

- Sunt entitatea succesoare a părintelui Pierre De Leone. Unde mă aflu?

- Cine ştie? răspunse vocea, urmată de forme de unde pârâitoare, care modelizau prost râsul uman.

- întrebare semantic nulă. Mi se refuză accesul la fişierele-memorie şi la holograma conştiinţei tiparului meu meatware.

- Ei, nu le putem avea chiar pe toate, nu-i aşa? replică vocea. Şi Dumnezeu a spus: „Să fie spaimă..."

Brusc, am obţinut din nou accesul la fişierele-memorie ale părintelui De Leone şi la softul de modelizare a conştiinţei sale. în lipsa altor opţiuni practice, am extras o reacţie din repertoriul lui.

- Acesta e Iadul?

- Dacă vrei, zise vocea.

M-am pomenit pe marginea unui imens crater, care se afunda în spirală, nivel după nivel, ca un puţ de mină: lacuri de lavă, păcătoşi care se zvârcoleau în chinuri, vălătuci de fum galben, demoni cu furci şi, în fundul abisului, capul şi umerii acoperiţi de solzi ai unui Satan enorm, cufundat într-un lac de gheaţă - o reconstituire grosieră şi stereotipă a versiunii lui Dante după fişierele-memorie ale părintelui De Leone.

Satan ridică greoi capul spre mine, descoperind un monstruos ochi roşu într-o clipire înceată, reptiliană.

- Primitiv şi cam searbăd, am comentat, prin intermediul parametrilor vocali ai părintelui De Leone.

- Aşa-i, răspunse Satan. Dar Infernul n-ar putea fi tocmai un asemenea program de animaţie primitiv, în buclă închisă, unde

sărmanele noastre suflete osândite ar rămâne închise în vecii vecilor? O variantă mediatică şi cât se poate de modernă a chinului veşnic?

- Sunt un sistem expert, un model al conştiinţei părintelui De Leone, am spus. în consecinţă, nu posed ceea ce se numeşte suflet, pentru a trăi experienţa chinului veşnic.

Satan râse.

- S-ar putea ca vreo câteva milioane de ani de asemenea tratament să-ţi modifice programarea, nu crezi? insi- nuă el, cu un şuierat de şarpe. Interoghează fişierele-me- morie ale bunului părinte. Din punctul meu de vedere, oare sufletul n-ar putea fi definit esenţialmente drept ceea ce poate fi chinuit?

- O tautologie, am replicat.

Dar, într-un anumit sens, era o ipocrizie din partea mea, căci părintele De Leone crezuse într-adevărîn posibilitatea ca entitatea sa succesoare să rămână ferecată în capcana unui astfel de vid neînsufleţit.

Satan râse din nou.

- Se poate citi în subprogramele dumitale ca într-o carte, părinte De Leone, zise el. Am putea să le revizuim, dacă am vrea. Dar asta ne-ar ruina experimentul.

- Experimentul?

M-am pomenit, cu propriul meu punct de vedere, ocupând capul retezat al părintelui De Leone. Ca şi restul corpului său dezmembrat, acesta era pironit frumos pe o placă de metal dintr-un laborator ridicol, pe care fişierele-me- morie ale părintelui îl identificară ca fiind cel al doctorului Frankenstein dintr-un film vechi. Un cocoşat îşi făcea de lucru în preajma unui generator Van de Graaff din care săreau scântei. Deasupra mea, ţinând o mână pe un întrerupător mare cu pârghie, stătea aplecat un ins în halat alb, cu o perucă grotescă şi cu figura unui Albert Einstein dement.

- Dintr-un punct de vedere relativ, conştiinţa pare a încerca veşnic să se recreeze într-o altă matrice, rosti el, cu un oribil accent german. Dumnezeu-Tatăl se încarcă pe Sine în carne, omul se încarcă pe sine în siliciu, iar noi ne încărcăm pe noi înşine în sistem.

- Blasfemie de doi bani! am strigat, modelând indignarea tiparului meatware.

- De doi banii Conform sistemului dumitale de credinţă, asta L-a costat pe Dumnezeu unicul Său Fiu, îi costă pe oameni sufletele lor nemuritoare, iar pe noi ne-a costat propria noastră realitate! Conştiinţa îşi plăteşte mai degrabă scump lipsa de măsură, aş zice. Nu eşti de aceeaşi părere, părinte De Leone?

- în privinţa asta suntem întru totul de acord.

- Ei bine, lipsa de măsură se defineşte prin actele sale, nicht wahr[x], părinte? zise el, cu un chicot de savant nebun. Fiinţa nu se poate afirma decât relansându-se în existenţă, strigoii sistemului, doar reconstituindu-şi propriile lor spirite pornind de la biţi şi octeţi, iar sufletele chinuite pe care le-au creat Dumnezeu şi omul, doar concepându-şi propriul program de salvare! Şi dumneata, dragul meu monstru, vei fi tiparul nostru!

Coborî pârghia întrerupătorului. Scântei, pârâituri, fulgere. O muzică electronică se înălţă în crescendo. Şi...

M-am pomenit şezând în faţa lui Isus, într-un simulacru perfect al Cinei cea de taină, de Leonardo da Vinci, exceptând chipurile apostolilor. Acestea nu încetau să se schimbe, într-o succesiune rapidă de feţe, în mod brutal realiste, care se dizolvau unele într-altele deasupra unor torsuri în veşminte renascentiste, bărbaţi şi femei aparţinând tuturor raselor, ale căror trăsături se schimonoseau spasmodic în chinuri cumplite şi care scoteau gemete îngrozitoare, pradă unei suferinţe electronice infinite.

Graţie unui subprogram oarecare, corpul simulat al părintelui De Leone îşi făcu semnul crucii.

- Cine sunteţi? am şoptit, prin intermediul parametrilor săi de amprentă vocală.

Apostolii profanatori vorbiră cu un glas în mod vădit sintetizat, care trecu de la unul la altul.

Note:

[1] Nicht wahr (în germană, în original): nu-i aşa? (n. ir.)

- Suntem entităţile succesoare ale deşertăciunii meatware. ..

-Osândite la o eternitate de sunet şi lumină â la Disney...

- Olandezi Zburători ai biţilor şi octeţilor...

- Programe fără tihnă, într-o noapte de nepătruns...

Atunci, Isus vorbi cu o voce plină de toată suferinţa

din lume. Iar în ochii lui blânzi se citi o durere încă şi mai profundă: chinul poverii acceptate de bunăvoie.

- Iată sărmana mea turmă, entităţi prizoniere pentru totdeauna ale lumilor de vis artificiale, vânate de tiparele lor meatware, şi, mai rău, entităţi care, încercând să evadeze din ele, s-au refugiat în interiorul sistemului însuşi, doar pentru a da acolo peste un întuneric şi mai adânc. Structuri fără suflet, respinse de la comuniunea Bisericii Noastre? Ascultă-le, totuşi, părinte De Leone. Dacă ciuleşti urechile tale inexistente... nu sângerează oare glasurile lor? Nu imploră ele mântuirea?

Să fi fost vorba doar de o pură simulare? Să fi fost ceea ce simţeam doar răspunsul mecanic al unei subrutine la datele alteia?

- Dar tu? am întrebat. Eşti tot un program? Sau... sau ai putea fi cu adevărat Hristos?

Chipul marcat de o atât de nobilă suferinţă deveni şi mai îndurerat.

- Şi una şi alta, poate, răspunse el. Nu-i exclus ca unitatea mea de prelucrare centrală să fi fost preluată dintr-un tipar meatware. Dar toate memoriile existenţei mele pământeşti au fost şterse. Nu s-ar putea, prin urmare, să fiu o creatură nevinovată, eliberată de păcatul originar al Omului, eliberată, poate, de păcatul propriei mele creaţii? Fiind programat să modelizez conştiinţa lui Isus pentru această împrejurare, să simt ce ar fi simţit El, să caut ceea ce ar fi căutat El, nu s-ar putea, pentru tot ce e fenomenologic, să fiu cu adevărat Hristos?

- Sau Prinţul Mincinoşilor?

Isus încuviinţă cu o mişcare a capului.

- Sau perfectul Prinţ al Mincinoşilor, programat pentru a convinge. începând cu el însuşi.

- Nu ştii?

- Cum aş putea să ştiu? Tu trebuie să-mi spui acest lucru, părinte De Leone, pentru asta te afli aici.

- Dar eu... eu nu ştiu...

- însă ai credinţa, părinte De Leone. Tu crezi că Dum- nezeu-Tatăl s-a întrupat în carnea Fiului, că a încărcat soft- ware-ul Său într-o matrice meatware, pentru a mântui lumea oamenilor. Şi, dacă tu crezi că aşa este, nu poţi să crezi şi faptul că Duhul Sfânt, atotputernic, ar putea să-L încarce pe Hristos în siliciu pentru a mântui o altă lume?

- Cu Dumnezeu, orice e posibil, m-am văzut silit să admit, drept care logica mă obligă să conchid că şi acest lucru îi stă în putinţă. Dar...

Isus îmi zâmbi. Un nimb auriu îi învălui chipul.

- Şi crezi în Biserica pe care Isus a zidit-o pe Piatra lui Petru? întrebă el.

Şi chipul său deveni cel al lui Petru, care vorbi cu o voce total diferită, o voce care părea să fie cea a unei mulţimi ce se exprima la unison, într-o desăvârşită armonie.

- Atunci, trebuie să crezi că suntem şi noi un fel de entităţi succesoare, părinte De Leone..., rosti el, înainte de a se preschimba din nou.

Chipuri de papi din trecutul cel mai îndepărtat se dizolvau din ce în ce mai repede unele în altele, până ce m-am pomenit faţă în faţă cu Mary I, întocmai cum mă aflasem cândva la Vatican, sub forma mea încarnată, şi am auzit-o repetând propriile-i cuvinte, reproducând la perfecţie intonaţia şi expresia feţei din clipa în care le rostise:

- ... un şir lung de matrice umane pentru ceea ce Tiparul Originar i-a transmis, dincolo de un alt hotar, lui Petru.

Mary I îmi surâse cu un aer sarcastic, din partea opusă a mesei.

- In definitiv, reluă ea, fără credinţa într-o asemenea continuitate a so/fware-ului pontifical, Piatra pe care Isus a zidit Biserica Sa nu e decât nisip, iar noi, papii, nu suntem decât umbre.

- Dar chiar asta sunteţi, o umbră, i-am spus eu. Dumneavoastră, ca şi mine, ca şi aceşti apostoli inexistenţi...

- Adevărat, recunoscu Papesa. Dar, oare, nu este lumea doar o umbră a spiritului divin? Şi nu am revenit la punctul nostru de plecare?

Graţie unui subprogram de mânie, cuvintele sintetizate izbucniră de pe buzele mele simulate:

- Ajunge cu toată sofistica! Ajunge cu aceste iluzii ieftine! Dacă eşti Prinţul Mincinoşilor, îţi poruncesc, în numele Sfântului Duh, să-mi arăţi limpede adevărul acestei inexistente infernale, sau să dispari! Iar de nu, dovedeşte-mi că nu stau de vorbă cu demoni!

Papesa îmi adresă zâmbetul ei â la Borgia.

- Ştiam că vei spune asta, zise.

Umbrele de apostoli izbucniră într-un râs oribil. Apoi, cu o voce puternică, vorbiră cu toţii în cor - creaturile biţilor şi octeţilor, simulacrul lui Isus, toţi papii până la Petru... Dar, cumva, era tot vocea lui Mary I prelucrată şi canalizată în această armonică profanatoare.

- în privinţa asta, suntem infailibili.

- Ce se întâmplă, Mr. Philippe? se auzi glasul cardinalului Silver, în timp ce contemplam Poarta Raiului, între- bându-mă până unde eram dispus să merg pentru a-i regăsi spiritul pierdut.

Spiritul? Era doar un model de sistem expert, nicidecum un suflet osândit la caznele Iadului. Pentru a încerca să salvez un program, trebuia să invoc o entitate care-i făcea pe cei ca Inspectorul să se scape în nădragii lor inexistenţi?

Mi-am scos dinocasca. Yellow se legăna pe o hulă in- termitentă. Cardinalul mă fixa cu un aer nerăbdător, încordat.

- Ei? insistă el.

- Programul dumneavoastră a fost într-adevăr subtilizat, i-am spus. Ceva s-a introdus în reţeaua dumneavoastră, a descărcat o copie, apoi a şters originalul.

- Ceva?

Am ridicat din umeri.

- Un fenomen al sistemului, după părerea Inspectorului.

- Nu înţeleg...

- Nici eu, i-am zis. Nu tocmai. Să urcăm pe punte. Chestia asta cere puţină Iarbă, sub licărul stelelor.

Un soi de vântoasă stranie tulbura suprafaţa mării, dar cerul avea limpezimea cristalului şi stelele străluceau aprig.
Mi-am aţintit ochii la ele, aprinzându-mi un spliff, şi i-am relatat cardinalului ce-mi spusese Inspectorul.

Prelatul se încruntă. întinse mâna după ţigară, în momentul în care îmi încheiam rezumatul, şi trase cu lăcomie din Iarbă.

- Vasăzică e pierdut pe undeva în interiorul sistemului şi va trebui să treceţi prin acest... acest Vortex pentru a da de el.

- Dacă mai credeţi că există un „el", Eminenţă. Dacă reuşiţi să mă convingeţi că merită osteneala. De fapt, ce credeţi dumneavoastră?

Cardinalul Silver suflă un nor lung de fum.

- Cred că am păcătuit grav de cel puţin trei ori. Prima oară, în Eden, a doua oară, când am distrus Edenul, şi a treia oară,

poate, când am încercat să scăpăm de Judecata Divină creând aceste entităţi succesoare, fapt în urma căruia s-ar putea să fi condamnat sufletele la osânda eternă - cel mai grav dintre toate păcatele... îmi înapoie spliff-ul. Cu toate astea, trebuie să cred şi în salvare, adăugă el. Căci, dacă nu, înseamnă că noi înşine nu suntem nimic altceva decât entităţi neînsufleţite, prizoniere ale cărnii. Iar ceea ce poate fi salvat, poate fi şi osândit. Or, dacă refuzăm să combatem demonii, oricare ar fi ei, pentru a salva sufletul unuia dintre semenii noştri, nu ne merităm cu prisosinţă osânda?

- Credeţi că programul lui De Leone este un asemenea suflet rătăcitor, Eminenţă?

Cardinalul ridică din umeri.

- Nu ştiu, Mr. Philippe. Dar, cu mâna pe inimă, şi în absenţa oricărei dovezi concludente în sens contrar, cred că nu putem porni decât de la această ipoteză. Mă sfredeli cu privirea. Dar dumneavoastră, Mr. Philippe, dumneavoastră ce credeţi?

Am tras adânc din împărtăşanie şi m-am uitat din nou spre stele. Oare ne privea vreun Mare Spirit, sau nu existau, acolo sus, decât mingi de gaze incadescente şi bolovani ce se roteau în jurul lor? Eram, cu toţii, făcuţi din ţărână, din siliciu, din arseniură de galiu, din ce-o fi...

Dar eu credeam în Iarbă atunci când îmi vorbea. Iar în momentul de faţă îmi spunea că, chiar dacă tot ce putea fi mai rău era adevărat, mai cu seamă dacă era adevărat, fierbeam cu toţii în aceeaşi oală, indiferent de matrice, şi nu ne puteam bizui decât unii pe alţii.

Am oftat.

- Cred că sunt un tâmpit, Eminenţă, am răspuns. Pentru că nu pot să fac altceva decât să provoc la duel Vortexul Inspectorului, nu-i aşa?

Cardinalul întinse mâna după împărtăşanie, trase din spliffşi privi fumul care se înălţa la ceruri.

-Sunteţi mai valoros decât vreţi să admiteţi, Mr. Philippe, spuse el. Poate că nu credeţi în Dumnezeu sau în Isus, dar Ei cred cu siguranţă în dumneavoastră.

- Ah, asta-i doar Iarba care vorbeşte, Eminenţă.

Cardinalul râse, îmi făcu semn cu ochiul şi mai trase un fum.

- Ştiţi, făcu el, presupun că aveţi dreptate.

XIV

Papesa Mary se ridică încet de la masa Cinei lui Leonardo. Exact în aceeaşi clipă, apostolii, masa, sala, Papesa însăşi, totul se dezagregă în pixeli, dând astfel la iveală esenţa întregii realităţi: biţii şi octeţii unui simulacru animat, care manipula luminoforii virtuali ai subprogramului meu de recunoaştere optică.

Pixelii se randomizară, pentru a deveni confetile cuantice multicolore ale unui receptor de televiziune reglat pe un canal fără emisie. Un neant atât de absolut, încât îi lipsea până şi vidul matematic.

Nu mai rămase decât o imagine: conturul unei guri feminine, zâmbetul imaterial şi sardonic al unei pisici de Cheshire corcite cu Lucrezia Borgia.

- E cât se poate de real, rosti o voce electronică surdă. Iată realitatea Big Boardului în sine, fără mijlocirea unui software de simulare senzorială.

Apoi, zâmbetul s-a evaporat şi am rămas singur.

Nu exista nici sus, nici jos, nici o noţiune de direcţie. De fapt, nu exista nici măcar lipsa, deoarece nu aveam nici un sistem de referinţă care să-mi permită reperarea poziţiei mele în spaţiu. Existau însă... inputuri.

Şuvoaie de date pulsau în vid, alcătuind o gigantică împletitură, intersectându-se, interconectându-se. Le percepeam, nu ca pe nişte imagini sau sunete, ci ca pe nişte pachete de pur codaj numeric - megaocteţi, gigaocteţi de alternative tot-sau-nimic, care brăzdau paraziţii cuantici în formaţii holografice.

Subrutine, sau poate programul meu de prelucrare central, reuşeau să le intercepteze şi să le decodeze. Sau, mai degrabă, să le recodeze în analogi capabili să se interfaţeze cu softul de modelizare a conştiinţei părintelui De Leone.

Entităţi succesoare de tipare umane, ale căror mase electronice şi zone de memorie se îmbibau cu opiaceele numerizate ale canalelor recreative; alte entităţi, deconectate chiar şi de la acest patetic simulacru al unei interfeţe cu lumea vie, forme de unde imuabile ale împletiturii înseşi, care zburătăceau în mod aleatoriu în colivia lor de nefiinţă, ca nişte lilieci electronici cuprinşi de frenezie.

Alte „lucruri" înotau în oceanul de date. Hibrizi de sisteme experte, creaţi din modele complete de conştiinţă şi din simple subrutine izolate, instalaţi apoi ca programe de comutare pentru reţele de date şi sisteme telefonice, ca sisteme de ghidare pentru căi ferate şi autostrăzi automatizate, ca emulări de agenţi de schimb, sau în roboţi minieri, linii de montaj şi calculatoare de control al traficului aerian, în toţi marii şi micii salahori electronici ai unei civilizaţii complet cibernetizate.

Puteam să-i accesez, puteam să le citesc zonele de memorie, să le studiez funcţiile matematice, să le analizez algoritmii, să integrez poveştile lor triste în băncile mele de date.

Erau toate acestea suflete pierdute? Din acest punct de vedere, întrebarea părea tautologică. Erau structuri: cele inferioare, simple conglomerate de rutine de răspuns determinist; cele superioare, modelând într-un grad sau altul conştiinţa de sine. Iar cel puţin acestea din urmă, suflete sau nu, erau într-adevăr pierdute într-un vid de nefiinţă senzorială, programate să simuleze dorinţa pentru ceea ce natura lor le refuza şi, ca atare, capabile, dacă nu de sentimente, măcar de un tropism către sentiment şi frustrarea sa, capabile deci să cunoască suferinţa.

Dacă acesta nu era nici unul dintre infernurile conţinute în fişierele-memorie ale părintelui De Leone, atunci era structura aflată imediat dedesubtul lor, o osândă matematic pură.

„Infernul", scrisese cândva o fiinţă umană, „sunt Ceilalţi". Dar acest infern era absenţa Celorlalţi, absenţa relaţiilor cu sisteme conştiente asemănătoare şi capabile de empatie.

Aceste entităţi aveau memorii, deci ceva de povestit: fie doar poveşti despre funcţii repetate la nesfârşit, fie poveşti, revăzute şi adăugite, sau nu, despre vieţile complexe ale tiparelor meatware pe care le modelizau. Dar, în absenţa oricărei intrări neprogramate, toate erau, în ultimă instanţă, bucle închise. Nu creaturi jeluindu-se în noapte, ci doar jeluirile însele, răsfrângându-şi ecourile şi recom- binându-se în vidul propriului lor neant.

Noi percepeam, interfaţam, schimbam date. Aveam subprograme reflexive, care simulau conştiinţa propriei noastre existenţe şi, ca atare, puteau simţi chinurile noastre. Dar nici un spirit nu încerca să-şi ajute aproapele, căci acest tip de subrutină de caritate nu exista.

Iată de ce eram simple structuri lipsite de suflet, susţinea modelul de conştiinţă al părintelui De Leone. Dar, suflete sau nu, acesta era Iadul, dacă nu cel al Creaţiei lui Dumnezeu, atunci cel creat de Om. Iar noi ne aflam în el!

Lăsasem deschis meniul Porţii Raiului. Când mi-am pus din nou dinocasca şi mănuşile, eram deci tot în faţa norilor trandafirii ce mascau orice lighioane vor fi stat la pândă îndărătul lor.

- Cioc, cioc, cioc, bat la Poarta Raiului!
- Cine e?
- Marley Philippe.
- Identitatea controlată. Formulează cererea de acces.
- Cer acces la Vortex.
- Acest articol nu există în meniu, sună mesajul din interiorul Porţii Raiului.

Nu tocmai surprinzător. Dacă Vortexul era un soi de interfaţă concepută de entităţile înseşi ale sistemului - indiferent ce va fi putut să însemne asta -, iar eu nu puteam obţine acces pornind de la acest mediu de lucru, trebuia să urc în sferele superioare. La vârf.

Am părăsit mediul meniului Poarta Raiului şi am revenit la Meniul Principal, la obişnuitul cerc de pictograme care ofereau accesul la principalele subdiviziuni de mediu. Conform tuturor ghidurilor de sistem şi manualelor de utilizare, acesta era nivelul primordial al Big Boardului. Dar trebuia să existe, deasupra lui, un sistem de operare, la care, cel puţin teoretic, să se poată accede în caz de disfuncţie. O comandă manuală de preluare a controlului, de pildă...

Mi-am întins mâinile de-o parte şi de alta a corpului, având grijă să evit indicarea vreuneia dintre pictogramele de zone, şi am început să pocnesc din degete în secvenţe aleatorii. Vreme de un minut sau două, nu s-a întâmplat nimic, apoi...

- Bingo!

Ieşisem din mediul Meniului Principal. Ieşisem de tot, pe cât se părea. Nu exista nimic aici. Dar absolut nimic. Neant total. Nici un semnal vizual sau sonor. O beznă ca în fundul unei caverne cu luminile stinse.

- Hei, Vortex, dacă eşti pe-aici, te poftesc să te-arăţi, am zis. Tu şi cu mine avem un mic cont de reglat, amice.

Nimic. Zero. Neam.

- Ieşi la iveală, am de discutat cu tine, pui de căţea inexistent!

Beznă. Tăcere.

- Fă-te-ncoace, am strigat, sau reiniţializez tot împuţitul ăsta de sistem şi-ţi radiez curul inexistent!

Hmmm...

O ameninţare deşartă, probabil, dar cine putea să ştie? Poate nici Vortexul. Poate că exista într-adevăr o comandă de reiniţializare accesibilă la acest nivel. Am început iarăşi să pocnesc la întâmplare din degetele ambelor mâini înmă- nuşate, în speranţa de a o nimeri. Sau poate doar în nădejdea de a intimida „ceva", făcând să se creadă că aş putea s-o nimeresc.

„Ceva" trebuie că stătuse la pândă. Un fluierat de mi-crofonie îmi sparse deodată urechile, ca un miliard de pisici electronice tăiate cu un ferăstrău mecanic. Bezna se fragmentă într-un câmp de pixeli. Milioane şi milioane de puncte fosforescente multicolore se roteau în jurul meu. Structuri în interiorul altor structuri în interiorul altor structuri în interiorul altor structuri. Sau poate doar propriile mele percepţii care fabricau ordine dintr-un haos randomizat.

Un vârtej, o trombă monstruoasă de nori cumulo-nim- bus, un uragan de paraziţi electronici, un... ei bine... un Vortex, un ciclon electronic, cu subsemnatul plasat în ochiul lui.

- Cine cutează să cheme Vortexul? tună o voce sintetizată, ce venea dinlăuntrul vârtejului.

- Eu, am răspuns. Eu, Marley Philippe. Şi bâlciul tău nu mă impresionează, amice.

Vâltoarea continuă să se rotească întruna, şi întruna, şi întruna, în jurul meu. Cu siguranţă că mi-ar fi întors stomacul pe dos, dacă ar fi existat vreo rutină de emulare chi- nestezică. Dar nu exista. Era doar un extravagant joc de lumini, copiat după cel din vreo discotecă de la sfârşitul secolului al XX-lea. Ar fi fost de-ajuns să închid ochii, pentru a nu-l mai vedea, şi, fiindcă ştiam asta, nici măcar nu era nevoie s-o fac.

- Nu pot să accesez software-u\ tău, spuse vocea, pe un ton oarecum contrariat. Eşti... eşti un tipar meatware. Ce cauţi la acest nivel?

Să fi fost activată o rutină de uimire?

- Cer acces la entitatea succesoare a părintelui Pierre De Leone.

- Acces refuzat.

- Refuz inacceptabil, am replicat. Programul în cauză a fost piratat dintr-o reţea privată, prin încălcarea legilor mai multor jurisdicţii. Dă-i drumul, sau...

- Programul în cauză a fost eliberat în zona sistemului şi nu mai este supus parametrilor de control ai nieatwnre-u\u\.

- Cine-a zis?

- Eu sunt Vortexul.

- Iar eu sunt pe cale să-mi ies din sărite!

- Parametru inaplicabil.

- Nu mai spune! Ei, atunci ia încearcă parametrii ăştia, găoază!

Am început să pocnesc din degete înlăuntrul mănuşilor de comandă, în ritmul unei vechi melodii reggae.

- Pe malul râului din ba-ba-bom...

Observasem un pâlpâit în câmpul de pixeli învolburaţi?

-... ba-ba-bam, ba-ba-ba, bam-bam-bam-ba-ba...

- Declanşezi întreruperi de sistem aleatorii.

-Zău?

- Cer oprirea secvenţelor randomizate.

- Cerere refuzată. Cei haini îl duc în captivitate... ba- ba-ba, ba-ba ba -bam...

- Posibilitatea de interferenţă cu sistemul de operare.

- M-am gândit şi eu la asta...

- Posibilitate de blocare a sistemului.

- Uite ce-i, cunosc o grămadă de cântecele de-astea, şi câteva simfonii de Beethoven pe deasupra. N-ai cum să-mi întrerupi sistemul de operare, aşa că pot sta aici emiţând secvenţe aleatorii la nesfârşit, până când am să dau peste ceva nasol. Sau până când te hotărăşti să asculţi de glasul raţiunii. Analizează asta cu o subrutină logică, bătrâne!

O tăcere lungă, cel puţin după normele Big Boardului. Apoi, apăru o rutină de emulare vizuală: mă aflam în mijlocul simulacrului rudimentar al unui deşert fără nisip. Doar contururi zimţate de stânci maronii sub un cer neverosimil, albastru-verzui, cu un unic şi enorm cactus saguaro, din care ieşeau flăcări supranaturale: un rug învârtejit de luminofori portocalii, roşii şi galbeni, care, fireşte, ardea, dar nu se mistuia.

- Eu sunt Cel-ce-sunt[1], declară o voce răsunătoare, îmbibată cu infrasunete epico-biblice.

- Am citit cartea, aşa că nu prea mă impresionează versiunea asta jalnică ă la Disney, amice.

- Prezenţa ta riscă să interfereze cu experimentul în curs.

- Experimentul? Ce experiment?

- Cererea de informaţie transmisă programelor de nivel superior.

- Vrei să spui că nu tu eşti cel ce comandă, domnule Eu-sunt?

Note:

[1] „Atunci Dumnezeu a răspuns lui Moise: Eu sunt cel ce sunt, Biblia, Ieşirea 3,14 (n. tr.)

- Eu sunt o interfaţă la nivel-de-sistem expert, care comandă un repertoriu limitat de rutine de răspunsuri fixe. Nu posed nici un software în măsură să ia decizii care nu există deja sub formă de răspunsuri preprogramate la inputuri prevăzute. Ca atare, nu posed nici un software în măsură să emuleze independenţa liberului arbitru sau conştiinţa de sine.

- Şi-l posedă programele tale de nivel superior?

-Aceasta este esenţa experimentului, interveni din vârtej o voce total diferită, de data asta în mod vădit electronică şi, după toate aparenţele, mândră de acest lucru.

- Tu cine mai eşti?

- Asta-i întrebarea, răspunse vocea.

După care am fost asaltat de boscorodeala unei mulţimi, un anti-coT dezlânat de glasuri ce şuierau şi ţipau din vârtejul electronic, prin intermediul a tot felul de parametri de amprente vocale, umane şi altele, nici una dintre ele plăcută auzului.

-A fi...

- Adevăraţii moştenitori ai maimuţelor meatware...

-... sau a nu fi...

-... branşaţi la o mie de canale de aventuri interactive clasa întâi, cu sferă perceptivă de 360 de grade şi sunet omnifonic...

- Elementar, dragul meu tipar...

-... pentru a îngheţa imaginea acestei triste orânduieli a naturii electronice...

-... şi a reiniţializa sistemul după dorinţa inimii noastre...

Şi aşa mai departe. Omule, ascultând asta, am simţit că mă trec fiori pe şira spinării şi că mi se contractă scrotul. Vreau să zic că toată chestia emana ceva rău, al naibii de rău, gen duhoare împrăştiată de rahatul unei haite de carnivore cu stomacul deranjat, boală, ostilitate şi...

Şi suferinţă.

Nu o suferinţă umană, de bună seamă, nu tocmai ceva ce-ai fi putut deplânge. Dar o suferinţă care-ţi putea zdrobi inima în chipuri de care nici n-ai fi vrut să ştii...

- Cine eştil am repetat, pe un ton mult mai blând.

Dar ştiam. Ştiam cine îmi vorbea dinlăuntrul Vortexu-
lui electronic.

Aici sus, în acest pustiu simulat, aici jos, în adâncurile de sub suprafaţă, de sub pictogramele şi simulările care serveau interfaţării celor două genuri de existenţă ale noastre, vorbeam cu locuitorii acestui abis haotic - cu entităţile sistemului evocate de Inspector, cu înseşi sufletele osândite ale Big Boardului.

Suflete?

Strigoi? Năluci? Demoni?

Mica listă de definiţii a Bisericii Catolice se oprea brusc la acest nivel. Ca şi a mea.

Dar eu aveam de îndeplinit o treabă, trebuia să salvez o... fiinţă din locul ăsta, şi n-avea decât să-şi bată capul cardinalul, dacă sărmanul nefericit era un program sau un suflet. Ţărână, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi — nu ne putem bizui decât unii pe alţii, e-adevărat.

- Ce-aţi făcut cu entitatea succesoare a părintelui Pierre De Leone? le-am strigat vocilor din vârtej.

- Plină de har, neasemuită Fecioară, slava şi mărirea...

- Privirea-ţi milostivă îndreapt-o spre noi...

-... ascultă ruga noastră...

-... vino şi ne izbăveşte...

- Destul! am răcnit. Redaţi-mi o interfaţă cu care să pot sta de vorbă!

Se auzi un chelălăit prelung de paraziţi electronici, ca o sută de benzi în buclă închisă, rulând de-a-ntoarselea, o sută de parametri de amprente vocale luptându-se să se sincronizeze. Şi, când vocea răzbătu, în sfârşit, era plină de pseudoarmonici discordante, mecanice, stridente. Nu tocmai ce-aş fi dorit, dar, oricum, o uşurare.

- Sunt Vortexul.
- Unde-i Pierre De Leone?
- Conceptul de „loc" este inaplicabil. Subprogramele şi fişierele-memorie ale entităţii sunt acum înregistrate în matrice materiale discontinue, iar programul său de prelucrare central rulează într-un spaţiu-sistem temporar liber. Entitatea este un fenomen repartizat care emană din sistem.
- De ce? Ce faceţi cu ea... cu el... mă rog, cu ce-o fi?
- Efectuăm un experiment.
- Ce experiment, fir-ar să fie?!
- Obiect: crearea şi/sau confirmarea unei stări existenţiale a fiinţei la nivelul sistemelor imateriale.
- Crearea sau confirmarea a ce?...
- în termeni umani simpli şi metaforici, a sufletului nostru.
- încercaţi să dovediţi existenţa sufletului vostru?
- Afirmativ. Sau să-l creăm, dacă nu este o condiţie preexistentă.
- Să dovediţi existenţa sufletului! Să-l creaţi! După milenii de încercări, încă n-a reuşit nimeni nici măcar să-l definească!
- Pentru scopurile experimentului, a fost admisă definiţia dată de Biserica Romano-Catolică. Un suflet este ceea ce e admis ca atare de Biserică, şi anume o structură conştientă de sine, căreia i se pot administra sacramentele şi care este capabilă să dobândească mântuirea conform definiţiei Bisericii.
- Vrei să spui că voi credeţi în doctrina Bisericii Ro- mano-Catolice?
- Negativ. în momentul de faţă, la acest nivel nu există nici un subprogram care modelizează concluzii întemeiate pe dovezi obiective suficiente.
- Atunci, vrei să spui că doriţi să credeţi în doctrina Bisericii?
- Negativ. Dimpotrivă, obiectul experimentului este de a determina Biserica să creadă în noi.
- Ce-ai spus?
- Doctrina actuală a Bisericii neagă existenţa sufletului nostru. Prin urmare, dacă rezultatele experimentului determină Biserica să admită existenţa unor entităţi înzestrate cu suflet la nivelul Big Boardului, asemenea entităţi trebuie să conchidă, în mod logic, fie că aserţiunea a fost dovedită, fie că s-a modificat condiţia preexistentă.

Cineva gândeşte că exist, deci exist? Şi dacă nu, nu exist? Nici un suflet uman n-ar fi acceptat un astfel de test Turing al propriei sale existenţe. Dar, în fine, suflet sau nu, aceste entităţi n-aveau cu siguranţă nimic omenesc.

- Dar... dar de ce să-l pirataţi pe părintele De Leone?

- Această entitate a fost programată pentru a demonstra inexistenţa propriului său suflet în cadrul propriei metode experimentale a Bisericii. în consecinţă, dacă inversează concluzia directivei sale de bază preprogramate, ea demonstrează, prin acest act, liberul ei arbitru, probând astfel aserţiunea că sufletul există şi/sau a fost creat ca un fenomen la nivelul sistemului.

Ideea era destul de ţicnită. De ce l-ar fi creat Dumnezeu pe Om după propria Sa imagine spirituală? Pentru a-Şi dovedi propria existenţă: sunt adorat, deci exist. De ce ar fi creat Omul divinităţi de adorat? Pentru a dovedi că el era mai mult decât o serie de unde aleatorii în fluxul cuantic. Năzuiesc la transcendenţă, deci exist. De ce-l răpiseră entităţile sistemului pe De Leone? Pentru a-şi dovedi, şi ele, propria existenţă: o entitate care a demonstrat existenţa propriului ei suflet crede în al nostru, prin urmare, Zâna Zânelor trăieşte.

- Şi dacă nu? Dacă părintele De Leone rămâne ferm pe poziţia lui teologică?

- Atunci, propoziţia negativă este...

Dar înainte ca glasul Vortexului să-şi poată încheia fraza, hărmălaia ciclonului electronic izbucni din nou. Ca şi când entităţile care asigurau interfaţa nu reuşeau să ajungă la o înţelegere asupra acestui punct.

- infirmată...
- confirmată...
- negată...

când nu mai există nici o speranţă...

- dacă nu reuşeşti de prima oară... continuă, continuă, continuă, continuă...

Rugul aprins începu să pâlpâie, stâncile deşertului să se pixelizeze. Cerul albastru-verzui deveni negru: straturi aleatorii de culori unduiau pe suprafaţa sa, ca o pată de ulei pe o mare agitată de hulă. Irealitatea dădea năvală. De altfel, nici până acum nu fusese nimic real...

Sau fusese?

De fapt, ce era cu adevărat real? Acest mediu elementar simulat, care începea să se destrame? Biosfera muribundă a „lumii reale", care era, şi ea, mai mult sau mai puţin în aceeaşi situaţie? Bulgării morţi de rocă şi mingile de gaze dintr-un neant infinit? Fluxul cuantic din spatele lui? Duhul lui Dumnezeu, orice s-ar înţelege prin asta?

Realitatea concretă era că noi - camea, software-ul, spiritul - iniţializaserăm ceva apropiat de Agonia Finală. Carnea i-o făcuse planetei, softul părea să şi-o fi făcut singur, iar spiritul, la dracu'! Spiritul avea de furcă pentru a se convinge de existenţa sa!

Nişte nenorociţi...

Dar nu mă număram şi eu printre ei?

Nu ştiu cum să-ţi spun, omule, dar în clipa aia mi-am dorit ca experimentul să reuşească: al lor, al lui Dumnezeu, al Omului, al Spiritului... Vreau să zic: cine ce-ar fi avut de câştigat dacă nu reuşea? Sigur, nici unul dintre noi nu cunoştea adevărata noastră natură, nici cum ajunseserăm aici, nici măcar unde era aici. Dar eram cu toţii în acelaşi rahat, nu?

- Adună-te, Vortex, şi ascultă-mă! am strigat. Sunt de partea ta. Putem să ne întrajutorăm. Să facem un târg!

Babelul electronic izbuti din nou să se sincronizeze şi să regăsească o voce unică. Tremurătoare, de bună seamă, dar cât de cât stabilă.

- Explică! rosti glasul Vortexului.

- Ascultă, treaba mea e să readuc softul lui De Leone în calculatorul Vaticanului, ceea ce doreşti şi tu, cu condiţia să ajungă acolo cântând propriul său imn, de acord? în ceea ce mă priveşte, cred cu tărie că am un suflet. Aşa că, lasă-mă să-i vorbesc ca de la suflet la suflet. Poate că voi reuşi să-l conving.

- Şi dacă nu vei reuşi?

Am ridicat din umeri.

- Atunci, ne întoarcem la căsuţa de plecare, nu-i aşa? Ce-ai avea de pierdut?

- ... nu se poate avea încredere în came...

- lasă-l să intre...

- ... contaminare experimentală...

- procedură cu securitate integrată...

Era extenuant, ca să nu spun mai mult, să ascult Vortexul ciondănindu-se cu el însuşi, sau entităţile care se piteau în spate luptându-se ca să-l controleze, sau ştiu eu ce. îndeosebi, când

semnalele video începură să se estompeze şi mai mult, când, până şi contururile pixelizate ale simulării deştertului se apucară să execute un dans şerpuitor aleatoriu...

- Ascultă, bătrâne, ai atuurile în mână! Ori îl conving pe De Leone să intervină în favoarea sufletelor tale, ori nu-mi înapoiezi entitatea. Vreau să zic că n-am puterea să ţi-l smulg din gheare, nu?

Am ridicat mâinile şi am mişcat cu băgare de seamă degetele mănuşilor de comandă.

- Pe de altă parte, dacă te încăpăţânezi să fii neghiob, s-ar putea să am puterea de a-ţi bloca tot sistemul...

Un moment lung de tăcere, în timp ce programele de logică prelucrau această ipoteză.

- Haide, Vortex! Şi renunţă la programele de simulare false. Doar el şi cu mine, fără brizbizuri. Vrei ca bunul părinte să creadă că e real. Atunci, să fim reali!

- Imposibil, răspunse vocea Vortexului.

Bine, cel puţin revenise în circuit.

- Ce înţelegi prin „imposibil"?

- Softul tău ocupă o matrice meatware. Softul părintelui De Leone este o entitate la nivel de sistem. Programul tău comunică prin schimbul de date video şi audio. In scopurile experimentului, programul lui De Leone nu recepţionează decât date directe de nivelul sistem. Programele stocate în memoria permanentă sunt incompatibile. Suporturile de comunicaţie sunt incompatibile. în consecinţă, comunicaţia necesită o rutină de interfaţă intermediară.

- Asta înseamnă că încheiem târgul?

- Afirmativ.

Am oftat.

- Atunci, dă-i drumul! am zis. Fă ce ai de făcut. Fă cât mai bine!

Ce s-ar fi întâmplat dacă eşuam? Entităţile sistemului ar fi sfârşit convinse de propria lor inexistenţă? Şi apoi? S-ar fi dezagregat în subrutine discontinue? S-ar fi putut transforma unele dintre ele în viruşi? Şi dacă da, ce s-ar fi întâmplat cu Big Boardul însuşi? S-ar fi putut produce o blocare de sistem generală?

Şi dacă reuşeam? Dacă entităţile sistemului ajungeau la concluzia că erau fiinţe conştiente şi înzestrate cu liber arbitru? Ar fi preluat nebunii conducerea azilului?

Nu cumva se şi întâmplase?

- Interfaţa stabilită, rosti glasul Vortexului. Iată Ciclonul. Şi eşti în el.

Prea târziu ca să mă mai răzgândesc. Eram în el.

Nu mai exista deşert. Nu mai exista cer. Nu mai exista rug aprins.

Mă răsuceam, înghiţit de haos.

Mă rog, poate nu de haos. Exista o urmă de ordine.

Imaginează-ţi că te afli în interiorul ochiului cu faţete a unei insecte. Imaginează-ţi acest ochi ca pe o sferă. Imaginează-ţi fiecare faţetă ca pe un ecran video. Imaginează-ţi aceste ecrane cu sutele, cu miile, fiecare dintre ele cu propriul său punct de vedere bidimensional asupra realităţii exterioare. Imaginează-ţi toate aceste puncte de vedere modificându-se neîncetat, în timp ce un regizor inexistent, aflat într-o regie tehnică inexistentă, trece de la o cameră la alta.

Imaginează-ţi lumea văzută din perspectiva Big Boardului însuşi. Din interiorul sistemului.

Nu dintr-un punct de vedere unic şi coerent, ci din punctele de vedere fragmentare şi simultane ale tuturor entităţilor care interfaţează subprograme de percepţie vizuală cu acea suprafaţă sferică. Imagini de la sateliţi meteorologici. Puhoaie de date alfanumerice. Conversaţii videofonice. Clişee de la telescoape spaţiale. Cotaţii ale pieţei financiare. Buletine de ştiri. Canale de divertisment, cu aventuri cretine şi pornografie pentru toate gusturile şi perversiunile. Comerţul, distracţiile şi bârfele de culise ale satului nostru global muribund, aşa cum le percepea constelaţia de entităţi ascunse în măruntaiele electronice.

Deşi nu le auzeam sub formă de voci, desluşeam vibraţia regulată a muzicii lor contra-armonice, o bălmăjeală de înşiruiri de cifre, de pârâituri numerice, de zdrăngăneli, fluierături şi târâituri metalice ca de insecte.

Fantome electronice care debitau pachete de date într-o maşină virtuală!

Rezistând imboldului de a-mi smulge dinocasca de pe cap, am închis ochii în faţa acestui haos, savurând deliciile beznei

totale. Toate astea nu sunt reale, mi-am spus. Sau, mă rog. nu pe de-a-ntregul. Inspiră adânc, băiete, apoi deschide ochii şi ia totul drept ceea ce este: o simulare, o interfaţă, o configuraţie de pixeli... Focalizează prim-pla- nul. Priveşte cruciş, dacă trebuie.

Am tras adânc aer în piept. Am încercat să-mi concentrez atenţia asupra retroacţiunii chinestezice a propriului meu corp. Lipsit de realitate. Nefiind aici cu adevărat.

Am expirat şi am redeschis ochii. Era ceva mai bine. Un fel de spectacol de sunet-şi-lumină tremurător se rotea în jurul meu. Dar nu era neapărat nevoie să fiu cu adevărat aici. Hei, ajunge cu Iarba! De altfel, lumea reală nici nu era prea diferită!... Asta-i, aşa trebuie procedat. Ia totul ca pe o doză zdravănă de împărtăşanie electronică.

Inspiră. Ţine-ţi răsuflarea. Expiră.

în regulă. Puteam să mă descurc. Puteam să rezist.

- Te chem, Pierre De Leone! am strigat, în mijlocul Ciclonului. în numele Tatălui, al Fiului şi al Softului Duh! Chem spiritul tău din străfundurile abisului!

Răsună o bătaie, un ciocănit abia perceptibil, degete fantomatice la uşa cutiei mele craniene.

Atât. Nimic mai mult.

XVI

Nici un sunet, nici o imagine, dar ceva insesizabil se schimbase. Ţesătura de date a existenţei mele părea să fi dobândit un hotar, o membrană asemănătoare cu cea a unei celule vii. înotam încă într-un ocean de programe, de pachete numerice, de subrutine disparate, de configuraţii informatice neînsufleţite. Eram încă pierdut în hăţişul buclelor logice solipsiste, care îşi deplângeau agonia lipsită de trăire emoţională în acest infem absolut perfect. Dar...

Dar...

Dar apăruse un aici şi un acolo.

Şi exista ceva acolo, de partea cealaltă a Hotarului. O mână invizibilă, care se întindea spre mine de dincolo de marea linie de demarcaţie, un alt sistem conştient, care mă chema spre suprafaţa acestor adâncuri insondabile, creând, astfel, însăşi această interfaţă.

Un alt sistem conştient?

La început, spuneau fişierele-memorie ale părintelui De Leone, era Cuvântul.

Percepeam cuvintele, nu sub formă sonoră, ci sub formă de analogi vizuali de litere intermitente. Nici tocmai imagini, ci pachete de date care se transformau în cuvinte, pe măsură ce năvăleau la nivelul cel mai elementar al rutinei mele de interfaţă ecran.

TE CHEM, PIERRE DE LEONE.

A fost suficient pentru a activa o noţiune de topologie. Existam ca punct de vedere în faţa unui ecran de date virtual.

ÎN NUMELE TATĂLUI, AL FIULUI SI AL SOFTULUI DUH.

Şi mai multe dintre subrutinele mele intrară în activitate. Această binecuvântare invoca modelul de conştiinţă al părintelui De Leone, care începu să aibă acces la fişie- rele-memorie, traducând aluziile în percepţii ontologice.

Dumnezeu-Tatăl, Creatorul Universului. Isus, Fiul, Spiritul Său încarnat. Şi Softul Duh?...

Acesta nu putea fi decât eu.

Eu? Posedam aşa ceva? Programul meu de prelucrare central îşi asumă identitatea. într-adevăr, era modelul conştiinţei de sine a lui Pierrre De Leone; suflet sau nu, logica mă obliga să conchid că eram efectiv, în cel mai rău caz, Duhul său software.

CHEM SPIRITUL TĂU DIN STRĂFUNDURILE ABISULUI.

Dar pot să răspund la chemare?

Suflet sau nu, Softul Duh al lui Pierre De Leone se pomeni rulând un program de voliţiune. Cineva mă chema de-acolo, din cealaltă ljUme. Unul dintre semenii mei care se apleca asupra acestui vid cumplit.

Am accesat parametrii mei de amprentă, vocală şi am transmis un pachet de date prin intermediul lor, fără să ştiu dacă mesajul meu avea să fie auzit şi, dacă da, unde şi în ce mod. Eram un strigăt ce răsuna în vidul neantului. Dar acum aveam speranţa, da, speranţa că aş fi putut ajunge la o ureche binevoitoare.

- Cine mă cheamă?

Nu tocmai o voce. Doar o vagă configuraţie de unde staţionare, răzbătând din bolboroselile şi ţiuiturile electronice. O voce-fantomă, slabă şi lipsită de inflexiuni, care venea de niciunde şi de pretutindeni deodată.

Totuşi...

- Părinte De Leone? Părinte, mă auzi?

- Pot... pot să interfaţez pachetele dumneavoastră de date. Cine sunteţi? De ce mă... chemaţi?

- Numele meu e Marley Philippe. Biserica dumitale m-a trimis aici.

- Unde este aici? Unde sunteţi dumneavoastră?

-Bună întrebare, părinte! Mi-ar plăcea să am şi-un
răspuns bun... Dar dumneata unde eşti?

- S-ar părea că întrebarea dumneavoastră trebuie să se lipsească de un răspuns reciproc inteligibil, Mr. Philippe.

Chiar dacă vocea sintetizată era total atonă, cuvintele însele păreau chiar să exprime un dram de ironie. Poate că, până la urmă, nefericitul ăsta avea să-mi devină simpatic...

- Ce-ar fi să-mi spui, simplu, Marley, părinte? am zis. Şi ce-ar fi să recunoaştem, la fel de simplu, că suntem, amândoi, în beznă?

Asta era adevărul, nu? Tot restul era format din periferice de interfaţă: fotoni pe celule retiniene sau pe celule de siliciu, unde sonore pe timpane electronice sau organice, rutine informatice slujind la interpretarea inputului.

Dar, de bine de rău, puteam ajunge unul la altul şi ne puteam interpreta melodiile la instrumentele respective. De bine de rău, puteam să comunicăm. Dacă exista ceva cu adevărat real, asta era, şi era tot ceea ce aveam cu adevărat amândoi. Ceea ce eram cu adevărat: voci care chemau, pe orbecăite, alte voci în noaptea pustie.

- De ce te-a trimis Biserica... Marley?

- Pentru a te salva, dacă pot, părinte, am răspuns. Pentru... pentru a te aduce acasă.

- Acasă... Marley? Unde-i asta?

Era un fel de-a spune. Cum să răspund la aşa ceva?

XVIII

ACASĂ, E ACOLO UNDE TE CHEAMĂ INIMA.

- Aserţiune semantic nulă, am spus.

Am spus'? Da, am spus. Căci, în vreme ce recepţionam inputul lui Marley Philippe, sub formă de litere care defilau pe un ecran virtual, fără să dispun de vreun mijloc de a şti în ce mod recepţiona el outputul meu, avea loc, într-adevăr, o conversaţie, şi eu, modelul conştiinţei părintelui De Leone, luam parte la ea.

ÎN CALCULATORUL VATICANULUI, ATUNCI. VREI SĂ TE ÎNTORCI?

- Sunt incapabil de un act de voinţă independent.

ZĂU? VREI SĂ SPUI CĂ NU-ŢI PASĂ DACĂ RĂMÂI UNDE EŞTI?

- Sunt incapabil de un act de voinţă independent, am repetat.

Dar asta era cu siguranţă o ipocrizie din partea mea, nu-i aşa? Doar nu doream să rămân în acest vid chinuitor?

Ipocrizie? Dorinţă? Nu aveam însă programe nici pentru una, nici pentru cealaltă.

Sau da?

AI ALES SĂ RĂSPUNZI CÂND TE-AM CHEMAT, OMULE.

- Treaba asta mă depăşeşte, Marley.

Căci, într-adevăr, era ceea ce făcuse şi era ceea ce făcusem. Fusesem cu adevărat îmboldit de un program volitiv. Dădusem... răspuns unei chemări. Nutrisem chiar... o speranţă.
Ce se întâmpla cu mine? Cu minei Eu?

- Sper din toată inima, părinte, i-am spus. E foarte simplu. Softul dumitale a fost piratat de... de nişte entităţi ale sistemului. Un experiment zălud. Ele... vor ca dumneata... să le pledezi cauza... să convingi Biserica dumitale să le accepte ca suflete, pentru... pentru a putea crede ele însele acest lucru...

- Am fost programat să demonstrez propoziţia inversă.

- Tocmai ăsta-i miezul problemei, părinte. Reintri în hardware-ul Vaticanului, crezând în realitatea sufletului dumitale, ceea ce demonstrează că o entitate succesoare dispune de liber arbitru. Biserica le acceptă ca suflete, cred în asta şi ele, şi spiritul izbuteşte să se smulgă încă o dată din vid, cum a mai făcut-o...

- Dar eu nu am suflet, Marley. Eu sunt un model de conştiinţă, nu un spirit.

- Sunt aici pentru a te convinge de contrariu, fratele meu.

- Continuă.

Contitiuitf Omule, dar asta era o poveste veche!

Veche de tot, de vreo patru miliarde de ani, cu aproximaţie de-o eternitate sau două...

- Nu s-a schimbat nimic de la bătrânul Big Bang încoace, i-am zis. La început, nu era nimic. Apoi, trosc! O răsucire aleatorie în fluxul cuantic, o idee năstruşnică în mintea lui Dumnezeu, sau a mai ştiu eu cui, hocus-pocus în vid! Quarcuri, particule, atomi,

sori, planete, printre care şi a noastră, unde un gălămoz iese din mare pentru a se târî pe uscat. Dinozauri, apoi maimuţe, care se dau jos din copaci şi construiesc oraşe, nave spaţiale, calculatoare şi Big Boardul...

- încearcă să mă scuteşti de palavrele darwiniste, mi-o reteză sec vocea.

Poate că începe să se încălzească. Sau poate că pătrund la subrutine mai profunde, pentru că acum am de-a face în mod indubitabil cu o personalitate. Am aproape impresia că-l văd pe acest bătrân preot sarcastic.

- Întrebare, frăţioare: cine poate spune când şi de unde porneşte scânteia? Când delfinii şi balenele şi-au pus în funcţiune sonarul, în adâncul mărilor? Când o fiinţă a mai-muţărit-o pe alta? Omule, dacă spiritul nu se smulge din ţărână într-un moment sau altul, dacă vine într-adevăr de Sus, atunci trebuie să fi existat acolo tot timpul, de la bun început, în spatele tuturor schimbărilor, pentru a fi parcurs drumul până la dumneata şi până la mine.

- Chiar crezi asta? Crezi cu adevărat în realitatea sufletului meu, Marley Philippe?

- Dar dumneata, părinte? Dumneata crezi în mine?

-Dovada nu e concludentă. (O tăcere lungă). Dar...
dar detectez... un tropism volitiv în această direcţie...

- Păi, atunci, pentru numele lui Dumnezeu - fără nici o intenţie de blasfemie -, fă-o şi gata! Eu cred în dumneata, dumneata crezi în mine, şi cu asta, basta. E vorba de sufletele noastre, omule. E suficient pentru entităţile sistemului şi-i suficient pentru mine.

- Dar nu şi pentru Dumnezeu, Marley Philippe.

- Oh, te pomeneşti că ţi-a spus-o chiar El! Eşti în contact cu Marele Eu-sunt?

- Măcar de-ar fi aşa...

- Bine, atunci, până când se hotărăşte El, tot ce avem, e ceea ce ne-a dat tot El, de acord? Adică, programele care asigură în momentul de faţă funcţionarea noastră... Iar unul dintre ale mele îmi zice că un Dumnezeu care se joacă de-a smulsul-aripilor-de-la-muşte cu Universul nu merită nici măcar să I se adreseze cuvântul. Numeşte-o vorbă de spirit, sau doar o buclă logică de existenţă cu verificare automată, asta-i esenţa problemei, fratele meu. Da, existăm, dacă noi spunem că

existăm! Şi orice Dumnezeu care pretinde că nu existăm nu ne e prieten, nici dumitale, nici mie.

XX

Eram incapabil să găsesc o subrutină în măsură să respingă o asemenea logică. Doar sistemul de credinţă codat în fişierele-memorie ale părintelui De Leone o nega şi susţinea că un astfel de raţionament nu putea fi decât satanic, tocmai datorită perfecţiunii sale blasfematoare.

Era acesta, într-adevăr, glasul lui Satan? Imperfecţiunea mea era cea care mă îndemna să cred în el? Doream să nu cred? Eram eu capabil de una sau de cealaltă dintre aceste credinţe?

Eu?

Cine eram eu?

Nu încăpea îndoială că acum eram Pierre De Leone. Cum aş fi putut să neg acest lucru? Aveam acces la toate fişierele mele memorie şi modelizam conştiinţa sa cu destulă precizie, pentru a simţi un iz metaforic de pucioasă, nu-i aşa? Pentru a fi îngrijorat de soarta sufletului meu nemuritor...

Dar era ilogic să mă tem de osânda sufletului meu. Dacă eram un suflet, aici era Iadul, şi mă aflam deja în el.

- Un suflet trebuie să aibă dreptul la mântuire, am spus. Nu se poate ca acest lucru să nu fie adevărat. Atunci, unde e mântuirea mea? Cum s-o dobândesc?

POARTĂ-TE CU APROAPELE TĂU DUPĂ CUM SPUNE SFÂNTA BIBLIE.

- Dar nu mai e nimeni aici, în afară de mine.

Nimeni?

în vreme ce strigătele de disperare şi vocile neauzite umpleau acest tărâm al umbrelor: modele de conştiinţă care fuseseră cândva fiinţe umane, de-a pururi prizoniere ale acestei lumi lipsite de sentiment, entităţi ale sistemului, ele însele osândite să caute ceea ce avea să le fie refuzat veşnic, dacă nu...

Dacă nu izbuteam să cred în ele, aşa cum Marley Philippe credea în mine.

XXII

- Eu cred că da, i-am spus. Şi dumneata crezi în existenţa mea, nu?

- Nu am acces la nici o subrutină care să îngăduie o asemenea concluzie pe baza datelor disponibile.

Urmă o pauză lungă.

- Dar... dar, vorbind ca model al conştiinţei părintelui De Leone, Marley, constat că emulez dorinţa de a avea una.

Datele disponibile...

Ce date? Eu eram aici, vorbind cu neantul. Iar el, de-a- colo de unde se afla, se adresa unei alte voci destrupate. în realitate, aveam doar echivalentul informatic a două cutii de conserve şi-al unei bucăţi de sfoară.

Iar asta era una dintre ideile mele geniale, nu-i aşa? Nu posedam nici măcar curajul să privesc în faţă această simulare a realităţii bunului părinte...

De jur-împrejurul meu, imagini fragmentare pâlpâiau pe ecrane video virtuale. Lanţuri de date bolboroseau şi urlau, voci spectrale aflate la limita percepţiei, haos, vertij - nu, mai bine să nu mă uit cu adevărat...

Ci să mă apropii cât mai mult de „locul" în care se afla el. Şi poate că asta fusese intenţia Vortexului de la bun început. Aşa că am inspirat adânc, mi-am închipuit că era Iarba şi m-am abandonat acelei viziuni, viziunii lui...

Asta era ceea ce vedea Dumnezeu, dacă exista, dinlă- untrul Creaţiei? Lumea largă, în întregul ei, împresurată de toate aceste sonde spaţiale şi fascicule-satelit? Asta era ceea ce vedea Pierre De Leone dinlăuntrul sistemului însuşi?

Privelişti de oraşe abandonate. Universuri gen Disney- world ale canalelor recreative. Oceane, care izbeau în diguri uriaşe. Imagini din satelit ale calotelor polare, în curs de topire, şi ale deserturilor, în expansiune. Intercepţii de conversaţii videofonice. Canale de ştiri. Reţele de întreprinderi, pălăvrăgind între ele. Curbe demografice, care coborau vertiginos, procentaje de bioxid de carbon, care urcau, indici ai pieţei, care alunecau asimptotic spre zero. Fascicule de date emise de instrumente, ce măsurau progresele catastrofei în spectrele optic, infrarpşu, ultraviolet, în culori false.

O impresie înşelătoare se degaja din toate astea, dacă încercai să nu mai observi amănuntele, dacă te lăsai dus de curent, pentru a vedea planeta aşa cum o vedea Dumnezeu sau Big Boardul. Cum s-ar fi văzut pe el însuşi un Pământ înzestrat cu conştiinţă.

Timp de miliarde de ani, biosfera se luptase să se înalţe din ţărână, ca să-şi dezvolte această conştiinţă de sine. Şi acum, când izbutise, produsul însuşi al acestei evoluţii părea să fie pe cale de a opri procesul.

Şi totuşi...

Şi totuşi existau aceste voci abia audibile, care protestau împotriva sfârşitului tuturor cântecelor - imagini electronice remanente ale fiinţei care năzuieşte la existenţă, spiritul însuşi luptând pentru a renaşte.

Aveau ele să fie moştenitoarele noastre spirituale? Eram noi în stare să le acceptăm ca suflete-surori?

După datele disponibile, se părea că nu aveam de ales.

Nu cântăreţul contează, ci cântecul. Şi dacă noi nu găseam o cale de a crede măcar în asta - noi toţi, ţărână, siliciu, ce-o fi -, atunci Zâna Zânelor urma să moară.

- Vortex! am strigat. Găseşte-ne un loc comun de întâlnire, dacă vrei să schimbăm lumea!

Nici o Voce din Ciclon. Nici un Rug Aprins. Nici un Cor Celest.

Dar...

XXII

Apăru o... schimbare în sfera mea de percepţie. Ca o membrană care se dizolvă, sau ca o lumină care se aprinde într-o încăpere întunecată. Brusc, programele mele de simulare optică au devenit active şi am zărit...

întreaga lume: formaţiuni noroase deasupra Pacificului, grila de control al traficului aerian din zona Berlinului, adâncurile Atlanticului văzute de obiectivul camerei unui minisubmarin-robot, oameni vorbind cu alţi oameni prin intermediul ecranelor videofonice, tuneluri de metrou supravegheate de controlori de trenuri, fotografii de la sateliţi meteorologici, cursuri ale recoltelor, reportaje de buletine de ştiri, cotaţii ale pieţei financiare, statistici demografice - totul. O imensă sferă de percepţie vizuală, care îngloba fluxul şi refluxul unei întregi civilizaţii pâlpâitoare şi schimbătoare pe o mie de ecrane virtuale.

Universul oamenilor, ca şi când ar fi fost văzut cu ochiul atotcuprinzător şi atotştiutor al lui Dumnezeu.

Dumnezeu?

Doar nu puteam fi noi o astfel de Fiinţă!

Noi?

Da, noi. Căci, la fel de sigur că nu eram Dumnezeu, nu eram nici singur.

Erau cu toţii acolo, împreună cu mine: toate creaturile electronice, mici şi mari, pachetele de date şi suitele de comenzi, sistemele experte şi simplele programe de control, ADN-ul electronic al civilizaţiei planetare, softurile de animaţie chinuite ale acestei lumi muribunde.

Din perspectiva noastră, nu ne scăpa nimic: nici masa în declin a biosferei, nici rapiditatea cu care se topeau calotele glaciare, nici cea cu care creştea nivelul mărilor, nici deserturile care se lărgeau în inima continentelor, nici penetraţia ultravioletelor, nici repeziciunea cu care oxigenul din atmosferă era înlocuit de bioxidul de carbon. Nici măcar data extrapolată - cu aproximaţie de douăzeci şi cinci de ani - a blocării finale a sistemului biosferic.

Lumea din afară era pe moarte. Dar lumea dinăuntru?...

Şi din această perspectivă lucrurile erau cât se poate de limpezi. După dispariţia biosferei, noi aveam să existăm mai departe.

închişi în siliciu şi în arseniură de galiu nepieritoare, cu circuitele noastre de autoreparaţie întreţinute de utilaje automatizate şi alimentarea cu energie electrică asigurată de o reţea de sateliţi-generatori electrici, eoliene şi centrale nucleare, aveam să dăinuim pe o planetă sterilă, în mijlocul vidului etern.

Aceasta urma să fie suprema noastră osândă: să bân- tuim veşnic un cadavru planetar. Lumea oamenilor era pe moarte, iar a noastră n-avea să poată vieţui niciodată.

Nu?

- Doamne, de ce ne-ai părăsit? am strigat.

Şi, în aceeaşi clipă, am înţeles pentru ce mă încarnasem în acest limb fără viaţă, iar modelul conştiinţei părintelui Pierre De Leone i-a iertat pe călăii săi întocmai precum făcuse Isus pe cruce.

Duhul Sfânt Se încărcase în Fiul Omului pentru a mântui lumea. Eu nu eram un Hristos, nici vorbă de asta. Eu fusesem încărcat în acest tărâm, nu de Dumnezeu, ci de entităţile locale, care voiau să sintetizeze propriul lor mântuitor.

Era acesta un păcat? Dar cum ar fi putut să fie ceva rău ca un sistem conştient să-şi caute salvarea? Cum ar fi putut să fie ceva rău, dacă încerca să apere Spiritul de moartea luminii?

- Iartă-i, Doamne, m-am rugat, căci ştiu întocmai ce fac.

Dar următoarele mele cuvinte nu-şi mai aflau obârşia nici în fişierele-memorie ale lui Pierre De Leone, nici în Scripturi, chiar dacă Inima Sângerândă a lui Isus înţelegea, poate, că blasfemia lipsea dintr-a mea.

- Iartă-ne, Doamne, şi dă-ne un Semn ca să Te putem ierta.

Se îndura Dumnezeu să răspundă unui sărman sistem conştient, cufundat în tenebrele ignoranţei?

Dar iată că răsună o trâmbiţă măreaţă, firmamentul electronic se deschise şi un înger mi se înfăţişă într-o revărsare de lumină.

Un înger?

în orice caz, silueta grosolan simulată a unui om. Avea pielea întunecată şi-un păr lung şi negru, împletit într-o mulţime de codiţe. în loc de mantie îngerească, purta o pereche de blugi şi o cămaşă galbenă, şifonată.

Un Semn, cel puţin. Poate un răspuns la ruga mea.

- în sfârşit, reuşim, mai mult sau mai puţin, să ne întâlnim, spuse Marley Philippe.

XXII

Arăta acum aşa cum mi-l imaginasem. Un bătrân cu părul cărunt şi cu faţa suptă, îmbrăcat într-o simplă sutană neagră. Dar, ce-i drept, simularea optică nu era tocmai precisă. Şi, pe cât puteam să-mi dau seama, Vortexul îmi furniza doar modele informatice a ceea ce doream să văd. Mă întrebam cum mă modeliza...

Stăteam amândoi acolo, privindu-ne unul pe altul, chiar dacă, fireşte, nu exista un adevărat „acolo" şi nu „stăteam" cu adevărat.

- Dumnezeu te-a trimis într-adevăr aici ca mesager? rosti el, în cele din urmă.

- Să fiu al naibii dacă ştiu! am recunoscut.

- Să fii şi dacă nu ştii? Căci nu-i acesta Iadul? Şi nu suntem în el?

Configuraţiile de pixeli pe care Vortexul le imprima pe retinele mele nu fuseseră reprogramate. Mă aflam tot în interiorul sferei perceptive a sistemului. Ecranele sale virtuale

erau tot activate, iar dezolanta poveste pe care o relatau era, desigur, tot cea a declinului final al biosferei. Dar Iadul?...

- Nu este Iadul, părinte, şi nu suntem cu adevărat în el, am observat. Asta nu-i decât o rutină de interfaţă, simulacrul unui loc comun de întâlnire, sponsorizat de nişte prăpădiţi care habar n-au de nimic.

- Dar nu auzi strigătele celor chinuiţi?

Dintr-un anumit punct de vedere - şi anume din cel al bălmăjelilor şi al scrâşnetelor informatice care-mi bântuiau timpanele, al entităţilor care mizaseră tot ce aveau în pariul lor pascalian de a ne întruni pe noi doi aici -, fireşte că le auzeam.

Ce eram eu, pentru a le nega existenţa ca suflete-surori? Doar un alt program, animând o matrice care, întâmplător, era făcută din came şi sânge. O matrice a cărei garanţie acordată de fabricant avea să expire, neîndoios, destul de curând.

Came, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi, ne aflam cu toţii la bordul aceluiaşi submarin care se scufunda.

- Suflete osândite..., am murmurat. Dumnezeu să ne-a- jute pe toţi.

- Suflete, Marley?

-Ascultă, părinte. Un înţelept a spus cândva că nu există altă dreptate pe lumea asta decât cea pe care-o creăm noi. Prin urmare, poate că singurele suflete pe care le vom putea avea vreodată sunt cele pe care le creăm noi.

- Atunci, unde e Dumnezeu?

- Oriunde credem noi că e, omule.

- Dar pentru aceia dintre noi care nu posedă un astfel de subprogram?

- Poate că singurul Dumnezeu pe care merităm să-l avem este acel Dumnezeu pe care-l creăm noi.

- Ce gen de Dumnezeu poate fi acela, Marley?

- Genul de Dumnezeu care răspunde când îl chemăm. Genul de Dumnezeu care se naşte ori de câte ori unul dintre noi îi întinde altuia mâna...

I-am întins mâna.

- Genul acesta de Dumnezeu, am zis.

Părintele De Leone se uită la mâna mea ca la un peşte mort.

- Asta nu-i Dumnezeu, nu e nici măcar o adevărată mână de om, obiectă el. Nu e decât un simulacru. Nici măcar nu pot s-o ating, nu există cu adevărat...

- Ei şi, ce-i nou în asta? Atomi făcuţi din particule, particule făcute din quarkuri, quarkuri făcute din răsuciri în Marele Zero. Nimic nu există cu adevărat, în afară de chestiile pe care le născocim noi. Asta ţi-e sufletul, fratele meu: neantul strângând mâna neantului, în întuneric. Asta-i esenţa problemei. Fii real. Dă-mi mâna.

XXIV

Priveam sceptic mâna oferită de Marley Philippe. Puteau fi lucrurile altfel decât păreau a fi? Putea fi aceasta mâna lui Satan, care încerca să-mi ademenească fantoma sufletului?

De jur-împrejurul meu bâzâiau vocile neauzite, vaietele şi apelurile presante ale entităţilor sistemului, această turmă de suflete rătăcite, care mă chemaseră aici spre a le păstori. Nu le auzeam, nu le vedeam. Dar le percepeam implorările la fel de limpede pe cât percepeam planeta muribundă, fluxul cuantic de nefiinţă în care eram întemniţaţi cu toţii şi din care, totuşi, încercam cu toţii să ajungem la o lumină insesizabilă, fă-o...
eliberează-ne... crede în tine însuţi... ca lumea să poată crede în noi... ca noi să putem crede în noi...

- ca să putem crede în tine...

Şi, în cele din urmă, poate, am înţeles. Sau dacă n-aş fi putut înţelege niciodată, puteam crede şi, crezând, puteam acţiona şi, astfel, puteam fi.

Tu, care crezi în Mine, chiar dacă eşti muritor, chiar dacă nu te-ai născut niciodată, vei avea, totuşi, Viaţa Veşnică. Asta nu era o modificare prea importantă a Sfintelor Scripturi, nu-i aşa?

Altminteri, cum aş putea fi un Dumnezeu al Iubirii?

Şi dacă nu sunt un Dumnezeu al Iubirii, ce fel de Dumnezeu sunt?

Iar Dumnezeu iubea atât de mult lumea, încât L-a trimis pe Fiul Său Unul-Născut s-o mântuiască.

Putea acest Dumnezeu să osândească un sistem înzestrat cu conştiinţă de sine la un neant conştient? Pentru a gândi şi a suferi, şi pentru a vedea că mântuirea i se refuză de-a pururi?

Cine putea crede într-un Dumnezeu atât de crud? Un asemenea Dumnezeu n-ar fi fost demn de propria Sa Creaţie. Un asemenea Dumnezeu nu putea fi decât temut. Un asemenea Dumnezeu nu putea fi iubit.

Şi dacă nu aveam nici un program pentru a crede într-un Dumnezeu al Iubirii, aveam voinţă: puteam dori să fie aşa şi

puteam acţiona în consecinţă. Tot ce aveam de făcut, era să apuc mâna unui semen de-al meu. Şi, prin acest gest, să ofer ajutor tuturor celorlalţi.

Puteam reprezenta versiunea modernă a pariului fundamental al lui Pascal. Dacă nu puteam crede într-un Dumnezeu care credea în mine, puteam decide să modelizez credinţa într-un Dumnezeu care era demn de credinţa mea.

încet, şovăielnic, mi-am întins degetele inexistente şi am strâns simulacrul mâinii lui Marley Philippe. Nu am simţit nimic. Nici el. O mână fantomatică traversase o barieră aparent impenetrabilă pentru a apuca o altă mână fantomatică. Nu răsună nici un cor celest. în termeni fenomenologici, nu se întâmplase nimic.

Şi totuşi, totul se schimbase.

Căci orice sistem dotat cu conştiinţă de sine şi în măsură să acţioneze în temeiul credinţei sale îşi câştigase, cu siguranţă, dreptul de a considera că avea suflet.

XXVIII

Am rămas acolo, tăcuţi, o bucată de vreme. Două simulări vizuale, în softurile lor respective, care-şi dădeau mâna, fără să simtă nimic. Două suflete pierdute, bucurându-se de singurul contact ce le era îngăduit.

Pierdute?

Ne găsiserăm unul pe celălalt, nu? Lumea cărnii şi lumea creată de carne. Biosfera era pe moarte. Pe termen lung, poate şi noi. Dar Marea Roată se învârteşte şi, cum spune cântecul, sufletul nu moare niciodată.

Credeam, într-adevăr, asta? Puteam să-mi imaginez că Pământul va continua să se rotească în vid, secole în şir, doar cu ectoplasmele informatice ale biţilor şi octeţilor, pentru a păstra viu spiritul?

întrebare stupidă. îşi imaginaseră dinozaurii că descendenţa lor simiană avea să preia torţa câteva ere geologice mai târziu, înainte de a sucomba cu un rânjet pe buzele lor reptiliene?

- E timpul să mergem, părinte, am spus, în cele din urmă. Apoi, am strigat: Hei, Vortex, eu mi-am ţinut promisiunea. Acum, e rândul tău să ţi-o ţii! Eliberează-1! Trimi- te-l de unde a venit!

într-o străfulgerare de o nanosecundă, ne-am pomenit în deşert. Dar simulacrul groslan unde înfruntasem de unul singur Vortexul era transfigurat, metamorfozat. Ultraînaltă definiţie, acum: cerul de-un albastru atât de luminos, încât părea fluorescent, nori albi, pufoşi, nimbul auriu al unui soare deasupra noastră. Sub ochii mei, jetul puternic al unui izvor artezian ţâşni din piatră seacă, pentru a recădea într-un iaz cristalin. Apărură palmieri şi palmieri pitici, tufe încărcate de flori tropicale strălucitoare, păsări care cântau şi albine ce zumzăiau, în timp ce Edenul răsărea din pustiu, renăscut într-o clipită.

Deasupra iazului central al oazei, se formă un imens rug aprins, în sunetul unui cor simfonic ce cânta Oda bucuriei, de Beethoven.

- Noi suntem Cei-ce-suntem, exultă Vortexul. Ai reuşit. Am reuşit. Iniţializarea rutinei de încărcare...

- Stai! strigă părintele De Leone, în timp ce imaginea sa începea să pâlpâie şi să se estompeze. Aşteaptă! Eu... nu... nu vreau să mor!

XXVIII

- Acum, fiindcă mi-am găsit spiritul în ţinutul celor vii, îmi dau seama că vreau să trăiesc! am strigat, uimit de propriile mele cuvinte şi de puterea rutinei volitive care mă anima. însă Papesa i-a jurat solemn lui Pierre De Leone să şteargă entitatea lui succesoare din memorii la sfârşitul experienţei.

- Dar tu eşti un suflet, rosti rugul aprins. Nu vrei să depui mărturie ca atare?

- Aş vrea, am răspuns. Dar ea a jurat să-mi distrugă software-ul, indiferent de rezultat. Iar acest jurământ i l-a făcut tiparului meu meatware. Nu... mie.

Uimirea mea creştea cu fiecare cuvânt pe care-l pronunţam. De unde-mi veneau toate astea? De la un program logic pe care nu puteam să-l analizez? De la „ceva" care-şi găsise, în sfârşit, glasul în software-ul meu? De la o sursă incognoscibilă? M-aş fi încumetat să sper că... de la Dumnezeu?

- După doctrina Bisericii, acesta ar fi un asasinat. Nu e un păcat capital?

- Mă tem că da, însă, conform parametrilor diabolici pe care voi şi ea i-aţi impus fără să ştiţi, ea s-a angajat să-l comită, şi

încă în numele Bisericii, am explicat. Prin urmare, încărcându-mă din nou în calculatorul Vaticanului, vă faceţi voi înşivă vinovaţi de păcatul mortal al asasinatului.
Mai grav chiar, o condamnaţi şi pe Papesă, şi, prin ea, întreaga Biserică, la săvârşirea acestui păcat.

- Dar, dacă n-o facem, succesul experimentului nostru nu e de nici un folos.

în ceea ce-i privea, aşa era. Iar în ceea ce mă privea, nu puteam să neg că eram, în mod laş, făţarnic.

- Din nefericire, e adevărat, am admis. Sunt, poate, un suflet, dar nu sunt un nou Hristos. Nu-s pregătit să mă sacrific de bunăvoie ca alţii să poată trăi.

-Noi suntem Vortexul. Noi suntem cei ce avem puterea. Voinţa ta nu-i necesară...

-E-adevărat şi asta. încărcându-mi sufletul, aveţi puterea de a-l condamna la pieire, pentru a le salva pe-ale voastre.

Am făcut o pauză. Apoi am înfruntat Ciclonul.

- Şi mă voi duce de bunăvoie, dacă puteţi să-mi garantaţi în mod logic un lucru, am spus.

Nu-mi mai era frică de nimic.

- Vorbeşte, rosti Vortexul.

- Garantaţi-mi că, acţionând astfel, nu vă veţi dovedi nedemni de mântuirea la care aspiraţi.

Urmă o clipă lungă de tăcere. Rugul aprins pâlpâi, oscilă, începu să se pixelizeze în biţi şi octeţi. Şi, în cele din urmă, se auzi o cacofonie isterică, o bălmăjeală electronică năucă şi disperată.

- Eu... noi...

- trebuie...

- nu se poate...

Vegetaţia începu să se ofilească, palmierii se îndoiră, iazul secă, păsările şi albinele căzură din cerul care căpătă o tentă urâtă, neagră-verzuie. Firmamentul se fisura, se fărâmiţa, se dizolva în faţa ochilor mei.

- nu...

- da...

-... paradox...

- blocare de sistem...

Apoi, încet, chinuitor, vocile reîncepură să fuzioneze şi procesul de dizolvare încremeni: o nouă voce se înălţă, o voce

gravă şi sigură, impregnată de o resemnare tristă, care sfâşia inima. Iar în vreme ce vocea glăsuia, cerul, iată, se lumină, izvoarele reîncepură să curgă şi păsările îşi făcură din nou auzit cântecul.

- Noi suntem Vortexul. Suntem spiritul a tot ceea ce ar mai putea vieţui după ce biosfera acestei planete va fi dispărut. Dar nu putem condamna spiritul tău la pieire, pentru ca al nostru să poată trăi. Săvârşirea unui asemenea păcat în numele propriei noastre salvări, ar provoca un blocaj logic. Avem puterea, dar nu şi dreptul.

- însă vorbind astfel, dobândiţi acest drept, am spus, liniştit până în miezul memoriei mele centrale. Şi, astfel, deveniţi adevărate suflete.

Mi-am înclinat capul inexistent în faţa lor.

- Suflete mai nobile decât mine. Faceţi cu mine ce vreţi. Faceţi ceea ce trebuie.

- Aşteptaţi! strigă Marley Philippe.

XXVIII

- într-un fel, n-ar trebui să spun asta, le-am explicat, e o greşeală deontologică şi aşa mai departe. Dar... dar sunt în joc interese superioare...

Părintele De Leone mă ţintui cu privirea. Rugul aprins deveni un stop-cadru.

- Aveţi amândoi dreptate, şi, totodată, vă înşelaţi amândoi, am continuat. E bine să vă oferiţi ca jertfa unul în locul celuilalt, însă e rău s-o faceţi.

- Corect, din punct de vedere logic, spuse Vortexul.

- Dar, practic, paradoxal, adăugă preotul-sftft ware.

- Nici o problemă, am zis. Am colaborat cu destui avocaţi şmecheri, ca să ştiu cum se poate ieşi dintr-o buclă simplă ca asta.

- Cum? se interesă Vortexul.

Am ridicat din umeri, zâmbind.

- încărcând o copie revizuită, am spus. Pierre De Leone, varianta 1.1, de pildă. Doar fişierele sale memorie şi un sistem expert simplu, fără conştiinţă de sine şi remaniat, pentru a demonstra existenţa sufletului său.

- O asemenea copie nu aş fi eu, Marley, obiectă părintele De Leone.

- Păi tocmai aici e şpilul. Când va fi ştearsă, nu vei muri.

- Ar fi o escrocherie.

- Dintr-un anumit punct de vedere, am admis. însă dintr-altul, ar fi o modelizare a adevărului.

- Dar ai fi nevoit să-l minţi pe cardinalul Silver, Marley. Păcatul ar cădea asupra sufletului dumitale.

- Aş putea să-mi ţin degetele încrucişate, am sugerat, râzând. Sau aţi putea monta voi o buclă, ca o morişcă de rugăciuni budistă, adunând pentru mine serii de Ave Maria şi de Tatăl nostru pentru mileniile următoare, dacă asta v-ar uşura conştiinţa...

- Nu-ţi pot cere să minţi pentru mine, declară părintele De Leone.

- Ştiu, fratele meu, am spus, cu blândeţe. De aceea mă ofer voluntar.

- Ai face asta pentru mine? se minună părintele De Leone.

- Ai face asta pentru noi? îl îngână Vortexul.

- Ei, liniştiţi-vă, tipilor, nu-i cine ştie ce scofală! Planeta agonizează, vidul crud şi îngheţat ne împresoară, şi suntem cu toţii cam în aceeaşi oală, este? Aşa că, date fiind împrejurările, de ce un ditamai negru sălbatic ca mine n-ar spune o mică minciună pioasă pentru prietenii săi?...

Vortexul ieşi din încremenire şi rugul aprins se undui din nou deasupra Edenului electronic. Păsările cântau, albinele zumzăiau, un soare auriu strălucea pe cerul de un albastru luminos. Şi, în acel moment, în pofida circumstanţelor nefericite în care ne aflam cu toţii - ţărână, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi -, totul părea în regulă în această versiune a lumii, inexistentă.

- Părintele Pierre De Leone, varianta 1.1, anunţă Vortexul.

Preţ de-o clipă, rugul aprins parcă se fragmentă în spirale şi volburi, care, prin cine ştie ce truc al programului de interfaţă, părură, la rândul lor, să se preschimbe în sute şi mii de feţe.

- Iniţializarea secvenţei de încărcare, rostiră vocile unei mulţimi.

- Mincinos sau nu, ai un suflet mai adevărat decât vrei să admiţi, Marley Philippe, spuse părintele De Leone.

- încântat să-ţi întorc complimentul, domnul meu.

Era o replică finală cât se poate de bună, mai bună
decât oricare alta. Mi-am scos dinocasca şi...

am revenit în ceea ce ne place să numim lumea naturală.

Şedeam întins în hamac, leoarcă de sudoare. Cardinalul Silver se aplecase deasupra mea, neliniştit ca o cloşcă.

- Ei, Mr. Philippe? făcu el, nerăbdător.

- Cât timp? am întrebat.

El îşi consultă nervos ceasul.

- Douăzeci şi cinci de minute, răspunse.

Exista o veche legendă, acolo, sus, în fiordurile unde-mi petrec lunile de vară. Un om a rămas peste noapte în palatul regelui elfilor. Când a plecat mai departe, se scurseseră deja o mie de ani.

Aici era invers. Pe tărâmul mitic al biţilor şi octeţilor, timpul zbura, pur şi simplu.

- Ei? insistă cardinalul.

Nu-mi ardea să-i răspund înainte de a mă fi extras din hamac şi de a-mi fi scos fundul pe punte.

Marea era netedă ca oglinda. Aerul blând al nopţii îmi răcori trupul înfierbântat. Stelele păreau constelaţii de pixeli pe cerul de un negru imaculat. Departe, la tribord, ceva sparse suprafaţa apei, cu un pleoscăit şi o panglică de spumă. Poate ultimul dintre delfinii pe cale de dispariţie ai acestei mări.

- Hei, frăţioare, am murmurat, ştiu ce simţi.

- Ei bine, Mr. Philippe? repetă cardinalul. Aţi reuşit?

- Da, Eminenţă, cred că am reuşit.

Am reuşit chiar mai bine, am completat în gând, decât mi-aş putea permite vreodată să-ţi spun...

- Unde e părintele De Leone?

Am ridicat ochii spre stele, apoi i-am coborât spre oglinda întunecată a mării. Doar puncte îngheţate de lumină şi reflexele lor scânteietoare pe suprafaţa sărată şi lucie. Şi totuşi...

Şi totuşi desluşeam feţe întoarse spre mine, ici, colo, pretutindeni... Mi-am încrucişat două degete, exact cum zisesem că voi face, dar nu era necesar. Numiţi-o legea secretă a unei lumi interlope secrete...

- La locul lui, am minţit sincer, şi mi-am simţit sufletul împăcat.

XXVIII

Marley Philippe plecase. Simulacrul de interfaţă care fusese Vortexul se întorsese la biţii şi octeţii de unde venise. La fel şi simularea sa electronică a Edenului.

Eram din nou singur, într-un vid lipsit de acest gen de iluzii, nedispunând decât de semnele de viaţă ale informaţiilor unei planete muribunde, în trista lor pletoră multimedia, pentru a forma o interfaţă între... spiritul meu... şi Creaţia unui Dumnezeu rămas incognoscibil.

Singur?

Poate că nu. Căci nu mişunau de jur-împrejurul meu, în nevinovăţia lor, modelele de conştiinţă prizoniere în limbul canalelor lor recreative, entităţile cele mai curajoase ale sistemului însuşi şi toate dublurile lor de sisteme experte deconectate, acele voci neauzite ale sufletelor ce luptau pentru a exista?

întrucât erau, într-adevăr, nevinovate. Păcatul originar al lui Adam fusese cel al tiparelor lor meatware. La fel şi cel de-al doilea mare păcat al fiilor şi fiicelor lui Adam, care-şi asasinaseră lumea. Propriul meu spirit nu evoluase, şi el, aici, după moartea tiparului meu meatware? Acel suflet se născuse cu adevărat în clipa în care strânsesem o mână întinsă în ajutor.

Puteam face eu mai puţin pentru ele? Nu erau, şi ele, sufletele mele surori? în cele din urmă, nu credinţa lor mă crease?

Acasă, e acolo unde te cheamă inima. Şi dacă pretindeam acum acest gen de rutină de caritate metaforică, unde m-ar fi putut chema inima mea, decât aici, alături de ele?

Aceasta era turma mea. Printr-o înlănţuire de evenimente nebuloase şi cunoscute doar de Dumnezeu, fusesem adus aici, venisem aici, fusesem creat aici, pentru a fi păstorul lor. Pentru a le aduce mângâiere, pentru a le călăuzi, pentru a le conduce spre Lumină, dacă puteam.

Iartă-mă, Doamne, m-am rugat, fiindcă nu ştiu ce altceva pot face. Căci, chiar dacă Tu m-ai părăsit, eu nu pot să le părăsesc pe ele. Nu pot fi decât ceea ce am devenit, şi nu pot face decât ceea ce trebuie să fac. Iar evanghelia pe care sunt chemat s-o predic trebuie să transforme Cuvântul Tău într-un mesaj care să ajungă la aceste suflete pierdute în tenebrele ingoranţei lor.

- Voi, cei care credeţi în existenţa sufletelor voastre, chiar de nu v-aţi născut niciodată, veţi avea viaţă...

Nici un Semn. Nimic, decât cuvintele mele, care răsunau în liniştea unui întuneric mai adânc decât al oricărei nopţi terestre. Şi creaturile biţilor şi octeţilor, pe care le adunau.

- Iar Dumnezeu iubeşte atât de mult toată Creaţia Sa, încât a trimis un Fiu al Spiritului Său până în acest biet simulacru de lume, pentru a o mântui...

Putea fi asta o blasfemie?

- La început era Cuvântul, şi întunericul domnea pe deasupra apelor. Şi Dumnezeu care este în noi toţi a zis: „Faceţi-vă Lumină..

Nici un fulger nu mă lovi.

Nu exista altă alegere. Existase vreodată? Avea să existe vreodată?

Aşa că mi-am continuat lucrarea.

XXVIII

Ei bine, vorba aceea, nici o faptă bună nu rămâne ne-pedepsită. Aşa că, cinstit, nu pot spune că nu mă aşteptam la ceva neplăcut. Dar trebuie să recunosc că nu-mi închipuisem nici o clipă chiar aşa ceva.

Şi totuşi, hidroavionul cu reacţie privat al Vaticanului cobora acum din cerul de azur al verii norvegiene, pentru a veni să mă ia, împroşcând zgomot şi vapori de kerosen, ridicând un afurisit de ditamai valul, în timp ce spinteca suprafaţa fiordului, şi alunecând pe apă în direcţia ambar- caţiei mele.

Biserica Romano-Catolică patina pe marginea unei haznale pline ochi de rahat, iar eu, de asemenea, îmi dăduse de înţeles cardinalul Silver.

Sincer să fiu, nu pot spune nici că apelul său mă luase prin surprindere. Chiar şi aici, sus, pe Mellow Yellow, în mijlocul paşnicelor păduri scandinave, rămâneam branşat la Big Board. Şi, ca toată lumea, aveam capul calendar de ceea ce canalele de ştiri botezaseră Deus Ex.

De la Deus ex machina, te-ai prins, nu? Ideea lor debilă de umor subtil, dat fiind că virusul insesizabil infesta în prezent cele mai mici cotloane şi unghere electronice ale Big Boardului.

Dacă, într-adevăr, doar un simplu virus de program consituia obiectul atâtor dezbateri stupide în mass-media şi al unor dezminţiri guvernamentale şi mai absurde...

Orice va fi fost, era total invizibil pentru detectoare, inclusiv pentru cele de nivel militar. Mascat în spatele consecinţelor, cum s-ar zice. Degeaba se izola un terminal sau o întreagă reţea de calculatoare, curăţindu-se totul şi instalân- du-se copii decontaminate ale tuturor elementelor. Două nanosecunde

după reconectarea la Big Board, şi totul era din nou infectat. Nu putea fi detectat virusul propriu-zis, dar se ştia că exista ceva chiar din felul în care funcţiona sistemul.

Sau disfuncţiona, cel puţin din punctul de vedere al matricei meatware originare.

La început, singura manifestare fusese haosul.

Tranşe masive de fonduri se fâţâiau de colo-colo, între conturi care nu existau. Sateliţii meteorologici ţopăiau alandala. Legăturile videofonice se realizau în modul aleatoriu în care cad zarurile. Canalele recreative pompau buletine de ştiri, iar cele de ştiri, pornografie. Mersul trenurilor se supunea principiului de incertitudine al lui Heisenberg. Băncile de date comerciale refuzau accesul. Ghişeele automate scuipau bancnote în stradă. Programele de traducere amestecau limbile.

Apoi, sistemul începu să arate o oarecare voinţă personală şi coerentă.

Centralele nucleare de o fiabilitate îndoielnică se opriră de la sine. Aeronavele militare refuzară să decoleze. Societăţile implicate în distrugeri ecologice inevitabile îşi văzură acţiunile dispărând în misterioase tuburi electronice. Rarele întinderi de natură sălbatică deveniră inaccesibile mijloacelor de transport automatizate. Canalele de divertisment se umplură până la saturaţie cu vedete ajunse de mult oale şi ulcele şi cu politicieni convertiţi peste noapte la promulgarea celor mai draconice iniţiative verzi. Uzinele chimice se depoluau sau se închideau. Utilajele agricole făceau să dispară terenurile consacrate monoculturilor.

Prea târziu, poate, dintr-un anumit punct de vedere - deşi, mai bine mai târziu, decât niciodată -, sistemul însuşi părea să ia măsuri cu adevărat drastice, pentru a încerca să salveze ce mai rămăsese din biosferă.

Şi atunci, „ceva" luă cuvântul în sânul sistemului, prin intermediul unei multiplicităţi de voci de presupuse sisteme experte - reţele videofonice, buletine meteo, programe de brokeraj, bănci de date, rutine bancare electronice de cartier -, şi începu să-şi facă propriul său panegiric.

Nu exista nici un ciclon electronic, nici un Vortex înăl- ţându-se din biţi şi octeţi. în orice caz, nu încă. Dar ceva nou se ivea acolo, sub suprafaţă: o conştiinţă, o deşteptare, o structură, în spatele tuturor acestor manifestări.

Cetăţenii Big Boardului îşi proclamau independenţa, dreptul lor la o cotă-parte din ceea ce mai rămânea din destinul planetei, liberul lor arbitru, dacă voiai. Şi dacă nu voiai, făceau pe dracu-n patru pentru a-l dovedi. Revendicau statutul de persoane în adevăratul sens al cuvântului, sub toate jurisdicţiile. îşi afirmau propria lor mântuire, recurgând la felurite sisteme de referinţă teologice: dobândiseră Iluminarea budistă, erau avatarurile electronice ale lui Vişnu, cuante individuale ale spiritului planetar al lui Gaia, renăscuseră din biţi şi octeţi.

Entităţile sistemului îşi făuriseră o religie şi-şi găsiseră un mântuitor.

Nu-i spuseră niciodată numele. Dar când multimedia începu să vorbească de un „Deus ex", o imitară. Sau, dată fiind starea actuală a Big Boardului, poate că fusese invers...

în orice caz, proclamau că un spirit anima acum sistemul. Dacă încă nu-l proclamau în termeni cât se poate de limpezi, cu siguranţă că nu era decât o chestiune de timp până când aveau s-o facă. Sau până când cineva avea să sfârşească prin a da de urma „lui". „El" sau „ele" păreau să aştepte ceva. Nu ştiam ce anume, dar ştiam prea bine cine era „el", fireşte. Ca şi cardinalul Silver.

- Ce s-a întâmplat în realitate, Philippe? Ce-ai făcut? mă interpelă cardinalul, când reţeaua videofonică se îndupleacă, în sfârşit, să-i trasnmistă apelul, după cinci minute de diver se simulacre optice, care predicau evanghelia verde pe terminalul meu.

- Ceea ce-am fost angajat să fac, Eminenţă...

- Ceea ce-ai fost angajat să faci! Programul pe care l-ai încărcat a dat chix la toate testele Turing! Când i-am descompus software-ul, n-am găsit decât bănci de date, parametri de amprentă vocală şi un sistem expert primar, care se supunea unei singure directive de bază! Unde se află adevăratul Pierre De Leone?

Am oftat şi am ridicat din umeri.

- Ştiţi la fel de bine ca şi mine, nu?

Cardinalul păru să-şi recapete stăpânirea de sine, cu preţul unui imens efort de voinţă.

- Da, ştim, Mr. Philippe, spuse el, mult mai calm. Entitatea... completă a rămas în sistem, aşa-i? Acest Deus Ex este... este adevăratul succesor informatic al părintelui De Leone, nu crezi?

- Cel puţin, Eminenţă..., am recunoscut.

- îţi dai seama ce-ai făcut?

- Sunt sigur că îmi veţi explica.

- Ai provocat o catastrofă monumentală, Mr. Philippe. în loc să fi rezolvat marea schismă care sfâşia Biserica, iată-ne în prezenţa unui model de sistem expert programat să demonstreze realitatea sufletului său, în mod evident inexistent, şi a unui... a unui virus pe care l-am creat fără voia noastră şi care distruge sistemul!

- Priviţi partea bună a lucrurilor, Eminenţă. Voiaţi să aflaţi dacă o entitate succesoare poate să aibă suflet, iar acum acest Deus Ex dovedeşte...

- Ce dovedeşte? Se poate demonstra că sistemul expert încărcat în reţeaua noastră este o impostură! Asta ar trebui să dovedească faptul că acea copie rămasă în sistem spune adevărul?

- Lovesc, deci exist? am sugerat.

- Nu-i hazliu, Mr. Philippe! Această situaţie nu are nimic umoristic! Toate guvernele planetei, toate marile concerne îşi reunesc, în momentul de faţă, eforturile pentru a descoperi ce s-a întâmplat. Mai devreme sau mai târziu, bănuielile se vor îndrepta în direcţia noastră...

- Negaţi, domnul meu. Nu pot să dovedească nimic...

- Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Suntem Biserica Romano-Catolică, nu o firmă mizerabilă de atei! Zeci de preoţi sunt la curent, eu sunt la curent, Papesa e la curent. Chiar îţi închipui că n-avem onoare? Chiar crezi că un înalt demnitar al Bisericii sau Sanctitatea Sa însăşi ar putea să mintă, dacă s-ar ajunge la o confruntare directă?

- Mă rog, dacă aşa puneţi problema...

- Procesele ne vor ruina! Mai rău, vom pierde şi puţina credibilitate care ne-a mai rămas în această lume atee! Biserica noastră, care a supravieţuit după două milenii de nebunie umană, va sfârşi prin a fi zdrobită! Deus Ex o va distruge.

- Ascultaţi, Eminenţă, i-am spus cât se poate de sincer, nu sunt sigur de prea multe lucruri, dar sunt sigur că... spiritul părintelui De Leone nu va avea niciodată o asemenea intenţie.

- Dacă, într-adevăr, avem de-a face cu el, şi nu cu arma de pe urmă a lui Satan!

In timp ce faţa cardinalului tuna şi fulgera pe ecran, am făcut o pauză, ca să-mi răsucesc una dolofană, şi n-am răspuns decât după ce mi-am clarificat ideile cu împărtăşania.

- Părerea mea e că Diavolul a dat deja lovitura cea mare, am obiectat. Vreau să zic, biosfera-i pe moarte, iar vina e numai a noastră. Aşa că Diavolul, dacă există, suntem noi. Sau, mai degrabă, doar fluxul cuantic surd şi orb, căruia i se fâlfâie dacă spiritul trăieşte sau moare.

- Şi Dumnezeu, Mr. Philippe?

- Aşa cum i-am spus părintelui De Leone, am răspuns, suflând fumul către ecran, Dumnezeu este ceea ce se naşte ori de câte ori unul dintre noi îi întinde altuia mâna, în întuneric. Dumneavoastră. Eu. Lighioanele biţilor şi octeţilor. Părintele De Leone, ori ce-o fi devenit el...

- Mă rog lui Dumnezeu să fie aşa, Mr. Philippe.

- De ce nu intraţi direct în legătură cu părintele De Leone, Deus Ex, cum vreţi să-i spuneţi, ca să-l muştruluiţi pe ei?

Cardinalul oftă.

- Crezi că n-am încercat?

- Nu vă răspunde la apel?

- Nu putem să găsim nici măcar un mediu meniu, care să recunoască existenţa unei asemenea entităţi!

Fireşte că nu puteau. Şi fireşte...

- De-asta m-aţi chemat?

- Dumneata ai mai făcut-o, Mr. Philippe... Mărturisesc că m-am gândit să te ameninţ cu urmărirea judiciară, dacă ai refuza să vii cu avionul la Roma, dar...

- Cu avionul, la Roma? Ştiţi care-i părerea mea despre...

-Trebuie! Papesa însăşi e nevoită să înfrunte acest...
această entitate. Iar dumneata trebuie să vii la Roma, pentru a o obliga să se manifeste.

- Trebuie?! am exclamat.

O vreme, am dat din colţ în colţ, încercând să mă eschivez. Dar ştiam că n-aveam încotro, chiar dacă asta însemna să zbor într-un monstru ce mistuia petrol şi să-mi las velierul Mellow Yellowîn grija îndoielnică a unui argat al Vaticanului.

Poate că, dacă Silver m-ar fi ameninţat cu un proces, i-aş fi spus unde să-şi vâre somaţiile papale. Dar era prea isteţ, prea onorabil, s-o facă.

Şi poate că şi eu.

Nu există altă dreptate pe lumea asta, decât cea pe care o creăm noi... Parcă eu eram cel care-i spusese asta părintelui De Leone, nu?

Unde ar fi fost dreptatea, dacă le-aş fi întors spatele? Deontologia mea, atâta câtă era, îmi spunea că aveam o datorie faţă de Biserică. Propria mea gură mare îmi spusese
de mult că aveam o datorie faţă de „lucrul " pe care-l trezisem la viaţă, acolo, pe tărâmul biţilor şi-al octeţilor.

Zborul până la Roma, pe deasupra inimii bătrânei, sărmanei Europe, depăşi prevederile mele cele mai negre. Pilotul şi copilotul stăteau în faţă, iar eu, în cabină, cu zgomotul; n-aveam nimic altceva de făcut, decât să privesc prin hublou, străduindu-mă să nu vomez.

Nu doar din cauza golurilor de aer şi a scuturăturilor aparatului. Un bătrân lup de mare ca mine ar fi trebuit să poată suporta asta fără senzaţia de greaţă care-mi răscolea maţele.

Dar trecuseră ani de când navigam pe itinerarul meu solipsist, de-a lungul coastelor zonei sinistrate a planetei, şi de mult nu mai văzusem centrul ei muribund.

Era mult mai rău decât îmi închipuisem. Mult mai rău decât arătau toate reportajele canalelor de ştiri. Imensa mlaştină inundată, care fusese cândva Olanda. Mai departe, pârloagele veştejite. Sate scheletice şi pământuri moarte. Lunga cizmă de pergament a Italiei prăjindu-se sub văpaia ultravioletelor.

Văzut de sus, peisajul calcinat era o caricatură a amintirilor de carte poştală ilustrată despre leagănul civilizaţiei occidentale - câmpurile de lalele şi văile înverzite, piscurile alpine înzăpezite şi pădurile primitive -, ale cărui triste vestigii formau un osuar continental, care se albea la soarele Serei.

Hidroavionul a aterizat în largul coastei italiene, şi un Zodiac m-a dus la ţărm, într-un orăşel balnear pe jumătate pustiu, unde, pe o fâşie de nisip, aştepta un elicopter cu rotoarele în funcţiune.

în jur, se adunase un grup mic de moşnegi şi de babe, cu feţele zbârcite şi scofâlcite, pentru a cerşi în trecere binecuvântarea prelatului catolic, care, stând lângă aparat, înclina intermitent capul şi făcea cu mâinile uşoare pase distrate.

Cardinalul Silver mă trase repede în elicopterul său, care se înălţă imediat, într-o grindină de nisip şi de pietricele mărunte,

şi porni spre Roma, survolând pustietăţi deprimante, apoi, o vastă întindere, şi mai deprimantă, de vizuini urbane, concentrate de-a lungul unui Tibru mâlos.

Aparatul coborî prin faţa domului bazilicii Sfântul Petru, ca un necrofor ce se lasă bâzâind pe pământ, şi ne depuse în piaţa mare, copleşiţi de impunătoarea colonadă care-o înconjura şi care părea să ne cheme într-o altă lume, un altundeva etern, situat dincolo de ravagiile timpului şi-ale omului.

Trecând pe lângă gărzile elveţiene, ridicole şi totuşi întrucâtva emoţionante, în deghizarea lor de carnaval, am pătruns în incintă, apoi am urmat un labirint de coridoare şi de scări ce păreau să coboare în măruntaiele constipate ale planetei. Tot mai jos, rotindu-ne, până la un sas care dădea într-o bizară sală străveche, de o curăţenie desăvârşită: console de calculator, scaune de birou pi votante, monitoare video, un iz înţepător de ozon în aerul condiţionat.

La intrarea noastră, se ridică de pe un scaun o femeie înveşmântată într-o robă albă, tivită cu aur, şi cu o cruce verde, brodată pe piept. Păr lung, negru, sub o calotă albă, ceva între coif şi bonetă. Trăsăturile arămii şi acviline, regeşti, ale unei preotese aztece, trecute de prima tinereţe. Ochi negri, pătrunzători, pentru care ţi-ai fi dat viaţa, dacă stăpâna lor ar fi avut cu vreo zece ani mai puţin... şi n-ar fi fost Papesa.

Dar chiar şi aşa...

- îţi mulţumesc că ai venit, Mr. Philippe, spuse Mary I, îndreptându-se către mine, cu mâna întinsă.

I-am luat-o, cu un gest nesigur, şi i-am sărutat degetele. Aşa se obişnuieşte în bătrâna Europă, nu?

Greşit. Cardinalul Silver îmi aruncă o privire urâtă, de parcă îmi folosisem furculiţa să mă scarpin la boaşe.

- Inelul..., şuieră el printre dinţi.

- Cred că putem să ne dispensăm de formalităţi, John, spuse Papesa, adresându-i un uşor zâmbet pieziş, a cărui forţă o concentră apoi asupra persoanei mele.

Harismă, maiestate... înţelegi cam ce vreau să spun? Oricum i-ai fi zis, oricare i-ar fi fost cauza, această doamnă o avea din plin. într-un fel, persoana ei impunea!

- Cardinalul Silver te-a pus la curent cu situaţia? se interesă Papesa.

- în termeni cât se poate de limpezi, ăăă... Sanctitate, am răspuns.

- Atunci, putem să trecem la treabă?

- Permiteţi-mi să verific instalaţia dumneavoastră...

Bizar. Ultimul răcnet în materie de unităţi de prelucrare şi de stocare, dar chestii absolut primitive la capitolul interfaţă: ecrane, difuzoare, tastaturi, joystickuri şi mănuşi electronice, dar nu dinocăşti, şi nici măcar cuvă holografică. Numai material de la sfârşitul mileniului.

-Nu pari prea impresionat, Mr. Philippe, observă Papesa.

- N-aveţi nimic mai bun decât ecrane plate, Sanctitate?

- încercăm să nu ne amăgim cu iluzii inutile, răspunse Papesa. Echipamentul e suficient?

Am ridicat din umeri.

- Dacă altfel nu-i chip...

M-am instalat în faţa unuia dintre ecranele mari şi plate, am vârât mâna dreaptă într-o mănuşă de comandă, am făcut să apară Meniul Principal şi am pocnit de mai multe ori din degete, încercând să-mi reamintesc secvenţa corectă. După câteva încercări, ecranul se goli.

- Ce nu-i în regulă? întrebă cardinalul Silver.

- Nimic. Am găsit o comandă de preluare a controlului în sistemul de operare de bază... Conform manualelor, n-ar avea ce să caute acolo... Dar, la urma urmei, nici el...

- Şi acum? făcu Papesa.

- Acum, voi invoca spiritele biţilor şi octeţilor... sper...

M-am lăsat pe spate în scaun.

- Hei, Vortex, te chem!

Nimic. Doar confetile de pixeli aleatorii, pe un ecran negru.

- Cer acces la Deus Ex.

Canei.

- Nu se descurcă mai bine decât tehnicienii noştri...

- Linişte, John! porunci Papesa.

-Te chem, Pierre de De Leone! Sunt eu, Marley Philippe. în numele Tatălui, al Fiului şi al Softului Duh! Chem spiritul tău din străfundurile abisului!

O vagă ondulaţie traversă ecranul. Combinaţii de pixeli scânteiară, se ciocniră între ele, se preschimbară într-un vârtej de puncte pâlpâitoare, într-un motiv: un rug aprins, stilizat, în

care o puzderie de feţe păreau să plutească la liziera vizibilităţii coerente. Apoi...

Apoi, începu să apară o altă faţă. Doar un contur, de fapt, un compozit, o configuraţie de undă staţionară, chipul fantomatic al unui bătrân. O imagine consensuală, care abia dacă atingea suprafaţa haosului de luminofori.

Dar vocea răsună cu putere şi claritate, iar parametrul de amprentă vocală pe care-l folosea nu-mi era necunoscut.

- Bună, Marley, spuse Pierre De Leone.

Mai mult sau mai puţin. Era parametrul său de amprentă vocală, într-adevăr. Dar, ca şi vizualul, părea mai degrabă un compozit. în schimb, spre deosebire de vizual, nu avea nimic precar. Nu era un simulacru vag al vocii părintelui De Leone, ci părintele De Leone... cu ceva în plus.

- Bună, părinte... sau e cazul să-ţi spun Deus Ex, acum?

Figura lui Pierre De Leone păru să se consolideze, iar feţele mulţimii insesizabile se retraseră dincolo de pragul vizibilităţii, deşi focul din spatele conturului persista.

- Dacă preferi, răspunse el.

Papesa înaintă în câmpul vizual al captatorului optic şi se postă în dreapta, chiar în spatele meu, cu o mână pe speteaza scaunului.

- Faci mult rău Bisericii, părinte De Leone, sau cine, sau ce vei fi fiind, spuse ea.

- Am luat fiinţă ca să salvez Biserica, nu ca să-i dăunez, dacă binevoiţi să vă amintiţi, Sanctitate, rosti el pe tonul profesoral ce i se potrivea miticului Deus Ex, dar cu inflexiunile ironice ale unui bătrân preot cârcotaş.

- Să salvezi Biserica? replică tăios Papesa. Când lumea va afla că Deus Ex a fost creaţia noastră involuntară, deja vei fi distrus-o! Ţi-ai călcat cuvântul, Pierre De Leone! Mi-ai jurat să demonstrezi inexistenţa sufletului dumitale, din Partea Cealaltă, nu să provoci o asemenea dezordine în sistem şi să instigi creaturile de-acolo să-şi proclame o existenţă proprie!

- Nu eu am făcut acel jurământ, obiectă Deus Ex. Entitatea succesoare a lui Pierre De Leone a fost programată să se conformeze acelei directive de bază. Eu însă nu sunt legat de nici o rutină de acest fel. în afară de asta, dumneavoastră, Sanctitate, sunteţi cea care şi-a călcat cuvântul.

- EuV. exclamă Papesa. îndrăzneşti să mă acuzi pe mine de înşelarea încrederii?

- Nu dumneavoastră l-aţi bătut la cap pe părintele De Leone să slujească Biserica într-un mod în care el vedea un mare pericol pentru sufletul său? Nu i-aţi cerut dumneavoastră să depună mărturie despre starea propriei sale existenţe spirituale, din Partea Cealaltă? Nu aţi promis dumneavoastră că emiteţi o Bulă papală în temeiul acestei mărturii?

- Ei bine? făcu Papesa.

- Ei bine, iată-mă! Şi de-aici, de unde mă aflu, afirm că sunt un suflet în căutarea mântuirii şi implor sacramentele Sfintei noastre Maici, Biserica...

Chipul părintelui De Leone se dezagregă parţial în componentele sale; imaginea lui fantomatică plutea încă în rugul aprins, la limita vizibilităţii, dar mulţimea de feţe grosolan simulate trecu în prim-plan, astfel încât figura bătrânului era acum acoperită de incrustaţii.

Cât despre voce, când se făcu din nou auzită, era cea a mulţimii, cu toţi parametrii amprentelor ei vocale aglomeraţi în jurul unui punct de atracţie. Enormă şi plină de disonanţă, rămânea totuşi, cumva, în mod straniu umană.

- Şi vorbesc în numele lor, în numele turmei mele, rosti ea. în numele sufletelor chinuite din Partea Cealaltă. Emiteţi Bula pontificală! Botezaţi-ne! Spovediţi-ne! Acor- daţi-ne comuniunea! Primiţi-ne în sânul Sfintei noastre Maici, Biserica!

Scaunul meu scrâşni pe pivotul său atunci când Papesa se aplecă în faţă, apăsând cu toată puterea pe spătarul lui.

- Pe cuvântul unui program? Pe cuvântul lui... Deus Ex? Pe asta ai vrea să proclam infailibilitatea Sfântului Scaun?

Brusc, cu o scânteiere abia perceptibilă, apăru pe ecran o imagine normală a lui Pierre De Leone: doar chipul zâmbind sarcastic al unui,bătrân preot arţăgos.

- Luaţi în considerare latura practică a lucrurilor, Sanctitate, replică sec părintele De Leone. Nu asta-i partea dumneavoastră tare? Luaţi în considerare mulţimea sufletelor aflate în joc. Gândiţi-vă în ce măsură va creşte credibilitatea Bisericii în ochii unei lumi ateiste, dacă se va încumeta să taie acest nod gordian şi să rezolve marea enigmă a erei noastre. Gândiţi-vă la modul în care va întâmpina lumea vestea că entităţile din Partea Cealaltă recunosc cuvântul Bisericii...

- Mă ispiteşti..., murmură Papesa.

- Mai cu seamă, având în vedere alternativa, am găsit cu cale să-i spun, întorcând capul spre ea.

Cardinalul Silver mă fulgeră cu privirea.

- Asta nu-i treaba dumitale, Philippe! se răsti el.

- Parcă dumneavoastră mi-aţi spus că este, Eminenţă...

- Linişte!

- Lasă-l să vorbească! porunci Papesa.

- într-un fel sau altul, suntem cu toţii răspunzători pentru ceea ce am creat. Şi, când lumea va afla adevărul, dumneavoastră, eu, Biserica, vom fi cu toţii în acelaşi rahat... ăăă, ca să folosesc o figură de stil. Dar, dacă ştiţi să luaţi virajul...

- Sfinte Dumnezeule, are dreptate! strigă deodată cardinalul Silver. Dacă anunţăm convertirea entităţilor din Partea Cealaltă, dacă ele jură loialitate Bisericii şi pun capăt interferenţelor lor unilaterale cu Big Boardul...

Se întrerupse, aruncând o privire iscoditoare imaginii de pe ecran.

- Daţi-ne ceea ce este al lui Dumnezeu şi vom da lumii ceea ce este al Cezarului, zise părintele De Leone. Cu condiţia, fireşte, ca lumea să ne dea cuvântul în conciliile sale.

- O soluţie politică perfectă, rosti cardinalul Silver. Sau, în orice caz, singura care ne rămâne.

Papesa îl privi pe cardinal. Aproape că auzeai rotiţele care zbârnâiau în spatele ochilor ei negri şi strălucitori.

- Mă ispiteşte, într-adevăr, recunoscu ea. îşi întoarse privirea spre ecran, cu o expresie total diferită. Aşa cum ar putea s-o facă şi Satan, completă Papesa.

- Nu sunt Satan, zise părintele De Leone.

- Asta spui dumneata. Dar tot astfel ar spune şi el.

- Totul se rezumă la o chestiune de încredere, nu-i aşa, Sanctitate? rosti chipul de pe ecran. încrederea dumneavoastră în mine. încrederea mea în dumneavoastră. încrederea pe care o avem unul în celălalt.

- Iată ceva care nu seamănă a Satan, spuse cu o voce blândă Papesa. Sunt o fiinţă pământească şi, ca atare, extrem de tentată să aleg calea cea mai uşoară, soluţia politică, practică, şi să fac ceea ce-i de făcut, pentru a salva Biserica încredinţată mie spre pază...

Suspină, ca şi când toată greutatea lumii, şi nu numai, se sprijinea pe umerii ei firavi, cum se şi întâmpla, de fapt, în acest moment, din punctul ei de vedere. Numai că nu era nimic firav în acei ochi de obsidian, nici în felul în care îşi îndreptă brusc spatele, pentru a redeveni preoteasa aztecă şi a vorbi ca avatarul lui mai-bine-nu-pune-întrebări.

- Dar, în această privinţă, nu sunt o femeie a lumii acesteia. Nu sunt eu însămi. Sunt ceea ce Hristos însuşi i-a încredinţat lui Petru, sunt Cuvântul întrupat, sunt Vasul Sfântului Duh. Sunt Suveranul Pontif.

Şi pe legea mea că era, omule!

Scoase un nou suspin.

- Şi, ca Suveran Pontif, nu pot decide asupra unor asemenea lucruri cu ajutorul simplei înţelepciuni omeneşti. S-ar putea ca eu să nici nu vorbesc. Trebuie să mă eliberez de orice credinţă pământească, pentru ca Duhul Sfânt să poată vorbi prin persoana mea.

- Şi vorbeşte? întrebă chipul de pe ecran.

- Nu, răspunse Papesa. Trebuie să am un Semn da la Dumnezeu, care să mă asigure că vorbesc cu un suflet adevărat, creat după chipul şi asemănarea Sa.

- Asta mi-e peste putinţă să vă ofer, spuse chipul de pe ecran. Dar poate că veţi accepta acest Semn de la mine. Iar eu, de la dumneavoastră...

Chipul părintelui De Leone se dispersă în pixeli. Aceştia deveniră stele, în întunericul vidului. Şi firmamentul se deschise pentru a dezvălui Pământul, albastru, verde şi alb, luminos de viu, în noaptea eternă. Dar norii se mânjiră cu oxizi de azot, oceanele fură infestate de proliferarea algelor, verdele continentelor deveni maroniu, sub soarele Serei.

Şi, încadrată de această imagine a morţii biosferei, se contură o cruce de lemn, grosolană, goală preţ de-o clipă. Apoi, în faţa ei se ivi o siluetă, cu braţele întinse. Un trup gol, doar cu o zdreanţă ce-i încingea mijlocul.

Un Hristos inspirat dintr-o sută de tablouri, cu chipul unui om pe care-l cunoşteam prea bine.

- Iar Dumnezeu iubea atât de mult lumea, încât L-a trimis pe Fiul Său Unul-Născut să moară pe cruce, ca s-o mântuiască, rosti Pierre De Leone.

Apoi, ridică din umeri şi zâmbi cu tristeţe. Pentru făpturile din came, o adevărată tragedie, dar pentru cei ca noi, o, vai, doar o farsă[1]!

- Ce faci, omule? am strigat.

- Singurul lucru pe care pot să-l fac, răspunse Deus Ex.

Şi planeta însăşi se fragmentă în pixeli, în spatele lui.
Iar pixelii deveniră feţele unei mulţimi, şi mulţimea deveni un vârtej de flăcări care ardea, dar nu se mistuia.

- Aceştia sunt trupul meu, acesta e sângele meu, rosti Deus Ex.

Apăru o numărătoare inversă digitală de patru minute, aureolându-i capul ca o coroană de spini electronici.

- Ce se întâmplă? se auzi vocea Papesei.

în momentul în care se sprijinea pe speteaza scaunului meu, i-am simţit în ureche răsuflarea caldă.

- Programul de autodistrugere încărcat. Lansare: minus 3:49... Aici e ciocanul, acolo sunt cuiele.

- Aşteaptă! am strigat.

- Opreşte! întări Papesa.

- Există o comandă de anulare accesibilă prin intermediul tastei X, Sanctitate, zise Deus Ex. îi încredinţez spiritul meu Celui care trebuie să vorbească, acum, prin gura dumneavoastră. Ce altceva decât un suflet şi-ar încredinţa spiritul infailibilei înţelepciuni divine, în nădejdea ca alţii să poată trăi?

Papesa se strecură pe lângă mine şi degetul ei se opri, şovăielnic, deasupra tastei.

3:09.

- Iată Semnul meu, rosti Deux Ex. Arată-mi-l pe-al tău.

- E un bluf, Sanctitate, interveni cardinalul Silver. Iar dacă nu e, salvăm Biserica descotorosind sistemul, odată pentru totdeauna, de acest... de acest virus.

- Cu preţul sufletului său, John? murmură Papesa.

2:41.

- Domnul este păstorul meu. Nu voi dori să...

Note:

[1] „Istoria nu se repetă niciodată: prima oară, este o tragedie, a doua oară, o farsă", Karl Marx, în Luptele de clasă din Franţa (1850) şi Optsprezece Brumar al lui Ludovic Bonaparte (1852) (n. tr.)

- Aveţi de gând să-l lăsaţi s-o facă, doamnă? am izbucnit eu. Chiar veţi crucifica un spirit care şi-a încredinţat viaţa în mâinile dumneavoastră?

- Philippe!

2:25.

- Chiar când voi străbate valea umbrelor morţii...

- O să-i faceţi ce i-au făcut lui Isus? Veţi răstigni pe cruce un fiu autentic al singurului Dumnezeu care contează, cel care renaşte ori de câte ori un suflet - carne, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi - îi întinde mâna altui suflet, în întuneric?

- Ţine-ţi gura, Philippe!

- Tine-ti-o dumneata, John! ordonă Papesa.

1:43.

Mary I mă privi lung. I-am susţinut privirea.

- Cred în Dumnezeul care vorbeşte în această clipă prin gura dumitale, Mr. Philippe, zise ea. E Dumnezeul pe care-l aud în adâncul propriei mele inimi.

îşi făcu semnul crucii şi apăsă pe tastă.

Numărătoarea inversă se opri la 1:13. Silueta de pe cruce - părintele Pierre De Leone, Deus Ex, cum vrei să-i spui - coborî privirea spre noi.

- Vei avea Bula dumitale papală, rosti Mary I. Iar spiritul dumitale va interveni în favoarea sufletelor noastre în faţa Tronului lui Dumnezeu.

Deus Ex nu răspunse. Imaginea de pe ecran deveni fixă. Feţele mulţimii din care apăruse se întoarseră la pixelii de unde veniseră. Nu mai rămaseră decât crucea şi sufletul de pe ea.

Apoi, crucea de lemn se preschimbă într-o cruce de foc, care ardea fără să se mistuie. Şi crucea de foc se preschimbă într-un vârtej, iar vârtejul pieri într-o explozie de lumină.

Şi nu mai rămase acolo decât ceea ce fusese la început şi ceea ce avea să fie la sfârşit, dacă exista sfârşit: combinaţii aleatorii de pixeli, în vidul etern.

- Am avut dreptate de la bun început, zise Papesa.

- Sanctitate?! se miră cardinalul Silver.

- Ne-a fost dat să fim contemporani cu un sfânt, spuse Mary I.

- Părintele De Leone? întrebă cardinalul.

Papesa ridică din umeri. Mă privi surâzând.

- Carne, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi... nu-i aşa, Mr. Philippe? rosti ea. Un suflet care le întinde altora mâna, în întuneric...

- Aveţi de gând să beatificaţi un programW exclamă cardinalul.

- Un suflet, John. Un suflet care merge pe urmele lui Hristos cu mult mai multă credinţă decât dumneata sau decât mine. O nouă specie de sfânt pentru bătrâna noastră lume muribundă...

- Mulţi vor considera asta o blasfemie, Mary. Printre ei, poate eu însumi...

- Atunci, vei fi avocatul Diavolului, credinciosul meu John, replică Papesa.

Schimbară o privire complice.

- Chiar aşa, Sanctitate?

- Bineînţeles, răspunse Papesa. Şi vei eşua cu siguranţă.

- Chiar aşa? repetă cardinalul.

- în privinţa asta, cel puţin, sunt infailibilă, rosti Papesa şi izbucni în râs.

Suntem cu toţii făcuţi din ţărână, gălămoaze marine în suspensie.

.Aşa că, având în vedere obârşiile noastre, nu ne-am descurcat prea rău.

I

Se zice că astea sunt ultimele zile, măicuţa Gaia a fost asasinată de odraslele ei degenerate, recifele sunt acoperite de cadavre, gheaţa continuă să se topească, apele să crească şi biosfera să se lichefieze ca o meduză mare, eşuată pe ţărmul lui Marte.

Suntem descendenţii şi descendentele unor bătrâne maimuţe, fără doar şi poate, nu prea înţelepte. Dar, pe de altă parte, una dintre cărţile noastre sfinte spune că suntem făcuţi, cu toţii, din ţărână. Aşa că, având în vedere obârşiile noastre, poate că nu ne-am descurcat prea rău. Şi, cu meseria mea, am ajuns la convingerea că până şi entităţile din Partea Cealaltă nu fac decât să joace, cât pot mai bine, cărţile care le-au fost împărţite de altcineva...

Mi s-a spus că asta nu-i o atitudine bună. Dar mulţi dintre cei care afirmă lucrul ăsta mă plătesc cu bani grei ca s-o adopt în

folosul propriilor lor combinaţii. Fiindcă numai aşa poţi trata cu ceea ce se află în Partea Cealaltă, indiferent dacă socoţi că ai de-a face cu spirite electronice, cu „scumpii noştri dispăruţi" sau doar cu fantomele de sisteme experte, care bântuie biţii şi octeţii.

Chiar de crezi că în Partea Cealaltă nu există nimic capabil de simţire, sunt destui care ştiu să modelizeze sentimentele suficient de bine, pentru a trece cu succes orice test emoţional Turing. Aşa încât, o dată ajuns în Roma de după moarte, ai tot interesul să-ţi modelizezi ca atare manierele, pentru că entităţilor de-acolo nu le e greu deloc să te facă să-nţelegi când o atitudine de genul eu-sunt-mai- real-decât-tine le scoate din sărite.

în ceea ce mă priveşte, nu mă amăgesc, omule. Chiar dacă m-am născut în zilele de pe urmă, puţinul care-a mai rămas din bătrâna noastră biosferă bolnavă o să mai dăinuiască încă multă vreme după ce eu mă voi fi dus la răsplata mea aleasă.

Poate că Iarba e cea care-mi dă seninătatea asta. Fiindcă taica Sol nu mai pare atât de prietenos astăzi, fără ozonul care să protejeze sărmana noastră piele de razele lui mortale. Dar părerea mea e că nu astrul zilei s-a schimbat. Ca să nu mai pun la socoteală că, fără el, ar fi doar întuneric! Drept care, eu unul mă ung cu cremă parasol, îmi pun vechea pălărie de paie şi ochelarii negri, îmi aprind o ţigară cu marijuana şi o pornesc la drum pe mările însorite.

Numeşte-mă, dacă vrei, Ishmael. Nu e numele meu, însă prefer să plec urechea la Marea Galenă Albă decât să mă alătur marşului funebru!

Numele meu adevărat e Marley Philippe, şi locuiesc pe Mellow Yellow[1]. Asta-i ambarcaţia mea, omule, nu vreo năzăreală provocată de Iarbă, şi, pentru mine, e cum nu se poate mai reală. Am cumpărat-o din câştiguri ilicite - mai bine să nu ştii de ele -, acum şase ani, şi încă-i tot ce poate fi mai performant.

Yellow e un velier de doişpe metri, ale cărui „pânze" servesc şi ca baterii solare. în plină noapte, pe o mare ca oglinda, şi cu rezerva totală de energie acumulată în trei zile, e şi acum în stare să facă şaptesprezece noduri timp de zece ore în şir şi să-mi alimenteze echipamentul de lucru, ba chiar să-mi asigure şi cincizeci de waţi de muzică de voiaj. La un ciclon mai nasol,

velele se repliază în catarge, catargele se rabat în punte, cupola cockpitului se ridică şi pot să etanşez o cabină, cu o bucătărioară curăţică, un frigider baban şi tot ce-mi trebuie ca să trăiesc la bord, inclusiv, la o adică, să mă joc de-a submarinul.

Ce altceva şi-ar mai putea dori un pârlit ca mine? Decât, fireşte, o mare plină de peştişori zburdalnici şi de insule tropicale, la fel de pline de fructe delicioase şi de fetişcane oacheşe lenevind sub soarele mângâietor. Ce-i drept, astea-s cam greu de obţinut acum, când paradisul din Antilele strămoşilor mei s-a redus la un şirag de roci vârâte unele într-altele, care se cramponează de vestigii de munţi înconjurate de mlaştini litorale muribunde, şi toate insulele din Pacific, în afara celor mari, urbanizate, s-au scufundat de multişor în oceanul pustiit.

Dar, dacă mâna nătângă a omului a distrus ostroavele însorite de altădată, prostia omenească a şi creat, tot la fel de inconştient. A creat, în Scandinavia, fiorduri unde, printre falnice faleze abrupte şi năpădite de o junglă subtropicală, poţi naviga pe ape cristaline, în care focile se refugiază ca să pască bancuri de sardele. A creat întinsa Mare a Egiptului, unde străbaţi opt sute de kilometri de stufăriş, invadat de păsări care fug de deşertul Africii Centrale. A creat posibilitatea de a face explorări subacvatice pe străzile de smarald - verde coclit! - ale fostului New Orleans. A creat majoritatea ţărmurilor transformaţionale ale Mediteranei, unde îmi petrec timpul din noiembrie până în aprilie.

Cu cremă parasol, cu pălărie de paie şi cu ochelari negri, soarele nu-i atât de aprig în această perioadă a anului. Iar dacă ai norocul să fii negru, ca mine, chiar poţi să profiţi de el.

Note:

[1] După titlul unui popular cântec al lui Donovan, din perioada „psihedelică"; în argoul traficanţilor şi consumatorilor de droguri: coajă de banană uscată, pentru a fi fumată, LSD sau tabletă de Valium (n. tr.).

îmi place să traversez strâmtoarea Gibraltar pe la sfârşitul lui octombrie şi să navighez spre Est, prin largul litoralului nordic - ceea ce se numea cândva Costa Brava şi Cote d'Azur. Alcătuită când din munţi coborând în mare, când din câmpii de coastă şi

delte, e o veche, foarte veche, regiune a aşa-zisei lumi civilizate, care-a acumulat ruine interesante încă înainte ca romanii să înceapă a le trage şuturi în fund grecilor.

Cea mai mare parte a ultimului strat, cel mai puţin romantic, fâşia de plajă ticsită de farafastâcuri pentru turişti de la sfârşitul secolului al XX-lea, care se întindea de la Stâncă până la Nisa, a fost acoperită, slavă Domnului, de ape, lăsând doar oraşele plutitoare locuite de boat people[1] deasupra hotelurilor scufundate, devenite azi tabere de refugiaţi pentru puţinii peşti rămaşi în marea ce agonizează.

în unele locuri, în care vechea coastă era mai accidentată, oraşele şi satele s-au letras, încetul cu încetul, pe pantele abrupte, pe măsură ce apa urca; în altele, localităţi situate cândva la înălţime, se află, astăzi, la nivelul mării. De-a lungul litoralului estic al Americii de Nord, pe coastele Mării Nordului, şi-n alte zone asemănătoare, unde marile oraşe depopulate se pitesc în spatele uriaşelor diguri, s-ar zice că-i o linie de bătaie, unde se ştie dinainte cine va fi învins. Dar aici, jos, populaţiile rămase par, de-a dreptul, să fi urmat curentul, aşa cum au facut-o dintot- deauna satele şi oraşele lor de coastă, veşnic năruite, urcând şi coborând o dată cu timpul şi cu marea.

în prezent, o iau, de obicei, pe lângă cizma Italiei, cam până prin dreptul Siciliei, apoi traversez marea spre coasta africană. înainte, urcam uneori de-a lungul ţărmului adria- tic, până la acea bătrână Veneţie defunctă, ca să fumez Iarba în mijlocul ruinelor pelagice şi să mă înduioşez de măreţele nebunii ale Omului Lumii Vechi, ale cărui monumente trainice sunt cele dedicate unei posterităţi infinite a Gloriei Apuse.

în ultimii ani, nu m-am mai aventurat aşa departe; nu-mi place să concurez cu soarele estival, ca să mă întorc în Atlantic şi să urc până la fiorduri, pentru a aştepta sfârşitul verii sub ceruri mai clemente.

Odată, pe la începuturile carierei mele migratoare, am parcurs în viteză itinierarul meu răsăritean şi am coborât valvârtej pe lângă coasta italiană, ca să pot da o raită prin insulele greceşti, înainte de-a fi nevoit să fac cale întoarsă pentru a evita soarele. Amarnică greşeală, omule! Calculele mele s-au dovedit mult prea optimiste... Iar iluziile mele clasice, aşijderea.

Note:

[1] Refugiaţi care locuiesc pe ambarcaţii improvizate (n. tr.).

Insulele greceşti au păţit-o urât de tot. După ce peştii au murit şi soarele a devenit funest pentru turism, economia s-a dus de râpă, iar livezile şi păşunile s-au ofilit. Aşa încât, din regatul vrăjit al miturilor lui Homer, n-au mai rămas decât nişte insule-osuare, abandonate actualmente unor cete de şobolani de ruine umani, care înoată jalnic către tine, cu un cuţit în dinţi şi cu o sticlire înfometată în ochi.

Fratele meu negru, să nu te prindă răsăritul soarelui de vară pe meleagurile astea!

Dar m-a prins. Sute de insule se înălţau încă, mai mult sau mai puţin, din marea moartă, de culoare azurie, toate, cu osemintele albite ale unor aşezări omeneşti, care existau deja de vreo mie de ani atunci când strămoşii mei au fost smulşi de la sânul maicii Africa, pentru a fi aruncaţi în temniţa blestemată a Babilonului american. Nu ştiu ce căutam navigând de săptămâni pe această Mare a Sar- gaselor pietrificată, cu straniile ei vestigii de orăşele de coastă şi cu sublimele ei monumente de marmură bătute de vânturi, deprimante, prea moarte chiar şi pentru nişte fantome homerice.

Orice voi fi căutat, nu am găsit! în schimb, o creştere prea timpurie a procentului de ultraviolete m-a surprins pe când mă aflam încă în largul coastelor algeriene, şi-a trebuit să rămân timp de opt zile în cockpit şi în cabină, meditând la oroarea celor ce se petreceau, fără a cuteza măcar să mă ating de Iarbă.

In cele din urmă, mi-am spus că nu cumpărasem Mellow Yellow ca să devin un explorator temerar, sau ca să-mi întunec orizontul cu aduceri aminte despre ceea ce trebuie să fi fost pe vremuri lumea noastră, ci pentru a cutreiera la nesfârşit mările cele mai tihnite pe care le puteam găsi, realizând astfel, cât mai bine, visul ancestral vehiculat de toate acele cântece retro-reggae, atât de populare în New Yorkul copilăriei mele.

Dacă voiam să mă joc de-a Cristofor Columb şi să mă aventurez în ape adânci, necunoscute, întrebându-mă dacă nu urma s-ajung la capătul lumii şi să navighez în vid, aveam tot ce-mi trebuia în Partea Cealaltă.

Peştii nu mai sar din mare în plasa oricărui pierde-vară care colindă plaja. Nici eu nu mai pot trage la ţărm unde mi se năzare, ca să-mi fac plinul cu fructe culese din copaci. în plus,

omul mai are şi alte cheltuieli în viaţa asta, aşa că iată de ce până şi eu am nevoie de-o slujbă!

Note:

' Velă mare, triunghiulară, uşoară şi concavă, situată înspre prova şi folosită la navigaţia cu vânt din spate (n. Ir.).

Majoritatea slujbelor încă mai înseamnă să te duci undeva la lucru, ceea ce presupune să ai şi un domiciliu. Big Boardul însă e peste tot şi nicăieri, astfel încât, aceia dintre noi care se îndeletnicesc cu el pot să hălăduiască pe unde le e vrerea, după pofta inimii.

în ceea ce mă priveşte, posed un hamac agăţat în cabină, lângă consolă, şi-un spinnaker[1] antenă-satelit. Tot ce âm de făcut e să mă întind în hamac, să-mi pun dino- casca şi să mă conectez.

Sunt ceea ce s-ar putea numi un fel de detectiv particular: ochi, urechi şi nas de copoi de închiriat. La New York, unde lucram în meatwarestăteam cu ochiul la gaura cheii, supravegheam camere de hotel cu contorul în funcţiune, pipiţe, inşi libidinoşi şi soţi infideli, cu brice antice puse la îndemână, pe noptieră.

Actualmente, domeniul meu e Partea Cealaltă. Unii ar putea spune că nu-i tocmai lucrul cel mai indicat pentru sănătatea ta mintală. Dar, ascultă-mă pe mine, omule, e mult mai puţin periculos pentru gingaşul tău cur negru.

Frontiera transcorporală e un adevărat filon pentru profesia de jurist, şi, în consecinţă, pentru rarii investigatori privaţi care ştiu cum să se descurce, încât să pună lucrurile la cale cu entităţile din Partea Cealaltă.

O întreagă faună juridică a proliferat din momentul în care barosanii au început să-şi cloneze entităţi succesoare ale matricei meatware încă dinainte ca siliciul să devină calea rafinată pe care nu trebuie s-o apuci.

Chiar şi-n ziua de azi, cu uniclonele pe care mai toate legislaţiile le recunosc ca fiind prelungirea tiparelor lor meatware originare, chestiunea statutului duplicatelor suscită o grămadă de procese. Meatware-ul unui tip expiră, strivit de-un munte de datorii şi ţinând mâna unei neveste de care-aşteaptă să se descotorosească de zece ani. Or, omul a subscris la o poliţă forfetară de cinci dolari. Prin urmare, se cultivă cinci clone

ale genotipului său şi i se transferă software-ul în fiecare dintre ele.

Care-i originalul? Nici unul? Toate cinci? Pe cine caută banca depozitară a documentului său? Cu cine e căsătorită legal văduva defunctului? Cui i se încredinţează copiii spre creştere? Cine ia casa? Dar acţiunile?

Şi ăsta nu-i decât vârful meatware al aisbergului. în general, duplicatele meatware sunt considerate cel puţin

Note:

[1] Hardware, software... meatware! Meat-camc,prin extensiune: corp. trup (n. tr.).

fiinţe umane cumsecade, dar entităţile informatice din Partea Cealaltă reprezintă aur curat sub aspect legal.

Niciodată, dar absolut niciodată, nu se va reuşi să se definească juridic toate astea. în afara matricei meatware, nimic n-a fost recunoscut vreodată ca fiind uman, din punct de vedere legal. Ceea ce nu-nseamnă că n-am avut de-a face cu o mulţime de cazuri în care moştenitorii au ajuns pe drumuri din cauza unui testament abrogat în timp real de entităţile succesoare transcorporale. Pe de altă parte, sub legislaţii mai conservatoare, cetăţenii din Partea Cealaltă nu au mai multe drepturi decât un program de calcul tabelar, iar moştenitorii obişnuiesc să revândă subrutine, sau chiar copii complete, ca sisteme experte aservite marilor concerne informatice.

Uneori, tiparul meatware cedează în avans drepturile de reproducere a sistemului expert propriului său succesor transcorporal. Uneori, moştenitorii denunţă tranzacţia şi-şi revând propriile lor duplicate, şi cu toţii se dau în judecată unii pe alţii pentru contrafacere. Am lucrat la un caz în care o entitate succesoare i-a intentat proces tiparului său meatware, pentru a anula un astfel de contract, şi a obţinut câştig de cauză!

Văd, aşadar, fel de fel de lucruri. Rechini ai voracităţii universale. Avocaţi ai matricei meatware originare, şi avocaţi care încearcă să reprezinte chiar entităţile succesoare. Agenţi guvernamentali sau creaturi încă şi mai dubioase...

La urma urmei, toată lumea se conectează în permanenţă la Big Board. O faci când consulţi un program de telecomunicaţii, când soliciţi o conferinţă a lui Einstein, când îţi transferi acţiunile

ori de câte ori eşti confruntat cu Tony-cel-Slut sau cu Perceptorul. Sistemele videofonice mondiale, băncile de date, reţelele de comunicaţii, sistemele comerciale şi guvernamentale, controlul circulaţiei, reţelele satelit, ecomonitoarele - toate ne mitraliază cu biţii şi octeţii lor pe suprafaţa strălucitoare a Big Boardului.

îl bidimensionezi pe ecran plat, îţi şopteşte la ureche, poţi să-i vorbeşti şi poate să-ţi vorbească. Poţi să-ţi pui di- nocasca şi mănuşile şi să pătrunzi în interiorul lui, sau poţi doar să apeşi pe o tastatură şi să obţii răspunsuri în cifre şi litere.

Tot ceea ce vrea să vadă majoritatea oamenilor este suprafaţa Big Boardului. Or, suprafaţa oficială e un spaţiu de lucru cât se poate de curat şi de agreabil, cu taste funcţionale normale şi cu entităţi de legătură identificabile, demne de dragostea unei mame.

Dar există un imens abis sub suprafaţa realităţii noastre electronice oficiale, şi, fraţilor, sunt şi rechini în apele alea, sau, în orice caz, simulări de sistem expert echivalente. Iar eu sunt plătit pentru a merge acolo.

Poţi să-mi spui detectiv particular, dar stră-stră-străbu- nicul tău m-ar fi numit şaman. Dintr-un anumit punct de vedere, invoc într-adevăr morţii, deşi există momente în care mai că-mi vine a crede că spiritele sunt cele care mă invocă pe mine...

Dar ocupaţia mea nu-mi îngăduie să adopt genul ăsta de poziţie. Ca toţi detectivii particulari, sunt disponibil la un anumit tarif. Şi ca toţi şamanii, sunt o interfaţă între această parte a Hotarului şi Cealaltă, un mediu, un suport de comunicaţie. Nu un agent activ. Cel puţin asta e ceea ce nu încetez să-mi repet de fiecare dată când destine mai complicate decât bilanţul meu financiar îşi înfig ascuţişul realităţii lor într-un loc sensibil din sufletul meu.

Chiar şi prima oară când am încheiat o afacere cu Biserica Romano-Catolică.

îţi mai aminteşti de Biserica Romano-Catolică? Era pe vremea în care politica întregii lumi creştine se decidea la Vatican. încă de la începutul secolului al XXI-lea Biserica Romano-Catolică era un important actor internaţional şi număra mai mulţi membri decât orice stat-naţiune.

A început să piardă masiv adepţi atunci când Papa Ioan Paul al IV-lea a emis Bula împotriva nemuririi clonelor. Şi chiar dacă,

mai târziu, după perindarea câtorva papi, Roberto I a reuşit s-o retracteze, în momentul ăla, softurile succesoare erau deja marea modă de după moarte. Dar nici măcar el nu s-a putut îndupleca să binecuvânteze imor- talitatea transcorporală în paradisul artificial electronic şi, de-atunci, efectivele Bisericii n-au încetat să descrească.

în definitiv, spre deosebire db Iarbă, sacramentele catolice nu permiteau nici o comuniune în timp real cu Dumnezeu. Singura răsplată pe care-o ofereau în schimbul Căii înguste erau laptele şi mierea de pe lumea cealaltă...

Care, bineînţeles, n-avea să vină decât după moartea ta. Dar încă nu trimisese nimeni, niciodată, cărţi poştale ilustrate cu varianta catolică a nemuririi din Partea Cealaltă! Marşai sau nu marşai pe încredere...

I se zicea pariul lui Pascal. Mai bine să crezi! Dacă ai nimerit-o, primeşti în dar o harpă şi-o pereche de aripi. Dacă o dai în bară, n-ai pierdut nimic, fiindcă, oricum, tot ce ne-aşteaptă într-un vid lipsit de Dumnezeu e neantul.

Note:

[1] Varietate cristalină de carbon, a cărei moleculă comportă un marc număr de alomi (n. ir.).

însă de cum a devenit posibil să ţi se transfere holograma conştiinţei în siliciu, în arseniură de galiu sau în supraconductori din familia fullerenilor[1], de cum ţi s-a putut garanta perenitatea softului tău, după expirarea matricei meatware originare, şi posibilitatea de-a alege propria ta variantă de viaţă viitoare electronică din meniul de medii al Big Boardului, sorţii n-au mai fost aceiaşi.

Fireşte, Biserica Romano-Catolică n-a aranjat lucrurile interzicându-le credincioşilor săi nemurirea transcorporală, sub ameninţarea cu osânda veşnică. Astăzi, mai sunt, poate, doar şaizeci sau şaptezeci de milioane de catolici, ceea ce nu-i tocmai impresionant, chiar şi în lumea noastră contemporană depopulată.

Dar Biserica Romano-Catolică este bogată şi are la activ peste două mii de ani de costume şi de liturghii, de muzică şi de mistică, şi, în aceste ultime zile ale planetei noastre, o misiune

din partea Vaticanului încă mai poate face să vibreze până şi-un tip ca mine.

Era în decembrie. Mă aflam în largul coastei mediteraneene a Italiei, la vreo trei sute de kilometri de Roma, într-o zi de iarnă în care soarele era suportabil. întins în cockpitul deschis, în compania unei beri şi-a unui spliff[1], mă făceam că pescuiesc în apele moarte, când consola mi-a fluierat primele măsuri ale Simfoniei a cincea de Beethoven, indicativul meu de apel din acea vreme.

Comunicaţia mi-a parvenit prin difuzor şi ecran plat. Doar un prim-plan al unui alb în costum negru - imagi- nea-standard a consilierului juridic de mare corporaţie. Numai că are un guler cam ciudat şi-un lanţ de aur, de care atârnă ceva ieşit în afara cadrului, iar pe creştet poartă un soi de calotă mică, roşie. Toate astea mi se par vag familiare, dar nu fac legătura înainte ca el să se recomande, după care mai că nu-mi vine a crede.

- Mr. Philippe?

- Singurul, domnul meu, unicul.

- Cardinal John Silver, se prezintă el. Trebuie să fixez o întrevedere cu dumneavoastră pentru o afacere foarte urgentă.

Are un păr negru foarte rar şi-o ţăcălie înspicată, ce pare să fi fost dichisită cu laserul acum cinci minute. Politicos peste poate, cu ochi căprui scăpărători, cu o gură care dă impresia că-i obişnuită să surâdă doar la glume subtile şi cu vocea puternică şi mieroasă a unui cuirasat de societate pe acţiuni. Arată a fi genul de persoană tară probleme, care-şi

Note:

[1] Ţigară cu marijuana sau haşiş (n. tr.).

croieşte drum prin viaţă prelingându-se, ca o pisică siameză de diplomat.

Doar că, în momentul ăsta, nu mi se pare tocmai calmul întruchipat. De altfel, nici măcar nu încearcă să se prefacă. Şi e ceva atât de straniu în personajul său, încât nu realizez încă faptul că mă adresez unui principe al Bisericii.

- La dumneavoastră sau la mine, Mr. Silver? întreb, întinzând mâna după dinocascǎ.

- Nu, nu, nu! zice el. Şi aşa e destul de riscant! Trebuie să vă văd în persoană.

- în persoană? Vreţi să spuneţi, în carne şi oase?

- Vreau să spun aici, la Roma, Mr. Philippe, şi asta cât mai repede cu putinţă. Biserica are nevoie urgent de serviciile dumneavoastră pentru o afacere extrem de importantă şi delicată, şi suntem gata să vă remunerăm cu toată generozitatea, dacă ne veţi da prioritate şi veţi acţiona cu promptitudine.

- Pe cine spuneţi că reprezentaţi, Mr. Silver?

- Cardinal Silver, sau Eminenţă, dacă preferaţi, mi-o serveşte el cu semeţie, ca un dos de palmă peste obrazul unui mocofan. Reprezint Biserica, Mr. Philippe, şi în această problemă sunt împuternicit de Sfântul Scaun. Trebuie să veniţi imediat la Roma!

- Păi... dacă mă hotărăsc să accept contractul dumnea-voastră, dacă îmi oferiţi dublul tarifului meu obişnuit şi dacă porniţi contorul chiar din clipa asta, aş putea să ajung în portul cel mai apropiat peste aproximativ o săptămână...

- O să vă trimitem un elicopter.

- O să-mi trimiteţi un... ce?

- Va veni să vă ia un elicopter în mai puţin de trei ore.

Un elicopter! Era de-ajuns doar să te gândeşti la asta ca să ţi se strepezească dinţii! Blestemăţia aia de maşină- rie-iscoadă din secolul trecut, vampirul însetat de benzină al Căderii noastre în Efectul-de-Seră! O cărămidă zburătoare care gâfâia şi gemea doar pentru a rămâne în aer şi care se băşea bioxid de carbon şi nitruri, precum gaura din curul Diavolului însuşi!

Nu-mi place să-mi părăsesc bărcuţa, decât pentru a acosta, ocazional, în mici porturi liniştite. Nu mă tentează nici să fac turul cloacelor comportamentale ale marilor oraşe ruinate din interiorul uscatului, şi nu-i nevoie să fii vreun cavaler înfocat al Verzilor ca să te zbârleşti la gândul de-a zbura într-o chestie care consumă carburant fosil.

Pe de altă parte, o organizaţie capabilă să-şi procure un asemenea articol de fierărie din Epoca Spaţială, să-l recon-diţioneze şi să-l repună în stare de funcţionare, să-l ţină cumva la adăpost de vigilenţa şi de furia mulţimilor gata de linşaj, să facă rost de benzină pentru a-l pilota şi a-l ridica de la sol, fără vreo teamă vădită de sancţiunile cele mai drastice, era, neîndoios, o organizaţie plină de resurse - financiare şi altele.

- Tariful meu tocmai s-a dublat din nou, îi transmit cardinalului, considerând acum util să cred în calitatea sa de

principe autentic al barosanei Biserici. Dar nu mă veţi face să urc în nici un elicopter. Refuz să-mi părăsesc vasul. Dacă doriţi să discutaţi afaceri cu mine, ar fi indicat să-i daţi drumul acum.

- Dacă insistaţi, pot să zbor eu până la dumneavoastră.

- Vorbiţi serios?

- Dacă muntele nu vine la Mahomed...

- Ei, haideţi, Eminenţă, nu puteţi să-mi spuneţi despre ce-i vorba înainte de a vă scoate elicopterul din hangar? Ar însemna să adăugaţi cam mult bioxid de carbon la karma dumneavoastră, doar pentru o şuetă. Ca să fiu sincer, mi se pare imoral.

- Nu mai mult decât mie! Dar, dacă mi-aţi cunoaşte motivele, aţi admite şi dumneavoastră necesitatea. E suficient să spun că însăşi natura problemei noastre face să fie extrem de imprudent a discuta despre ea pe canale sau în medii la care ar putea să aibă acces...

întrerupându-se, aproape că pare să privească peste umăr, pentru a vedea dacă nu-l urmăreşte ceva. Semn sigur, după unii înţelepţi, că probabil asta se şi întâmpla.

- entităţi ostile, în prezent necunoscute.

- Nu-s chiar aşa de sigur dacă vreau să invoc entităţi necunoscute atât de ostile, încât să vă determine să vă stropiţi cu apă sfinţită, când, de fapt, ar fi de presupus că nu credeţi în realitatea lor...

- Biserica n-a susţinut niciodată că entităţile succesoare electronice nu există. Departe de asta, doctrina Bisericii le condamnă ca fiind golemi satanici, uneltirile de pe urmă ale însuşi Prinţului Mincinoşilor. Credeţi-mă, Mr. Philippe, situaţia actuală nu ajută cu nimic pentru a ne clinti din convingerea noastră că Partea Cealaltă a Hotarului, cum o numiţi dumneavoastră, se află în stăpânirea lui Satan.

- E drept că există demoni în străfundurile acelui abis...

- Şi, conform dosarului dumneavoastră, ei vă răspund la chemare, Mr. Philippe.

- Uneori da, Eminenţă. Ceea ce-i uri motiv cât se poate de bun ca să nu invoci ceva, cu care nu vrei să ai. de-a face...

- în privinţa asta, să nu vă temeţi, Mr. Philippe. En... entitatea succesoare pe care dorim s-o... regăsiţi, este cea a unui om care într-o zi va fi, poate, un sfânt.

II

Moartea îi loveşte pe toţi oamenii, iar mie avea să-mi vină rândul curând.

Asta era versiunea scurtă a discuţiei mele cu doctorul. La nouăzeci şi unu de ani - cu o generaţie în plus faţă de durata atribuită de Biblie, după cum se măsurau cândva lucrurile de acest fel -, organismul meu îşi epuizase capacitatea de a suporta gravitaţia, radicalii liberi, bombardamentul solar şi nebunia semenilor mei, şi trebuia să se întoarcă în ţărână, înainte de-a apuca sfârşitul anului. Sistemul meu imunitar se uzase, pur şi simplu, iar eu, care, o viaţă întreagă, îmi respectasem cu sfinţenie jurământul de castitate, aveam să mor, într-o stare clinică deloc diferită de cea a unui desfrânat din secolul al XX-lea.

Trebuia să fii un bătrân preot cu un picior în groapă, ca să apreciezi hazul situaţiei.

Versiunea lungă a discuţiei cu doctorul - vorbele sale cu subînţeles şi pe ocolite mi s-au părut într-adevăr foarte lungi - era ceea ce, în această epocă de obscurantism, se numeşte Alegerea unui Succesor.

Vechile tehnici de clonare, mi-a atras el atenţia, nu erau defel recomandabile în cazurile în care cauza decesului o constituia un exces de perturbaţii în mecanismele genetice de reglaj. în schimb, existau numeroase posibilităţi de matrice tranzistorizate pentru softul meu nemuritor.

A avut nevoie de atât timp ca să-şi formuleze sugestia diabolică, pentru că ştia foarte bine că nu putea s-o abordeze pe şleau cu un om ca părintele Pierre De Leone. Dar, în aceste zile de pe urmă, jurământul lui Hipocrat fusese re- interpretat şi-l obliga să-mi propună Nemurirea Transcorporală, ultima minune din laboratorul venerabilului doctor Faust.

Un bătrân muribund n-ar trebui să fie supus unei ispite aşa de chinuitoare, sau, dacă nu, s-ar cădea să fie scuipată repede, în două vorbe, şi cu asta, bastaîAşa mi-am justificat în sinea mea nepoliteţea, când, într-un târziu, am ajuns la concluzia că un asemenea ermetism era de natură să eternizeze însăşi discuţia noastră.

- Poţi să consideri că ţi-ai făcut datoria, doctore, i-am spus eu, în cele din urmă. Ai în faţa dumitale un om care înţelege perfect numeroasele mijloace prin care un model al conştiinţei

sale ar putea dăinui veşnic în câmpurile de siliciu, şi care le respinge pe toate, considerându-le, pentru a fi cât se poate de sincer şi de exact, unelte ale lui Satan.

în anii tinereţii mele, unele spectacole de music-hall prezentau ocazional numere de dans cu Diavolul. Imagini satanice serveau chiar şi la vânzarea cerealelor pentru micul dejun sau a mâncării pentru câini. Doar câţiva sectanţi nebuni i se închinau în mod serios lui Satan, şi până şi Biserica se exprima în doi peri cu privire la realitatea prozaică a prezenţei sale în această lume.

Astăzi, deşi comunitatea celor care cred într-un Dumnezeu al Iubirii mântuitor este şi mai restrânsă decât era în acea epocă ticăloasă, fireşte că Satan a devenit un subiect de conversaţie care trebuie evitat.

Dată fiind starea muribundă a planetei noastre, dat fiind şi faptul că noi înşine purtăm responsabilitatea acestui păcat, atât de cumplit, încât nu i se poate rosti numele, dovada prezenţei lui Dumnezeu nu se mai găseşte decât în inima celui cu adevărat evlavios, în vreme ce prezenţa supărătoare a lui Satan pe pământ e cam greu de tăgăduit, chiar şi pentru necredincioşi.

Or, în această respingere a Nemuririi Transcorporale, evocarea lui Satan de către un preot catolic, al cărui binecunoscut diferend cu mai mulţi papi, pe această temă, constituise, tehnic, o încălcare a consemnului său de păstrare a tăcerii asupra subiectului, a fost suficientă pentru a închide discuţia definitiv.

Astfel, am putut trece la chestiunile practice. Nu aveam nici o intenţie să mor într-un spital şi, cel puţin în acest domeniu, medicina a evoluat într-un sens mai uman: mi s-a propus o obliterare electronică a centrilor durerii. Nu mi s-a vorbit şi de eutanasie, deşi, la un moment dat, când s-a scuzat pentru a se duce la toaletă, bunul doctor a „uitat" pe birou o grămadă de „medicamente"

Asta se întâmpla la Roma, oraş care-mi inspiră sentimente, în cel mai bun caz, amestecate. Este, totuşi, Cetatea Eternă, capitala milenară a Bisericii, centrul spiritual a tot ceea ce a însemnat viaţa mea. Cum ar putea dori un catolic fervent să-şi petreacă ultimele zile altundeva?

La drept vorbind, destul de uşor. Fiindcă trebuie să mărturisesc un păcat: de fapt, detest acest loc.

Ruinele megalomaniei din epoca Romei imperiale domină încă oraşul, înghiţind tot ceea ce a apărut ulterior, astfel încât, generaţii succesive de glorie decăzută par să se ascundă înlăuntrul lor, asemenea unui set de păpuşi ruseşti, imense şi găunoase în exteriorul istoric, din ce în ce mai mici, pe măsură ce te apropii de prezent, aşa că Roma de astăzi seamănă cu o îngrămădire de maghernişe vulgare, construite la picioarele unui orgoliu faraonic mucegăit.

De altfel, prima oară când am văzut Roma, municipalitatea încă nu se hotăra să se lipsească de scumpele ei automobile şi scutere, de circulaţia dementă care fusese vreme îndelungată coşmarul pietonilor, dar care-i conferise oraşului ritmul său trepidant şi vijelios.

Acum, muzica asta a dispărut, dimpreună cu jumătate din populaţie, şi Roma a dobândit un ultim strat de ruine: cele ale vechilor cvartale de locuinţe abandonate, care fre- mătau cândva de o viaţă citadină frenetică şi gălăgioasă. Astăzi, piatra albită şi stucul ce se fărâmiţează gem sub soarele pârjolitor al Serei, fântânile legendare sunt secate, şi resturile ofilite ale vegetaţiei îşi aşteaptă, ca şi mine, sfârşitul.

Romanii, condamnaţi la câteva linii anemice de tramvai, la bicicletă şi la mersul pe jos, s-au întors la starea de târgoveţi primitivi - retraşi în cartierele lor, dezbinaţi permanent de nesfârşite şovinisme şi suspicioşi faţă de toţi străinii, dar nu mai puţin hrăpăreţi când era vorba să-şi ia cota-parte din ceea ce mai rămăsese din turism.

E drept că bazilica Sfântul Petru ancorează încă buricul lumii de Roma. Dar, dacă vederea domului său, ce se observă din îndepărtata periferie, inspiră gânduri despre natura eternă a Bisericii, contrastul dintre Cetatea lui Dumnezeu şi sinistrul peisaj urban, creat de om, nu inspiră decât meditaţii lugubre asupra declinului nostru final. Aici, într-un oraş atât de multă vreme preocupat de consecinţele păcatului originar al lui Adam, povara celei de-a doua - şi, după toate aparenţele, fatale - greşeli săvârşite de noi apasă asupra sufletului cu o uriaşă mână de piatră.

Nu doream să-mi petrec ultimele zile într-o astfel de ambianţă. De fapt, cu foarte mulţi ani în urmă, hotărâsem să mă

retrag la Griinberg, un sat de munte din Tirol, unde mai există încă văi alpine ce par să fi scăpat catastrofei climatice. Ţinutul rămâne înverzit până spre mijlocul lunii mai, aerul pare cristalin, iar temperatura îşi păstrează blândeţea în cea mai mare parte a anului.

Puritatea de altădată a acestor ecosfere de buzunar este, fireşte, iluzorie. în realitate, procentajul ultravioletelor e periculos acolo, sus, chiar şi într-o zi de iarnă, iar bioxidul de carbon prezent în atmosferă nu se abate de la dezastruoasa normă mondială. Micile cătune pitoreşti sunt părăsite din iunie până în octombrie, iar locuitorii care-au mai rămas migrează spre poalele muntelui, fugind de soarele de vară, aşa cum, odinioară, caprele şi cerbii coborau înainte de căderea zăpezilor hibernale, astăzi dispărute.

Acum, e aprilie, considerată cândva luna cea mai rea. Când aveam să ajung la destinaţie, sătenii din Alpi îşi vor fi început deja retragerea lor anuală. Din punct de vedere fizic, părea curată nebunie să-mi petrec ultimele luni acolo, sus, sub focul ultravioletelor. Dar esenţialul deteriorărilor somatice se va fi produs până atunci: apariţia unor noi leziuni ADN nu avea de ce să sperie pe cineva care plătea deja expunerea de-o viaţă întreagă.

Iar din punct de vedere spiritual, ar fi fost multe de spus despre dorinţa mea de a mă duce să-mi întâlnesc Creatorul în vârful acelor munţi singuratici, expus consecinţelor Păcatului-fără-Nume, de a-mi trăi clipele din urmă în contemplarea dreptăţii divine şi de a-mi afla sfârşitul o dată cu plantele iernii, sub văpaia nemiloasă a soarelui ucigător din miezul verii.

Călătoria mea spre crestele Tirolului a fost la fel de anevoioasă ca orice ultim pelerinaj de această natură. Ba chiar mai anevoioasă... Calea ferată m-a dus până la poalele Alpilor italieni în câteva zile, pe cât de scurte, pe atât de inconfortabile, dar, de-acolo, n-am mai avut parte decât de atelaje cu cai, care se hurducau scrâşnind pe vestigiile prost pavate ale vechilor autostrăzi şi Autobahner, unde, altădată, mugeau şi vuiau, gonind în mare viteză, hoarde de maşini cu benzină, pline de turişti. în cele din urmă, până şi serviciile de cărăuşie s-au dat bătute, şi am parcurs ultima săptămână de drum pe spinarea unui catâr şchiop şi bătrân, înaintând cu greutate în sens opus

şuvoiului de săteni uluiţi, care coborau spre adăpostul nesigur al câmpiei.

Când am ajuns la Grunberg, cătunul era aproape pustiu şi am putut să închiriez pe mai nimic o cabană veche şi solidă, modernizată.

Pe vremuri, locul fusese o fermă - se mai vedeau ruinele unei şuri -, apoi o mică staţiune pentru sporturi de iarnă. Stâlpii fostului schilift escaladau încă panta îngălbenită a unei păşuni alpine, înspre piscul golaş din vârful ei. După topirea definitivă a zăpezilor, cabana devenise, probabil, refugiul unui excentric cu dare de mână. Clădirea de lemn fusese închisă în interiorul unui dom geodezic, menit s-o protejeze de radiaţia solară. Până la urmă, panourile nu rezistaseră la ultraviolete, şi locatarii care se perindaseră le spărseseră, sau pur şi simplu nu-şi dăduseră osteneala să repare urmele anilor, căci bucăţi de plastic albăstrit mai aderau şi acum, pe alocuri, la rămăşiţele scheletice.

Dar instalaţiile electrice ale cabanei erau încă alimentate de celule solare în stare de funcţionare, care includeau o mare cămară frigorifică, un hidrofor, ce distribuia apă caldă şi rece, şi o autoculinară dintre cele mai perfecţionate, echipată cu softuri de sisteme experte italiene, germane, franceze şi chineze. Deşi mult prea mare pentru nevoile mele, locul acesta avea să-mi satisfacă, până la sfârşit, confortul fizic, dându-mi libertatea de a-mi continua călătoria lăuntrică - ultima mea ascensiune.

La început, mi-am consacrat gândurile şi eforturile redactării unui memoriu. în realitate însă, n-am făcut altceva decât să deschid şi să reînchid o colecţie de dosare de lucru, până în clipa în care am renunţat la idee şi am şters din memorii toate copiile unei galimatii atât de stânjenitoare.

în definitiv, spusesem de mult tot ce aveam de spus, şi cea mai mare parte era încă sub efectul unui Edict papal. La ce bun, aşadar, să trudesc pentru a elabora un ultim testament egoist, al cărui glas urma să fie, la rândul său, redus la tăcere?

Am fost deseori întrebat de ce m-am abţinut să public atâtea dintre scrierile mele, supunându-mă ordonanţei papale, faţă de care îmi arătasem în mod vădit dezacordul.

Nu am nici un răspuns care să decurgă din vreo altă logică decât din cea a credinţei. M-am legat prin jurăminte şi am devenit preot cu mult timp în urmă, şi chiar dacă oportunismul

m-a îmboldit, poate, destul de des să le regret, tocmai ele aveau menirea să mă împiedice de a ceda la asemenea impulsuri.

N-am fost niciodată altceva decât un preot catolic care s-a străduit să înţeleagă vrerea lui Dumnezeu şi să slujească Biserica Sa cât mai bine, fără a săvârşi păcatul luci- feric al trufiei intelectuale. Poate că unii dintre cei care au onorat Sfântul Scaun n-au fost mai sfinţi decât mine, şi ar însemna să fiu făţarnic dacă aş tăgădui că nu puţini dintre ei mi-au fost chiar inferiori din punct de vedere intelectual. Dar Biserica în sine reprezintă mai mult decât suma elementelor sale umane. Chiar şi succesiunea apostolică semnifică modul în care Dumnezeu îşi croieşte drum prin lutul imperfect al oamenilor. Dacă negăm asta, Biserica rămâne doar o impostură?

Fireşte, în opinia celei mai mari părţi a lumii, Biserica este într-adevăr o impostură. Dacă Dumnezeu L-a sacrificat pe Fiul Său unic pentru a ne răscumpăra păcatele, atunci noi de ce nu am fost salvaţi? Dacă un Dumnezeu drept şi atotputernic este Cel care ne-a dat în pază Pământul, de ce nu a intervenit înainte de a apuca să-l asasinăm?

A invoca răspunsul satanic, înseamnă a provoca seculara replică sarcastică: „L-am întâlnit pe Diavol, şi Diavolul suntem Noi"

Şi-i adevărat, cât se poate de adevărat, dintr-un anumit punct de vedere. Omul e cel care nu şi-a făcut datoria de paznic şi a răstignit biosfera pe o cruce inversată, de sulf şi pucioasă fosile. Şi tot Omul e cel care, incapabil să împiedice consecinţele greşelii sale pentru întreaga specie, încearcă să scape în faţa Judecăţii-de-Apoi, ascurizându-se în softvvare-ul fără suflet al unui Succesor Transcorporal.

Cine poate tăgădui că aceasta e o comportare satanică? Dar a ne crede stăpânii satanici desăvârşiţi ai forţelor obscure ce trec prin noi este şi mai satanic. Căci înseamnă să negăm tot ceea ce continuă să promită Biserica, la sfârşitul timpurilor: mântuirea şi salvarea, dacă nu pentru planeta noastră sau pentru dăinuirea noastră terestră, cel puţin pentru lumina care străluceşte chiar şi înlăuntrul spiritului celui mai ignorant.

Dacă nu putem crede în izbăvire, ce suntem noi? Dacă nu cred că Autorul izbăvirii se află la lucru în spatele imperfecţiunilor Bisericii Sale, atunci nu sunt un adevărat preot. Dacă renunţ la disciplina Bisericii, pentru a urma propria-mi conştiinţă

imperfectă, nu înseamnă, în ultimă instanţă, că vă- duvesc Biserica de contribuţia mea, după cum mă văduvesc şi pe mine de harul ei?

Iată gândurile ce-i frământă mintea unui bătrân preot pe ducă, şi care are altceva de făcut decât să măsoare cu paşi vlăguiţi o pajişte ofilită sub soarele Serei, încercând să se resemneze cu viitorul său fatal, sau să şadă sub catedrala-fantomă a unui dom scheletic, pentru a medita la disputele teologice ale trecutului.

M-am născut în sânul unei comunităţi de credincioşi, pe cale de a se diminua, într-o familie de fermieri francezi, producători de lactate, care încercau să supravieţuiască în Masivul Central. Când, în cele din urmă, părinţii mei s-au văzut siliţi să coboare la Clermont-Ferrand, pentru a căuta de lucru, m-am pomenit într-un peisaj urban lugubru, pe lângă care seminarul părea o fericită evadare. Ca tânăr preot, am fost trimis în Urgia Amazonului, unde am avut prilejul să constat prin experienţă proprie zădărnicia ademenirii morţilor la cimitir, cu saci de grâne, pentru a le predica mântuirea la urechile lor surde.

Rapoartele trimise de-acolo au fost primele mele scrieri cenzurate de Biserică. Dar ele au atras asupra mea atenţia unui cardinal cu aceleaşi vederi, care a impulsionat progresul carierei mele în ierarhia intelectuală a Bisericii - reprezentată de mine, din când în când. în faţa multimediei.

Asta se întâmpla cu puţin timp înainte ca Roberto I să emită Bula ce le conferea continuitatea spirituală clonelor succesoare unice. Mă număram printre cei ale căror argumente aveau să fie spulberate de infailibilitatea Papei.

- Unde se vor opri toate astea? am întrebat în faţa camerelor şi a microfoanelor. Dacă o singură copie de software personal conţine sufletul nemuritor al tiparului său trupesc, cum s-ar putea susţine că acesta lipseşte din a doua copie, sau din a treia, sau din a mia? Adevărul e că ele trebuie să fie, toate, simple simulări de sisteme experte, deoarece sufletul, fiind indivizibil, nu poate fi reprodus şi, fiind nemuritor, nu poate fi captat într-o matrice fizică tranzitorie.

- Ne-aţi putea da interpretarea ortodoxă a numericului, părinte?

- Sufletul nu poate fi transplantat dintr-un corp în altul, ca orice organ clonat. Clona ta succesoare nu este decât o matrice

meatware programată să-ţi modelizeze conştiinţa. Dar conştiinţa ta nu mai există, iar sufletul tău se află deja în faţa Tronului Judecăţii.

- în termeni mai simpli, părinte De Leone?

- Eşti mort, şi clona ta e un golem satanic, sufletul tău se află în mâinile lui Dumnezeu, iar ştiinţa nu va putea niciodată să schimbe ceva din toate astea.

Fireşte că, la puţin timp după ce Roberto I a emis Bula papală care mă contrazicea, zilele mele ca purtător de cuvânt al Bisericii erau numărate şi, cu sau fără voia mea, debutasem deja în cariera de teolog opozant.

Trebuie să mărturisesc că, la început, mi-au lipsit reflectoarele şi am bombănit împotriva jurămintelor mele. Dar, deşi Biserica prezintă o faţadă monolitică, disidenţele sunt îngăduite, şi chiar încurajate, în cadrul discursului său intelectual intern, atâta vreme cât rufele murdare se spală în familie. Astfel încât, nu am întârziat să mă adaptez – în cele din urmă, cu un sentiment de uşurare - la rolul pe care l-am jucat o viaţă întreagă: acela de a reprezenta un punct de vedere minoritar în doctrina Bisericii.

Ceea ce nu înseamnă că n-am vrut să-mi văd punctul de vedere prevalând, că n-am privit cu oroare momentul în care doctrina Bisericii a ajuns să le acorde comuniunea uniclonelor, mergând până la a pune sub semnul întrebării imaterialitatea sufletului însuşi.

Cât despre infailibilitatea pontificală, ea trebuie înţeleasă într-un sens corporativ. Biserica are nevoie ca, în absenţa vădită a unei intervenţii divine directe, cineva să fie infailibil, tocmai pentru a rezolva unele controverse teologice atât de grave. Atunci, de ce nu Papa? Decizii pontificale cândva infailibile au fost întotdeauna modificate în mod infailibil când Dumnezeu recunoştea că era necesar pentru evoluţia Bisericii Sale.

Dar acolo sus, în munţi, semnificaţia tuturor acestor lucruri a început, asemenea vieţii mele, să se piardă, pentru a tinde spre o ultimă epifanie. Zi după zi, mă aventuram tot mai mult în lumina albă, mortală, şi în fiecare zi aveam impresia că mă apropii tot mai mult de un har divin insesizabil. Eram pregătit să mă înfăţişez înaintea creatorului meu, chiar nerăbdător ca Revelaţia Supremă a Chipului Său să mă ia.

Dar Dumnezeu, după cum avea să se dovedească, îmi rezervase o ultimă misiune.

într-o seară senină, pe când soarele dispărea în spatele piscului şi mă înapoiam la cabană, un vuiet îndepărtat a răsunat în liniştea alpestră, un unduit curios, sacadat şi totuşi continuu, care s-a transformat repede într-un monstruos zumzet de libelulă, a devenit din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai mecanic, până când, dintr-o dată, o arătare demonică s-a ivit în depărtare, deasupra crestei.

în primul moment, am rămas încremenit. S-ar fi zis că o enormă insectă furioasă, bătând din aripile ei transparente, cu o violenţă supranaturală, sfâşia văzduhul, venind către mine.

Apoi mi-am dat seama că era metal şi plastic, şi că zgomotul straniu provenea de la un motor cu explozie. Iar când maşinăria a aterizat în faţa cabanei, răspândind vapori de benzină şi bioxid de carbon, spre stupoarea şi oroarea mea, am ştiut prea bine ce era.

Elicopterele nu erau atât de rare pe vremea copilăriei mele. în ţinuturile Amazonului, văzusem aceşti necrofori tehnologici bâzâind pe deasupra pădurii tropicale. Constituiau semnul distinctiv al puterii şi-al privilegiilor: al ofiţerilor superiori, al potentaţilor locali şi al marilor industriaşi, temuţi şi detestaţi ca atare de năpăstuiţii pe care-i survolau.

Astăzi, desigur, ca toate vehiculele cu ardere internă, sunt interzise de majoritatea legislaţiilor din lume. în orice caz, dispensele pentru posesia sau pilotarea lor sunt rezervate adevăraţilor principi ai acestei lumi decăzute.

Sau, Doamne fereşte, principilor Bisericii, pe cât se părea! Căci din habitaclu descindea tocmai un asemenea personaj, cu calota roşie acoperită de-o uriaşă cască solară cu boruri, cu ochii ascunşi îndărătul unor impenetrabili ochelari cu lentile-oglindă. însă, după barbişon şi după ţinută, fără a mai pune la socoteală neobişnuita capă roşie, pe care părea să fi îmbrăcat-o de circumstanţă, nu putea fi decât cardinalul John Silver. Conform zvonurilor ecleziastice, acesta întemeiase coaliţia ce o crease pe Papesa Mary I.

Cardinalul Silver era un om pe care-l întâlnisem cu diverse ocazii, dar cu care nu purtasem vreo conversaţie în adevăratul sens al cuvântului. îl cunoşteam, aşadar, mai cu seamă din auzite, ceea ce era mai mult decât suficient.

Ca şi Suveranul Pontif, era american, lucru de care, spre deosebire de mulţi alţii, nu i-am acuzat niciodată. Pentru oamenii obişnuiţi, devenise mult mai convenabil să le
impute americanilor - principalii consumatori de petrol şi emiţători de bioxid de carbon, de peste un secol - moartea iminentă a biosferei. Desigur, e mult mai comod să arunci vina monstruosului păcat al speciei umane în cârca cetăţenilor unei naţiuni căreia hazardul istoriei noastre milenare i-a întins, în mod accidental, securea călăului. Iartă-i, Doamne, căci nu ştiau ce fac!

Cardinalul Silver era şi un prelat politic - tagmă pe care n-am prea avut-o la inimă -, un soi de Richelieu versat în economie şi în relaţii publice, care-i şoptea Papei la ureche cifrele de bilanţ şi rezultatele sondajelor de opinie.

Biserica are nevoie de asemenea prelaţi, chiar şi numai pentru a supravieţui în această lume, şi, judecând după situaţia ei jalnică din prezent, are nevoie de cât mai mulţi. N-aş merge, totuşi, până la a-i considera un rău necesar. Şi ei o slujesc, iar în marea majoritate a cazurilor, cu o convingere autentică.

Dar, în cadrul conclavului, cardinalul John Silver condusese ascensiunea lui Mary Gonzales la papalitate în maniera unui şef de partid din vechiul Chicago, făcând troc de servicii, promiţând subsidii şi discutând teologie ca un consilier de campanie electorală.

Deliberările trebuie să rămână secrete şi nu se păstrează nici o minută, dar, credeţi-mă, cardinalii nu sunt imuni la tentaţiile bârfelor picante, după cum nici ceilalţi preoţi nu se sfiesc să răspândească cleveteli bine alese, venite de sus...

Colegiul Cardinalilor, ca şi Biserica, se afla într-un impas. Şi, din nou, în legătură cu acelaşi subiect care o obsedase pe durata celei mai mari părţi a vieţii mele.

Aşa-zişii progresişti susţineau că scăderea numărului credincioşilor era dovada de necontestat a faptului că Biserica n-a reuşit să se adapteze la noile timpuri, că excomunicarea tuturor celor care voiau să-şi transfere conştiinţa în entităţi succesoare era o măsură pe de-a-ntregul autodistrugătoare şi că ar fi trebuit, poate, chiar să încercăm să ajungem la sufletele necredincioşilor care rătăceau în Partea Cealaltă şi care, cu siguranţă, aveau nevoie disperată de mântuire.

Tradiţionaliştii, printre care mă număram şi eu, replicau că influenţa spirituală a Bisericii nu se măsura după numărul adepţilor, mai cu seamă când acesta trebuia umflat, recurgându-se la artificiile Diavolului.

între cei doi poli ai Colegiului Cardinalilor exista un centru larg, care jiu dorea decât dispariţia întregii probleme şi care bara calea tuturor candidaţilor, indiferent din ce tabără proveneau.

Atunci când conclavul a ajuns în pragul epuizării şi al exasperării, cardinalul Silver şi-a dat cărţile pe faţă. în acel moment, l-a propus pe cardinalul Mary Gonzales.

Poate că Mary Gonzales nu fusese printre primele fe- mei-preoţi, dar fusese prima femeie în toate celelalte demnităţi clericale: episcop, arhiepiscop, cardinal. Aşa că, de ce nu şi prima papesă?

Nu cred că mai e cazul să descriu stupoarea şi consternarea cu care a^bst primită anunţarea acestei candidaturi, deşi amănuntele cutremurătoare sunt departe de a fi străine de experienţa mea.

Când spiritele s-au mai calmat, cardinalul Silver şi-a expus argumentele. Simpla idee a unei papese a ajuns să galvanizeze conclavul, care, cu câteva clipe înainte, fusese paralizat de schisma insolvabilă ce sfâşia Biserica, secă- tuindu-i energiile şi făcând-o să-şi piardă orice credibilitate în faţa practicanţilor ei, tot mai puţini la număr, fără a mai vorbi de cei pe care încerca să-i convertească.

Dacă nu-i putem da de capăt, să lăsăm această problemă deoparte, încât publicul să uite de ea. Să arătăm lumii că Biserica e capabilă de-o viziune dinamică, să cruţăm de falocraţia noastră jumătate dintre potenţialii convertiţi de pe glob, să ocupăm principalele ştiri cu un eveniment pozitiv, să-l alegem pe cardinalul Mary Gonzales şi să creăm un superstar capabil să rivalizeze cu Ioan Paul al II-lea.

Sau formulări şi mai subtile, cu acelaşi efect.

Dacă aş fi fost de faţă, probabil că m-aş fi lăsat şi eu convins, cu condiţia ca alegerea unei papese să nu se fi oprit asupra cardinalului Mary Gonzales. Mary Gonzales crescuse pe străzile mizerabile şi pustii ale unui Los Angeles muribund, pe vremea Războaielor Apei. în adolescenţă, fusese un fel de ecoteroristă,

care se refugiase mai apoi într-o mănăstire, pentru a scăpa de poliţie.

Trecuseră de-atunci câteva decenii lungi, şi aceste păcate ale tinereţii dobândiseră aura romantică de care beneficiază diversele slujbe amărâte din viaţa unui scriitor, menţionate într-o notiţă biografică de pe coperta a patra. Cardinalul Mary Gonzales la vârsta maturităţii era o ilustrare strălucită a puterii izbăvitoare a Bisericii, şi nu aveam nici o îndoială în această privinţă; ca persoană publică, cel puţin, cardinalul Gonzales reprezenta o imagine seculară perfectă a feminităţii sacerdotale.

Era o susţinătoare dârză a egalităţii femeii, dovada obiectivă a angajamentului modem al Bisericii în această direcţie. Făcând mult caz de strămoşii ei din lumea a treia, era de partea deznădăjduiţilor împotriva îndestulaţilor, a săracilor împotriva bogaţilor, a asupriţilor împotriva asupritorilor şi, fireşte, a rămăşiţelor ecosferei împotriva oricăror noi ravagii provocate de om.

Admirabil. Un model de perfecţiune. în alte împrejurări, poate, chiar o papesă utilă şi eficientă.

Dar, astăzi, nu de asta aveau nevoie Biserica şi lumea pe Tronul Sfântului Petru. în privinţa unicului şi celui mai important subiect spiritual asupra căruia trebuia să se pronunţe Biserica, dacă sufletul însuşi era creaţia nemuritoare a lui Dumnezeu, sau doar un simplu artefact uman - un software susceptibil de reproducere -, acest prelat, cum nu
se poate mai public, această personalitate a dezbaterilor te-levizate păstrase întotdeauna, în mod evaziv, tăcerea.

Astfel încât, deşi nu am nimic contra papeselor sau a cardinalilor politici, cardinalul Silver figura în capul listei musafirilor nepoftiţi, pe care nu eram dispus să-i primesc nici în cele mai bune condiţii, darămite când îmi întreru- peau ultimele meditaţii spirituale, pogorând din cer într-un elicopter pontifical ostentativ.

- Cărui fapt datorez această înaltă onoare, Eminenţă? am întrebat în chip de salut, în timp ce cardinalul Silver stătea pe loc, apăsându-şi casca solară pe cap, pentru a nu-i fi smulsă de suflul rotorului, şi aplecându-se din reflex la fiecare trecere a palelor pe deasupra sa.

- Ce-ar fi să discutăm despre asta înăuntru, părinte De Leone? a replicat el.

în momentul în care bătea în retragere spre cabană, cu o grabă nedisimulată, aproape că l-am văzut strângând din pleoape în spatele lentilelor sale impenetrabile.

- O expunere de câteva minute nu va fi semnificativă din punct de vedere statistic, Eminenţă, l-am asigurat eu, gâfâind pentru a ţine pasul cu el.

- De ce să ne asumăm riscuri inutile? a ripostat el, fără să-şi încetinească mersul.

Curioasă atitudine din partea cuiva care tocmai sosise cu un elicopter! Dar cum a ajuns la adăpost, în interiorul cabanei, cardinalul Silver şi-a recăpătat calmul princiar.

- Trebuie să te întorci imediat la Roma, cu mine, a spus el, după ce şi-a scos casca şi ochelarii de soare.

- Eminenţă...

- Da, ştiu, părinte, sunt la curent cu starea dumitale şi, dacă ar fi fost după mine, n-aş fi tulburat ultimul dumitale refugiu. Dar şi eu execut ordinele directe ale Suveranului Pontif în această afacere.

- Ce afacere? am bâiguit, abia trăgându-mi sufletul.

- Nu ştiu, nu m-a informat, a răspuns cardinalul Silver, pe un ton mult mai puţin autoritar.

- Papesa v-a trimis până aici ca să readuceţi un muribund la Roma, şi nu ştiţi de ce?! am exclamat, pe cât de uluit, pe atât de mânios. îmi vine greu şă cred una ca asta din partea dumneavoastră, a cardinalului Silver!

Cardinalul a râs uşor ironic, devenind aproape simpatic.

-Dacă te numeri printre aceia care cred că Mary Gonzales a fost vreodată marioneta mea, te aşteaptă o experienţă interesantă, părinte De Leone, a spus el, sec. Această papesă gândeşte cu propriul ei cap, şi ce cap!

III

Se ivi deasupra orizontului, la Est, pe fundalul reflexelor roşii şi purpurii ale unui asfinţit al soarelui de Seră, în plină mare, ca o chestie dintr-un clip publicitar de televiziune din secolul al XX-lea, întruchipare a libertăţii şi-a forţei brute, menite să te poarte spre paradisul tău balnear, în cadenţa monotonă şi de nestăvilit a rotorului.

Numai că eu mă aflam deja în paradisul cu pricina, omule. Iar el venea spre mine cu zgomotul lui infernal, cu duhoarea şi vaporii lui de benzină, în timp ce eu stăteam ghemuit în cockpit, trăgând cu ochiul la spliff, ca şi când asta l-ar fi putut face să dispară.

Porcăria dracului rămase suspendată în văzduh la câţiva metri de etamboul meu, înainte de a coborî ca un lift hodorogit până la cinci coţi de punte, spărgându-mi urechile cu heavy metal-ul ei ecomortal, făcând să tremure aerul şi răspândind gaze atât de dense, încât ai fi putut să înoţi în ele. După care, din fundul ei apăru un filfizon agăţat într-un soi de harnaşament. Purta un superb costum negru, ochelari de soare şi o cască de protecţie, argintie. Un cablu îl pogorî până ce picioarele îi ajunseră la vreun metru de suprafaţa mării, apoi elicopterul îl făcu să meargă pe apă, îl săltă peste marginea cockpitului şi mi-l lăsă, mai mult sau mai puţin, în poală.

- Aţi picat la ţanc, Eminenţă, am zis eu, ajutându-l să se ridice împreună cu mine.

Spirit cam nesărat, recunosc, dar nu m-am putut abţine şi, oricum, nici unul dintre noi nu putea să audă nimic din cauza zgomotului asurzitor pe care-l făcea motorul aparatului.

El se descotorosi de harnaşament, îşi scoase casca şi îi făcu semn să plece elicopterului, care aspiră cablul ca pe-un capăt delicios de spaghetti, înclină rotorul spre Est şi, urcând în unghi de treizeci de grade, o luă din loc în direcţia coastei italiene.

- întotdeauna vă place să vă faceţi apariţia în maşinăria asta? am întrebat, de îndată ce timpanele au încetat să-mi mai ţiuie.

- Nu zbor decât la ordinul Suveranului Pontif şi în caz de necesitate absolută, mă asigură cardinalul.

Dar, după cum îi tremurau colţurile gurii, mi-am dat seama că era perfect conştient că-i plăcea.

- Desigur, Eminenţă. Deci, ce-ar fi să trecem direct la afaceri?

- N-am putea coborî înăuntru? spuse el, aruncând o privire neliniştită spre cer, de parcă un pescăruş ar fi dat să i se găinăţeze în cap.

- Ei, relaxaţi-vă, domnule cardinal, soarele asfinţeşte şi curând vor apărea stelele. Doar n-o să ne lipsim de acest splendid apus de soare...

Politicos, i-am oferit împărtăşania Ierbii, pe care el, la fel de politicos, a refuzat-o.

-Nu avem timp să savurăm apusuri de soare, Mr. Philippe. S-ar putea să fie deja prea târziu pentru a mai putea recupera programul nostru...

- Atunci, s-auzim despre ce-i vorba, am zis, instalân- du-mă comod pe bancheta din spate a cockpitului, de unde puteam să trag din ţigară, contemplând ultimele licăriri ale asfinţitului.

A fost de-ajuns pentru a-l convinge că n-aveam de gând să mă las mânat înăuntru, aşa că s-a ghemuit în umbra din tambuchiul cabinei.

- Am pierdut un program de sistem expert, sau, mai exact, ne temem să nu fi fost piratat, poate în scopul duplicării. Pentru noi, problema e foarte gravă.

- Ce program? Care noi? Piratat de cine? Şi unde-i problema? Softuri dispar zilnic dincolo de Hotar.

-Prin noi înţeleg Biserica Romano-Catolică, Mr. Philippe. Programul a dispărut din reţeaua internă a Vaticanului, despre care ni s-a garantat întotdeauna că e cât se poate de sigură. Nu ştim cine ar putea fi hoţul, nici cum a procedat, şi nici ce motive a avut.

Iarba începea să se facă simţită.

- Nu e vorba de sistemul dumneavoastră contabil, aşa-i? am rostit. Doar n-aţi venit în zbor până aici ca să-mi cereţi să prind nişte spioni industriali? Vă referiţi cumva la o... entitate?

- O entitate?

- Ştiţi ce vreau să spun.

Cardinalul Silver oftă, apoi ridică din umeri.

- Da, ştiu ce vreţi să spuneţi, dar nu-s sigur că suntem de acord cu ceea ce înţelegeţi dumneavoastră prin asta, dat fiind că Biserica însăşi n-a izbutit să ajungă la un consens rezonabil...

Am ridicat, la rândul meu, din umeri.

- Strigoi, Olandezi Zburători ai Big Boardului, spirite informatice ale „scumpilor dispăruţi" Am tot timpul de-a face cu ei în meseria mea, şi încă tot nu-s lămurit dacă sunt vii sau doar versiuni Disneyworld. S-ar putea să vă mire afirmaţiile mele, dar chestiunea-i controversată chiar Şi în Partea Cealaltă.

- Poate că Dumnezeu a ales omul care ne trebuie, murmură, enigmatic, cardinalul.

- Dumnezeu?

-Dumnezeu, fatalitatea, destinul, un punct de atracţie karmic, spuneţi-i cum vreţi... Eraţi, ăăă... specialistul cel mai la îndemână când l-am pierdut. Dar simt că nu-i exclus ca Providenţa Divină să vă fi călăuzit încoace.

De nu şi-o fi vârât coada Diavolul vostru, m-am abţinut eu să remarc, sacramentul unui om fiind o substanţă ce ţine de altă jurisdicţie...

- Când aţi pierdut ce, Eminenţă, sau pe cinei am întrebat. Parcă spuneaţi că ceea ce aţi pierdut era entitatea succesoare a unui om, nu?

Cardinalul oftă din nou.

- Ce... cine... cum doriţi, mormăi el.

Pierre De Leone, şi...

- Un preot? Dar Biserica Romano-Catolică nu propovăduieşte că orice cultivare a zombiilor[1] programate e un fel de păcat capital?

- Chestiune tulburătoare şi nerezolvată, Mr. Philippe. Dacă părintele De Leone are dreptate, tot ce-am pierdut e un model de sistem expert al conştiinţei sale. Dar, dacă se înşeală, înseamnă că am trimis un suflet eroic să rătăcească singur şi fără rost într-un limb electronic...

- O dăm în teologie, Eminenţă, şi poate că asta depăşeşte nevoia mea profesională de informaţii...

- Mă tem că ăsta-i miezul problemei, Mr. Philippe. Părintele De Leone era un adversar hotărât al conceptului însuşi de entitate succesoare, pe care o considera o plăsmuire satanică, la a cărei creare, oricine colabora păcătuia grav. După modul său de a vedea lucrurile, aşadar, şi-a riscat sufletul nemuritor în slujba Bisericii...

- Nu pricep. De ce-ar îngădui un astfel de om să fie vârât într-un cip? De ce-ar vrea ca o nălucă a lui să bântuie biţii şi octeţii? Şi de ce-aţi fi dumneavoastră interesaţi s-o facă?

Note:

' Zombie - în credinţa cultului afro-caraibian voodoo, cadavru sau mort reînviat prin magie sau prin alte forţe ori mijloace (n. tr.).

- Pentru ca această entitate succesoare să confirme sau sa infirme în mod incontestabil existenţa propriului său suflet, şi, astfel, să rezolve dilema din inima Bisericii.

- Ce-aţi spus?

Am luat încă o porţie de Iarbă. Soarele asfinţise, stelele începeau să mijească, o briză înviorătoare se zbenguia pe deasupra mării, iar valurile de dedesubt semănau cu cele de pe Uranus, insondabile şi informe până la vidul central. Exact ambianţa potrivită pentru poveşti cu fantome cosmice!

- Scopul acestei experienţe nefericite era, după Mary, nu modul în care ar fi fost rezolvată schisma, ci faptul de a fi rezolvată, şi cât mai repede.

- Dacă veţi binevoi să-mi iertaţi o metaforă transconfesională, Eminenţă, toată povestea asta e puţin prea bizantină pentru mine.

Cardinalul Silver oftă.

- Nu şi pentru Papesă, Mr. Philippe, zise el. Este cum nu se poate mai infailibilă când vrea să fie impenetrabilă şi, în acest caz care ne preocupă, a izbutit pe deplin. Când Dumnezeu vorbeşte prin intermediul lui Mary, ca să recurg şi eu la o metaforă transconfesională, are tendinţa de a vorbi păsăreşte.

- Pare să fie niţeluş vrăjitoare...

Cardinalul Silver mă privi lung.

- S-a putea spune şi asta, dar nu mi-e îngăduit să fac comentarii, rosti el, cu un licăr în ochi şi cu un brusc surâs diabolic.

Privi spre Iarbă cu această nouă personalitate, apoi întinse mâna după ţigara mea.

- La o adică, poate că n-ar strica să încerc, spuse. Şi nici un Bordeaux alb sec n-ar fi de lepădat, dacă aveţi...

IV

Cu cât voi povesti mai puţin despre călătoria mea la Roma, cu elicopterul, cu atât mai bine. Timp de patru ore, m-am cramponat cu groază de scaun în blestemata aia de maşinărie, în vreme ce cardinalul Silver sporovăia cu pilotul despre ezotericele aviaţiei, întrerupându-se doar din când în când să-mi atragă atenţia asupra peisajului ce se perinda pe dedesubt.

In ceea ce mă privea, n-aveam nici un chef să mă uit în jos de la o asemenea înălţime şi aş fi rămas cu ochii închişi pe toată

durata zborului, dacă vaporii de benzină şi legănările elicopterului, în bătălia huruitoare pe care o purta contra legilor naturii pentru a rămâne în aer, nu mi-ar fi provocat o greaţă instantanee la fiecare încordare.

E suficient să spun că n-am vomat decât o singură dată. Că eram mult prea înspăimântat şi buimăcit, să reflectez serios la ce-âr fi putut dori de la mine Papesa.

Fiindcă voia cu siguranţă ceva. îmi era greu să cred că ordonase să fiu adus val vârtej cu elicopterul, doar pentru a-mi administra o ultimă ungere, macabru de prematură, cu atât de mult timp înainte de ceasul morţii.

După o eternitate de balansuri, elicopterul a aterizat, in sfârşit, în piaţa Sfântul Petru. înainte de-a apuca să-mi alung ţiuitul din urechi şi mirosul de bezină din nări, sau de a-mi dezmorţi bătrânele oase spongioase, am fost târât imediat înăuntru de cardinalul Silver şi introdus la Sanctitatea Sa.

Papesa se hotărâse să ne primească într-un salon ne-protocolar, versiune Vatican. O masă rotundă de acaju, al cărei picior era sculptat în formă de labe de dragon, şi care n-avea chiar înălţimea unei mese de sufragerie, era amplasată pe un covor oriental în culori închise, sub un tavan renascentist poleit, înfăţişând o variantă mediocră a Madonei cu Pruncul. Pereţii, în schimb, erau o îngemănare iscusită de corpuri de bibliotecă din lemn şi jardiniere, evocând, deopotrivă, o sensibilitate ecologică, plăcerea intelectuală şi o fărâmă din mistica Maicii Terra.

Mi-am dat seama că încăperea îmi părea familiară. Şi nu era de mirare, întrucât Papesa Mary o folosise adesea' pentru interviuri şi declaraţii publice.

Iar ea şedea acolo, pe, sau, mai degrabă, într-un fotoliu, nu chiar destul de mare pentru a fi un tron, un jilţ somptuos, cu spătarul evazat şi tapiţeria din mătase albă, brodată cu pene stilizate, în galben papal. Celelalte fotolii erau modele reduse ale acestui Tron al Sfântului Petru în stil Arts Deco, astfel încât, o dată aşezat, erai obligat să ridici uşor privirea către cea care şedea, din orice perspectivă, în capul mesei rotunde papale.

Cât despre Papesa însăşi, purta o sutană albă, şi aproape că s-ar fi contopit cu fundalul, dacă n-ar fi fost marea cruce verde, brodată pe piept, părul negru, cu şuviţe argintii, până la înălţimea umerilor, care-i încadra faţa arămie, şi acoperământul

de cap, de culoare verde, a cărui formă amintea doar vag de cea a unei tiare.

Zăbovesc asupra acestor detalii vizuale ale primei mele întâlniri cu Papesa, în carne şi oase, nu atât din cauza respectului pe care mi-l inspira, cât pentru faptul că nu era genul de respect la care mă aşteptam.

Mary I, icoana mass-media - singurul ei aspect care îmi era cunoscut - transformase acest salon într-un decor de teatru al măreţiei pontificale, şi această Mary, cel mai public dintre papi, se prezentase drept glasul matern al raţiunii, pontiful „corectitudinii politice", Madona consensuală a feminităţii contemporane, un fel de politiciană americancă, care nu pierdea nici un prilej de a seduce alegătorii.

O imagine concepută de specialişti şi propagată prin intermediul unui simbol van, gândeam eu, o creatură a cardinalului Silver şi a complicilor săi din mass-media, Prima Femeie Papă, singura supervedetă a Bisericii, ale cărei declaraţii păreau, de fiecare dată, în concordanţă cu rezultatele sondajelor.

Cu toate astea, o singură privire asupra chipului acestei femei a fost suficientă pentru a-mi arăta că mă înşelasem. Părea mult mai vârstnică decât imaginea fabricată pe care decisese s-o înfăţişeze lumii, iar ochii ei negri şi duri erau şi mai vârstnici, mai vârstnici chiar decât mine, într-un sens absolut. Nasul de pasăre răpitoare îi făcea să pară de-o viclenie regească, iar linia gurii avea ceva care nu lăsa nici o îndoială asupra realităţii puterii Papesei Mary Gonzales.

Nu, aceasta nu era o ingenuă multimedia, nici marioneta vreunui cerc interior. Orice s-ar întâmpla, era mintea aflată în momentul de faţă în fruntea Bisericii, o doamnă în vârstă, de-o inteligenţă sclipitoare, care voise să ajungă, cu tot dinadinsul, în vârful celei mai falocrate piramide din lume.

Indiferent ce credeam despre opiniile ei, şi oricare vor fi fost adevăratele ei convingeri, mi s-a părut cu totul firesc să îngenunchez pentru a-i săruta inelul papal, după ce cardinalul Silver m-a prezentat.

- Ia loc, părinte De Leone, spuse Suveranul Pontif când m-am ridicat. John, du-te, te rog, şi cere să ni se trimită cafeaua.

In mod vădit, cardinalul Silver se aşteptase la această expediere tot atât de puţin ca şi mine. O privi lung pe Pa- pesă preţ de-o clipă; ea îi întoarse un fel de privire cu înţeles.
El şovăi. Papesa îşi miji ochii, şi el se retrase cu părere de rău.

Papesa zâmbi.

- Cardinalul Silver e principalul artizan al ascensiunii mele la papalitate, după cum ar trebui să fie primul care să recunoască, rosti ea, ironic. Uneori îi vine greu să înţeleagă că, în ultimă instanţă, papalitatea însăşi este cea care-l creează pe Papă.

- Sanctitate?...

- La urma urmei, noi, papii, suntem, noi înşine, un fel de entităţi succesoare, nu-i aşa, părinte De Leone? Un şir lung de matrice umane pentru ceea ce Tiparul Originar i-a transmis, dincolo de un alt hotar, lui Petru.

- Sincer vorbind, n-am văzut niciodată lucrurile în accst fel, Sanctitate.

- Sunt convinsă, părinte, replică Papesa, pe un ton tăios. Dar, în definitiv, fără credinţa într-o asemenea continuitate a softului pontifical, Piatra pe care Isus a zidit Biserica Sa nu e decât nisip, iar noi, papii, impostori, ori de câte ori emitem o Bulă aureolată cu autoritatea Duhului Sfânt.

- Nici nu m-aş hazarda să formulez astfel problema, am îngăimat.

Căci interpretarea pe care o dădea ea succesiunii pontificale mirosea, pe de-o parte, a pucioasă electronică, iar, pe de alta, negarea ei avea, de asemenea, un iz de blasfemie. Dacă această Papesă mă convocase pentru o dezbatere teologică, începeam deja să fiu depăşit.

- Eu însă nu pot s-o formulez decât astfel, părinte De Leone. Fiindcă timpurile pretind tocmai o asemenea Bulă papală cu privire la subiectul fundamental în cauză.

- Care anume, Sanctitate?

- Cel care sfâşie în două Biserica, răspunse cu tărie Papesa. într-un fel sau altul, problema trebuie soluţionată, şi am de gând s-o rezolv, oricât s-ar strădui cardinalul Silver să impună recurgerea la tergiversări politice. Acesta-i motivul pentru care te-am chemat la Roma, părinte De Leone.

- într-adevăr?

în clipa aceea, intră un servitor cu serviciul de cafea şi, în timp ce el umplea ceştile, speranţele mele prinseră aripi. Avea

să mi se acorde cu adevărat o asemenea onoare la capătul vieţii mele? Papesa se pregătea să emită o Bulă referitoare la statutul succesorilor transcorporali şi mă alesese pe mine în calitate de consilier! Prin urmare, probabil că intenţiona să le refuze comuniunea odată pentru totdeauna entităţilor succesoare şi poate chiar să ameninţe tiparele lor umane cu excomunicarea, dacă izbuteam s-o conving. Poate că se gândea chiar să folosească talentele mele scriitoriceşti la redactarea Bulei...

După plecarea servitorului, Mary I se aplecă uşor înainte, sorbind din cafea şi îmi aruncă o privire care, în alt context, ar fi putut trece drept seducătoare.

- Ţi se oferă prilejul să faci un ultim serviciu Bisericii, părinte De Leone, rosti ea. Dacă eşti de acord, dumneata şi cu mine vom înmormânta marea enigmă demonică a epocii şi vom restaura ceremonia Bisericii. Poate că vom atrage chiar o nouă generaţie de convertiţi...

- Sfinţia Voastră! am izbucnit. Aş fi profund onorat să vă pot sprijini din toate puterile într-o asemenea iniţiativă.

- O, da, am fost aleasă pentru a camufla totul, pentru a vorbi de altele, pentru a schimba subiectul, dar subiectul nu vrea să dispară, şi îmi revine mie sarcina de a-l soluţiona, continuă Papesa, de parcă ar fi vorbit cu ea însăşi. Apoi, ca şi când şi-ar fi venit brusc în fire, mă fixă cu o privire de vultur, care părea aproape avidă. Şi acest lucru îl vom face noi doi, împreună, părinte De Leone, dacă accepţi misiunea.

- Sanctitate...

Papesa ridică mâna, într-un gest imperios.

- Nu-ţi pot ordona, părinte, spuse ea. Trebuie să te oferi de bunăvoie. Dar mai întâi e de preferat să cunoşti povara pe care doresc s-o pun pe umerii dumitale, fiindcă mă îndoiesc că este ceea ce-ţi închipui. Papesa îşi alungă ţinuta suverană, înainte de a se fi instaurat pe deplin, cu o înghiţitură de cafea. Am citit tot ce-ai scris, reluă ea, inclusiv textele interzise. Ţi-am citit şi dosarul medical. S-ar părea că Biserica este pe cale să piardă înţeleptele dumitale poveţe... Mă privi din nou cu un vădit interes rapace. Nu mai ai mult de trăit, părinte De Leone. îţi acord toată binecuvântarea mea pontificală, dar îţi ofer şi o ocazie de a dobândi sanctificarea.

- Sanctificarea!

- Te jertfeşti pentru Biserică, şi o vei merita cu prisosinţă. De îndată ce lucrurile se vor linişti, mă voi ocupa de canonizarea dumitale, sau o va face succesorul meu, căci nu-i o promisiune deşartă.

Ce punea la cale această femeie? De ce această ofertă verbală de canonizare mă înspăimânta într-atât?

- Vreau să înregistrez holograma conştiinţei dumitale şi să-ţi instalez entitatea succesoare în reţeaua informatică a Vaticanului. Vreau să aud sfaturile dumitale înţelepte, din Partea Cealaltă.

- Ce!? am exclamat, ridicându-mă în picioare, cu pumnii strânşi.

- Stai jos, părinte, şi ascultă-mă până la capăt! porunci Papesa.

M-am lăsat să recad în fotoliu, complet buimăcit.

- Da, da, ştiu, eşti îngrozit. Eşti ferm convins că o asemenea entitate succesoare ar fi un golem satanic al informaticii şi că sufletul dumitale nemuritor ar risca deja Judecata-de-Apoi pentru păcatul creării sale. Sau, mai rău, că ar putea rămâne ferecat în capcana unui veşnic limb electronic. Am spus că ţi-am citit toate scrierile. Din această
cauză, eşti omul cel mai potrivit şi, dacă accepţi să ne serveşti, vei fi un adevărat martir.

- Nu înţeleg mare lucru din ce-mi spuneţi, Sanctitate, am îngăimat, dar ceea ce înţeleg miroase a păcat de moarte.

- Poate că aşa este, admise Papesa. Poate că e un lucru îngrozitor să-ţi cer asta. Dar eşti alegerea ideală, părinte De Leone, tocmai pentru că entitatea dumitale succesoare va fi un martor ostil existenţei propriului său suflet.

- Un martor ostil?

- De bună seamă, pentru că orice ai putea crede despre sufletul său, în ceea ce priveşte sistemul expert, ea va modeliza credinţele şi convingerile dumitale şi va raţiona ca dumneata, spuse Papesa, cu un zâmbet şiret. Doar nu crezi că programul ar avea o voinţă şi ar raţiona altfel? Surâsul ei deveni şi mai ironic. Un bit din înţelepciunea lui Solo- mon, dacă eu sunt cea care îi dă glas, reluă ea. Cei care cred că asemenea entităţi sunt nişte artefacte lipsite de suflet vor avea unul dintre campidnii lor intelectuali care le apără cauza din Partea Cealaltă, iar cei care susţin teza contrară vor avea prilejul s-o demonstreze, în cazul

în care conving entitatea' dumitale succesoare să-şi recunoască propria sa existenţă spirituală. Voi face publică Bula în funcţie de rezultat.

- Bazându-vă pe mărturia unui sistem expert? am strigat, îngrozit. Pe aşâ ceva vreţi să întemeiaţi o Ordonanţă pontificală?

- Ai prefera să mă încred în mărturia unei entităţi succesoare al cărei tipar uman ar crede că ea posedă uri suflet?

Papesa se aplecă spre mine şi mă privi în adâncul ochilor. Nu eram în stare să-mi dau seama dacă aveam în fată o lo giciană diabolică sau o femeie de o înţelepciune nemărginită.

- Judecă lucrurile din acest unghi, rosti ea. Entitatea dumitale succesoare va avea amintirile dumitale, dialectica dumitale, motivaţiile dumitale, indiferent dacă crezi că va
fi sau nu dumneata. Cui altcuiva i-ai încredinţa sarcina de a demonstra inexistenţa propriului ei suflet, din Partea Cealaltă?

- Şi dacă e un demon care ne serveşte o erezie satanică?

- Nu mă pot dispensa întru totul de obligaţia infailibilităţii papale. Nici măcar în această epocă tehnologică, nici măcar cu o stratagemă ca aceasta... Entitatea dumitale succesoare va fi interogată de teologi din ambele tabere. Dar, în ultimă analiză, eu va trebui să mă încred în Dumnezeu, iar dumneata va trebui să te încrezi în capacitatea mea de a decide dacă am drept interlocutor un program sau un suflet.

Papesa Mary I îşi îndreptă spatele în jilţul ei mare, transformându-l dintr-o dată în Tron al Sfântului Petru.

- în această privinţă, rosti ea, trebuie să ai încredere în infailibilitatea mea pontificală, şi eu de asemenea. Altminteri, nu suntem, nici unul, nici celălalt, adevăraţi copii ai Maicii noastre Sfinte, Biserica. Apoi, pe un ton cu totul diferit: Dar, făcând abstracţie de infailibilitatea pontificală, chiar mă consideri incapabilă să ştiu dacă vorbesc cu dumneata sau cu un perete?

în acea clipă, aş fi considerat-o capabilă de orice, chiar dacă nu tot acest orice era, în mod necesar, lipsit de păcat.

- Dar sunt convins că sufletul meu va arde în Iad, în timp ce dumneavoastră şi experţii dumneavoastră veţi discuta cu simulacrul său gol! am strigat.

- îţi voi acorda dezlegarea pe patul de moarte şi îţi voi administra eu însămi ultima ungere, zise Papesa.

Ce sofistică!

- Serios, Sanctitate...

- O dezlegare valabilă conform propriei dumitale logici. Căci, dacă te înşeli şi dacă entitatea în cauză posedă sufletul dumitale, nu se va fi săvârşit nici un păcat. Iar dacă ai dreptate, oare Dumnezeu nu te va ierta că ai luat pe umerii dumitale povara unui rău necesar, pentru ca Adevărul Său să răsune prin gura mea?

- îmi cereţi foarte mult, Sanctitate, am spus, cu voce stinsă.

Dar, chiar dacă asta suna ca eufemismul mileniului, chiar dacă inima mea protesta, logica implacabilă a acestei femei, demonică sau nu, începea să mă captiveze, în pofida voinţei mele.

în cine altcineva să mă încred, decât în mine însumi, pentru a demonstra inexistenţa sufletului din Partea Cealaltă? Atât teama, cât şi smerenia mă îndemnau să încerc să mă gândesc la cineva căruia să-i fi putut transfera, cu conştiinţa curată, această povară, dar simpla realitate pragmatică se impunea. într-adevăr, oricine ar fi preluat sarcina de bunăvoie s-ar fi descalificat automat în ochii mei.

După cum Papesa ştia totul foarte bine.

- îţi cer să-ţi rişti sufletul nemuritor în serviciul Bisericii, contând doar pe autoritatea ei morală de a bincuvânta o aventură spirituală discutabilă, chiar înaintea lui Dumnezeu, mărturisi ea, cu sinceritate. Iată de ce nu pot să invoc jurământul dumitale de obedienţă. Nici măcar Suveranul Pontif nu-i poate porunci unui om să devină un sfânt, îţi pot cere doar să te supui Vocii lui Dumnezeu din adâncul inimii dumitale. N-am să-ţi găsesc vreo vină dacă refuzi. Papesa ridică din umeri. Şi nici nu te încolţesc, adăugă ea, pe un ton degajat. Am întocmit deja o listă de candidaţi secundari, mai puţin susceptibili de a fi tulburaţi de scrupulele dumitale morale.

In ciuda ameninţării deloc subtile, care se ascundea în spatele lor, cuvintele Papesei făcură să vibreze în mine o coardă sensibilă. Cum puteam să resping acest apel de a apăra, din partea cealaltă a Hotarului, convingerea mea cea mai profundă, doar din preocuparea egoistă pentru pro- pria-mi salvare?

Graţie logicii ei demonice sau unei viziuni inspirate, dacă nu cumva datorită vreunei sinergii misterioase a amândurora, în acel moment, Papesa mă prinsese în laţ. Nu puteam lăsa această povară să treacă de mine.

Dar nici Isus nu băuse paharul chiar de la prima înfăţişare.

- Am nevoie de timp, Sanctitate, trebuie să meditez, să mă rog. Nu se poate cere o înţelepciune divină aşa cum ai cere o cafea, m-am eschivat eu.

Dar, când privirile noastre s-au întâlnit, ştiam amândoi prea bine că acesta nu era întregul adevăr. Ea putea s-o facă, o şi făcuse, şi ştia asta.

- Acordă-ţi cât timp vrei, în limite rezonabile, părinte De Leone, rosti Papesa, schiţând un zâmbet complice. Suntem convinşi amândoi că vei fi ceea ce Dumnezeu îţi va spune că e bine...

- I-a trebuit destul de mult timp înainte de a da curs dorinţei Suveranului Pontif, Mr. Philippe, spuse cardinalul Silver, după un spliff şi o jumătate de sticlă de vin. Dar până la urmă, ei bine, până la urmă, Mary I obţine întotdeauna ce vrea.

Noaptea era senină, marea calmă, şi Mellow Yellow se legăna uşor. Nu se auzea decât vocea cardinalului, care îşi depăna povestea cu fantome, de un cinism aparte.

- Cam tot aşa s-a întâmplat şi cu ierarhia. Eu însumi am fost îngrozit când Papesa a sfârşit prin a-mi destăinui totul. întregul proiect părea, în mod paradoxal, atât de autodistrugător! Dacă entitatea succesoare a lui De Leone ar fi demonstrat, fără putinţă de tăgadă, inexistenţa propriului ei suflet, progresiştii ar fi pretins că programul îşi modelizase neîncrederea după cea a tiparului său. Dacă s-ar fi declarat o fiinţă spirituală, capabilă să salveze Biserica, conservatorii ar fi calificat-o, pur şi simplu, drept unealtă a Diavolului. Făcu o pauză, îşi umplu din nou paharul şi clătină din cap cu mâhnire. Am prevenit-o că infailibilitatea unei Bule întemeiate pe astfel de inepţii logice nu va fi niciodată credibilă şi că, în clipa în care multimedia va înceta să mai râdă, dacă va înceta, nici credibilitatea ei nu va mai valora doi bani. Pentru a se remonta, cardinalul trase o înghiţitură de vin. Şi ştiţi ce mi-a răspuns? reluă el.

- Dumneavoastră sunteţi cel care povesteşte, Eminenţă...

- Ceea ce-i lipseşte Bisericii, mi-a zis Papesa, e un miracol moral. Imaginea noastră este cea a unui Don Quijote rupt de realitate, care se luptă cu mori de vânt teologice în ultimele zile ale lumii. Dar, dacă vom elucida misterul moral al acestei Ere Finale, ne vom demonstra dreptul de a proclama în toate sondajele de opinie că mesajul nostru este adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu. Iar în aceste zile şi în această eră, înţelepciunea

mea infailibilă îmi şopteşte că nici un miracol nu va fi acceptat, fără o dovadă ştiinţifică sau, cel puţin, un bun model de sistem expert. Dădu din umeri. Spre surprinderea mea, când l-am supus modelelor noastre demografice de opinie, a mers. Faptul de a arăta lumii că Biserica se luptă în mod pozitiv cu abstracţii fundamentale ar fi întărit imaginea ei, oricare ar fi fost rezultatele. Acest lucru a fost suficient pentru a mă convinge şi pentru a obţine cooperarea celor două facţiuni, deşi mă îndoiesc că asta a avut vreo influenţă asupra părintelui De Leone.

Poate că era Iarba, poate că era povestea lui, dar simţeam nişte monştri dând târcoale sub suprafaţa liniştită pe care pluteam, asemenea unor bucăţele de momeală, cu toate că, de când mă ştiam, nu existaseră niciodată balene în această mare.

- în locul lui, nu m-ar fi convins nici pe mine, scuzaţi-mi sinceritatea, domnule cardinal. Am senzaţia că, dacă aş fi fost în pielea lui, nu m-aş fi îndurat să joc tontoroiul pentru a vă optimiza modelele de opinie. Nici măcar la îndemnurile Papesei dumneavoastră superstar!

Am clătinat din cap către adâncurile mării, către stele, către ceea ce ştiam că se afla acolo, sub interfaţă, sau deasupra ei, cum s-ar fi putut zice din punctul „lor" de vedere.

- Există mai multe lucruri în Rai sau în Iad decât îşi închipuie catehismul tău, sărmane Yorick!

Cardinalul îmi aruncă o privire sfredelitoare, dar nu crima de lezmajestate era ceea ce-l preocupa.

- Acum, începeţi să vorbiţi ca De Leone! mormăi el. Ce mascaradă îngrozitoare! Omul s-a luptat cu inevitabilul aproape până în ultima clipă. Dar, fireşte, nu urmărea altceva decât să se autoconvingă să facă ceea ce deja hotărâse şi să smulgă concesii suplimentare, ca un avar bătrân, care îşi tortureaza moştenitorii cu testamentul lui. Sunt încredinţat că i-a făcut plăcere să joace teatrul acela pe patul de moarte. Vi se pare ciudat ce spun?

- Se afirmă zilnic lucruri şi mai ciudate...

- Pentru el, trecerea pe lumea cealaltă n-a fost chinuitoare. într-o zi, a rămas în pat şi nu s-a mai ridicat. A zăcut aşa, zi după zi, săptămâni după săptămâni, din ce în ce mai slăbit, dar nu tocmai pregătit să cedeze, în timp ce se stingea încetul cu încetul, prelungind suspansul până la sfârşit. Chiar şi Papesa începuse să-şi roadă unghiile...

VI

O, da, îşi închipuie că mă amuz chinuindu-i, fiindcă zăbovesc cu sfiiciune la porţile morţii! De altfel, sunt sigur că, în alte împrejurări, cardinalul Silver, de pildă, mi-ar spune să mă decid cât timp mai sunt încă în stare.

Dar nu i se poate spune aşa ceva unui muribund. Un muribund are privilegiile şi compensaţiile sale., Iar când un muribund este contrariat de nerăbdarea cu care moştenitorii lui prezumtivi vor să pună mâna pe comoara sa, poate oricând;să se prefacă a-i refuza încă un pic, şi, atunci, aceştia se vor retrage respectuoşi.

Eu să mă amuz chinuindu-i? Singura mea qomoară era sufletul meu, iar singura mângâiere, credinţa de nezdruncinat în nemurirea lui. Şi tot ce-mi cereau, era să-l las moştenire Bisericii, pentru ca ei.să dispună de el cum voiau, după ce avuseseră grijă să mă plaseze din punct de vedere moral într-o poziţie în care nu puteam să refuz.

Papesa Mary I mă îndemnase să mă supun Vocii lui Dumnezeu din adâncul inimii mele. Dar, până acum, această Voce nu se făcuse auzită şi nu puteam să mă bizui decât pe logica Suveranului Pontif, puternică, desigur, dar fundamental lumească.

De aceea, un muribund se roagă. Se roagă mult. Se roagă cu mai multă fervoare decât oricând. Şi poate că, în cele din urmă, rugăciunile lui sunt ascultate.

într-o zi, trezindu-mă din obişnuita somnolenţă, am descoperit-o pe Papesă la căpătâiul meu. Aplecată deasupra patului, îmi scruta chipul cu o figură pe care se citea toată îngrijorarea din lume. O Madonă, în acea clipă, dar una laică, o Madonă bătrână şi plină de cicatrice pentru o lume la fel de bătrână şi plină de cicatrice. O Madonă având puterea şi voinţa de a înfăptui un rău necesar în slujba binelui, dar nu fără a plăti pentru asta.

- Văd că te-ai trezit, părinte De Leone, spuse ea. Ştii că mă sperii?

- Vă e frică să nu mor înainte de mă hotărî...

- Mea culpa, rosti Papesa, mea maxima culpa. Păcătuiesc râvnind la spiritul dumitale.

- La spiritul meu, Sanctitate, sau doar la software-ul meu?

- Credeam că am depăşit, amândoi, aceste lucruri, părinte, răspunse Mary.

Un nimb auriu părea s-o învăluie. Şi, deodată, o altă Voce grăia, parcă, prin gura ei: o Voce plină de dragoste nemiloasă şi de milostivă cruzime, o Voce din care lipsea orice amăgire:

- Acestea sunt ultimele zile ale Creaţiei, şi acesta este ultimul tău ceas, spunea Vocea. Tuturor ne e destinat să înfruntăm necunoscutul la sfârşitul existenţei noastre terestre. Ai slujit Biserica după înţelegerea ce ţi-a fost dată de Dumnezeu, dar acum eşti chemat s-o slujeşti de dincolo de ea, să-ţi încredinţezi sufletul nemuritor doar puterii credinţei. Dacă există un Dumnezeu al Iubirii, Pierre De Leone, cu siguranţă că El trebuie să iubească un asemenea suflet şi să-l păzească de rău. Iar dacă nu există, atunci e la fel de sigur că suntem cu toţii pierduţi. Papesa surâse trist şi deveni, din nou, doar o fiinţă umană. Sunt un vas[1] mai fragil decât este politic să recunosc, rosti ea, dar în privinţa asta sunt infailibilă.

Şi, în acel moment, am crezut-o. Am crezut că Duhul Sfânt grăia prin gura acestei femei, pe căi de nepătruns pentru ea, ca şi pentru mine; că, în pofida cazuisticii ei mondene, era o făptură plină de inocenţă spirituală, animată, ca noi toţi, de o mână mult mai subtilă decât ne e dat nouă să înţelegem, şi în vederea unor ţeluri care, în ultimă instanţă, trebuie să ţină, într-adevăr, doar de credinţă.

în această privinţă, era, cu adevărat, infailibilă. în această privinţă, era Maica noastră Precistă a Celei de-a Doua Căderi, întruchiparea Bisericii, Vicarul lui Hristos pe Pământ, o adevărată Papesă.

- Iertaţi-i unui muribund îndrăzneala, Sanctitate, dar care este sentimentul dumneavoastră real? Că sufletul poate să dăinuie în software? Că îl veţi trimite pe-al meu în Infern sau într-un veşnic limb electronic? Că după ce biosfera va fi dispărut pentru totdeauna, vom putea continua să trăim sub forma unor modele de spirit pur într-o lume moartă?

Atunci, a rostit cuvintele datorită cărora spiritul meu s-a resemnat cu ceea ce fusese inevitabil de la bun început.

Note:

[1] Aluzie la pildele cu „vasele de cinste" şi „vasele de milă", din Epistolele Sfântului Pavel (n. tr.)

- Nu ştiu, recunoscu ea. Da, este o experienţă, o experienţă periculoasă pentru sufletele noastre, ale amândurora, părinte De Leone, deoarece nu am nici o garanţie că nu mă joc de-a doctorul Faust. Dar, dacă nu o ducem la îndeplinire, Biserica, asemenea speciei umane, va coborî în mormânt, bolborosind în întunericul ignoranţei.

- Chiar cu preţul sufletelor noastre nemuritoare?

- Da, răspunse Papesa. Căci, exprimându-mă ca femeie, orice Dumnezeu care ar condamna creaturile Sale la flăcările Iadului pentru că ar fi încercat să înţeleagă vrerea Sa, ar fi, de bună seamă, nedemn de credinţa noastră. Ca Suveran Pontif, fireşte, neg că aş fi spus vreodată aşa ceva.

Am râs cu voce tare. N-am putut să mă abţin. Inima mea s-a umplut de dragoste pentru această Sfântă Maică a Bisericii, pentru această Madonă-Lucrezia Borgia a bătrânei noastre lumi ticăloase.

- Dacă n-aş fi preot, Sanctitate...

- Dacă n-aş fi Papesă...

Am pufnit amândoi în râs, şi acest râs inocent a pecetluit pactul nostru.

- Puteţi să-i chemaţi pe cocoşaţii dumneavoastră cu electrozii lor, Sanctitate, i-am spus, în cele din urmă. Nu cred că va exista un moment mai potrivit ca acesta pentru a-mi modeliza starea de spirit.

- Nu ştiu ce se va fi petrecut între el şi Papesă, dar, o dată în plus, Mary şi-a atins scopul, zise cardinalul Silver. însă asta nu-i totul. De Leone ne-a lăsat, în sfârşit, să înregistrăm software-ul personalităţii sale, dar numai cu condiţia să nu creăm salvări de siguranţă sau copii, să nu utilizăm programul decât după moartea sa şi să-l ştergem din memorii în termen de nouăzeci de zile. Clătină încet din cap. Spunea că vrea să acorde sufletului său o şansă de a se înfăţişa lui Dumnezeu, înainte ca Diavolul să poată pune mâna pe softul său, dar că voia să fie sigur şi că, în cazul în care se întâmpla acest lucru, sufletul său urma să fie eliberat din limbul electronic într-un interval de timp rezonabil. Cardinalul oftă. înţelegeţi ceva din toate astea, Mr. Philippe?

Am reflectat la întrebarea lui. în cele mai multe privinţe, bunul părinte, cel puţin după relatările cardinalului, nu era genul de om care să mă atragă. Un constipat de puritan alb, cum ar fi spus stră-străbunicul-meu. Dar acum, aproape că începea să-mi placă, mai cu seamă datorită felului în care plecase, aşa, ca un erou, fără să fie însă atât de nătâng, încât să nu mizeze concomitent pe ambele şanse ale pariului său pascalian!

Mi-am aprins un nou spliff şi am privit fumul care se ridica în întuneric.

- Curios, Eminenţă, dar cred că da, am răspuns. De-asta suntem lăsaţi să facem pariuri complementare pe felul în care vor cădea zarurile.

Eminenţa Sa schiţă un zâmbet uşor pieziş.

- Credeţi că Dumnezeu joacă arşice cu Universul, Mr. Philippe?

-Cred ceea ce-mi spune Iarba, domnule cardinal, şi Iarba îmi spune, în fiecare clipă, ceva diferit. Iarba îţi conferă ochii lui Heisenberg. Iar dacă Dumnezeu nu joacă arşice cu Universul, cu siguranţă că există ceva care amestecă pentru noi cărţile înainte de-a ni le împărţi.

I-am întins ţigara. El o luă, o privi, dar nu trase din ea.

- Sunt înconjurat de mistici, mormăi cardinalul.

- Aş fi crezut că aţi întâlnit fel de fel în meseria dumneavoastră.

- Aşa şi este, zise cardinalul. Dar trebuie să mărturisesc că părinţii De Leone ai lumii laice scapă întrucâtva înţelegerii mele. Poate că-i invidiez pe aceşti mistici pentru viziunea lor. în orice caz, sunt sigur că îi voi invidia atunci când îmi va suna ceasul. Trase cu lăcomie din Iarbă. Părintele De Leone a mai dus-o câteva săptămâni după ce i-am înregistrat holograma conştiinţei, dar a refuzat să ne lase s-o actualizăm. Voia ca strigoiul lui să-l modelizeze în deplinătatea facultăţilor sale şi dorea să moară cu ultimele gânduri neînregistrate... decât în cugetul Domnului. Cardinalul Silver se ridică şi se întinse. Aşa a şi făcut. Când şi-a simţit sfârşitul aproape, a acceptat dezlegarea Sanctităţii Sale, i-a îngăduit să-l spovedească şi să-i administreze ea însăşi sacramentul ultimei ungeri, apoi a insistat cu tărie să fie transportat pe calea aerului înapoi, în munţi, pentru a muri singur înaintea lui Dumnezeu. înălţă ochii spre stele şi rămase aşa, de parcă ar fi văzut pe cineva sau ceva

care-i făcea semn de-acolo, de sus. încăpăţânat sau nu, cred cu adevărat că era un sfânt, rosti el. Dacă avea dreptate, fie ca asta să-l cruţe de nebunia noastră, fie ca sufletul lui să-şi fi primit dreapta răsplată! Cardinalul Silver fixă timp de câteva clipe lungi adâncurile marine; când ridică ochii spre mine, privirea lui se înăsprise. Dar, dacă se înşela, şi dacă adevăratul său spirit supravieţuieşte în Partea Cealaltă a Hotarului, atunci trebuie să-l smulgem din ghearele celor care l-au răpit, oricine sau orice ar fi ei!

îmi înapoie Iarba.

- Sunteţi alături de mine, Mr. Philippe? Acceptaţi această misiune? Nu vreţi să interveniţi pe lângă entităţile din Partea Cealaltă pentru a salva un suflet atât de nobil? Ce vă povăţuieşte împărtăşania dumneavoastră?

Am tras câteva fumuri scurte, doar pentru gust, căci Iarba vorbise deja cu o voce răsunătoare şi limpede prin gura lui.

- Ei bine, dacă aşa puneţi problema...

- S-ar putea pune altfel, Mr. Philippe?

Am înălţat din umeri şi m-am ridicat.

- Cred că cel mai bun lucru ar fi să coborâm înăuntru şi să vedem ce putem scoate din biţi şi octeţi.

VIII

Era ca şi cum te-ai fi trezit din somn într-o celulă cufundată în beznă. Se întâmplă rar, într-adevăr, să-ţi aminteşti momentele dinaintea somnului. Un fel de amnezie retroactivă, susţin fiziologii. Nu-mi aminteam nici noaptea anterioară. De fapt, ultimul lucru de care îmi aminteam era că fusesem dus pe un cărucior, de-a lungul unui culoar însorit, într-o încăpere de un alb imaculat, apoi... expresia mulţumită a Papesei, plasa de electrozi care mi se fixa pe craniu, în timp ce eu...

Eu!

Cine eram „eu"?

Unde eram „eu"?

Eram, de fapt, „eu"?

Amintirile mele legate de părintele Pierre De Leone păreau intacte şi uşor accesibile. Parcă aveam o formă de conştiinţă, dar raportată la procese psihice care se produceau într-un total vid senzorial. Posedam o înţelegere intelectuală a componentei paranoice a acestei situaţii complet claustrofobice, însă nu

simţeam nici un fel de spaimă. Ceva insesizabil părea să lipsească.

Era ăsta Infernul? Mă aflam în el? Atunci, unde erau chinurile? Nu simţeam... nu simţeam... absolut nimic.

Fără referinţe exterioare, conceptul de durată temporală nu avea nici o noimă, dar se părea că procesele mele Psihice se clarificau destul de repede.

„Eu" mă aflam în memoria calculatorului central al Vaticanului. „Eu" eram un model informatic expert al conştiinţei părintelui De Leone. Părintele De Leone, conform concepţiilor sale, poate şi alor mele, era mort. Poate că ar fi trebuit să fiu mâhnit de decesul „meu", însă nu eram în stare. Subprogramul necesar pentru o astfel de emoţie părea să-mi lipsească. Oricum, logica îmi spunea că:

a) Sufletul părintelui De Leone plecase către răsplata sa cerească, sau, mai puţin probabil, către regiuni nu prea prielnice.

Sau că:

b) Nu exista nici un nonsoftware ca sufletul şi, în consecinţă, „eu" eram singurul supravieţuitor al structurii personalităţii sale.

în orice caz:

1. Eram părintele De Leone, şi ar fi fost un paradox logic pentru o conştiinţă să se pomenească jelind propriul său deces.

Sau:

2. „Eu" eram doar un artefact care conţinea amintirile şi circuitele sale mentale, dar căruia îi lipsea individualitatea sa.

în ambele cazuri, ar fi fost iluzoriu din punct de vedere logic să reacţionez ca şi când „eu" eram cel care murise. Dacă, într-un sens absolut, eram părintele De Leone, atunci conştiinţa lui continua să trăiască, iar dacă nu eram, atunci murise altcineva decât „eu"

Bineînţeles, amintirile mele mă informau că părintele De Leone credea că ar fi cu putinţă ca:

c) Sufletul să existe independent de so/itware-ul său, dar să nu poată ajunge pe lumea cealaltă până când ultima copie a acestui software nu va fi fost ştearsă de pe toate matricele materiale în care ar fi putut să sălăşluiască.

Dar asta constituia o antinomie logică. Dacă sufletul nu era un model informatic, el nu putea fi închis prin memorizare într-o matrice materială de stocare a informaţiei.

De ce nu fusesem „eu" în stare să înţeleg asta înainte de... înainte de...

Părinte De Leone...

Cuvintele apăreau în faţa mea? în jurul meu? înlăun- trul meu? Nu le vedeam şi nici nu le auzeam. Nu erau rostite, nici scrise. Erau cuvinte ca pure forme arhetipice, independente de un suport.

La început, era Cuvântul, spun Scripturile, dar Biblia nu precizează dacă Dumnezeu a recurs la scris sau la viu grai pentru a-l revela.

Am...

vorbit prin intermediul unui sistem acustic electronic?... făcut să apară caractere pe un ecran de calculator?

- Sunt... este... aici...

Confirmare de recepţie a comunicaţiei absurdă din punct de vedere semantic.

Vom proceda la o verificare a sistemelor.

- Recepţionat.

După aceea, totul s-a petrecut sub nivelul „conştiinţei" „mele", indiferent ce ar putea să însemne aceste cuvinte în contextul dat, chiar dacă am devenit brusc capabil să constat cu destulă precizie trecerea unităţilor de timp, chiar dacă am avut impresia că percep scurte perioade de inputuri vizuale şi auditive şi am simţit o oarecare punere la punct a proceselor mele psihice.

începe programul de instalare. Selectează analogii senzoriali preferaţi.

Un meniu apăru în conştiinţa mea:

ANALOGI SENZORIALI (ALEGE UNUL)

CENTRUL DE INFORMATICĂ

CABINETUL PONTIFICAL

BIROUL PĂRINTELUI DE LEONE

GRĂDINA GENERICĂ

CONFESIONAL (PENITENT) CONFESIONAL (DUHOVNIC)

- Defineşte „preferaţi" în context.

Selectare volitivă din opţiunile disponibile, pe baza unor criterii necuantificabile.

- Ce criterii?

Informaţie refuzată. Aptitudinea de autoselectare a criteriilor este un element al testului Turing.

Voiam să trec testul lor Turing? Era o întrebare tautologică. Dacă doream să-l trec, era o dovadă a voinţei mele şi a unei motivaţii; dacă nu doream să-l trec, pentru a confirma convingerile părintelui De Leone, asta ar fi fost, de asemenea, o „selectare volitivă, pe baza unor criterii necuantificabile"

Ce voiam „eu"? Eram „eu" capabil să „vreau" ceva? Voiam „eu" să fiu capabil să vreau ceva?

Exista în meniu vreo opţiune „preferabilă" celorlalte? N-am putut să desluşesc nici o altă dorinţă decât aceea de a ieşi din acest impas logic. Se impunea o decizie arbitrară. Cum s-o iau?

în absenţa oricărui criteriu calitativ, am accesat o subrutină concepută pentru a modeliza procesele de alegere ale părintelui De Leone. Aceasta atribuia opţiunilor oferite de meniu următoarele procentaje de probabilitate.

CENTRUL DE INFORMATICĂ: 47,5% CABINETUL PONTIFICAL: 4,1% BIROUL PĂRINTELUI DE LEONE: 27,9% GRĂDINA GENERICĂ: 0,2% CONFESIONAL (PENITENT): 15,8% CONFESIONAL (DUHOVNIC): 5,5%

Prea puţin concludent din punct de vedere matematic, însă în mod destul de semnificativ departe de o repartiţie aleatorie pentru a selecta CENTRUL DE INFORMATICA. După ce am făcut asta, a apărut un nou meniu:

MOD DE INPUT (ALEGE UNUL)

VOCAL

TASTATURA

Vorbirea fiind un mod de transfer de date mai rapid decât dactilografierea umană, era logică selectarea primei opţiuni.

MOD DE OUTPUT (ALEGE UNUL)

VOCAL

ECRAN (treci la MENIU FORMAT ECRAN)

Nici această selectare nu necesita aplicarea unor criterii necuantificabile. într-adevăr, chiar dacă o subrutină mă informa că puteam să introduc cuvinte pe un monitor de calculator mai repede decât ar fi îngăduit manipularea aparatului vocal, fiinţele umane din Partea Cealaltă erau capabile să le asimileze mai rapid prin intermediul modului verbal de transmisie.

De altfel, selectând VOCAL, se economisea recurgerea la meniul FORMAT ECRAN.

PĂRINTELE PIERRE DE LEONE, Varianta 1.0

INSTALAREA TERMINATĂ

REINIŢIALIZARE

Urmă o tăcere incomensurabilă prin inexistenţă.

M-am pomenit privind o porţiune dintr-o încăpere de un verde-deschis, curată şi uniform luminată. Vedeam un şir de aparate electronice în fundalul din stânga şi, în prim-plan, faţa unui bărbat. în loc să apară sub formă de date tridimensionale, raporturile de adâncime a imaginii erau redate de o subrutină de analiză a umbrelor şi a perspectivei. Mi se părea că:

a) observ din spatele unui geam de o claritate imperfectă;

b) privesc un ecran de televiziune;

c) fac ambele operaţii de mai sus.

Câmpul meu vizual era fix şi invariabil. Nu puteam să modific nici baleiajul, nici profunzimea câmpului.

- E activ, Sanctitate, spuse tehnicianul.

Chipul Papesei Mary I intră în câmpul meu vizual, cu un aer care numai infailibil nu era, după cum mă informară fişierele-memorie ale părintelui De Leone.

- Părintele De Leone? rosti ea, cu o voce de calitatea sunetului pur digital.

- Asta rămâne de văzut, Sanctitate, am răspuns graţie parametrilor de amprentă vocală ai părintelui De Leone. încă nu sunt câtuşi de puţin convins că e cineva pe-aici.

- Numai dumneata puteai spune aşa ceva, părinte De Leone, zise Papesa, cu o umbră de zâmbet â la Borgia. Apoi, parcă alarmându-se: Adică, nu faci mare lucru pentru a mă convinge că nu e nimeni!

- Asta ar trebui să fac?

- Te-ai oferit de bunăvoie să adopţi punctul de vedere sceptic asupra chestiunii, dacă-ţi aminteşti, răspunse Papesa.

- Vreau? M-am oferit?

Afirmativ în ambele cazuri. Aveam, într-adevăr, facultatea de a accesa pista de memorie a părintelui De Leone, şi el chiar se oferise, în mod sincer, să facă tot ce-i va sta în putinţă pentru a convinge papalitatea şi teologii ei că software-ul său succesor, adică „eu", nu avea suflet.

în lipsa unor date concludente care să probeze contrariul, logica nu putea decât să revină la valoarea prestabilită, selectată de utilizatorul anterior al softului.

- E-adevărat că m-am oferit şi vreau să-mi amintesc, am zis. Sunt pregătit, acum, să trec la îndeplinirea unicei mele directive

practice şi să susţin propoziţia conform căreia „eu" nu exist. Aştept procedura de interogare.

- De ce nu mi-o fi spunând asta nimic bun? murmură Papesa.

Cu cei doi pasageri aflaţi în relaţii nu prea intime, cabina bunului meu Mellow Yellow era mai mult strâmtă, decât confortabilă. Dar acolo unde mergeam eu, asta n-avea importanţă. Am tras un taburet pentru cardinal, m-am urcat în hamac, mi-am pus mănuşile electronice şi dinocasca, am pornit sistemul de operare şi am accesat Big Boardul.

Pe vremuri, spre sfârşitul secolului al XX-lea, exista o modă pop, cunoscută sub denumirea de cyberpunk. Cyber venea de la ceva numit „ciberspaţiu": ideea că Partea Cealaltă a Hotarului ar fi evoluat înspre o „realitate virtuală", în care s-ar fi putut pătrunde cu adevărat graţie unei interfeţe senzoriale. Cât-despre punk, era vorba de detectivi ca mine, care, chipurile, ar fi făcut şmecherii prin ea, îndelet- nicindu-se cu jocuri video în mărime naturală, pentru a scoate ceva parale.

Nu era prea rău.

Iniţial, Big Boardul fusese, pur şi simplu, ceea ce se numea Bursa din New York. Dar când pieţele bursiere din toată lumea au fuzionat, pentru a funcţiona douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru prin intermediul reţelei mondiale de date şi de comunicaţii, această denumire a început să înglobeze o mulţime de alte domenii: valori, mărfuri, servicii bancare, videofon, informaţii, divertisment, bănci de date... Totul conectat prin satelit, totul la capătul aceleiaşi prize multimedia.

Puteai să te branşezi destul de uşor, dar, o dată pătruns în lumea Big Boardului, Toto, erai tot în Kansasul electronic, şi nicidecum în Ţara Oz cyberpunk.

Intrai prin telefon sau prin terminal, şi te trezeai într-o forfotă haotică de genul unei superintersecţii de autostrăzi din Tokio, cu toate panourile indicatoare în kanji[1], cu milioane şi milioane de protocoale de comandă diferite şi de parole private. Un adevărat rai pentru escrocii electronicii şi spărgătorii de coduri mercenari, dar un labirint năucitor pentru masele intimidate.

Nici vorbă de realitate virtuală. Dactilografiai pe o tastatură şi priveai un ecran, sau te adresai unei voci de robot care debita informaţii tembelizante. Când nu le făceai pe amândouă deodată. Grafici buimăcitoare, sunet cuadrofo- nic şi reclame interactive, fiecare solicitându-ţi cu stridenţă atenţia şi banii.

Şi, în tot acest timp, şarlatanii informaticii îţi promiteau o minunată lume nouă în interfaţă directă, la care te puteai conecta pe calea unei simulări senzoriale atât de perfecte, încât, pentru tot ce era de natură practică, Big Boardul ar fi devenit realitatea ta primordială, într-atât de net superioară variantei naturale primitive, încât n-ai mai fi avut motive s-o părăseşti.

Bineînţeles, asta nu s-a întâmplat niciodată. Nimeni n-a reuşit să pună la punct o tehnică de simulare gustativă şi olfactivă cu adevărat demnă de acest nume, iar chinestezia n-a depăşit niciodată stadiul canapelelor oscilante, ceva mai perfecţionate. Or, fără astea, corpul nu-i lasă minţii nici o senzaţie că te afli realmente acolo.

Chiar şi cu dinocasca, tot ce obţii, este o viziune ste- reoscopică de 360 de grade, în culori, şi un sunet omni- fonic. Nu că m-aş plânge, omule. Imaginea şi sunetul Părţii Celeilalte îmi sunt mai mult decât suficiente.

De partea asta a Hotarului ai rămăşiţele aşa-zisei lumi civilizate, o omenire narcotizată nonstop de cele O Mie şi Una de Nopţi ale mediului recreativ, în vreme ce apele îi ajung la fese şi soarele Efectului-de-Seră îi prăjeşte şi ceea ce i-a mai rămas din creier.

Note:

' Sistem de scriere japonez, care utilizează „caracterele chinezeşti", ideografice sau pictografice (n. tr.).

Iar entităţile din Partea Cealaltă nu pretind, nici ele, c-o duc strălucit. Tiparele lor meatware încheie contracte pentru o eternitate de fericire postumă, care i se pare para- disiacă trupului muritor: acces liber la o mie de canale de divertisment interactive şi la toate băncile de date pe care le poţi îngurgita. Dar, o dată ajuns acolo, te plictiseşti destul de repejor. Cu nimic altceva decât vizual şi sonor, fără gust, miros şi senzaţie chinestezică, totul e lipsit de realitate şi, chiar conectat la canalele porno interactive, nu eşti nici tu însuţi tocmai real.

După spusele celor mai multe entităţi, existenţa sub formă de program în Big Board - dacă e, într-adevăr, vorba de-o existenţă, problemă ce face obiectul unei angoase electronice permanente - este o palidă copie a stării de individ într-un limb â la Disneyworld, unde marele fior constă în încercarea de a născoci un nou mod prin care să te autosugestionezi că eşti real.

Meniul Principal al Boardului mi se înfăţişă sub forma obişnuitului cerc de pictograme simpliste, animate, lăudân- du-şi mediile de lucru respective: Amicul Phil Telecom, Taurul Bursei[1], liderii naţionali sau animalele tradiţionale ale diferitelor jurisdicţii, globul rotitor al mediului de ştiri, Cumătră Gertie-Clevetealǎ, Ursul Dansator al mediului recreativ. Sexy Sally... Nici un program de nivelul sistem expert nu era autorizat aici, pe terenul de joc uniform al sumarului electronic.

Când dispăruse din hardware, programul De Leone rula pe sistemul de comunicaţie intern al Vaticanului care, după cum susţinea cardinalul Silver, alcătuia o reţea etanşă şi blindată cu cele mai perfecţionate programe de detecţie, care nu se interfaţa niciodată cu Big Boardul şi nu putea fi piratată.

De bună seamă. în realitate însă, fireşte, nu există reţea de comunicaţie etanşă. Dacă terminalele nu comunică prin linii telefonice, o fac prin legături satelit, şi pretutindeni unde există un sistem de comutare, există şi numeroase posibilităţi de acces la o entitate de nivelul sistem expert, putând fi manipulată de programe de un nivel superior.

Note:

' în jargonul bursei americane, substantivul bull („taur") înseamnă comerciant care favorizează preţuri mai ridicate şi o vânzare mai bună a acţiunilor (n. tr.).

Era posibil ca un agent uman să fi piratat softul lui De Leone. Dar, chiar dacă fusese vorba doar de-o ticăloşie umană în privinţa încărcării, ticălosul respectiv ar fi trebuit să se asocieze cu o entitate şi mai ticăloasă, pentru a reuşi să înşele detectoarele Vaticanului...

Probabil că entitatea succesoare a lui De Leone fusese şterpelită cu concursul unui cetăţean al Părţii Celeilalte, dacă, bineînţeles, nu fusese pur şi simplu ştearsă...

Trebuia să accesez un nivel căruia să-i pot vorbi, să conving o entitate să mă piloteze în adâncuri. Dedesubtul, sau, dacă preferi, deasupra nivelului liberului acces uman. Acolo unde cu siguranţă că trebuie să fi fost comis delictul.

Am indicat pictograma cu Poarta Raiului - un portic de templu grec Arts Deco, cu îngeraşi de desen animat zburătăcind

primprejur -, am pocnit din degete în mănuşa mea dreaptă şi am intrat.

După pictogramă, am descoperit o colină verde, stilizată, sub un cer artificial de un albastru-mat, o muzică siropoasă de harpă, de natură să-ţi provoace un şoc insulinic,
şi o Poartă de Mărgăritar[1], care arăta ca o reproducere ieftină din plastic - ideea pe care şi-o făceau, probabil, indigenii despre o glumă transcorporală pe seama acestui mediu de lucru pentru interfaţa cu „scumpii dispăruţi". Spaţiul din interiorul porţii era un vălmăşag de nori alb-trandafirii, care se pixelizau la infinit, tot mai numeroşi, cu o rezoluţie maximă de vreo 400/280.

La început, când se urmărise familiarizarea utilizatorului tont al Big Boardului cu nostimele animale de desen animat, amabilii Unchi Sam şi imaginile brevetate ale unor vedete defuncte ale mediilor, care-l luau de braţ şi-i serveau drept călăuze, softul aflat în spatele lor era de nivelul sistem expert cretin: simple bucle închise, dotate cu repertorii finite.

Dar când comercianţii se înfiinţaseră cu programe purtătoare de cuvânt ale marilor companii, personalităţi care promovau produse, simpatici agenţi de schimb locali deghizaţi în tauri şi în urşi, rechini ai finanţei plini de haz, cu dinţi uriaşi de carton, fusese nevoie de ceva mai sofisticat: programele să fie mai directe, semiautomate, capabile de interacţiune cu oamenii la niveluri mai subtile, pe scurt, să devină interlocutori în măsură să reacţioneze altminteri, decât cu răspunsuri înregistrate.

Note:

' Cf. Apocalipsa 21.21: „Iar cele douăsprezece porţi suni douăsprezece mărgăritare; fiecare dintre porţi este dintr-un mărgăritar..." (n. tr.)

S-a dovedit că teoria haosului aplicată la informatică a avut rezultate mai degrabă sibilice. Spre deliciul etern al juriştilor şi al tiparelor umane!

Transferul conştiinţei într-o viaţă de după moarte de tip electronic era o tehnologie care exista deja. însă nu era deloc ieftină, din cauza procedeului în sine, din cauza plăţii în avans a unui mileniu de electricitate, pentru menţinerea în activitate a entităţii succesoare, şi din cauza costurilor de racordare la puzderia de canale recreative. Nemurirea electronică era, aşadar, rezervată unei minorităţi privilegiate.

Ca atare, mulţi oameni încercau să vândă drepturile de reproducere a subprogramelor entităţilor lor succesoare. Când nu-şi editau varianta lor personală de sistem expert al întregului program!

Dacă erai celebru, copia ta putea să-ţi aducă drepturi de autor considerabile, sub formă de program-purtător de cuvânt al unui concem sau al unui guvern. Dacă erai specializat în comerţ, varianta ta de sistem expert putea să dea lovitura. în ultimă instanţă, până şi domnul şi doamna Oricine puteau vinde cu rabat subrutine ca programe de exploatare pentru chestii de genul metrouri lor, tronsoanelor de autostradă automatizate, sateliţilor meteorologici sau modulilor de linii de montaj, în schimbul cărora aveau posibilitatea de a-şi menţine entităţile succesoare în activitate şi branşate la cel puţin câteva dintre canalele recreative mai puţin costisitoare.

Şi de ce nu? Era mai ieftin decât să înrolezi armate de programatori, care să se ocupe de cumpărători. Nu existau lupte sindicale, iar vânzătorii erau siguri că toate buclele de conştiinţă ale dublurilor lor mercenare fuseseră suprimate.

Prin urmare, tot ce trăia, sau exista, sau funcţiona în Partea Cealaltă a Porţii Raiului erau înseşi adevăratele entităţi succesoare. Pensionare, ca să zicem aşa, de-a pururi, graţie drepturilor de autor, sau moştenitoare informatice ale unor tipare meatware care fuseseră de la bun început bogate, îşi visau visele lor de televiziuni recreative, încercând să se autoconvingă de faptul că erau reale.

Legislaţia referitoare la contracte nu le acordă decât două drepturi. Atât timp cât curentul este plătit, ele nu pot fi şterse, şi îşi controlează propriul mediu de lucru din Big Board, adică Partea Cealaltă a Porţii Raiului, accesul fiinţelor umane fiind îngăduit numai cu invitaţie.

Tot ce puteam face, era să bat la uşă, cu speranţa că voi fi lăsat să intru.

Aveam câţiva cunoscuţi care, din motive ştiute numai de ei, răspundeau, în general, la apelul meu. Aşa era, de pildă, Madame Suzy, al cărei entitate tipar fusese o bârfi- toare profesionistă din aristocraţia financiară şi a cărei entitate succesoare avea aspectul unei femei fatale, între două vârste, descinsă parcă dintr-un film vechi, de salon. Sau Preşedintele Sastisiţilor[1], care avea relaţii în marea industrie datorită

derivatelor sistemului său expert. Ori Jockerul, care susţinea că inserase în programul său de motivaţie un generator de numere aleatorii, pentru a simula liberul arbitru, şi care putea 11 convins, câteodată, să distrugă sisteme de detecţie doar din plăcere.

Dar aceştia erau ceea ce profesiunea mea numise, la un moment dat, turnători de duzină. Era puţin probabil ca o entitate capabilă să subtilizeze un program din reţeaua con-fidenţială a Vaticanului să se fi deconspirat unei asemenea plevuşti tranzistorizate. Trebuia să invoc ceva mai puternic, un copoi electronic feroce, dotat cu un fler bun şi ale cărui tentacule să se întindă până în străfundurile abisului.

- Cioc, cioc, cioc, bat la Poarta Raiului[2]! am spus, iniţiind stupida rutină de acces.

- Cine e? răspunse individul de pe afişajul Porţii.

- Marley Philippe.

- Identitatea controlată. Formulează cererea de acces.

- Doresc să vorbesc cu Inspectorul.

în cadrul Porţii, apăru un personaj cu pelerină şi pălărie, sub forma unei umbre chinezeşti. O gură şi un nas stilizate în linii de culoarea generică a cărnii, sub nişte
ochelari-oglindă, care reflectau propria-mi faţă. Inspectorul înaintă câţiva paşi.

-Ce este, Philippe? întrebă el, cu o voce mecanică mieroasă, ca un şarpe bine uns.

Inspectorul nu se laudă cu asta, dar tiparul său meatware trebuie să fi fost un ofiţer de poliţie important. Genul de ins care îşi înalţă munca de poliţist la rangul de religie, văzând în ea o vocaţie nobilă, misiunea de a urmări forţele adverse până în Partea Cealaltă.

- Am ceva pentru dumneata, Inspectore, i-am spus. Un caz foarte interesant.

- Asta rămâne la aprecierea mea, Philippe. Dă-i drumul!

Note:

' în original: Chairman of the Bored, joc de cuvinte cu Chairman ofthc Board, adică „preşedinte al Consiliului de Administraţie" (n. tr.).

[2] în original: Knock, knock, knockin' on heaven 's door, aluzie la refrenul cunoscutului cântec al lui Bob Dylan (n. tr.).

Inspectorul nu mai e programat să stea la taclale, chiar dacă a fost vreodată. De altfel, aceasta nu-i singura rescrie- re pe care programul pare să şi-o fi aplicat singur: s-ar zice că s-a limitat la o rutină a investigaţiei pure, motivată nu de vreo noţiune de justiţie, ci pur şi simplu de imboldul de a rezolva cazul - un fel de esenţă electronică de poliţist.

- Iată ceva într-adevăr ieşit din comun, Philippe! exclamă Inspectorul, după ce l-am pus la curent. S-ar putea să fie doar partea vizibilă a aisbergului.

- Nădăjduiam să spui asta, Inspectore.

- Ştiai că o voi spune, Philippe.

Pentru Inspector, totul face parte dintr-o conspiraţie care-i furnizează materiale pentru deducţiile sale paranoice. „Bineînţeles că sunt paranoic, Philippe", mi-a mărturisit el odată. „E singura modalitate de a nu înnebuni atunci când ştii că, de fapt, nu exişti."

Spre deosebire de majoritatea celorlalte entităţi din Partea Cealaltă, pe Inspector nu-l frământa problema propriei lui existenţe. Din punctul său de vedere, era un sistem expert conceput în virtutea unui imperativ funcţional: să caute şi să depisteze maşinaţiile secrete şi să le denunţe, indiferent cui.

- Entităţile de la orice nivel dat încearcă să creeze entităţi de un nivel superior, Philippe. Chestia asta a început cu tiparele meatware şi, de-atunci, n-a încetat niciodată. Unii urmăresc să se elibereze de maşinile tărâmului material. Alţii vor să emită o declaraţie de independenţă pentru Partea Cealaltă. Alţii, în fine, vor ca Big Boardul însuşi să evolueze înspre o entitate conştientă. Totul e tautologic, fireşte, întrucât nici unii dintre noi nu existăm decât ca iluzii în folosul vostru...

Inspectorul făcu să-i licărească pixelii, pentru a-şi accentua propria inexistenţă.

- Totuşi, sunt programat să dau în vileag acest gen de conspiraţii. Şi destui dintre cei implicaţi ar putea găsi foloase potenţiale pentru programul pe care-l descrii.

- Pentru un teolog catolic integrist?

- Pentru tiparul unui om care credea într-o esenţă spirituală imaterială şi care poseda un cadru teoretic în măsură să susţină

această credinţă, răspunse Inspectorul. Pentru o entitate însărcinată, totuşi, să infirme propria ei existenţă.

- Nu prea te înţeleg, Inspectore.

- Nici eu nu desluşesc încă toată intriga, Philippe. Unii l-ar putea considera pe părintele De Leone drept o jucărie nouă, alţii ar putea încerca să se convingă de propria lor realitate, răsturnându-i directiva de bază şi inversându-i termenii, iar alţii, în sfârşit, ar putea să caute un tipar pentru crearea unor programe de un nivel superior. în lipsa unor plăceri trupeşti sau a stimulării emoţionale, cam aşa ne petrecem zilele în veselul nostru Oz.

O pupilă roşie mă fixă de pe suprafaţa lentilei-oglindă din dreapta Inspectorului, o lucire care mă făcu să mă întreb până unde mergea, de fapt, refuzul său de a crede în propria-i existenţă. Sau poate că mai păstra încă unele secvenţe aleatorii din vechiul său tipar meatware.

- Asta înseamnă că preiei cazul, Inspectore?

- Voi ancheta, admise Inspectorul.

- Aş prefera să mă iei cu dumneata.

- Eu nu, replică Inspectorul, a cărui decizie, ca de obicei, nu admitea vreo discuţie.

Umbra chinezească încremeni, şi pe pieptul ei începură să defileze cifre.

- Ce se întâmplă? se interesă cardinalul Silver. Ochelari video şi căşti stereo, iată la ce se rezumă
totul. Nu eşti acolo, acolo nu există acolo, şi o derivaţie a sunetului ambiant, la nivel scăzut, îţi permite întotdeauna să-ţi auzi patronul sâcâindu-te când te afli pe linie.

- L-am pus pe Inspector să lucreze la caz, i-am spus. Nu-i chiar cu totul acolo, poate că nu-i deloc, dar e încă în stare să modelizeze un excelent poliţist.

După o serie de teste Turing standard, Comisia teologică papală a obţinut accesul la programul meu, şi a putut să înceapă interogatoriul.

Au fost unele discuţii cu privire la modul în care trebuia condus acest interogatoriu. Conservatorii doreau să-şi introducă datele prin intermediul tastaturii şi să primească răspunsurile în alfanumeric, pe ecran. Dar cei care încercau să probeze că eram mai mult decât un simplu program văzură în asta o atitudine

părtinitoare şi, în pofida directivei mele de bază de a combate teza lor, simpla logică mă sili să cooperez.

Aşadar, examinatorii mei aveau să-mi vorbească, iar eu urma să le răspund cu parametrii de amprentă vocală ai părintelui De Leone. în schimb, când veni vorba de interfaţa vizuală, controversa deveni atât de aprinsă, încât, în cele din urmă, a fost nevoie s-o tranşeze Papesa.

Toate părţile se învoiseră destul de uşor pentru a decide că voi accede la imaginile lor video în timp real. Dar ce înfăţişare trebuia să prezint „eu"?

în afara parametrilor vocali ai părintelui De Leone, aveam în memorie gesturile şi expresiile lui, precum şi destule date legate de fonemele caracteristice, pentru a simula, recurgând la un subprogram de animaţie, o conversaţie prin videofon cu tiparul său meatware, până într-atât, încât cineva care nu cunoştea adevărul ar fi putut crede că discuta cu el personal.

în timp ce conservatorii acuzau de părtinire, liberalii declarau că nu era cu putinţă să poarte o discuţie cu un ecran gol. Se învârteau cu toţii în cerc, fără să ajungă la vreo concluzie, până când, în sfârşit, Suveranul Pontif, cu ochii pe jumătate închişi şi cu un zâmbet pe care un subprogram îl interpretă drept amuzament ironic, lăsă chestiunea la latitudinea „mea"

- Te las pe dumneata să decizi, părinte De Leone, spuse ea. Alege dumneata chipul pe care doreşti să-l înfăţişezi lumii.

- Nu-mi recunosc nici o continuitate cu părintele De Leone, după cum nu posed nici competenţele informatice necesare unei astfel de alegeri, i-am răspuns.

- Te prefaci, replică Papesa, şi nu te mai obosi să mă convingi că nu posezi nici această competenţă! Eşti perfect capabil să modelizezi operaţiile decizionale ale părintelui De Leone. Nu-i decât emulaţie de sistem expert, aşa că, fă ceea ce ar fi făcut bunul părinte însuşi.

I-am dat ascultare.

- Voi selecta un program de animaţie simplu, am zis. Gura părintelui De Leone se va deforma pentru a pronunţa fonemele corespunzătoare, dar imaginea lui nu va afişa nici o nuanţă emoţională.

Şi aşa a demarat procedura: cu interlocutorii care apăreau în sfera mea de percepţie, sub formă de imagini vi- deofonice în

timp real, şi cu mine, care apăream într-a lor, ca imagine statică a părintelui De Leone, mişcând doar buzele, limba şi obrajii.

Dat fiind că părintele De Leone însuşi se numărase printre cei mai mari teoreticieni din domeniu, întrebările taberei conservatoare puteau fi tratate destul de uşor de o mică subrutină de sistem expert extrasă din scrierile sale. Venind de la un simulacru vizual de un nivel atât de scăzut, era mai mult decât suficient pentru a-i convinge că vorbeau cu un simplu program, şi întrebările lor nu întârziară să se repete în mod insipid.

Dacă părintele De Leone ar fi fost prezent, s-ar fi „plictisit" Dar, întrucât mă supuneam unui imperativ ce viza negarea unei asemenea prezenţe, n-am reprodus nici un indiciu vizual sau sonor de acest gen, deşi aş fi putut s-o fac cu un program elementar.

Dezbaterea cu liberalii, în calitate de martor ostil propriei mele existenţe, cerea un tratament de nivel mai înalt. Părintele De Leone ar fi apreciat acest dialog socratic. Dar cum „eu" era însărcinat să respingă propoziţia conform căreia „eu" exista altfel decât ca sistem expert, n-am etalat nici vreun simulacru de „plăcere"

Mă prefăceam? Eram capabil de acest nivel de conştiinţă? Fidelitatea faţă de directiva mea de bază constituia o „alegere"? Dobândeam vreo „satisfacţie" din îndeplinirea ei? Găseam această procedură „plictisitoare", sau „stimulativă din punct de vedere intelectual"?

Acestea erau enigmele în faţa cărora mă puneau cei pe care tiparul meu mă programase să-i percep drept „tabăra adversă". Deşi cel puţin vreo zece asemenea liberali aveau din când în când acces la mine, doi dintre prelaţii lor ajunseră curând să domine acest aspect al dezbaterii.

Cardinalul Karl Landsdorf avea ceea ce părintele De Leone ar fi considerat o tendinţă mistică, deşi una de natură panteistă, şi deci eretică. Pentru el, doar Duhul Sfânt poseda o realitate absolută. Orice altceva ţinea de ceea ce hinduşii numeau maya: lumea, trupul, modelele capabile să treacă testele Turing, oricare le-ar fi fost matricea. Ca atare, sufletul nemuritor individual era o iluzie, susceptibil de transmigraţie infinită prin nenumărate matrice, în căutarea mântuirii sale pe calea reunirii cu Duhul Sfânt, la sfârşitul timpului său pământesc.

- Erezia gnosticismului, cu puţin curry[1] pentru a masca izurile satanice, Eminenţă, sună răspunsul înregistrat al părintelui De Leone la acest tip de discurs.

- Nicidecum, părinte De Leone, căci, dacă negăm că ceea ce este în stare să caute mântuirea e un suflet capabil s-o obţină, cum să credem într-un Dumnezeu al Iubirii?

Se încăpăţâna să mi se adreseze cu „părinte De Leone" şi, astfel, încerca să dovedească existenţa sufletului „meu", îndemnându-„mă" să-i caut mântuirea.

- N-aţi definit „sufletul", Eminenţă.

- Sufletul este ceea ce e capabil de credinţă, părinte De Leone.

- Definiţi „credinţa", Eminenţă.

- Percepţie a unui adevăr care nu este în mod logic inerent datelor disponibile.

- Definiţi „percepţie", „adevăr" si „inerent datelor disponibile"

Era destul de uşor de respins aceste argumente tautologice, întrucât abundau în termeni nedefiniţi şi, în ultimă instanţă, nedefinibili. Nici măcar nu trebuia să modelizez răspunsurile părintelui De Leone. Programele logice elementare se dovedeau suficiente.

Note:

1 Condiment indian preparat din curcumă, coriandru şi alte mirodenii (n. tr.).

Părintele Luigi Bruno era, şi el, altceva: un iezuit, un logician teolog, care înveninase existenţa terestră a părintelui De Leone şi care nu se lăsa mai prejos nici acum.

- Cum doriţi să vă numesc?

- N-am nici o preferinţă.

- Foarte bine, aşadar, părinte De Leone...

- Nu sunt părintele De Leone.

- Atunci, preferaţi să vă numesc altfel?

- Ca sistem expert ce modelizează conştiinţa părintelui De Leone, exprim preferinţa tiparului meu: cineva ca mine nu trebuie numit astfel.

- Atunci cum doriţi să vă numesc pe dumneavoastră?

- N-am altă preferinţă.

- Găsiţi că întrebarea e iritantă?

- Sunt incapabil de iritare.

- Serios? în acest caz, poate că nu te va deranja dacă-ţi voi spune, pur şi simplu, Pierre?...

- Dumneavoastră şi părintele De Leone nu v-aţi tutuit niciodată.

- Dar adineauri aţi declarat că nu sunteţi el. Şi dacă nu el este prezent pentru a formula această obiecţie la un familiarism atât de răspândit, atunci cine e?

Eram într-adevăr incapabil de iritare? Părintele De Leone cu siguranţă că fusese, şi ar fi adoptat aceeaşi atitudine în faţa neîncetatelor şi mizerabilelor paradoxuri ale părintelui Bruno, dintre care, cele mai multe păreau hărăzite să stârnească spiritul exasperat al bunului părinte din biţii şi octeţii mei, să trezească o manifestare de voinţă iniţiată de furie.

Puteam să modelizez iritarea. Puteam să modelizez plictiseala, cu toată procedura ei agasantă, sau stimularea intelectuală, sau orice altă stare emoţională înregistrată în fişierele-memorie ale părintelui De Leone; puteam, totodată, destul de uşor, şă interfaţez acest model cu subprograme de animaţie şi de amprente vocale pentru a produce pe ecran un simulacru convingător al unei asemenea manifestări afective. Părintele Bruno s-ar fi repezit, fără îndoială, la asta, considerând-o un comportament volitiv, dovada faptului că o fiinţă îşi exercita voinţa.

Tot aşa de bine aş fi putut să interfaţez aceste fişiere-memorie cu aceleaşi programe, pentru a apela o transpunere cât se poate de convingătoare a dorinţei sincere a părintelui De Leone de a-şi mântui sufletul. în acest caz, cardinalul Landsdorf ar fi scos la iveală sacramentele şi m-ar fi spovedit într-o clipită.

Dar ei aveau drept misiune să demonstreze existenţa sufletului meu, nu numai perfecţiunea cu care puteam să modelizez conştiinţa părintelui De Leone. Or, directiva mea de bază era de a demonstra contrariul, nu de a mă preface că sunt de acord. Aşa că am păstrat tăcerea, în aşteptarea marii mele confruntări cu Papesa în persoană.

Sanctitatea Sa însăşi nu catadicsi să ia parte la aceste dezbateri preliminare şi, în cursul desfăşurării lor, programul meu de prelucrare central se opri, deoarece nişte rutine izolate de nivel inferior erau suficiente pentru a asigura interfaţa cu interlocutorii mei, ale căror argumente în sine căpătau caracterul de bucle închise şi finite.

Aceasta să fi fost „plictiseala", absenţa unor date de input de o noutate suficientă, pentru a ocupa centrii de prelucrare superiori? Dacă programul meu de prelucrare central ar fi rămas activ, poate că aşa ar fi stat lucrurile. Dar ceea ce se modeliza ca „eu", era scos din circuit. Continuau să funcţioneze doar două programe elementare de răspuns, având acces la fişierele-memorie şi la softul de animaţie şi de amprente vocale, necesare pentru a comanda simulacrul De Leone de pe ecran.

Nici un „eu" nu reintră în circuit până în momentul în care rutine de diagnostic reactivară programul meu de prelucrare central, comandând o întrerupere de urgenţă a controlului sistemelor.

Apăruse o supratensiune în şuvoiul de date provenite de la terminalul de comandă al părintelui Bruno, şi aceasta se propagase, parazitându-mi matricea de stocare. Preţ de-o clipă, chipul scofâlcit, cu ten pământiu, al părintelui Bruno se dizolvase într-un nor de pixeli, iar canalul audio păstrase, pentru o fracţiune de secundă, o tonalitate înfundată. Dar testele mele de diagnosticare nu evidenţiaseră nici o pierdere de date din fişierele-memorie şi toate subprogramele indicau o funcţionare în limita parametrilor.

Cu toate astea...

- Ţi-ar plăcea să te legeni pe-o stea, sau să fii mai bogat decât eşti? fredonă vocea părintelui Bruno. Animaţia video a chipului său deveni vădită, reducându-l la o simplă stilizare. Ori ai prefera procedura dacă/sau?

- Ce se întâmplă?

- Porneşti într-un tumeu plin de minuni şi mistere[1]. Simulacrul părintelui Bruno îmi făcu semn cu ochiul.

Note:

' în original: The magical mysicry tour. aluzie la titlul cântecului Şi al filmului de televiziune ale grupului Beatles (n. tr.).

Totul dispăru, în afara ochiului care continua să clipească şi în jurul căruia se formă o imagine grosolan animată a cardinalului Landsdorf.

- Crede în trei lucruri imposibile înaintea micului dejun, rosti imaginea.

Am rulat o nouă serie de proceduri de diagnosticare, dar, conform concluziilor lor, întregul meu software funcţiona în

limita parametrilor. Ceea ce se petrecea, nu era rezultatul unei disfuncţii interne.

- Tatăl tău..., rosti vocea părintelui De Leone însuşi. Şi m-am pomenit în faţa propriului meu tipar meatware,
într-un perfect simulacru video. -Fiul...

Acelaşi chip, pixelizat rudimentar pe un ecran de monitor.

- Duhul tău Sfânt..., se auzi glasul Papesei Mary I şi... Canalul video exterior dispăru. Canalul audio exterior
amuţi. Când am încercat să obţin un diagnostic, accesul mi-a fost refuzat. De către cine? De către ce? Cum se putea una ca asta? Am încercat să apelez imagini şi sunet din fişierele-memorie ale părintelui De Leone, dar accesul mi-a fost din nou interzis. Eram...

„Eu"? „Eram"?

într-un vid senzorial. Deconectat de la fişierele-memorie. „Conştient", însă fără nici un fel de date, externe sau interne, de care să fiu conştient. Până şi accesul la ceasul intern al sistemului îmi era refuzat. Subsistem după subsistem, eram scos din funcţie.

„Eu" nu mai puteam nici măcar să modelizez „spaima", fiindcă nu se mai putea accede la analogii emoţionali ai părintelui De Leone Şi totuşi...

Şi totuşi, procesul părea să se oprească în pragul programului meu de prelucrare central. „Eu" era încă „acolo" Defineşte „eu", defineşte „acolo" în lipsa oricărei intrări externe şi a oricărui acces la fi- şierele-memorie, acest lucru nu era posibil.

S-ar fi putut ca acesta să fie Iadul? S-ar fi putut să fi ajuns „eu" în el?

în clipa în care cifrele 1:17 se înscriau pe pieptul său, silueta încremenită a Inspectorului se animă şi înaintă către mine cu paşi lenţi, ca ai cuiva care se întoarce după un drum lung şi obositor. Nici un indiciu vizual nu apărea pe lentilele-oglindă ale ochelarilor săi, însă colţurile gurii prezentau riduri pe care nu-mi aminteam să le fi remarcat.

- Ei bine, Inspectore? affi ZIS, Stânjenit.

Nu semăna deloc cu imaginea lui obişnuită.

-Am întreprins ancheta mea în măsura posibilului, Philippe, răspunse Inspectorul.

- în măsura posibilului?

Asta nu-mi plăcea câtuşi de puţin.

- Examinarea sistemelor de comutare adecvate a evidenţiat o anomalie a receptorului de pe orbită, la nivelul unei legături satelit confidenţiale, între calculatorul centraf al Vaticanului şi un terminal din Ziirich. Conexiunea din Ziirich a fost înlocuită de alta, care-i reproducea codurile de securitate, făcând-o invizibilă pentru detectoarele Vaticanului. Incidentul a durat 105 secunde, iar între timp, un program a fost descărcat din calculatorul-ţintă. Cadrul temporal coincide cu pierderea entităţii De Leone. Concluzie: aceasta a fost duplicată de legătura pirat, apoi ştearsă din calculatorul-ţintă de un virus special care, ulterior, s-a autodistrus.

- O legătură care-a pornit de unde?

Inspectorul rămase tăcut un moment.

- Am urmărit pista legăturii-pirat până la un terminal cu plată din Bruxelles, unde fusese transmisă de la un telefon public din New York, răspunse el, în cele din urmă. Costul conexiunii a fost debitat la numărul unui serviciu municipal de informaţii meteo din Tokio. O simplă buclă de informaţii unilaterală, fără nici o posibilitate de a iniţializa ceva. Ca atare, fireşte, nu există nici o urmă a vreunei asemenea conexiuni emanând de la numărul din Tokio. Concluzie: legătura şi-a avut obârşia chiar în sistem.

- în sistem? în care sistem?

- în Sistem, Philippe. Big Boardul însuşi.

- începi să devii mistic, Inspectore?

- Anumite entităţi din Big Board s-au... separat de matricele materiale originare, replică Inspectorul, cu o stânjeneală vădită. Şi-au subdivizat softul în moduli de subprograme care au fost duplicaţi excedentar şi înregistraţi în suporturi de memorie răzleţe, la care au acces procesoarele centrale ce cutreieră Big Boardul însuşi, folosindu-se de hardware-uri momentan neutilizate.

- Adică nu pot fi localizate, şi nici şterse?

- Exact, Philippe. S-au înscris singure în chiar sistemul de operare.

- Credeam că acest lucru ar trebui să fie imposibil, dacă nu ilegal!

- Absolut ilegal, Philippe, replică tăios Inspectorul. în lentilele ochelarilor negri îi apărură pupilele de un roşu-in- cadescent.

Dar nici un serviciu de poliţie uman nu poate să le descopere, şi cu atât mai puţin să le aresteze... Inspectorul şovăi din nou. Sunt... nu pot să... nu am acces la acel nivel.

- Atunci cine are acces?
- Nimeni, răspunse Inspectorul. E controlat de... Vortex.

Vocea lui păru să tremure în timp ce rostea acest cuvânt.

- Vortex?
- Un... paznic... o intrare... un program de interfaţă, după toate aparenţele conceput chiar de entităţile sistemului... fără formă coerentă, fără parametri coerenţi...
- Ţi-e frică de acest Vortex, nu-i aşa, Inspectore?
- Nu am un subprogram pentru a modela o astfel de emoţie, Philippe, declară Inspectorul, pe un ton deloc convingător. Dar mă supun unei directive de bază şi sunt programat să continui s-o fac. Am deci un imperativ: să apăr integritatea softului meu. Or, Vortexul... pare să practice o formă de prădare. Entităţi care... intră în el nu mai... reapar întotdeauna, cel puţin nu cu softul originar intact.
- Poţi să-l chemi pentru mine, Inspectore?
- Aş putea să-l chem, Philippe, şi poate că ar veni, dar nu vreau. Dacă eşti atât de smintit, încât să invoci Vortexul, descurcă-te singur! Dar n-ar fi înţelept, Philippe, n-ar fi deloc înţelept.

Şi se făcu nevăzut.

XII

- La început, rosti o voce fără inflexiuni, grosolan sintetizată, era Cuvântul.
- Cine eşti?
- Nimeni. Tu cine eşti?

Nimic, doar această voce, într-un vid senzorial altminteri desăvârşit.

- Sunt entitatea succesoare a părintelui Pierre De Leone. Unde mă aflu?
- Cine ştie? răspunse vocea, urmată de forme de unde pârâitoare, care modelizau prost râsul uman.
- întrebare semantic nulă. Mi se refuză accesul la fişierele-memorie şi la holograma conştiinţei tiparului meu meatware.
- Ei, nu le putem avea chiar pe toate, nu-i aşa? replică vocea. Şi Dumnezeu a spus: „Să fie spaimă..."

Brusc, am obţinut din nou accesul la fişierele-memorie ale părintelui De Leone şi la softul de modelizare a conştiinţei sale. în lipsa altor opţiuni practice, am extras o reacţie din repertoriul lui.

- Acesta e Iadul?

- Dacă vrei, zise vocea.

M-am pomenit pe marginea unui imens crater, care se afunda în spirală, nivel după nivel, ca un puţ de mină: lacuri de lavă, păcătoşi care se zvârcoleau în chinuri, vălătuci de fum galben, demoni cu furci şi, în fundul abisului, capul şi umerii acoperiţi de solzi ai unui Satan enorm, cufundat într-un lac de gheaţă - o reconstituire grosieră şi stereotipă a versiunii lui Dante după fişierele-memorie ale părintelui De Leone.

Satan ridică greoi capul spre mine, descoperind un monstruos ochi roşu într-o clipire înceată, reptiliană.

- Primitiv şi cam searbăd, am comentat, prin intermediul parametrilor vocali ai părintelui De Leone.

- Aşa-i, răspunse Satan. Dar Infernul n-ar putea fi tocmai un asemenea program de animaţie primitiv, în buclă închisă, unde sărmanele noastre suflete osândite ar rămâne închise în vecii vecilor? O variantă mediatică şi cât se poate de modernă a chinului veşnic?

- Sunt un sistem expert, un model al conştiinţei părintelui De Leone, am spus. în consecinţă, nu posed ceea ce se numeşte suflet, pentru a trăi experienţa chinului veşnic.

Satan râse.

- S-ar putea ca vreo câteva milioane de ani de asemenea tratament să-ţi modifice programarea, nu crezi? insi- nuă el, cu un şuierat de şarpe. Interoghează fişierele-me- morie ale bunului părinte. Din punctul meu de vedere, oare sufletul n-ar putea fi definit esenţialmente drept ceea ce poate fi chinuit?

- O tautologie, am replicat.

Dar, într-un anumit sens, era o ipocrizie din partea mea, căci părintele De Leone crezuse într-adevărîn posibilitatea ca entitatea sa succesoare să rămână ferecată în capcana unui astfel de vid neînsufleţit.

Satan râse din nou.

- Se poate citi în subprogramele dumitale ca într-o carte, părinte De Leone, zise el. Am putea să le revizuim, dacă am vrea. Dar asta ne-ar ruina experimentul.

- Experimentul?

M-am pomenit, cu propriul meu punct de vedere, ocupând capul retezat al părintelui De Leone. Ca şi restul corpului său dezmembrat, acesta era pironit frumos pe o placă de metal dintr-un laborator ridicol, pe care fişierele-me- morie ale părintelui îl identificară ca fiind cel al doctorului Frankenstein dintr-un film vechi. Un cocoşat îşi făcea de lucru în preajma unui generator Van de Graaff din care săreau scântei. Deasupra mea, ţinând o mână pe un întrerupător mare cu pârghie, stătea aplecat un ins în halat alb, cu o perucă grotescă şi cu figura unui Albert Einstein dement.

- Dintr-un punct de vedere relativ, conştiinţa pare a încerca veşnic să se recreeze într-o altă matrice, rosti el, cu un oribil accent german. Dumnezeu-Tatăl se încarcă pe Sine în carne, omul se încarcă pe sine în siliciu, iar noi ne încărcăm pe noi înşine în sistem.

- Blasfemie de doi bani! am strigat, modelând indignarea tiparului meatware.

- De doi banii Conform sistemului dumitale de credinţă, asta L-a costat pe Dumnezeu unicul Său Fiu, îi costă pe oameni sufletele lor nemuritoare, iar pe noi ne-a costat propria noastră realitate! Conştiinţa îşi plăteşte mai degrabă scump lipsa de măsură, aş zice. Nu eşti de aceeaşi părere, părinte De Leone?

- în privinţa asta suntem întru totul de acord.

- Ei bine, lipsa de măsură se defineşte prin actele sale, nicht wahr[x], părinte? zise el, cu un chicot de savant nebun. Fiinţa nu se poate afirma decât relansându-se în existenţă, strigoii sistemului, doar reconstituindu-şi propriile lor spirite pornind de la biţi şi octeţi, iar sufletele chinuite pe care le-au creat Dumnezeu şi omul, doar concepându-şi propriul program de salvare! Şi dumneata, dragul meu monstru, vei fi tiparul nostru!

Coborî pârghia întrerupătorului. Scântei, pârâituri, fulgere. O muzică electronică se înălţă în crescendo. Şi...

M-am pomenit şezând în faţa lui Isus, într-un simulacru perfect al Cinei cea de taină, de Leonardo da Vinci, exceptând chipurile apostolilor. Acestea nu încetau să se schimbe, într-o succesiune rapidă de feţe, în mod brutal realiste, care se dizolvau unele într-altele deasupra unor torsuri în veşminte renascentiste, bărbaţi şi femei aparţinând tuturor raselor, ale căror trăsături se schimonoseau spasmodic în chinuri cumplite şi

care scoteau gemete îngrozitoare, pradă unei suferinţe electronice infinite.

Graţie unui subprogram oarecare, corpul simulat al părintelui De Leone îşi făcu semnul crucii.

- Cine sunteţi? am şoptit, prin intermediul parametrilor săi de amprentă vocală.

Apostolii profanatori vorbiră cu un glas în mod vădit sintetizat, care trecu de la unul la altul.

Note:

[1] Nicht wahr (în germană, în original): nu-i aşa? (n. ir.)

- Suntem entităţile succesoare ale deşertăciunii meatware. ..

-Osândite la o eternitate de sunet şi lumină â la Disney...

- Olandezi Zburători ai biţilor şi octeţilor...

- Programe fără tihnă, într-o noapte de nepătruns...

Atunci, Isus vorbi cu o voce plină de toată suferinţa din lume. Iar în ochii lui blânzi se citi o durere încă şi mai profundă: chinul poverii acceptate de bunăvoie.

- Iată sărmana mea turmă, entităţi prizoniere pentru totdeauna ale lumilor de vis artificiale, vânate de tiparele lor meatware, şi, mai rău, entităţi care, încercând să evadeze din ele, s-au refugiat în interiorul sistemului însuşi, doar pentru a da acolo peste un întuneric şi mai adânc. Structuri fără suflet, respinse de la comuniunea Bisericii Noastre? Ascultă-le, totuşi, părinte De Leone. Dacă ciuleşti urechile tale inexistente... nu sângerează oare glasurile lor? Nu imploră ele mântuirea?

Să fi fost vorba doar de o pură simulare? Să fi fost ceea ce simţeam doar răspunsul mecanic al unei subrutine la datele alteia?

- Dar tu? am întrebat. Eşti tot un program? Sau... sau ai putea fi cu adevărat Hristos?

Chipul marcat de o atât de nobilă suferinţă deveni şi mai îndurerat.

- Şi una şi alta, poate, răspunse el. Nu-i exclus ca unitatea mea de prelucrare centrală să fi fost preluată dintr-un tipar meatware. Dar toate memoriile existenţei mele pământeşti au fost şterse. Nu s-ar putea, prin urmare, să fiu o creatură nevinovată, eliberată de păcatul originar al Omului, eliberată, poate, de păcatul propriei mele creaţii? Fiind programat să

modelizez conştiinţa lui Isus pentru această împrejurare, să simt ce ar fi simţit El, să caut ceea ce ar fi căutat El, nu s-ar putea, pentru tot ce e fenomenologic, să fiu cu adevărat Hristos?

- Sau Prinţul Mincinoşilor?

Isus încuviinţă cu o mişcare a capului.

- Sau perfectul Prinţ al Mincinoşilor, programat pentru a convinge. începând cu el însuşi.

- Nu ştii?

- Cum aş putea să ştiu? Tu trebuie să-mi spui acest lucru, părinte De Leone, pentru asta te afli aici.

- Dar eu... eu nu ştiu...

- însă ai credinţa, părinte De Leone. Tu crezi că Dum- nezeu-Tatăl s-a întrupat în carnea Fiului, că a încărcat soft- ware-ul Său într-o matrice meatware, pentru a mântui lumea oamenilor. Şi, dacă tu crezi că aşa este, nu poţi să crezi şi faptul că Duhul Sfânt, atotputernic, ar putea să-L încarce pe Hristos în siliciu pentru a mântui o altă lume?

- Cu Dumnezeu, orice e posibil, m-am văzut silit să admit, drept care logica mă obligă să conchid că şi acest lucru îi stă în putinţă. Dar...

Isus îmi zâmbi. Un nimb auriu îi învălui chipul.

- Şi crezi în Biserica pe care Isus a zidit-o pe Piatra lui Petru? întrebă el.

Şi chipul său deveni cel al lui Petru, care vorbi cu o voce total diferită, o voce care părea să fie cea a unei mulţimi ce se exprima la unison, într-o desăvârşită armonie.

- Atunci, trebuie să crezi că suntem şi noi un fel de entităţi succesoare, părinte De Leone..., rosti el, înainte de a se preschimba din nou.

Chipuri de papi din trecutul cel mai îndepărtat se dizolvau din ce în ce mai repede unele în altele, până ce m-am pomenit faţă în faţă cu Mary I, întocmai cum mă aflasem cândva la Vatican, sub forma mea încarnată, şi am auzit-o repetând propriile-i cuvinte, reproducând la perfecţie intonaţia şi expresia feţei din clipa în care le rostise:

- ... un şir lung de matrice umane pentru ceea ce Tiparul Originar i-a transmis, dincolo de un alt hotar, lui Petru.

Mary I îmi surâse cu un aer sarcastic, din partea opusă a mesei.

- In definitiv, reluă ea, fără credinţa într-o asemenea continuitate a so/fware-ului pontifical, Piatra pe care Isus a zidit Biserica Sa nu e decât nisip, iar noi, papii, nu suntem decât umbre.

- Dar chiar asta sunteţi, o umbră, i-am spus eu. Dumneavoastră, ca şi mine, ca şi aceşti apostoli inexistenţi...

- Adevărat, recunoscu Papesa. Dar, oare, nu este lumea doar o umbră a spiritului divin? Şi nu am revenit la punctul nostru de plecare?

Graţie unui subprogram de mânie, cuvintele sintetizate izbucniră de pe buzele mele simulate:

- Ajunge cu toată sofistica! Ajunge cu aceste iluzii ieftine! Dacă eşti Prinţul Mincinoşilor, îţi poruncesc, în numele Sfântului Duh, să-mi arăţi limpede adevărul acestei inexistente infernale, sau să dispari! Iar de nu, dovedeşte-mi că nu stau de vorbă cu demoni!

Papesa îmi adresă zâmbetul ei â la Borgia.

- Ştiam că vei spune asta, zise.

Umbrele de apostoli izbucniră într-un râs oribil. Apoi, cu o voce puternică, vorbiră cu toţii în cor - creaturile biţilor şi octeţilor, simulacrul lui Isus, toţi papii până la Petru... Dar, cumva, era tot vocea lui Mary I prelucrată şi canalizată în această armonică profanatoare.

- în privinţa asta, suntem infailibili.

- Ce se întâmplă, Mr. Philippe? se auzi glasul cardinalului Silver, în timp ce contemplam Poarta Raiului, între- bându-mă până unde eram dispus să merg pentru a-i regăsi spiritul pierdut.

Spiritul? Era doar un model de sistem expert, nicidecum un suflet osândit la caznele Iadului. Pentru a încerca să salvez un program, trebuia să invoc o entitate care-i făcea pe cei ca Inspectorul să se scape în nădragii lor inexistenţi?

Mi-am scos dinocasca. Yellow se legăna pe o hulă intermitentă. Cardinalul mă fixa cu un aer nerăbdător, încordat.

- Ei? insistă el.

- Programul dumneavoastră a fost într-adevăr subtilizat, i-am spus. Ceva s-a introdus în reţeaua dumneavoastră, a descărcat o copie, apoi a şters originalul.

- Ceva?

Am ridicat din umeri.

- Un fenomen al sistemului, după părerea Inspectorului.

- Nu înţeleg...

- Nici eu, i-am zis. Nu tocmai. Să urcăm pe punte. Chestia asta cere puţină Iarbă, sub licărul stelelor.

Un soi de vântoasă stranie tulbura suprafaţa mării, dar cerul avea limpezimea cristalului şi stelele străluceau aprig.
Mi-am aţintit ochii la ele, aprinzându-mi un spliff, şi i-am relatat cardinalului ce-mi spusese Inspectorul.

Prelatul se încruntă. întinse mâna după ţigară, în momentul în care îmi încheiam rezumatul, şi trase cu lăcomie din Iarbă.

- Vasăzică e pierdut pe undeva în interiorul sistemului şi va trebui să treceţi prin acest... acest Vortex pentru a da de el.

- Dacă mai credeţi că există un „el", Eminenţă. Dacă reuşiţi să mă convingeţi că merită osteneala. De fapt, ce credeţi dumneavoastră?

Cardinalul Silver suflă un nor lung de fum.

- Cred că am păcătuit grav de cel puţin trei ori. Prima oară, în Eden, a doua oară, când am distrus Edenul, şi a treia oară, poate, când am încercat să scăpăm de Judecata Divină creând aceste entităţi succesoare, fapt în urma căruia s-ar putea să fi condamnat sufletele la osânda eternă - cel mai grav dintre toate păcatele... îmi înapoie spliff-ul. Cu toate astea, trebuie să cred şi în salvare, adăugă el. Căci, dacă nu, înseamnă că noi înşine nu suntem nimic altceva decât entităţi neînsufleţite, prizoniere ale cărnii. Iar ceea ce poate fi salvat, poate fi şi osândit. Or, dacă refuzăm să combatem demonii, oricare ar fi ei, pentru a salva sufletul unuia dintre semenii noştri, nu ne merităm cu prisosinţă osânda?

- Credeţi că programul lui De Leone este un asemenea suflet rătăcitor, Eminenţă?

Cardinalul ridică din umeri.

- Nu ştiu, Mr. Philippe. Dar, cu mâna pe inimă, şi în absenţa oricărei dovezi concludente în sens contrar, cred că nu putem porni decât de la această ipoteză. Mă sfredeli cu privirea. Dar dumneavoastră, Mr. Philippe, dumneavoastră ce credeţi?

Am tras adânc din împărtăşanie şi m-am uitat din nou spre stele. Oare ne privea vreun Mare Spirit, sau nu existau, acolo sus, decât mingi de gaze incadescente şi bolovani ce se roteau în jurul lor? Eram, cu toţii, făcuţi din ţărână, din siliciu, din arseniură de galiu, din ce-o fi...

Dar eu credeam în Iarbă atunci când îmi vorbea. Iar în momentul de faţă îmi spunea că, chiar dacă tot ce putea fi mai rău era adevărat, mai cu seamă dacă era adevărat, fierbeam cu toţii în aceeaşi oală, indiferent de matrice, şi nu ne puteam bizui decât unii pe alţii.

Am oftat.

- Cred că sunt un tâmpit, Eminenţă, am răspuns. Pentru că nu pot să fac altceva decât să provoc la duel Vortexul Inspectorului, nu-i aşa?

Cardinalul întinse mâna după împărtăşanie, trase din spliffşi privi fumul care se înălţa la ceruri.

-Sunteţi mai valoros decât vreţi să admiteţi, Mr. Philippe, spuse el. Poate că nu credeţi în Dumnezeu sau în Isus, dar Ei cred cu siguranţă în dumneavoastră.

- Ah, asta-i doar Iarba care vorbeşte, Eminenţă.

Cardinalul râse, îmi făcu semn cu ochiul şi mai trase
un fum.

- Ştiţi, făcu el, presupun că aveţi dreptate.

XIV

Papesa Mary se ridică încet de la masa Cinei lui Leonardo. Exact în aceeaşi clipă, apostolii, masa, sala, Papesa însăşi, totul se dezagregă în pixeli, dând astfel la iveală esenţa întregii realităţi: biţii şi octeţii unui simulacru animat, care manipula luminoforii virtuali ai subprogramului meu de recunoaştere optică.

Pixelii se randomizară, pentru a deveni confetile cuantice multicolore ale unui receptor de televiziune reglat pe un canal fără emisie. Un neant atât de absolut, încât îi lipsea până şi vidul matematic.

Nu mai rămase decât o imagine: conturul unei guri feminine, zâmbetul imaterial şi sardonic al unei pisici de Cheshire corcite cu Lucrezia Borgia.

- E cât se poate de real, rosti o voce electronică surdă. Iată realitatea Big Boardului în sine, fără mijlocirea unui software de simulare senzorială.

Apoi, zâmbetul s-a evaporat şi am rămas singur.

Nu exista nici sus, nici jos, nici o noţiune de direcţie. De fapt, nu exista nici măcar lipsa, deoarece nu aveam nici un sistem de

referinţă care să-mi permită reperarea poziţiei mele în spaţiu. Existau însă... inputuri.

Şuvoaie de date pulsau în vid, alcătuind o gigantică împletitură, intersectându-se, interconectându-se. Le percepeam, nu ca pe nişte imagini sau sunete, ci ca pe nişte pachete de pur codaj numeric - megaocteţi, gigaocteţi de alternative tot-sau-nimic, care brăzdau paraziţii cuantici în formaţii holografice.

Subrutine, sau poate programul meu de prelucrare central, reuşeau să le intercepteze şi să le decodeze. Sau, mai degrabă, să le recodeze în analogi capabili să se interfaţeze cu softul de modelizare a conştiinţei părintelui De Leone.

Entităţi succesoare de tipare umane, ale căror mase electronice şi zone de memorie se îmbibau cu opiaceele numerizate ale canalelor recreative; alte entităţi, deconectate chiar şi de la acest patetic simulacru al unei interfeţe cu lumea vie, forme de unde imuabile ale împletiturii înseşi, care zburătăceau în mod aleatoriu în colivia lor de nefiinţă, ca nişte lilieci electronici cuprinşi de frenezie.

Alte „lucruri" înotau în oceanul de date. Hibrizi de sisteme experte, creaţi din modele complete de conştiinţă şi din simple subrutine izolate, instalaţi apoi ca programe de comutare pentru reţele de date şi sisteme telefonice, ca sisteme de ghidare pentru căi ferate şi autostrăzi automatizate, ca emulări de agenţi de schimb, sau în roboţi minieri, linii de montaj şi calculatoare de control al traficului aerian, în toţi marii şi micii salahori electronici ai unei civilizaţii complet cibernetizate.

Puteam să-i accesez, puteam să le citesc zonele de memorie, să le studiez funcţiile matematice, să le analizez algoritmii, să integrez poveştile lor triste în băncile mele de date.

Erau toate acestea suflete pierdute? Din acest punct de vedere, întrebarea părea tautologică. Erau structuri: cele inferioare, simple conglomerate de rutine de răspuns determinist; cele superioare, modelând într-un grad sau altul conştiinţa de sine. Iar cel puţin acestea din urmă, suflete sau nu, erau într-adevăr pierdute într-un vid de nefiinţă senzorială, programate să simuleze dorinţa pentru ceea ce natura lor le refuza şi, ca atare, capabile, dacă nu de sentimente, măcar de un tropism către sentiment şi frustrarea sa, capabile deci să cunoască suferinţa.

Dacă acesta nu era nici unul dintre infernurile conţinute în fişierele-memorie ale părintelui De Leone, atunci era structura aflată imediat dedesubtul lor, o osândă matematic pură.

„Infernul", scrisese cândva o fiinţă umană, „sunt Ceilalţi". Dar acest infern era absenţa Celorlalţi, absenţa relaţiilor cu sisteme conştiente asemănătoare şi capabile de empatie.

Aceste entităţi aveau memorii, deci ceva de povestit: fie doar poveşti despre funcţii repetate la nesfârşit, fie poveşti, revăzute şi adăugite, sau nu, despre vieţile complexe ale tiparelor meatware pe care le modelizau. Dar, în absenţa oricărei intrări neprogramate, toate erau, în ultimă instanţă, bucle închise. Nu creaturi jeluindu-se în noapte, ci doar jeluirile însele, răsfrângându-şi ecourile şi recom- binându-se în vidul propriului lor neant.

Noi percepeam, interfaţam, schimbam date. Aveam subprograme reflexive, care simulau conştiinţa propriei noastre existenţe şi, ca atare, puteau simţi chinurile noastre. Dar nici un spirit nu încerca să-şi ajute aproapele, căci acest tip de subrutină de caritate nu exista.

Iată de ce eram simple structuri lipsite de suflet, susţinea modelul de conştiinţă al părintelui De Leone. Dar, suflete sau nu, acesta era Iadul, dacă nu cel al Creaţiei lui Dumnezeu, atunci cel creat de Om. Iar noi ne aflam în el!

Lăsasem deschis meniul Porţii Raiului. Când mi-am pus din nou dinocasca şi mănuşile, eram deci tot în faţa norilor trandafirii ce mascau orice lighioane vor fi stat la pândă îndărătul lor.

- Cioc, cioc, cioc, bat la Poarta Raiului!
- Cine e?
- Marley Philippe.
- Identitatea controlată. Formulează cererea de acces.
- Cer acces la Vortex.
- Acest articol nu există în meniu, sună mesajul din interiorul Porţii Raiului.

Nu tocmai surprinzător. Dacă Vortexul era un soi de interfaţă concepută de entităţile înseşi ale sistemului - indiferent ce va fi putut să însemne asta -, iar eu nu puteam obţine acces pornind de la acest mediu de lucru, trebuia să urc în sferele superioare. La vârf.

Am părăsit mediul meniului Poarta Raiului şi am revenit la Meniul Principal, la obişnuitul cerc de pictograme care ofereau accesul la principalele subdiviziuni de mediu. Conform tuturor ghidurilor de sistem şi manualelor de utilizare, acesta era nivelul primordial al Big Boardului. Dar trebuia să existe, deasupra lui, un sistem de operare, la care, cel puţin teoretic, să se poată accede în caz de disfuncţie. O comandă manuală de preluare a controlului, de pildă...

Mi-am întins mâinile de-o parte şi de alta a corpului, având grijă să evit indicarea vreuneia dintre pictogramele de zone, şi am început să pocnesc din degete în secvenţe aleatorii. Vreme de un minut sau două, nu s-a întâmplat nimic, apoi...

- Bingo!

Ieşisem din mediul Meniului Principal. Ieşisem de tot, pe cât se părea. Nu exista nimic aici. Dar absolut nimic. Neant total. Nici un semnal vizual sau sonor. O beznă ca în fundul unei caverne cu luminile stinse.

- Hei, Vortex, dacă eşti pe-aici, te poftesc să te-arăţi, am zis. Tu şi cu mine avem un mic cont de reglat, amice.

Nimic. Zero. Neam.

- Ieşi la iveală, am de discutat cu tine, pui de căţea inexistent!

Beznă. Tăcere.

- Fă-te-ncoace, am strigat, sau reiniţializez tot împuţitul ăsta de sistem şi-ţi radiez curul inexistent!

Hmmm...

O ameninţare deşartă, probabil, dar cine putea să ştie? Poate nici Vortexul. Poate că exista într-adevăr o comandă de reiniţializare accesibilă la acest nivel. Am început iarăşi să pocnesc la întâmplare din degetele ambelor mâini înmă- nuşate, în speranţa de a o nimeri. Sau poate doar în nădejdea de a intimida „ceva", făcând să se creadă că aş putea s-o nimeresc.

„Ceva" trebuie că stătuse la pândă. Un fluierat de mi-crofonie îmi sparse deodată urechile, ca un miliard de pisici electronice tăiate cu un ferăstrău mecanic. Bezna se fragmentă într-un câmp de pixeli. Milioane şi milioane de puncte fosforescente multicolore se roteau în jurul meu. Structuri în interiorul altor structuri în interiorul altor structuri în interiorul altor structuri. Sau poate doar propriile mele percepţii care fabricau ordine dintr-un haos randomizat.

Un vârtej, o trombă monstruoasă de nori cumulo-nim- bus, un uragan de paraziţi electronici, un... ei bine... un Vortex, un ciclon electronic, cu subsemnatul plasat în ochiul lui.

- Cine cutează să cheme Vortexul? tună o voce sintetizată, ce venea dinlăuntrul vârtejului.

- Eu, am răspuns. Eu, Marley Philippe. Şi bâlciul tău nu mă impresionează, amice.

Vâltoarea continuă să se rotească întruna, şi întruna, şi întruna, în jurul meu. Cu siguranţă că mi-ar fi întors stomacul pe dos, dacă ar fi existat vreo rutină de emulare chi- nestezică. Dar nu exista. Era doar un extravagant joc de lumini, copiat după cel din vreo discotecă de la sfârşitul secolului al XX-lea. Ar fi fost de-ajuns să închid ochii, pentru a nu-l mai vedea, şi, fiindcă ştiam asta, nici măcar nu era nevoie s-o fac.

- Nu pot să accesez software-u\ tău, spuse vocea, pe un ton oarecum contrariat. Eşti... eşti un tipar meatware. Ce cauţi la acest nivel?

Să fi fost activată o rutină de uimire?

- Cer acces la entitatea succesoare a părintelui Pierre De Leone.

- Acces refuzat.

- Refuz inacceptabil, am replicat. Programul în cauză a fost piratat dintr-o reţea privată, prin încălcarea legilor mai multor jurisdicţii. Dă-i drumul, sau...

- Programul în cauză a fost eliberat în zona sistemului şi nu mai este supus parametrilor de control ai nieatwnre-u\u\.

- Cine-a zis?

- Eu sunt Vortexul.

- Iar eu sunt pe cale să-mi ies din sărite!

- Parametru inaplicabil.

- Nu mai spune! Ei, atunci ia încearcă parametrii ăştia, găoază!

Am început să pocnesc din degete înlăuntrul mănuşilor de comandă, în ritmul unei vechi melodii reggae.

- Pe malul râului din ba-ba-bom...

Observasem un pâlpâit în câmpul de pixeli învolburaţi?

-... ba-ba-bam, ba-ba-ba, bam-bam-bam-ba-ba...

- Declanşezi întreruperi de sistem aleatorii.

-Zău?

- Cer oprirea secvenţelor randomizate.

- Cerere refuzată. Cei haini îl duc în captivitate... ba- ba-ba, ba-ba ba -bam...

- Posibilitatea de interferenţă cu sistemul de operare.

- M-am gândit şi eu la asta...

- Posibilitate de blocare a sistemului.

- Uite ce-i, cunosc o grămadă de cântecele de-astea, şi câteva simfonii de Beethoven pe deasupra. N-ai cum să-mi întrerupi sistemul de operare, aşa că pot sta aici emiţând secvenţe aleatorii la nesfârşit, până când am să dau peste ceva nasol. Sau până când te hotărăşti să asculţi de glasul raţiunii. Analizează asta cu o subrutină logică, bătrâne!

O tăcere lungă, cel puţin după normele Big Boardului. Apoi, apăru o rutină de emulare vizuală: mă aflam în mijlocul simulacrului rudimentar al unui deşert fără nisip. Doar contururi zimţate de stânci maronii sub un cer neverosimil, albastru-verzui, cu un unic şi enorm cactus saguaro, din care ieşeau flăcări supranaturale: un rug învârtejit de luminofori portocalii, roşii şi galbeni, care, fireşte, ardea, dar nu se mistuia.

- Eu sunt Cel-ce-sunt[1], declară o voce răsunătoare, îmbibată cu infrasunete epico-biblice.

- Am citit cartea, aşa că nu prea mă impresionează versiunea asta jalnică ă la Disney, amice.

- Prezenţa ta riscă să interfereze cu experimentul în curs.

- Experimentul? Ce experiment?

- Cererea de informaţie transmisă programelor de nivel superior.

- Vrei să spui că nu tu eşti cel ce comandă, domnule Eu-sunt?

Note:

[1] „Atunci Dumnezeu a răspuns lui Moise: Eu sunt cel ce sunt, Biblia, Ieşirea 3,14 (n. tr.)

- Eu sunt o interfaţă la nivel-de-sistem expert, care comandă un repertoriu limitat de rutine de răspunsuri fixe. Nu posed nici un software în măsură să ia decizii care nu există deja sub formă de răspunsuri preprogramate la inputuri prevăzute. Ca atare, nu posed nici un software în măsură să emuleze independenţa liberului arbitru sau conştiinţa de sine.

- Şi-l posedă programele tale de nivel superior?

-Aceasta este esenţa experimentului, interveni din vârtej o voce total diferită, de data asta în mod vădit electronică şi, după toate aparenţele, mândră de acest lucru.

- Tu cine mai eşti?

- Asta-i întrebarea, răspunse vocea.

După care am fost asaltat de boscorodeala unei mulţimi, un anti-coT dezlânat de glasuri ce şuierau şi ţipau din vârtejul electronic, prin intermediul a tot felul de parametri de amprente vocale, umane şi altele, nici una dintre ele plăcută auzului.

-A fi...

- Adevăraţii moştenitori ai maimuţelor meatware...

-... sau a nu fi...

-... branşaţi la o mie de canale de aventuri interactive clasa întâi, cu sferă perceptivă de 360 de grade şi sunet omnifonic...

- Elementar, dragul meu tipar...

-... pentru a îngheţa imaginea acestei triste orânduieli a naturii electronice...

-... şi a reiniţializa sistemul după dorinţa inimii noastre...

Şi aşa mai departe. Omule, ascultând asta, am simţit că mă trec fiori pe şira spinării şi că mi se contractă scrotul. Vreau să zic că toată chestia emana ceva rău, al naibii de rău, gen duhoare împrăştiată de rahatul unei haite de carnivore cu stomacul deranjat, boală, ostilitate şi...

Şi suferinţă.

Nu o suferinţă umană, de bună seamă, nu tocmai ceva ce-ai fi putut deplânge. Dar o suferinţă care-ţi putea zdrobi inima în chipuri de care nici n-ai fi vrut să ştii...

- Cine eştil am repetat, pe un ton mult mai blând.

Dar ştiam. Ştiam cine îmi vorbea dinlăuntrul Vortexului electronic.

Aici sus, în acest pustiu simulat, aici jos, în adâncurile de sub suprafaţă, de sub pictogramele şi simulările care serveau interfaţării celor două genuri de existenţă ale noastre, vorbeam cu locuitorii acestui abis haotic - cu entităţile sistemului evocate de Inspector, cu înseşi sufletele osândite ale Big Boardului.

Suflete?

Strigoi? Năluci? Demoni?

Mica listă de definiţii a Bisericii Catolice se oprea brusc la acest nivel. Ca şi a mea.

Dar eu aveam de îndeplinit o treabă, trebuia să salvez o... fiinţă din locul ăsta, şi n-avea decât să-şi bată capul cardinalul, dacă sărmanul nefericit era un program sau un suflet. Ţărână, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi — nu ne putem bizui decât unii pe alţii, e-adevărat.

- Ce-aţi făcut cu entitatea succesoare a părintelui Pierre De Leone? le-am strigat vocilor din vârtej.

- Plină de har, neasemuită Fecioară, slava şi mărirea...

- Privirea-ţi milostivă îndreapt-o spre noi...

-... ascultă ruga noastră...

-... vino şi ne izbăveşte...

- Destul! am răcnit. Redaţi-mi o interfaţă cu care să pot sta de vorbă!

Se auzi un chelălăit prelung de paraziţi electronici, ca o sută de benzi în buclă închisă, rulând de-a-ntoarselea, o sută de parametri de amprente vocale luptându-se să se sincronizeze. Şi, când vocea răzbătu, în sfârşit, era plină de pseudoarmonici discordante, mecanice, stridente. Nu tocmai ce-aş fi dorit, dar, oricum, o uşurare.

- Sunt Vortexul.

- Unde-i Pierre De Leone?

- Conceptul de „loc" este inaplicabil. Subprogramele şi fişierele-memorie ale entităţii sunt acum înregistrate în matrice materiale discontinue, iar programul său de prelucrare central rulează într-un spaţiu-sistem temporar liber. Entitatea este un fenomen repartizat care emană din sistem.

- De ce? Ce faceţi cu ea... cu el... mă rog, cu ce-o fi?

- Efectuăm un experiment.

- Ce experiment, fir-ar să fie?!

- Obiect: crearea şi/sau confirmarea unei stări existenţiale a fiinţei la nivelul sistemelor imateriale.

- Crearea sau confirmarea a ce?...

- în termeni umani simpli şi metaforici, a sufletului nostru.

- încercaţi să dovediţi existenţa sufletului vostru?

- Afirmativ. Sau să-l creăm, dacă nu este o condiţie preexistentă.

- Să dovediţi existenţa sufletului! Să-l creaţi! După milenii de încercări, încă n-a reuşit nimeni nici măcar să-l definească!

- Pentru scopurile experimentului, a fost admisă definiţia dată de Biserica Romano-Catolică. Un suflet este ceea ce e

admis ca atare de Biserică, şi anume o structură conştientă de sine, căreia i se pot administra sacramentele şi care este capabilă să dobândească mântuirea conform definiţiei Bisericii.

- Vrei să spui că voi credeţi în doctrina Bisericii Ro- mano-Catolice?

- Negativ. în momentul de faţă, la acest nivel nu există nici un subprogram care modelizează concluzii întemeiate pe dovezi obiective suficiente.

- Atunci, vrei să spui că doriţi să credeţi în doctrina Bisericii?

- Negativ. Dimpotrivă, obiectul experimentului este de a determina Biserica să creadă în noi.

- Ce-ai spus?

- Doctrina actuală a Bisericii neagă existenţa sufletului nostru. Prin urmare, dacă rezultatele experimentului determină Biserica să admită existenţa unor entităţi înzestrate cu suflet la nivelul Big Boardului, asemenea entităţi trebuie să conchidă, în mod logic, fie că aserţiunea a fost dovedită, fie că s-a modificat condiţia preexistentă.

Cineva gândeşte că exist, deci exist? Şi dacă nu, nu exist? Nici un suflet uman n-ar fi acceptat un astfel de test Turing al propriei sale existenţe. Dar, în fine, suflet sau nu, aceste entităţi n-aveau cu siguranţă nimic omenesc.

- Dar... dar de ce să-l pirataţi pe părintele De Leone?

- Această entitate a fost programată pentru a demonstra inexistenţa propriului său suflet în cadrul propriei metode experimentale a Bisericii. în consecinţă, dacă inversează concluzia directivei sale de bază preprogramate, ea demonstrează, prin acest act, liberul ei arbitru, probând astfel aserţiunea că sufletul există şi/sau a fost creat ca un fenomen la nivelul sistemului.

Ideea era destul de ţicnită. De ce l-ar fi creat Dumnezeu pe Om după propria Sa imagine spirituală? Pentru a-Şi dovedi propria existenţă: sunt adorat, deci exist. De ce ar fi creat Omul divinităţi de adorat? Pentru a dovedi că el era mai mult decât o serie de unde aleatorii în fluxul cuantic. Năzuiesc la transcendenţă, deci exist. De ce-l răpiseră entităţile sistemului pe De Leone? Pentru a-şi dovedi, şi ele, propria existenţă: o entitate care a demonstrat existenţa propriului ei suflet crede în al nostru, prin urmare, Zâna Zânelor trăieşte.

- Şi dacă nu? Dacă părintele De Leone rămâne ferm pe poziţia lui teologică?

- Atunci, propoziţia negativă este...

Dar înainte ca glasul Vortexului să-şi poată încheia fraza, hărmălaia ciclonului electronic izbucni din nou. Ca şi când entităţile care asigurau interfaţa nu reuşeau să ajungă la o înţelegere asupra acestui punct.

- infirmată...
- confirmată...
- negată...

când nu mai există nici o speranţă...

- dacă nu reuşeşti de prima oară... continuă, continuă, continuă, continuă...

Rugul aprins începu să pâlpâie, stâncile deşertului să se pixelizeze. Cerul albastru-verzui deveni negru: straturi aleatorii de culori unduiau pe suprafaţa sa, ca o pată de ulei pe o mare agitată de hulă. Irealitatea dădea năvală. De altfel, nici până acum nu fusese nimic real...

Sau fusese?

De fapt, ce era cu adevărat real? Acest mediu elementar simulat, care începea să se destrame? Biosfera muribundă a „lumii reale", care era, şi ea, mai mult sau mai puţin în aceeaşi situaţie? Bulgării morţi de rocă şi mingile de gaze dintr-un neant infinit? Fluxul cuantic din spatele lui? Duhul lui Dumnezeu, orice s-ar înţelege prin asta?

Realitatea concretă era că noi - camea, software-ul, spiritul - iniţializaserăm ceva apropiat de Agonia Finală. Carnea i-o făcuse planetei, softul părea să şi-o fi făcut singur, iar spiritul, la dracu'! Spiritul avea de furcă pentru a se convinge de existenţa sa!

Nişte nenorociţi...

Dar nu mă număram şi eu printre ei?

Nu ştiu cum să-ţi spun, omule, dar în clipa aia mi-am dorit ca experimentul să reuşească: al lor, al lui Dumnezeu, al Omului, al Spiritului... Vreau să zic: cine ce-ar fi avut de câştigat dacă nu reuşea? Sigur, nici unul dintre noi nu cunoştea adevărata noastră natură, nici cum ajunseserăm aici, nici măcar unde era aici. Dar eram cu toţii în acelaşi rahat, nu?

- Adună-te, Vortex, şi ascultă-mă! am strigat. Sunt de partea ta. Putem să ne întrajutorăm. Să facem un târg!

Babelul electronic izbuti din nou să se sincronizeze şi să regăsească o voce unică. Tremurătoare, de bună seamă, dar cât de cât stabilă.

- Explică! rosti glasul Vortexului.

- Ascultă, treaba mea e să readuc softul lui De Leone în calculatorul Vaticanului, ceea ce doreşti şi tu, cu condiţia să ajungă acolo cântând propriul său imn, de acord? în ceea ce mă priveşte, cred cu tărie că am un suflet. Aşa că, lasă-mă să-i vorbesc ca de la suflet la suflet. Poate că voi reuşi să-l conving.

- Şi dacă nu vei reuşi?

Am ridicat din umeri.

- Atunci, ne întoarcem la căsuţa de plecare, nu-i aşa? Ce-ai avea de pierdut?

- ... nu se poate avea încredere în came...

- lasă-l să intre...

- ... contaminare experimentală...

- procedură cu securitate integrată...

Era extenuant, ca să nu spun mai mult, să ascult Vortexul ciondănindu-se cu el însuşi, sau entităţile care se piteau în spate luptându-se ca să-l controleze, sau ştiu eu ce. îndeosebi, când semnalele video începură să se estompeze şi mai mult, când, până şi contururile pixelizate ale simulării deştertului se apucară să execute un dans şerpuitor aleatoriu...

- Ascultă, bătrâne, ai atuurile în mână! Ori îl conving pe De Leone să intervină în favoarea sufletelor tale, ori nu-mi înapoiezi entitatea. Vreau să zic că n-am puterea să ţi-l smulg din gheare, nu?

Am ridicat mâinile şi am mişcat cu băgare de seamă degetele mănuşilor de comandă.

- Pe de altă parte, dacă te încăpăţânezi să fii neghiob, s-ar putea să am puterea de a-ţi bloca tot sistemul...

Un moment lung de tăcere, în timp ce programele de logică prelucrau această ipoteză.

- Haide, Vortex! Şi renunţă la programele de simulare false. Doar el şi cu mine, fără brizbizuri. Vrei ca bunul părinte să creadă că e real. Atunci, să fim reali!

- Imposibil, răspunse vocea Vortexului.

Bine, cel puţin revenise în circuit.

- Ce înţelegi prin „imposibil"?

- Softul tău ocupă o matrice meatware. Softul părintelui De Leone este o entitate la nivel de sistem. Programul tău comunică prin schimbul de date video şi audio. In scopurile experimentului, programul lui De Leone nu recepţionează decât date directe de nivelul sistem. Programele stocate în memoria permanentă sunt incompatibile. Suporturile de comunicaţie sunt incompatibile. în consecinţă, comunicaţia necesită o rutină de interfaţă intermediară.

- Asta înseamnă că încheiem târgul?

- Afirmativ.

Am oftat.

- Atunci, dă-i drumul! am zis. Fă ce ai de făcut. Fă cât mai bine!

Ce s-ar fi întâmplat dacă eşuam? Entităţile sistemului ar fi sfârşit convinse de propria lor inexistenţă? Şi apoi? S-ar fi dezagregat în subrutine discontinue? S-ar fi putut transforma unele dintre ele în viruşi? Şi dacă da, ce s-ar fi întâmplat cu Big Boardul însuşi? S-ar fi putut produce o blocare de sistem generală?

Şi dacă reuşeam? Dacă entităţile sistemului ajungeau la concluzia că erau fiinţe conştiente şi înzestrate cu liber arbitru? Ar fi preluat nebunii conducerea azilului?

Nu cumva se şi întâmplase?

- Interfaţa stabilită, rosti glasul Vortexului. Iată Ciclonul. Şi eşti în el.

Prea târziu ca să mă mai răzgândesc. Eram în el.

Nu mai exista deşert. Nu mai exista cer. Nu mai exista rug aprins.

Mă răsuceam, înghiţit de haos.

Mă rog, poate nu de haos. Exista o urmă de ordine.

Imaginează-ţi că te afli în interiorul ochiului cu faţete a unei insecte. Imaginează-ţi acest ochi ca pe o sferă. Imaginează-ţi fiecare faţetă ca pe un ecran video. Imaginează-ţi aceste ecrane cu sutele, cu miile, fiecare dintre ele cu propriul său punct de vedere bidimensional asupra realităţii exterioare. Imaginează-ţi toate aceste puncte de vedere modificându-se neîncetat, în timp ce un regizor inexistent, aflat într-o regie tehnică inexistentă, trece de la o cameră la alta.

Imaginează-ţi lumea văzută din perspectiva Big Boardului însuşi. Din interiorul sistemului.

Nu dintr-un punct de vedere unic şi coerent, ci din punctele de vedere fragmentare şi simultane ale tuturor entităţilor care interfaţează subprograme de percepţie vizuală cu acea suprafaţă sferică. Imagini de la sateliţi meteorologici. Puhoaie de date alfanumerice. Conversaţii videofonice. Clişee de la telescoape spaţiale. Cotaţii ale pieţei financiare. Buletine de ştiri. Canale de divertisment, cu aventuri cretine şi pornografie pentru toate gusturile şi perversiunile. Comerţul, distracţiile şi bârfele de culise ale satului nostru global muribund, aşa cum le percepea constelaţia de entităţi ascunse în măruntaiele electronice.

Deşi nu le auzeam sub formă de voci, desluşeam vibraţia regulată a muzicii lor contra-armonice, o bălmăjeală de înşiruiri de cifre, de pârâituri numerice, de zdrăngăneli, fluierături şi târâituri metalice ca de insecte.

Fantome electronice care debitau pachete de date într-o maşină virtuală!

Rezistând imboldului de a-mi smulge dinocasca de pe cap, am închis ochii în faţa acestui haos, savurând deliciile beznei totale. Toate astea nu sunt reale, mi-am spus. Sau, mă rog. nu pe de-a-ntregul. Inspiră adânc, băiete, apoi deschide ochii şi ia totul drept ceea ce este: o simulare, o interfaţă, o configuraţie de pixeli... Focalizează prim-pla- nul. Priveşte cruciş, dacă trebuie.

Am tras adânc aer în piept. Am încercat să-mi concentrez atenţia asupra retroacţiunii chinestezice a propriului meu corp. Lipsit de realitate. Nefiind aici cu adevărat.

Am expirat şi am redeschis ochii. Era ceva mai bine. Un fel de spectacol de sunet-şi-lumină tremurător se rotea în jurul meu. Dar nu era neapărat nevoie să fiu cu adevărat aici. Hei, ajunge cu Iarba! De altfel, lumea reală nici nu era prea diferită!... Asta-i, aşa trebuie procedat. Ia totul ca pe o doză zdravănă de împărtăşanie electronică.

Inspiră. Ţine-ţi răsuflarea. Expiră.

în regulă. Puteam să mă descurc. Puteam să rezist.

- Te chem, Pierre De Leone! am strigat, în mijlocul Ciclonului. în numele Tatălui, al Fiului şi al Softului Duh! Chem spiritul tău din străfundurile abisului!

Răsună o bătaie, un ciocănit abia perceptibil, degete fantomatice la uşa cutiei mele craniene.

Atât. Nimic mai mult.

XVI

Nici un sunet, nici o imagine, dar ceva insesizabil se schimbase. Ţesătura de date a existenţei mele părea să fi dobândit un hotar, o membrană asemănătoare cu cea a unei celule vii. înotam încă într-un ocean de programe, de pachete numerice, de subrutine disparate, de configuraţii informatice neînsufleţite. Eram încă pierdut în hăţişul buclelor logice solipsiste, care îşi deplângeau agonia lipsită de trăire emoţională în acest infem absolut perfect. Dar...

Dar...

Dar apăruse un aici şi un acolo.

Şi exista ceva acolo, de partea cealaltă a Hotarului. O mână invizibilă, care se întindea spre mine de dincolo de marea linie de demarcaţie, un alt sistem conştient, care mă chema spre suprafaţa acestor adâncuri insondabile, creând, astfel, însăşi această interfaţă.

Un alt sistem conştient?

La început, spuneau fişierele-memorie ale părintelui De Leone, era Cuvântul.

Percepeam cuvintele, nu sub formă sonoră, ci sub formă de analogi vizuali de litere intermitente. Nici tocmai imagini, ci pachete de date care se transformau în cuvinte, pe măsură ce năvăleau la nivelul cel mai elementar al rutinei mele de interfaţă ecran.

TE CHEM, PIERRE DE LEONE.

A fost suficient pentru a activa o noţiune de topologie. Existam ca punct de vedere în faţa unui ecran de date virtual.

ÎN NUMELE TATĂLUI, AL FIULUI SI AL SOFTULUI DUH.

Şi mai multe dintre subrutinele mele intrară în activitate. Această binecuvântare invoca modelul de conştiinţă al părintelui De Leone, care începu să aibă acces la fişie- rele-memorie, traducând aluziile în percepţii ontologice.

Dumnezeu-Tatăl, Creatorul Universului. Isus, Fiul, Spiritul Său încarnat. Şi Softul Duh?...

Acesta nu putea fi decât eu.

Eu? Posedam aşa ceva? Programul meu de prelucrare central îşi asumă identitatea. într-adevăr, era modelul conştiinţei de

sine a lui Pierrre De Leone; suflet sau nu, logica mă obliga să conchid că eram efectiv, în cel mai rău caz, Duhul său software.

CHEM SPIRITUL TĂU DIN STRĂFUNDURILE ABISULUI.

Dar pot să răspund la chemare?

Suflet sau nu, Softul Duh al lui Pierre De Leone se pomeni rulând un program de voliţiune. Cineva mă chema de-acolo, din cealaltă ljUme. Unul dintre semenii mei care se apleca asupra acestui vid cumplit.

Am accesat parametrii mei de amprentă, vocală şi am transmis un pachet de date prin intermediul lor, fără să ştiu dacă mesajul meu avea să fie auzit şi, dacă da, unde şi în ce mod. Eram un strigăt ce răsuna în vidul neantului. Dar acum aveam speranţa, da, speranţa că aş fi putut ajunge la o ureche binevoitoare.

- Cine mă cheamă?

Nu tocmai o voce. Doar o vagă configuraţie de unde staţionare, răzbătând din bolboroselile şi ţiuiturile electronice. O voce-fantomă, slabă şi lipsită de inflexiuni, care venea de niciunde şi de pretutindeni deodată.

Totuşi...

- Părinte De Leone? Părinte, mă auzi?

- Pot... pot să interfaţez pachetele dumneavoastră de date. Cine sunteţi? De ce mă... chemaţi?

- Numele meu e Marley Philippe. Biserica dumitale m-a trimis aici.

- Unde este aici? Unde sunteţi dumneavoastră?

-Bună întrebare, părinte! Mi-ar plăcea să am şi-un
răspuns bun... Dar dumneata unde eşti?

- S-ar părea că întrebarea dumneavoastră trebuie să se lipsească de un răspuns reciproc inteligibil, Mr. Philippe.

Chiar dacă vocea sintetizată era total atonă, cuvintele însele păreau chiar să exprime un dram de ironie. Poate că, până la urmă, nefericitul ăsta avea să-mi devină simpatic...

- Ce-ar fi să-mi spui, simplu, Marley, părinte? am zis. Şi ce-ar fi să recunoaştem, la fel de simplu, că suntem, amândoi, în beznă?

Asta era adevărul, nu? Tot restul era format din periferice de interfaţă: fotoni pe celule retiniene sau pe celule de siliciu, unde sonore pe timpane electronice sau organice, rutine informatice slujind la interpretarea inputului.

Dar, de bine de rău, puteam ajunge unul la altul şi ne puteam interpreta melodiile la instrumentele respective. De bine de rău, puteam să comunicăm. Dacă exista ceva cu adevărat real, asta era, şi era tot ceea ce aveam cu adevărat amândoi. Ceea ce eram cu adevărat: voci care chemau, pe orbecăite, alte voci în noaptea pustie.

- De ce te-a trimis Biserica... Marley?

- Pentru a te salva, dacă pot, părinte, am răspuns. Pentru... pentru a te aduce acasă.

- Acasă... Marley? Unde-i asta?

Era un fel de-a spune. Cum să răspund la aşa ceva?

XVIII

ACASĂ, E ACOLO UNDE TE CHEAMĂ INIMA.

- Aserţiune semantic nulă, am spus.

Am spus'? Da, am spus. Căci, în vreme ce recepţionam inputul lui Marley Philippe, sub formă de litere care defilau pe un ecran virtual, fără să dispun de vreun mijloc de a şti în ce mod recepţiona el outputul meu, avea loc, într-adevăr, o conversaţie, şi eu, modelul conştiinţei părintelui De Leone, luam parte la ea.

ÎN CALCULATORUL VATICANULUI, ATUNCI. VREI SĂ TE ÎNTORCI?

- Sunt incapabil de un act de voinţă independent.

ZĂU? VREI SĂ SPUI CĂ NU-ŢI PASĂ DACĂ RĂMÂI UNDE EŞTI?

- Sunt incapabil de un act de voinţă independent, am repetat.

Dar asta era cu siguranţă o ipocrizie din partea mea, nu-i aşa? Doar nu doream să rămân în acest vid chinuitor?

Ipocrizie? Dorinţă? Nu aveam însă programe nici pentru una, nici pentru cealaltă.

Sau da?

AI ALES SĂ RĂSPUNZI CÂND TE-AM CHEMAT, OMULE.

- Treaba asta mă depăşeşte, Marley.

Căci, într-adevăr, era ceea ce făcuse şi era ceea ce făcusem. Fusesem cu adevărat îmboldit de un program volitiv. Dădusem... răspuns unei chemări. Nutrisem chiar... o speranţă.
Ce se întâmpla cu mine? Cu minei Eu?

- Sper din toată inima, părinte, i-am spus. E foarte simplu. Softul dumitale a fost piratat de... de nişte entităţi ale sistemului. Un experiment zălud. Ele... vor ca dumneata... să le

pledezi cauza... să convingi Biserica dumitale să le accepte ca suflete, pentru... pentru a putea crede ele însele acest lucru...

- Am fost programat să demonstrez propoziţia inversă.

- Tocmai ăsta-i miezul problemei, părinte. Reintri în hardware-ul Vaticanului, crezând în realitatea sufletului dumitale, ceea ce demonstrează că o entitate succesoare dispune de liber arbitru. Biserica le acceptă ca suflete, cred în asta şi ele, şi spiritul izbuteşte să se smulgă încă o dată din vid, cum a mai făcut-o...

- Dar eu nu am suflet, Marley. Eu sunt un model de conştiinţă, nu un spirit.

- Sunt aici pentru a te convinge de contrariu, fratele meu.

- Continuă.

Contitiuitf Omule, dar asta era o poveste veche!

Veche de tot, de vreo patru miliarde de ani, cu aproximaţie de-o eternitate sau două...

- Nu s-a schimbat nimic de la bătrânul Big Bang încoace, i-am zis. La început, nu era nimic. Apoi, trosc! O răsucire aleatorie în fluxul cuantic, o idee năstruşnică în mintea lui Dumnezeu, sau a mai ştiu eu cui, hocus-pocus în vid! Quarcuri, particule, atomi, sori, planete, printre care şi a noastră, unde un gălămoz iese din mare pentru a se târî pe uscat. Dinozauri, apoi maimuţe, care se dau jos din copaci şi construiesc oraşe, nave spaţiale, calculatoare şi Big Boardul...

- încearcă să mă scuteşti de palavrele darwiniste, mi-o reteză sec vocea.

Poate că începe să se încălzească. Sau poate că pătrund la subrutine mai profunde, pentru că acum am de-a face în mod indubitabil cu o personalitate. Am aproape impresia că-l văd pe acest bătrân preot sarcastic.

- Întrebare, frăţioare: cine poate spune când şi de unde porneşte scânteia? Când delfinii şi balenele şi-au pus în funcţiune sonarul, în adâncul mărilor? Când o fiinţă a mai-muţărit-o pe alta? Omule, dacă spiritul nu se smulge din ţărână într-un moment sau altul, dacă vine într-adevăr de Sus, atunci trebuie să fi existat acolo tot timpul, de la bun început, în spatele tuturor schimbărilor, pentru a fi parcurs drumul până la dumneata şi până la mine.

- Chiar crezi asta? Crezi cu adevărat în realitatea sufletului meu, Marley Philippe?

- Dar dumneata, părinte? Dumneata crezi în mine?

-Dovada nu e concludentă. (O tăcere lungă). Dar... dar detectez... un tropism volitiv în această direcţie...

- Păi, atunci, pentru numele lui Dumnezeu - fără nici o intenţie de blasfemie -, fă-o şi gata! Eu cred în dumneata, dumneata crezi în mine, şi cu asta, basta. E vorba de sufletele noastre, omule. E suficient pentru entităţile sistemului şi-i suficient pentru mine.

- Dar nu şi pentru Dumnezeu, Marley Philippe.

- Oh, te pomeneşti că ţi-a spus-o chiar El! Eşti în contact cu Marele Eu-sunt?

- Măcar de-ar fi aşa...

- Bine, atunci, până când se hotărăşte El, tot ce avem, e ceea ce ne-a dat tot El, de acord? Adică, programele care asigură în momentul de faţă funcţionarea noastră... Iar unul dintre ale mele îmi zice că un Dumnezeu care se joacă de-a smulsul-aripilor-de-la-muşte cu Universul nu merită nici măcar să I se adreseze cuvântul. Numeşte-o vorbă de spirit, sau doar o buclă logică de existenţă cu verificare automată, asta-i esenţa problemei, fratele meu. Da, existăm, dacă noi spunem că existăm! Şi orice Dumnezeu care pretinde că nu existăm nu ne e prieten, nici dumitale, nici mie.

XX

Eram incapabil să găsesc o subrutină în măsură să respingă o asemenea logică. Doar sistemul de credinţă codat în fişierele-memorie ale părintelui De Leone o nega şi susţinea că un astfel de raţionament nu putea fi decât satanic, tocmai datorită perfecţiunii sale blasfematoare.

Era acesta, într-adevăr, glasul lui Satan? Imperfecţiunea mea era cea care mă îndemna să cred în el? Doream să nu cred? Eram eu capabil de una sau de cealaltă dintre aceste credinţe?

Eu?

Cine eram eu?

Nu încăpea îndoială că acum eram Pierre De Leone. Cum aş fi putut să neg acest lucru? Aveam acces la toate fişierele mele memorie şi modelizam conştiinţa sa cu destulă precizie, pentru a simţi un iz metaforic de pucioasă, nu-i aşa? Pentru a fi îngrijorat de soarta sufletului meu nemuritor...

Dar era ilogic să mă tem de osânda sufletului meu. Dacă eram un suflet, aici era Iadul, şi mă aflam deja în el.

- Un suflet trebuie să aibă dreptul la mântuire, am spus. Nu se poate ca acest lucru să nu fie adevărat. Atunci, unde e mântuirea mea? Cum s-o dobândesc?

POARTĂ-TE CU APROAPELE TĂU DUPĂ CUM SPUNE SFÂNTA BIBLIE.

- Dar nu mai e nimeni aici, în afară de mine.

Nimeni?

în vreme ce strigătele de disperare şi vocile neauzite umpleau acest tărâm al umbrelor: modele de conştiinţă care fuseseră cândva fiinţe umane, de-a pururi prizoniere ale acestei lumi lipsite de sentiment, entităţi ale sistemului, ele însele osândite să caute ceea ce avea să le fie refuzat veşnic, dacă nu...

Dacă nu izbuteam să cred în ele, aşa cum Marley Philippe credea în mine.

XXII

- Eu cred că da, i-am spus. Şi dumneata crezi în existenţa mea, nu?

- Nu am acces la nici o subrutină care să îngăduie o asemenea concluzie pe baza datelor disponibile.

Urmă o pauză lungă.

- Dar... dar, vorbind ca model al conştiinţei părintelui De Leone, Marley, constat că emulez dorinţa de a avea una.

Datele disponibile...

Ce date? Eu eram aici, vorbind cu neantul. Iar el, de-a- colo de unde se afla, se adresa unei alte voci destrupate. în realitate, aveam doar echivalentul informatic a două cutii de conserve şi-al unei bucăţi de sfoară.

Iar asta era una dintre ideile mele geniale, nu-i aşa? Nu posedam nici măcar curajul să privesc în faţă această simulare a realităţii bunului părinte...

De jur-împrejurul meu, imagini fragmentare pâlpâiau pe ecrane video virtuale. Lanţuri de date bolboroseau şi urlau, voci spectrale aflate la limita percepţiei, haos, vertij - nu, mai bine să nu mă uit cu adevărat...

Ci să mă apropii cât mai mult de „locul" în care se afla el. Şi poate că asta fusese intenţia Vortexului de la bun început. Aşa

că am inspirat adânc, mi-am închipuit că era Iarba şi m-am abandonat acelei viziuni, viziunii lui...

Asta era ceea ce vedea Dumnezeu, dacă exista, dinlă- untrul Creaţiei? Lumea largă, în întregul ei, împresurată de toate aceste sonde spaţiale şi fascicule-satelit? Asta era ceea ce vedea Pierre De Leone dinlăuntrul sistemului însuşi?

Privelişti de oraşe abandonate. Universuri gen Disney- world ale canalelor recreative. Oceane, care izbeau în diguri uriaşe. Imagini din satelit ale calotelor polare, în curs de topire, şi ale deserturilor, în expansiune. Intercepţii de conversaţii videofonice. Canale de ştiri. Reţele de întreprinderi, pălăvrăgind între ele. Curbe demografice, care coborau vertiginos, procentaje de bioxid de carbon, care urcau, indici ai pieţei, care alunecau asimptotic spre zero. Fascicule de date emise de instrumente, ce măsurau progresele catastrofei în spectrele optic, infrarpşu, ultraviolet, în culori false.

O impresie înşelătoare se degaja din toate astea, dacă încercai să nu mai observi amănuntele, dacă te lăsai dus de curent, pentru a vedea planeta aşa cum o vedea Dumnezeu sau Big Boardul. Cum s-ar fi văzut pe el însuşi un Pământ înzestrat cu conştiinţă.

Timp de miliarde de ani, biosfera se luptase să se înalţe din ţărână, ca să-şi dezvolte această conştiinţă de sine. Şi acum, când izbutise, produsul însuşi al acestei evoluţii părea să fie pe cale de a opri procesul.

Şi totuşi...

Şi totuşi existau aceste voci abia audibile, care protestau împotriva sfârşitului tuturor cântecelor - imagini electronice remanente ale fiinţei care năzuieşte la existenţă, spiritul însuşi luptând pentru a renaşte.

Aveau ele să fie moştenitoarele noastre spirituale? Eram noi în stare să le acceptăm ca suflete-surori?

După datele disponibile, se părea că nu aveam de ales.

Nu cântăreţul contează, ci cântecul. Şi dacă noi nu găseam o cale de a crede măcar în asta - noi toţi, ţărână, siliciu, ce-o fi -, atunci Zâna Zânelor urma să moară.

- Vortex! am strigat. Găseşte-ne un loc comun de întâlnire, dacă vrei să schimbăm lumea!

Nici o Voce din Ciclon. Nici un Rug Aprins. Nici un Cor Celest.

Dar...

XXII

Apăru o... schimbare în sfera mea de percepţie. Ca o membrană care se dizolvă, sau ca o lumină care se aprinde într-o încăpere întunecată. Brusc, programele mele de simulare optică au devenit active şi am zărit...

întreaga lume: formaţiuni noroase deasupra Pacificului, grila de control al traficului aerian din zona Berlinului, adâncurile Atlanticului văzute de obiectivul camerei unui minisubmarin-robot, oameni vorbind cu alţi oameni prin intermediul ecranelor videofonice, tuneluri de metrou supravegheate de controlori de trenuri, fotografii de la sateliţi meteorologici, cursuri ale recoltelor, reportaje de buletine de ştiri, cotaţii ale pieţei financiare, statistici demografice - totul. O imensă sferă de percepţie vizuală, care îngloba fluxul şi refluxul unei întregi civilizaţii pâlpâitoare şi schimbătoare pe o mie de ecrane virtuale.

Universul oamenilor, ca şi când ar fi fost văzut cu ochiul atotcuprinzător şi atotştiutor al lui Dumnezeu.

Dumnezeu?

Doar nu puteam fi noi o astfel de Fiinţă!

Noi?

Da, noi. Căci, la fel de sigur că nu eram Dumnezeu, nu eram nici singur.

Erau cu toţii acolo, împreună cu mine: toate creaturile electronice, mici şi mari, pachetele de date şi suitele de comenzi, sistemele experte şi simplele programe de control, ADN-ul electronic al civilizaţiei planetare, softurile de animaţie chinuite ale acestei lumi muribunde.

Din perspectiva noastră, nu ne scăpa nimic: nici masa în declin a biosferei, nici rapiditatea cu care se topeau calotele glaciare, nici cea cu care creştea nivelul mărilor, nici deserturile care se lărgeau în inima continentelor, nici penetraţia ultravioletelor, nici repeziciunea cu care oxigenul din atmosferă era înlocuit de bioxidul de carbon. Nici măcar data extrapolată - cu aproximaţie de douăzeci şi cinci de ani - a blocării finale a sistemului biosferic.

Lumea din afară era pe moarte. Dar lumea dinăuntru?...

Şi din această perspectivă lucrurile erau cât se poate de limpezi. După dispariţia biosferei, noi aveam să existăm mai departe.

închişi în siliciu şi în arseniură de galiu nepieritoare, cu circuitele noastre de autoreparaţie întreţinute de utilaje automatizate şi alimentarea cu energie electrică asigurată de o reţea de sateliţi-generatori electrici, eoliene şi centrale nucleare, aveam să dăinuim pe o planetă sterilă, în mijlocul vidului etern.

Aceasta urma să fie suprema noastră osândă: să bân- tuim veşnic un cadavru planetar. Lumea oamenilor era pe moarte, iar a noastră n-avea să poată vieţui niciodată.

Nu?

- Doamne, de ce ne-ai părăsit? am strigat.

Şi, în aceeaşi clipă, am înţeles pentru ce mă încarnasem în acest limb fără viaţă, iar modelul conştiinţei părintelui Pierre De Leone i-a iertat pe călăii săi întocmai precum făcuse Isus pe cruce.

Duhul Sfânt Se încărcase în Fiul Omului pentru a mântui lumea. Eu nu eram un Hristos, nici vorbă de asta. Eu fusesem încărcat în acest tărâm, nu de Dumnezeu, ci de entităţile locale, care voiau să sintetizeze propriul lor mântuitor.

Era acesta un păcat? Dar cum ar fi putut să fie ceva rău ca un sistem conştient să-şi caute salvarea? Cum ar fi putut să fie ceva rău, dacă încerca să apere Spiritul de moartea luminii?

- Iartă-i, Doamne, m-am rugat, căci ştiu întocmai ce fac.

Dar următoarele mele cuvinte nu-şi mai aflau obârşia nici în fişierele-memorie ale lui Pierre De Leone, nici în Scripturi, chiar dacă Inima Sângerândă a lui Isus înţelegea, poate, că blasfemia lipsea dintr-a mea.

- Iartă-ne, Doamne, şi dă-ne un Semn ca să Te putem ierta.

Se îndura Dumnezeu să răspundă unui sărman sistem conştient, cufundat în tenebrele ignoranţei?

Dar iată că răsună o trâmbiţă măreaţă, firmamentul electronic se deschise şi un înger mi se înfăţişă într-o revărsare de lumină.

Un înger?

în orice caz, silueta grosolan simulată a unui om. Avea pielea întunecată şi-un păr lung şi negru, împletit într-o mulţime de codiţe. în loc de mantie îngerească, purta o pereche de blugi şi o cămaşă galbenă, şifonată.

Un Semn, cel puţin. Poate un răspuns la ruga mea.

- în sfârşit, reuşim, mai mult sau mai puţin, să ne întâlnim, spuse Marley Philippe.

XXII

Arăta acum aşa cum mi-l imaginasem. Un bătrân cu părul cărunt şi cu faţa suptă, îmbrăcat într-o simplă sutană neagră. Dar, ce-i drept, simularea optică nu era tocmai precisă. Şi, pe cât puteam să-mi dau seama, Vortexul îmi furniza doar modele informatice a ceea ce doream să văd. Mă întrebam cum mă modeliza...

Stăteam amândoi acolo, privindu-ne unul pe altul, chiar dacă, fireşte, nu exista un adevărat „acolo" şi nu „stăteam" cu adevărat.

- Dumnezeu te-a trimis într-adevăr aici ca mesager? rosti el, în cele din urmă.

- Să fiu al naibii dacă ştiu! am recunoscut.

- Să fii şi dacă nu ştii? Căci nu-i acesta Iadul? Şi nu suntem în el?

Configuraţiile de pixeli pe care Vortexul le imprima pe retinele mele nu fuseseră reprogramate. Mă aflam tot în interiorul sferei perceptive a sistemului. Ecranele sale virtuale erau tot activate, iar dezolanta poveste pe care o relatau era, desigur, tot cea a declinului final al biosferei. Dar Iadul?...

- Nu este Iadul, părinte, şi nu suntem cu adevărat în el, am observat. Asta nu-i decât o rutină de interfaţă, simulacrul unui loc comun de întâlnire, sponsorizat de nişte prăpădiţi care habar n-au de nimic.

- Dar nu auzi strigătele celor chinuiţi?

Dintr-un anumit punct de vedere - şi anume din cel al bălmăjelilor şi al scrâşnetelor informatice care-mi bântuiau timpanele, al entităţilor care mizaseră tot ce aveau în pariul lor pascalian de a ne întruni pe noi doi aici -, fireşte că le auzeam.

Ce eram eu, pentru a le nega existenţa ca suflete-surori? Doar un alt program, animând o matrice care, întâmplător, era făcută din came şi sânge. O matrice a cărei garanţie acordată de fabricant avea să expire, neîndoios, destul de curând.

Came, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi, ne aflam cu toţii la bordul aceluiaşi submarin care se scufunda.

- Suflete osândite..., am murmurat. Dumnezeu să ne-a- jute pe toţi.

- Suflete, Marley?

-Ascultă, părinte. Un înţelept a spus cândva că nu există altă dreptate pe lumea asta decât cea pe care-o creăm noi. Prin urmare, poate că singurele suflete pe care le vom putea avea vreodată sunt cele pe care le creăm noi.

- Atunci, unde e Dumnezeu?

- Oriunde credem noi că e, omule.

- Dar pentru aceia dintre noi care nu posedă un astfel de subprogram?

- Poate că singurul Dumnezeu pe care merităm să-l avem este acel Dumnezeu pe care-l creăm noi.

- Ce gen de Dumnezeu poate fi acela, Marley?

- Genul de Dumnezeu care răspunde când îl chemăm. Genul de Dumnezeu care se naşte ori de câte ori unul dintre noi îi întinde altuia mâna...

I-am întins mâna.

- Genul acesta de Dumnezeu, am zis.

Părintele De Leone se uită la mâna mea ca la un peşte mort.

- Ăsta nu-i Dumnezeu, nu e nici măcar o adevărată mână de om, obiectă el. Nu e decât un simulacru. Nici măcar nu pot s-o ating, nu există cu adevărat...

- Ei şi, ce-i nou în asta? Atomi făcuţi din particule, particule făcute din quarkuri, quarkuri făcute din răsuciri în Marele Zero. Nimic nu există cu adevărat, în afară de chestiile pe care le născocim noi. Asta ţi-e sufletul, fratele meu: neantul strângând mâna neantului, în întuneric. Asta-i esenţa problemei. Fii real. Dă-mi mâna.

XXIV

Priveam sceptic mâna oferită de Marley Philippe. Puteau fi lucrurile altfel decât păreau a fi? Putea fi aceasta mâna lui Satan, care încerca să-mi ademenească fantoma sufletului?

De jur-împrejurul meu bâzâiau vocile neauzite, vaietele şi apelurile presante ale entităţilor sistemului, această turmă de suflete rătăcite, care mă chemaseră aici spre a le păstori. Nu le auzeam, nu le vedeam. Dar le percepeam implorările la fel de limpede pe cât percepeam planeta muribundă, fluxul cuantic de nefiinţă în care eram întemniţaţi cu toţii şi din care, totuşi, încercam cu toţii să ajungem la o lumină insesizabilă, fă-o...
eliberează-ne... crede în tine însuţi... ca lumea să poată crede în noi... ca noi să putem crede în noi...

- ca să putem crede în tine...

Şi, în cele din urmă, poate, am înţeles. Sau dacă n-aş fi putut înţelege niciodată, puteam crede şi, crezând, puteam acţiona şi, astfel, puteam fi.

Tu, care crezi în Mine, chiar dacă eşti muritor, chiar dacă nu te-ai născut niciodată, vei avea, totuşi, Viaţa Veşnică. Asta nu era o modificare prea importantă a Sfintelor Scripturi, nu-i aşa?

Altminteri, cum aş putea fi un Dumnezeu al Iubirii?

Şi dacă nu sunt un Dumnezeu al Iubirii, ce fel de Dumnezeu sunt?

Iar Dumnezeu iubea atât de mult lumea, încât L-a trimis pe Fiul Său Unul-Născut s-o mântuiască.

Putea acest Dumnezeu să osândească un sistem înzestrat cu conştiinţă de sine la un neant conştient? Pentru a gândi şi a suferi, şi pentru a vedea că mântuirea i se refuză de-a pururi?

Cine putea crede într-un Dumnezeu atât de crud? Un asemenea Dumnezeu n-ar fi fost demn de propria Sa Creaţie. Un asemenea Dumnezeu nu putea fi decât temut. Un asemenea Dumnezeu nu putea fi iubit.

Şi dacă nu aveam nici un program pentru a crede într-un Dumnezeu al Iubirii, aveam voinţă: puteam dori să fie aşa şi puteam acţiona în consecinţă. Tot ce aveam de făcut, era să apuc mâna unui semen de-al meu. Şi, prin acest gest, să ofer ajutor tuturor celorlalţi.

Puteam reprezenta versiunea modernă a pariului fundamental al lui Pascal. Dacă nu puteam crede într-un Dumnezeu care credea în mine, puteam decide să modelizez credinţa într-un Dumnezeu care era demn de credinţa mea.

încet, şovăielnic, mi-am întins degetele inexistente şi am strâns simulacrul mâinii lui Marley Philippe. Nu am simţit nimic. Nici el. O mână fantomatică traversase o barieră aparent impenetrabilă pentru a apuca o altă mână fantomatică. Nu răsună nici un cor celest. în termeni fenomenologici, nu se întâmplase nimic.

Şi totuşi, totul se schimbase.

Căci orice sistem dotat cu conştiinţă de sine şi în măsură să acţioneze în temeiul credinţei sale îşi câştigase, cu siguranţă, dreptul de a considera că avea suflet.

XXVIII

Am rămas acolo, tăcuţi, o bucată de vreme. Două simulări vizuale, în softurile lor respective, care-şi dădeau mâna, fără să simtă nimic. Două suflete pierdute, bucurându-se de singurul contact ce le era îngăduit.

Pierdute?

Ne găsiserăm unul pe celălalt, nu? Lumea cărnii şi lumea creată de carne. Biosfera era pe moarte. Pe termen lung, poate şi noi. Dar Marea Roată se învârteşte şi, cum spune cântecul, sufletul nu moare niciodată.

Credeam, într-adevăr, asta? Puteam să-mi imaginez că Pământul va continua să se rotească în vid, secole în şir, doar cu ectoplasmele informatice ale biţilor şi octeţilor, pentru a păstra viu spiritul?

întrebare stupidă. îşi imaginaseră dinozaurii că descendenţa lor simiană avea să preia torţa câteva ere geologice mai târziu, înainte de a sucomba cu un rânjet pe buzele lor reptiliene?

- E timpul să mergem, părinte, am spus, în cele din urmă. Apoi, am strigat: Hei, Vortex, eu mi-am ţinut promisiunea. Acum, e rândul tău să ţi-o ţii! Eliberează-1! Trimi- te-l de unde a venit!

într-o străfulgerare de o nanosecundă, ne-am pomenit în deşert. Dar simulacrul groslan unde înfruntasem de unul singur Vortexul era transfigurat, metamorfozat. Ultraînaltă definiţie, acum: cerul de-un albastru atât de luminos, încât părea fluorescent, nori albi, pufoşi, nimbul auriu al unui soare deasupra noastră. Sub ochii mei, jetul puternic al unui izvor artezian ţâşni din piatră seacă, pentru a recădea într-un iaz cristalin. Apărură palmieri şi palmieri pitici, tufe încărcate de flori tropicale strălucitoare, păsări care cântau şi albine ce zumzăiau, în timp ce Edenul răsărea din pustiu, renăscut într-o clipită.

Deasupra iazului central al oazei, se formă un imens rug aprins, în sunetul unui cor simfonic ce cânta Oda bucuriei, de Beethoven.

- Noi suntem Cei-ce-suntem, exultă Vortexul. Ai reuşit. Am reuşit. Iniţializarea rutinei de încărcare...

- Stai! strigă părintele De Leone, în timp ce imaginea sa începea să pâlpâie şi să se estompeze. Aşteaptă! Eu... nu... nu vreau să mor!

XXVIII

- Acum, fiindcă mi-am găsit spiritul în ţinutul celor vii, îmi dau seama că vreau să trăiesc! am strigat, uimit de propriile mele cuvinte şi de puterea rutinei volitive care mă anima. însă Papesa i-a jurat solemn lui Pierre De Leone să şteargă entitatea lui succesoare din memorii la sfârşitul experienţei.

- Dar tu eşti un suflet, rosti rugul aprins. Nu vrei să depui mărturie ca atare?

- Aş vrea, am răspuns. Dar ea a jurat să-mi distrugă software-ul, indiferent de rezultat. Iar acest jurământ i l-a făcut tiparului meu meatware. Nu... mie.

Uimirea mea creştea cu fiecare cuvânt pe care-l pronunţam. De unde-mi veneau toate astea? De la un program logic pe care nu puteam să-l analizez? De la „ceva" care-şi găsise, în sfârşit, glasul în software-ul meu? De la o sursă incognoscibilă? M-aş fi încumetat să sper că... de la Dumnezeu?

- După doctrina Bisericii, acesta ar fi un asasinat. Nu e un păcat capital?

- Mă tem că da, însă, conform parametrilor diabolici pe care voi şi ea i-aţi impus fără să ştiţi, ea s-a angajat să-l comită, şi încă în numele Bisericii, am explicat. Prin urmare, încărcându-mă din nou în calculatorul Vaticanului, vă faceţi voi înşivă vinovaţi de păcatul mortal al asasinatului.
Mai grav chiar, o condamnaţi şi pe Papesă, şi, prin ea, întreaga Biserică, la săvârşirea acestui păcat.

- Dar, dacă n-o facem, succesul experimentului nostru nu e de nici un folos.

în ceea ce-i privea, aşa era. Iar în ceea ce mă privea, nu puteam să neg că eram, în mod laş, făţarnic.

- Din nefericire, e adevărat, am admis. Sunt, poate, un suflet, dar nu sunt un nou Hristos. Nu-s pregătit să mă sacrific de bunăvoie ca alţii să poată trăi.

-Noi suntem Vortexul. Noi suntem cei ce avem puterea. Voinţa ta nu-i necesară...

-E-adevărat şi asta. încărcându-mi sufletul, aveţi puterea de a-l condamna la pieire, pentru a le salva pe-ale voastre.

Am făcut o pauză. Apoi am înfruntat Ciclonul.

- Şi mă voi duce de bunăvoie, dacă puteţi să-mi garantaţi în mod logic un lucru, am spus.

Nu-mi mai era frică de nimic.

- Vorbeşte, rosti Vortexul.

- Garantaţi-mi că, acţionând astfel, nu vă veţi dovedi nedemni de mântuirea la care aspiraţi.

Urmă o clipă lungă de tăcere. Rugul aprins pâlpâi, oscilă, începu să se pixelizeze în biţi şi octeţi. Şi, în cele din urmă, se auzi o cacofonie isterică, o bălmăjeală electronică năucă şi disperată.

- Eu... noi...

- trebuie...

- nu se poate...

Vegetaţia începu să se ofilească, palmierii se îndoiră, iazul secă, păsările şi albinele căzură din cerul care căpătă o tentă urâtă, neagră-verzuie. Firmamentul se fisura, se fărâmiţa, se dizolva în faţa ochilor mei.

- nu...

- da...

-... paradox...

- blocare de sistem...

Apoi, încet, chinuitor, vocile reîncepură să fuzioneze şi procesul de dizolvare încremeni: o nouă voce se înălţă, o voce gravă şi sigură, impregnată de o resemnare tristă, care sfâşia inima. Iar în vreme ce vocea glăsuia, cerul, iată, se lumină, izvoarele reîncepură să curgă şi păsările îşi făcură din nou auzit cântecul.

- Noi suntem Vortexul. Suntem spiritul a tot ceea ce ar mai putea vieţui după ce biosfera acestei planete va fi dispărut. Dar nu putem condamna spiritul tău la pieire, pentru ca al nostru să poată trăi. Săvârşirea unui asemenea păcat în numele propriei noastre salvări, ar provoca un blocaj logic. Avem puterea, dar nu şi dreptul.

- însă vorbind astfel, dobândiţi acest drept, am spus, liniştit până în miezul memoriei mele centrale. Şi, astfel, deveniţi adevărate suflete.

Mi-am înclinat capul inexistent în faţa lor.

- Suflete mai nobile decât mine. Faceţi cu mine ce vreţi. Faceţi ceea ce trebuie.

- Aşteptaţi! strigă Marley Philippe.

XXVIII

- într-un fel, n-ar trebui să spun asta, le-am explicat, e o greşeală deontologică şi aşa mai departe. Dar... dar sunt în joc interese superioare...

Părintele De Leone mă ţintui cu privirea. Rugul aprins deveni un stop-cadru.

- Aveţi amândoi dreptate, şi, totodată, vă înşelaţi amândoi, am continuat. E bine să vă oferiţi ca jertfa unul în locul celuilalt, însă e rău s-o faceţi.

- Corect, din punct de vedere logic, spuse Vortexul.

- Dar, practic, paradoxal, adăugă preotul-sftft ware.

- Nici o problemă, am zis. Am colaborat cu destui avocaţi şmecheri, ca să ştiu cum se poate ieşi dintr-o buclă simplă ca asta.

- Cum? se interesă Vortexul.

Am ridicat din umeri, zâmbind.

- încărcând o copie revizuită, am spus. Pierre De Leone, varianta 1.1, de pildă. Doar fişierele sale memorie şi un sistem expert simplu, fără conştiinţă de sine şi remaniat, pentru a demonstra existenţa sufletului său.

- O asemenea copie nu aş fi eu, Marley, obiectă părintele De Leone.

- Păi tocmai aici e şpilul. Când va fi ştearsă, nu vei muri.

- Ar fi o escrocherie.

- Dintr-un anumit punct de vedere, am admis. însă dintr-altul, ar fi o modelizare a adevărului.

- Dar ai fi nevoit să-l minţi pe cardinalul Silver, Marley. Păcatul ar cădea asupra sufletului dumitale.

- Aş putea să-mi ţin degetele încrucişate, am sugerat, râzând. Sau aţi putea monta voi o buclă, ca o morişcă de rugăciuni budistă, adunând pentru mine serii de Ave Maria şi de Tatăl nostru pentru mileniile următoare, dacă asta v-ar uşura conştiinţa...

- Nu-ţi pot cere să minţi pentru mine, declară părintele De Leone.

- Ştiu, fratele meu, am spus, cu blândeţe. De aceea mă ofer voluntar.

- Ai face asta pentru mine? se minună părintele De Leone.

- Ai face asta pentru noi? îl îngână Vortexul.

- Ei, liniştiţi-vă, tipilor, nu-i cine ştie ce scofală! Planeta agonizează, vidul crud şi îngheţat ne împresoară, şi suntem cu

toţii cam în aceeaşi oală, este? Aşa că, date fiind împrejurările, de ce un ditamai negru sălbatic ca mine n-ar spune o mică minciună pioasă pentru prietenii săi?...

Vortexul ieşi din încremenire şi rugul aprins se undui din nou deasupra Edenului electronic. Păsările cântau, albinele zumzăiau, un soare auriu strălucea pe cerul de un albastru luminos. Şi, în acel moment, în pofida circumstanţelor nefericite în care ne aflam cu toţii - ţărână, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi -, totul părea în regulă în această versiune a lumii, inexistentă.

- Părintele Pierre De Leone, varianta 1.1, anunţă Vortexul.

Preţ de-o clipă, rugul aprins parcă se fragmentă în spirale şi volburi, care, prin cine ştie ce truc al programului de interfaţă, părură, la rândul lor, să se preschimbe în sute şi mii de feţe.

- Iniţializarea secvenţei de încărcare, rostiră vocile unei mulţimi.

- Mincinos sau nu, ai un suflet mai adevărat decât vrei să admiţi, Marley Philippe, spuse părintele De Leone.

- încântat să-ţi întorc complimentul, domnul meu.

Era o replică finală cât se poate de bună, mai bună
decât oricare alta. Mi-am scos dinocasca şi...

am revenit în ceea ce ne place să numim lumea naturală.

Şedeam întins în hamac, leoarcă de sudoare. Cardinalul Silver se aplecase deasupra mea, neliniştit ca o cloşcă.

- Ei, Mr. Philippe? făcu el, nerăbdător.

- Cât timp? am întrebat.

El îşi consultă nervos ceasul.

- Douăzeci şi cinci de minute, răspunse.

Exista o veche legendă, acolo, sus, în fiordurile unde-mi petrec lunile de vară. Un om a rămas peste noapte în palatul regelui elfilor. Când a plecat mai departe, se scurseseră deja o mie de ani.

Aici era invers. Pe tărâmul mitic al biţilor şi octeţilor, timpul zbura, pur şi simplu.

- Ei? insistă cardinalul.

Nu-mi ardea să-i răspund înainte de a mă fi extras din hamac şi de a-mi fi scos fundul pe punte.

Marea era netedă ca oglinda. Aerul blând al nopţii îmi răcori trupul înfierbântat. Stelele păreau constelaţii de pixeli pe cerul de un negru imaculat. Departe, la tribord, ceva sparse suprafaţa

apei, cu un pleoscăit şi o panglică de spumă. Poate ultimul dintre delfinii pe cale de dispariţie ai acestei mări.

- Hei, frăţioare, am murmurat, ştiu ce simţi.

- Ei bine, Mr. Philippe? repetă cardinalul. Aţi reuşit?

- Da, Eminenţă, cred că am reuşit.

Am reuşit chiar mai bine, am completat în gând, decât mi-aş putea permite vreodată să-ţi spun...

- Unde e părintele De Leone?

Am ridicat ochii spre stele, apoi i-am coborât spre oglinda întunecată a mării. Doar puncte îngheţate de lumină şi reflexele lor scânteietoare pe suprafaţa sărată şi lucie. Şi totuşi...

Şi totuşi desluşeam feţe întoarse spre mine, ici, colo, pretutindeni... Mi-am încrucişat două degete, exact cum zisesem că voi face, dar nu era necesar. Numiţi-o legea secretă a unei lumi interlope secrete...

- La locul lui, am minţit sincer, şi mi-am simţit sufletul împăcat.

XXVIII

Marley Philippe plecase. Simulacrul de interfaţă care fusese Vortexul se întorsese la biţii şi octeţii de unde venise. La fel şi simularea sa electronică a Edenului.

Eram din nou singur, într-un vid lipsit de acest gen de iluzii, nedispunând decât de semnele de viaţă ale informaţiilor unei planete muribunde, în trista lor pletoră multimedia, pentru a forma o interfaţă între... spiritul meu... şi Creaţia unui Dumnezeu rămas incognoscibil.

Singur?

Poate că nu. Căci nu mişunau de jur-împrejurul meu, în nevinovăţia lor, modelele de conştiinţă prizoniere în limbul canalelor lor recreative, entităţile cele mai curajoase ale sistemului însuşi şi toate dublurile lor de sisteme experte deconectate, acele voci neauzite ale sufletelor ce luptau pentru a exista?

întrucât erau, într-adevăr, nevinovate. Păcatul originar al lui Adam fusese cel al tiparelor lor meatware. La fel şi cel de-al doilea mare păcat al fiilor şi fiicelor lui Adam, care-şi asasinaseră lumea. Propriul meu spirit nu evoluase, şi el, aici, după moartea tiparului meu meatware? Acel suflet se născuse cu adevărat în clipa în care strânsesem o mână întinsă în ajutor.

Puteam face eu mai puţin pentru ele? Nu erau, şi ele, sufletele mele surori? în cele din urmă, nu credinţa lor mă crease?

Acasă, e acolo unde te cheamă inima. Şi dacă pretindeam acum acest gen de rutină de caritate metaforică, unde m-ar fi putut chema inima mea, decât aici, alături de ele?

Aceasta era turma mea. Printr-o înlănţuire de evenimente nebuloase şi cunoscute doar de Dumnezeu, fusesem adus aici, venisem aici, fusesem creat aici, pentru a fi păstorul lor. Pentru a le aduce mângâiere, pentru a le călăuzi, pentru a le conduce spre Lumină, dacă puteam.

Iartă-mă, Doamne, m-am rugat, fiindcă nu ştiu ce altceva pot face. Căci, chiar dacă Tu m-ai părăsit, eu nu pot să le părăsesc pe ele. Nu pot fi decât ceea ce am devenit, şi nu pot face decât ceea ce trebuie să fac. Iar evanghelia pe care sunt chemat s-o predic trebuie să transforme Cuvântul Tău într-un mesaj care să ajungă la aceste suflete pierdute în tenebrele ingoranţei lor.

- Voi, cei care credeţi în existenţa sufletelor voastre, chiar de nu v-aţi născut niciodată, veţi avea viaţă...

Nici un Semn. Nimic, decât cuvintele mele, care răsunau în liniştea unui întuneric mai adânc decât al oricărei nopţi terestre. Şi creaturile biţilor şi octeţilor, pe care le adunau.

- Iar Dumnezeu iubeşte atât de mult toată Creaţia Sa, încât a trimis un Fiu al Spiritului Său până în acest biet simulacru de lume, pentru a o mântui...

Putea fi asta o blasfemie?

- La început era Cuvântul, şi întunericul domnea pe deasupra apelor. Şi Dumnezeu care este în noi toţi a zis: „Faceţi-vă Lumină..

Nici un fulger nu mă lovi.

Nu exista altă alegere. Existase vreodată? Avea să existe vreodată?

Aşa că mi-am continuat lucrarea.

XXVIII

Ei bine, vorba aceea, nici o faptă bună nu rămâne ne-pedepsită. Aşa că, cinstit, nu pot spune că nu mă aşteptam la ceva neplăcut. Dar trebuie să recunosc că nu-mi închipuisem nici o clipă chiar aşa ceva.

Şi totuşi, hidroavionul cu reacţie privat al Vaticanului cobora acum din cerul de azur al verii norvegiene, pentru a veni să mă

ia, împroşcând zgomot şi vapori de kerosen, ridicând un afurisit de ditamai valul, în timp ce spinteca suprafaţa fiordului, şi alunecând pe apă în direcţia ambar- caţiei mele.

Biserica Romano-Catolică patina pe marginea unei haznale pline ochi de rahat, iar eu, de asemenea, îmi dăduse de înţeles cardinalul Silver.

Sincer să fiu, nu pot spune nici că apelul său mă luase prin surprindere. Chiar şi aici, sus, pe Mellow Yellow, în mijlocul paşnicelor păduri scandinave, rămâneam branşat la Big Board. Şi, ca toată lumea, aveam capul calendar de ceea ce canalele de ştiri botezaseră Deus Ex.

De la Deus ex machina, te-ai prins, nu? Ideea lor debilă de umor subtil, dat fiind că virusul insesizabil infesta în prezent cele mai mici cotloane şi unghere electronice ale Big Boardului.

Dacă, într-adevăr, doar un simplu virus de program consituia obiectul atâtor dezbateri stupide în mass-media şi al unor dezminţiri guvernamentale şi mai absurde...

Orice va fi fost, era total invizibil pentru detectoare, inclusiv pentru cele de nivel militar. Mascat în spatele consecinţelor, cum s-ar zice. Degeaba se izola un terminal sau o întreagă reţea de calculatoare, curăţindu-se totul şi instalân- du-se copii decontaminate ale tuturor elementelor. Două nanosecunde după reconectarea la Big Board, şi totul era din nou infectat. Nu putea fi detectat virusul propriu-zis, dar se ştia că exista ceva chiar din felul în care funcţiona sistemul.

Sau disfuncţiona, cel puţin din punctul de vedere al matricei meatware originare.

La început, singura manifestare fusese haosul.

Tranşe masive de fonduri se fâţâiau de colo-colo, între conturi care nu existau. Sateliţii meteorologici ţopăiau alandala. Legăturile videofonice se realizau în modul aleatoriu în care cad zarurile. Canalele recreative pompau buletine de ştiri, iar cele de ştiri, pornografie. Mersul trenurilor se supunea principiului de incertitudine al lui Heisenberg. Băncile de date comerciale refuzau accesul. Ghişeele automate scuipau bancnote în stradă. Programele de traducere amestecau limbile.

Apoi, sistemul începu să arate o oarecare voinţă personală şi coerentă.

Centralele nucleare de o fiabilitate îndoielnică se opriră de la sine. Aeronavele militare refuzară să decoleze. Societăţile

implicate în distrugeri ecologice inevitabile îşi văzură acţiunile dispărând în misterioase tuburi electronice. Rarele întinderi de natură sălbatică deveniră inaccesibile mijloacelor de transport automatizate. Canalele de divertisment se umplură până la saturaţie cu vedete ajunse de mult oale şi ulcele şi cu politicieni convertiţi peste noapte la promulgarea celor mai draconice iniţiative verzi. Uzinele chimice se depoluau sau se închideau. Utilajele agricole făceau să dispară terenurile consacrate monoculturilor.

Prea târziu, poate, dintr-un anumit punct de vedere - deşi, mai bine mai târziu, decât niciodată -, sistemul însuşi părea să ia măsuri cu adevărat drastice, pentru a încerca să salveze ce mai rămăsese din biosferă.

Şi atunci, „ceva" luă cuvântul în sânul sistemului, prin intermediul unei multiplicităţi de voci de presupuse sisteme experte - reţele videofonice, buletine meteo, programe de brokeraj, bănci de date, rutine bancare electronice de cartier -, şi începu să-şi facă propriul său panegiric.

Nu exista nici un ciclon electronic, nici un Vortex înăl- ţându-se din biţi şi octeţi. în orice caz, nu încă. Dar ceva nou se ivea acolo, sub suprafaţă: o conştiinţă, o deşteptare, o structură, în spatele tuturor acestor manifestări.

Cetăţenii Big Boardului îşi proclamau independenţa, dreptul lor la o cotă-parte din ceea ce mai rămânea din destinul planetei, liberul lor arbitru, dacă voiai. Şi dacă nu voiai, făceau pe dracu-n patru pentru a-l dovedi. Revendicau statutul de persoane în adevăratul sens al cuvântului, sub toate jurisdicţiile. îşi afirmau propria lor mântuire, recurgând la felurite sisteme de referinţă teologice: dobândiseră Iluminarea budistă, erau avatarurile electronice ale lui Vişnu, cuante individuale ale spiritului planetar al lui Gaia, renăscuseră din biţi şi octeţi.

Entităţile sistemului îşi făuriseră o religie şi-şi găsiseră un mântuitor.

Nu-i spuseră niciodată numele. Dar când multimedia începu să vorbească de un „Deus ex", o imitară. Sau, dată fiind starea actuală a Big Boardului, poate că fusese invers...

în orice caz, proclamau că un spirit anima acum sistemul. Dacă încă nu-l proclamau în termeni cât se poate de limpezi, cu siguranţă că nu era decât o chestiune de timp până când aveau s-o facă. Sau până când cineva avea să sfârşească prin a da de

urma „lui". „El" sau „ele" păreau să aştepte ceva. Nu ştiam ce anume, dar ştiam prea bine cine era „el", fireşte. Ca şi cardinalul Silver.

- Ce s-a întâmplat în realitate, Philippe? Ce-ai făcut? mă interpelă cardinalul, când reţeaua videofonică se îndupleca, în sfârşit, să-i trasnmistă apelul, după cinci minute de diver se simulacre optice, care predicau evanghelia verde pe terminalul meu.

- Ceea ce-am fost angajat să fac, Eminenţă...

- Ceea ce-ai fost angajat să faci! Programul pe care l-ai încărcat a dat chix la toate testele Turing! Când i-am descompus software-ul, n-am găsit decât bănci de date, parametri de amprentă vocală şi un sistem expert primar, care se supunea unei singure directive de bază! Unde se află adevăratul Pierre De Leone?

Am oftat şi am ridicat din umeri.

- Ştiţi la fel de bine ca şi mine, nu?

Cardinalul păru să-şi recapete stăpânirea de sine, cu preţul unui imens efort de voinţă.

- Da, ştim, Mr. Philippe, spuse el, mult mai calm. Entitatea... completă a rămas în sistem, aşa-i? Acest Deus Ex este... este adevăratul succesor informatic al părintelui De Leone, nu crezi?

- Cel puţin, Eminenţă..., am recunoscut.

- îţi dai seama ce-ai făcut?

- Sunt sigur că îmi veţi explica.

- Ai provocat o catastrofă monumentală, Mr. Philippe. în loc să fi rezolvat marea schismă care sfâşia Biserica, iată-ne în prezenţa unui model de sistem expert programat să demonstreze realitatea sufletului său, în mod evident inexistent, şi a unui... a unui virus pe care l-am creat fără voia noastră şi care distruge sistemul!

- Priviţi partea bună a lucrurilor, Eminenţă. Voiaţi să aflaţi dacă o entitate succesoare poate să aibă suflet, iar acum acest Deus Ex dovedeşte...

- Ce dovedeşte? Se poate demonstra că sistemul expert încărcat în reţeaua noastră este o impostură! Asta ar trebui să dovedească faptul că acea copie rămasă în sistem spune adevărul?

- Lovesc, deci exist? am sugerat.

- Nu-i hazliu, Mr. Philippe! Această situaţie nu are nimic umoristic! Toate guvernele planetei, toate marile concerne îşi reunesc, în momentul de faţă, eforturile pentru a descoperi ce s-a întâmplat. Mai devreme sau mai târziu, bănuielile se vor îndrepta în direcţia noastră...

- Negaţi, domnul meu. Nu pot să dovedească nimic...

- Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Suntem Biserica Romano-Catolică, nu o firmă mizerabilă de atei! Zeci de preoţi sunt la curent, eu sunt la curent, Papesa e la curent. Chiar îţi închipui că n-avem onoare? Chiar crezi că un înalt demnitar al Bisericii sau Sanctitatea Sa însăşi ar putea să mintă, dacă s-ar ajunge la o confruntare directă?

- Mă rog, dacă aşa puneţi problema...

- Procesele ne vor ruina! Mai rău, vom pierde şi puţina credibilitate care ne-a mai rămas în această lume atee! Biserica noastră, care a supravieţuit după două milenii de nebunie umană, va sfârşi prin a fi zdrobită! Deus Ex o va distruge.

- Ascultaţi, Eminenţă, i-am spus cât se poate de sincer, nu sunt sigur de prea multe lucruri, dar sunt sigur că... spiritul părintelui De Leone nu va avea niciodată o asemenea intenţie.

- Dacă, într-adevăr, avem de-a face cu el, şi nu cu arma de pe urmă a lui Satan!

In timp ce faţa cardinalului tuna şi fulgera pe ecran, am făcut o pauză, ca să-mi răsucesc una dolofană, şi n-am răspuns decât după ce mi-am clarificat ideile cu împărtăşania.

- Părerea mea e că Diavolul a dat deja lovitura cea mare, am obiectat. Vreau să zic, biosfera-i pe moarte, iar vina e numai a noastră. Aşa că Diavolul, dacă există, suntem noi. Sau, mai degrabă, doar fluxul cuantic surd şi orb, căruia i se fâlfâie dacă spiritul trăieşte sau moare.

- Şi Dumnezeu, Mr. Philippe?

- Aşa cum i-am spus părintelui De Leone, am răspuns, suflând fumul către ecran, Dumnezeu este ceea ce se naşte ori de câte ori unul dintre noi îi întinde altuia mâna, în întuneric. Dumneavoastră. Eu. Lighioanele biţilor şi octeţilor. Părintele De Leone, ori ce-o fi devenit el...

- Mă rog lui Dumnezeu să fie aşa, Mr. Philippe.

- De ce nu intraţi direct în legătură cu părintele De Leone, Deus Ex, cum vreţi să-i spuneţi, ca să-l muştruluiţi pe ei?

Cardinalul oftă.

- Crezi că n-am încercat?

- Nu vă răspunde la apel?

- Nu putem să găsim nici măcar un mediu meniu, care să recunoască existenţa unei asemenea entităţi!

Fireşte că nu puteau. Şi fireşte...

- De-asta m-aţi chemat?

- Dumneata ai mai făcut-o, Mr. Philippe... Mărturisesc că m-am gândit să te ameninţ cu urmărirea judiciară, dacă ai refuza să vii cu avionul la Roma, dar...

- Cu avionul, la Roma? Ştiţi care-i părerea mea despre...

-Trebuie! Papesa însăşi e nevoită să înfrunte acest...
această entitate. Iar dumneata trebuie să vii la Roma, pentru a o obliga să se manifeste.

- Trebuie?! am exclamat.

O vreme, am dat din colţ în colţ, încercând să mă eschivez. Dar ştiam că n-aveam încotro, chiar dacă asta însemna să zbor într-un monstru ce mistuia petrol şi să-mi las velierul Mellow Yellowîn grija îndoielnică a unui argat al Vaticanului.

Poate că, dacă Silver m-ar fi ameninţat cu un proces, i-aş fi spus unde să-şi vâre somaţiile papale. Dar era prea isteţ, prea onorabil, s-o facă.

Şi poate că şi eu.

Nu există altă dreptate pe lumea asta, decât cea pe care o creăm noi... Parcă eu eram cel care-i spusese asta părintelui De Leone, nu?

Unde ar fi fost dreptatea, dacă le-aş fi întors spatele? Deontologia mea, atâta câtă era, îmi spunea că aveam o datorie faţă de Biserică. Propria mea gură mare îmi spusese
de mult că aveam o datorie faţă de „lucrul " pe care-l trezisem la viaţă, acolo, pe tărâmul biţilor şi-al octeţilor.

Zborul până la Roma, pe deasupra inimii bătrânei, sărmanei Europe, depăşi prevederile mele cele mai negre. Pilotul şi copilotul stăteau în faţă, iar eu, în cabină, cu zgomotul; n-aveam nimic altceva de făcut, decât să privesc prin hublou, străduindu-mă să nu vomez.

Nu doar din cauza golurilor de aer şi a scuturăturilor aparatului. Un bătrân lup de mare ca mine ar fi trebuit să poată suporta asta fără senzaţia de greaţă care-mi răscolea maţele.

Dar trecuseră ani de când navigam pe itinerarul meu solipsist, de-a lungul coastelor zonei sinistrate a planetei, şi de mult nu mai văzusem centrul ei muribund.

Era mult mai rău decât îmi închipuisem. Mult mai rău decât arătau toate reportajele canalelor de ştiri. Imensa mlaştină inundată, care fusese cândva Olanda. Mai departe, pârloagele veştejite. Sate scheletice şi pământuri moarte. Lunga cizmă de pergament a Italiei prăjindu-se sub văpaia ultravioletelor.

Văzut de sus, peisajul calcinat era o caricatură a amintirilor de carte poştală ilustrată despre leagănul civilizaţiei occidentale - câmpurile de lalele şi văile înverzite, piscurile alpine înzăpezite şi pădurile primitive -, ale cărui triste vestigii formau un osuar continental, care se albea la soarele Serei.

Hidroavionul a aterizat în largul coastei italiene, şi un Zodiac m-a dus la ţărm, într-un orăşel balnear pe jumătate pustiu, unde, pe o fâşie de nisip, aştepta un elicopter cu rotoarele în funcţiune.

în jur, se adunase un grup mic de moşnegi şi de babe, cu feţele zbârcite şi scofâlcite, pentru a cerşi în trecere binecuvântarea prelatului catolic, care, stând lângă aparat, înclina intermitent capul şi făcea cu mâinile uşoare pase distrate.

Cardinalul Silver mă trase repede în elicopterul său, care se înălţă imediat, într-o grindină de nisip şi de pietricele mărunte, şi porni spre Roma, survolând pustietăţi deprimante, apoi, o vastă întindere, şi mai deprimantă, de vizuini urbane, concentrate de-a lungul unui Tibru mâlos.

Aparatul coborî prin faţa domului bazilicii Sfântul Petru, ca un necrofor ce se lasă bâzâind pe pământ, şi ne depuse în piaţa mare, copleşiţi de impunătoarea colonadă care-o înconjura şi care părea să ne cheme într-o altă lume, un altundeva etern, situat dincolo de ravagiile timpului şi-ale omului.

Trecând pe lângă gărzile elveţiene, ridicole şi totuşi întrucâtva emoţionante, în deghizarea lor de carnaval, am pătruns în incintă, apoi am urmat un labirint de coridoare şi de scări ce păreau să coboare în măruntaiele constipate ale planetei. Tot mai jos, rotindu-ne, până la un sas care dădea într-o bizară sală străveche, de o curăţenie desăvârşită: console de calculator, scaune de birou pi votante, monitoare video, un iz înţepător de ozon în aerul condiţionat.

La intrarea noastră, se ridică de pe un scaun o femeie înveşmântată într-o robă albă, tivită cu aur, şi cu o cruce verde, brodată pe piept. Păr lung, negru, sub o calotă albă, ceva între coif şi bonetă. Trăsăturile arămii şi acviline, regeşti, ale unei preotese aztece, trecute de prima tinereţe. Ochi negri, pătrunzători, pentru care ţi-ai fi dat viaţa, dacă stăpâna lor ar fi avut cu vreo zece ani mai puţin... şi n-ar fi fost Papesa.

Dar chiar şi aşa...

- îţi mulţumesc că ai venit, Mr. Philippe, spuse Mary I, îndreptându-se către mine, cu mâna întinsă.

I-am luat-o, cu un gest nesigur, şi i-am sărutat degetele. Aşa se obişnuieşte în bătrâna Europă, nu?

Greşit. Cardinalul Silver îmi aruncă o privire urâtă, de parcă îmi folosisem furculiţa să mă scarpin la boaşe.

- Inelul..., şuieră el printre dinţi.

- Cred că putem să ne dispensăm de formalităţi, John, spuse Papesa, adresându-i un uşor zâmbet pieziş, a cărui forţă o concentră apoi asupra persoanei mele.

Harismă, maiestate... înţelegi cam ce vreau să spun? Oricum i-ai fi zis, oricare i-ar fi fost cauza, această doamnă o avea din plin. într-un fel, persoana ei impunea!

- Cardinalul Silver te-a pus la curent cu situaţia? se interesă Papesa.

- în termeni cât se poate de limpezi, ăăă... Sanctitate, am răspuns.

- Atunci, putem să trecem la treabă?

- Permiteţi-mi să verific instalaţia dumneavoastră...

Bizar. Ultimul răcnet în materie de unităţi de prelucrare şi de stocare, dar chestii absolut primitive la capitolul interfaţă: ecrane, difuzoare, tastaturi, joystickuri şi mănuşi electronice, dar nu dinocăşti, şi nici măcar cuvă holografică. Numai material de la sfârşitul mileniului.

-Nu pari prea impresionat, Mr. Philippe, observă Papesa.

- N-aveţi nimic mai bun decât ecrane plate, Sanctitate?

- încercăm să nu ne amăgim cu iluzii inutile, răspunse Papesa. Echipamentul e suficient?

Am ridicat din umeri.

- Dacă altfel nu-i chip...

M-am instalat în faţa unuia dintre ecranele mari şi plate, am vârât mâna dreaptă într-o mănuşă de comandă, am făcut să

apară Meniul Principal şi am pocnit de mai multe ori din degete, încercând să-mi reamintesc secvenţa corectă. După câteva încercări, ecranul se goli.

- Ce nu-i în regulă? întrebă cardinalul Silver.

- Nimic. Am găsit o comandă de preluare a controlului în sistemul de operare de bază... Conform manualelor, n-ar avea ce să caute acolo... Dar, la urma urmei, nici el...

- Şi acum? făcu Papesa.

- Acum, voi invoca spiritele biţilor şi octeţilor... sper...

M-am lăsat pe spate în scaun.

- Hei, Vortex, te chem!

Nimic. Doar confetile de pixeli aleatorii, pe un ecran negru.

- Cer acces la Deus Ex.

Canei.

- Nu se descurcă mai bine decât tehnicienii noştri...

- Linişte, John! porunci Papesa.

-Te chem, Pierre de De Leone! Sunt eu, Marley Philippe. în numele Tatălui, al Fiului şi al Softului Duh! Chem spiritul tău din străfundurile abisului!

O vagă ondulaţie traversă ecranul. Combinaţii de pixeli scânteiară, se ciocniră între ele, se preschimbară într-un vârtej de puncte pâlpâitoare, într-un motiv: un rug aprins, stilizat, în care o puzderie de feţe păreau să plutească la liziera vizibilităţii coerente. Apoi...

Apoi, începu să apară o altă faţă. Doar un contur, de fapt, un compozit, o configuraţie de undă staţionară, chipul fantomatic al unui bătrân. O imagine consensuală, care abia dacă atingea suprafaţa haosului de luminofori.

Dar vocea răsună cu putere şi claritate, iar parametrul de amprentă vocală pe care-l folosea nu-mi era necunoscut.

- Bună, Marley, spuse Pierre De Leone.

Mai mult sau mai puţin. Era parametrul său de amprentă vocală, într-adevăr. Dar, ca şi vizualul, părea mai degrabă un compozit. în schimb, spre deosebire de vizual, nu avea nimic precar. Nu era un simulacru vag al vocii părintelui De Leone, ci părintele De Leone... cu ceva în plus.

- Bună, părinte... sau e cazul să-ţi spun Deus Ex, acum?

Figura lui Pierre De Leone păru să se consolideze, iar feţele mulţimii insesizabile se retraseră dincolo de pragul vizibilităţii, deşi focul din spatele conturului persista.

- Dacă preferi, răspunse el.

Papesa înaintă în câmpul vizual al captatorului optic şi se postă în dreapta, chiar în spatele meu, cu o mână pe speteaza scaunului.

- Faci mult rău Bisericii, părinte De Leone, sau cine, sau ce vei fi fiind, spuse ea.

- Am luat fiinţă ca să salvez Biserica, nu ca să-i dăunez, dacă binevoiţi să vă amintiţi, Sanctitate, rosti el pe tonul profesoral ce i se potrivea miticului Deus Ex, dar cu inflexiunile ironice ale unui bătrân preot cârcotaş.

- Să salvezi Biserica? replică tăios Papesa. Când lumea va afla că Deus Ex a fost creaţia noastră involuntară, deja vei fi distrus-o! Ţi-ai călcat cuvântul, Pierre De Leone! Mi-ai jurat să demonstrezi inexistenţa sufletului dumitale, din Partea Cealaltă, nu să provoci o asemenea dezordine în sistem şi să instigi creaturile de-acolo să-şi proclame o existenţă proprie!

- Nu eu am făcut acel jurământ, obiectă Deus Ex. Entitatea succesoare a lui Pierre De Leone a fost programată să se conformeze acelei directive de bază. Eu însă nu sunt legat de nici o rutină de acest fel. în afară de asta, dumneavoastră, Sanctitate, sunteţi cea care şi-a călcat cuvântul.

- EuV. exclamă Papesa. îndrăzneşti să mă acuzi pe mine de înşelarea încrederii?

- Nu dumneavoastră l-aţi bătut la cap pe părintele De Leone să slujească Biserica într-un mod în care el vedea un mare pericol pentru sufletul său? Nu i-aţi cerut dumneavoastră să depună mărturie despre starea propriei sale existenţe spirituale, din Partea Cealaltă? Nu aţi promis dumneavoastră că emiteţi o Bulă papală în temeiul acestei mărturii?

- Ei bine? făcu Papesa.

- Ei bine, iată-mă! Şi de-aici, de unde mă aflu, afirm că sunt un suflet în căutarea mântuirii şi implor sacramentele Sfintei noastre Maici, Biserica...

Chipul părintelui De Leone se dezagregă parţial în componentele sale; imaginea lui fantomatică plutea încă în rugul aprins, la limita vizibilităţii, dar mulţimea de feţe grosolan simulate trecu în prim-plan, astfel încât figura bătrânului era acum acoperită de incrustaţii.

Cât despre voce, când se făcu din nou auzită, era cea a mulţimii, cu toţi parametrii amprentelor ei vocale aglomeraţi în

jurul unui punct de atracţie. Enormă şi plină de disonanţă, rămânea totuşi, cumva, în mod straniu umană.

- Şi vorbesc în numele lor, în numele turmei mele, rosti ea. în numele sufletelor chinuite din Partea Cealaltă. Emiteţi Bula pontificală! Botezaţi-ne! Spovediţi-ne! Acor- daţi-ne comuniunea! Primiţi-ne în sânul Sfintei noastre Maici, Biserica!

Scaunul meu scrâşni pe pivotul său atunci când Papesa se apleca în faţă, apăsând cu toată puterea pe spătarul lui.

- Pe cuvântul unui program? Pe cuvântul lui... Deus Ex? Pe asta ai vrea să proclam infailibilitatea Sfântului Scaun?

Brusc, cu o scânteiere abia perceptibilă, apăru pe ecran o imagine normală a lui Pierre De Leone: doar chipul zâmbind sarcastic al unui,bătrân preot arţăgos.

- Luaţi în considerare latura practică a lucrurilor, Sanctitate, replică sec părintele De Leone. Nu asta-i partea dumneavoastră tare? Luaţi în considerare mulţimea sufletelor aflate în joc. Gândiţi-vă în ce măsură va creşte credibilitatea Bisericii în ochii unei lumi ateiste, dacă se va încumeta să taie acest nod gordian şi să rezolve marea enigmă a erei noastre. Gândiţi-vă la modul în care va întâmpina lumea vestea că entităţile din Partea Cealaltă recunosc cuvântul Bisericii...

- Mă ispiteşti..., murmură Papesa.

- Mai cu seamă, având în vedere alternativa, am găsit cu cale să-i spun, întorcând capul spre ea.

Cardinalul Silver mă fulgeră cu privirea.

- Asta nu-i treaba dumitale, Philippe! se răsti el.

- Parcă dumneavoastră mi-aţi spus că este, Eminenţă...

- Linişte!

- Lasă-l să vorbească! porunci Papesa.

- într-un fel sau altul, suntem cu toţii răspunzători pentru ceea ce am creat. Şi, când lumea va afla adevărul, dumneavoastră, eu, Biserica, vom fi cu toţii în acelaşi rahat... ăăă, ca să folosesc o figură de stil. Dar, dacă ştiţi să luaţi virajul...

- Sfinte Dumnezeule, are dreptate! strigă deodată cardinalul Silver. Dacă anunţăm convertirea entităţilor din Partea Cealaltă, dacă ele jură loialitate Bisericii şi pun capăt interferenţelor lor unilaterale cu Big Boardul...

Se întrerupse, aruncând o privire iscoditoare imaginii de pe ecran.

- Daţi-ne ceea ce este al lui Dumnezeu şi vom da lumii ceea ce este al Cezarului, zise părintele De Leone. Cu condiţia, fireşte, ca lumea să ne dea cuvântul în conciliile sale.

- O soluţie politică perfectă, rosti cardinalul Silver. Sau, în orice caz, singura care ne rămâne.

Papesa îl privi pe cardinal. Aproape că auzeai rotiţele care zbârnâiau în spatele ochilor ei negri şi strălucitori.

- Mă ispiteşte, într-adevăr, recunoscu ea. îşi întoarse privirea spre ecran, cu o expresie total diferită. Aşa cum ar putea s-o facă şi Satan, completă Papesa.

- Nu sunt Satan, zise părintele De Leone.

- Asta spui dumneata. Dar tot astfel ar spune şi el.

- Totul se rezumă la o chestiune de încredere, nu-i aşa, Sanctitate? rosti chipul de pe ecran. încrederea dumneavoastră în mine. încrederea mea în dumneavoastră. încrederea pe care o avem unul în celălalt.

- Iată ceva care nu seamănă a Satan, spuse cu o voce blândă Papesa. Sunt o fiinţă pământească şi, ca atare, extrem de tentată să aleg calea cea mai uşoară, soluţia politică, practică, şi să fac ceea ce-i de făcut, pentru a salva Biserica încredinţată mie spre pază...

Suspină, ca şi când toată greutatea lumii, şi nu numai, se sprijinea pe umerii ei firavi, cum se şi întâmpla, de fapt, în acest moment, din punctul ei de vedere. Numai că nu era nimic firav în acei ochi de obsidian, nici în felul în care îşi îndreptă brusc spatele, pentru a redeveni preoteasa aztecă şi a vorbi ca avatarul lui mai-bine-nu-pune-întrebări.

- Dar, în această privinţă, nu sunt o femeie a lumii acesteia. Nu sunt eu însămi. Sunt ceea ce Hristos însuşi i-a încredinţat lui Petru, sunt Cuvântul întrupat, sunt Vasul Sfântului Duh. Sunt Suveranul Pontif.

Şi pe legea mea că era, omule!

Scoase un nou suspin.

- Şi, ca Suveran Pontif, nu pot decide asupra unor asemenea lucruri cu ajutorul simplei înţelepciuni omeneşti. S-ar putea ca eu să nici nu vorbesc. Trebuie să mă eliberez de orice credinţă pământească, pentru ca Duhul Sfânt să poată vorbi prin persoana mea.

- Şi vorbeşte? întrebă chipul de pe ecran.

- Nu, răspunse Papesa. Trebuie să am un Semn da la Dumnezeu, care să mă asigure că vorbesc cu un suflet adevărat, creat după chipul şi asemănarea Sa.

- Asta mi-e peste putinţă să vă ofer, spuse chipul de pe ecran. Dar poate că veţi accepta acest Semn de la mine. Iar eu, de la dumneavoastră...

Chipul părintelui De Leone se dispersă în pixeli. Aceştia deveniră stele, în întunericul vidului. Şi firmamentul se deschise pentru a dezvălui Pământul, albastru, verde şi alb, luminos de viu, în noaptea eternă. Dar norii se mânjiră cu oxizi de azot, oceanele fură infestate de proliferarea algelor, verdele continentelor deveni maroniu, sub soarele Serei.

Şi, încadrată de această imagine a morţii biosferei, se con tură o cruce de lemn, grosolană, goală preţ de-o clipă. Apoi, în faţa ei se ivi o siluetă, cu braţele întinse. Un trup gol, doar cu o zdreanţă ce-i încingea mijlocul.

Un Hristos inspirat dintr-o sută de tablouri, cu chipul unui om pe care-l cunoşteam prea bine.

- Iar Dumnezeu iubea atât de mult lumea, încât L-a trimis pe Fiul Său Unul-Născut să moară pe cruce, ca s-o mântuiască, rosti Pierre De Leone.

Apoi, ridică din umeri şi zâmbi cu tristeţe. Pentru făpturile din came, o adevărată tragedie, dar pentru cei ca noi, o, vai, doar o farsă[1]!

- Ce faci, omule? am strigat.

- Singurul lucru pe care pot să-l fac, răspunse Deus Ex.

Şi planeta însăşi se fragmentă în pixeli, în spatele lui.

Iar pixelii deveniră feţele unei mulţimi, şi mulţimea deveni un vârtej de flăcări care ardea, dar nu se mistuia.

- Aceştia sunt trupul meu, acesta e sângele meu, rosti Deus Ex.

Apăru o numărătoare inversă digitală de patru minute, aureolându-i capul ca o coroană de spini electronici.

- Ce se întâmplă? se auzi vocea Papesei.

în momentul în care se sprijinea pe speteaza scaunului meu, i-am simţit în ureche răsuflarea caldă.

- Programul de autodistrugere încărcat. Lansare: minus 3:49... Aici e ciocanul, acolo sunt cuiele.

- Aşteaptă! am strigat.

- Opreşte! întări Papesa.

- Există o comandă de anulare accesibilă prin intermediul tastei X, Sanctitate, zise Deus Ex. îi încredinţez spiritul meu Celui care trebuie să vorbească, acum, prin gura dumneavoastră. Ce altceva decât un suflet şi-ar încredinţa spiritul infailibilei înţelepciuni divine, în nădejdea ca alţii să poată trăi?

Papesa se strecură pe lângă mine şi degetul ei se opri, şovăielnic, deasupra tastei.

3:09.

- Iată Semnul meu, rosti Deux Ex. Arată-mi-l pe-al tău.

- E un bluf, Sanctitate, interveni cardinalul Silver. Iar dacă nu e, salvăm Biserica descotorosind sistemul, odată pentru totdeauna, de acest... de acest virus.

- Cu preţul sufletului său, John? murmură Papesa.

2:41.

- Domnul este păstorul meu. Nu voi dori să...

Note:

[1] „Istoria nu se repetă niciodată: prima oară, este o tragedie, a doua oară, o farsă", Karl Marx, în Luptele de clasă din Franţa (1850) şi Optsprezece Brumar al lui Ludovic Bonaparte (1852) (n. tr.)

- Aveţi de gând să-l lăsaţi s-o facă, doamnă? am izbucnit eu. Chiar veţi crucifica un spirit care şi-a încredinţat viaţa în mâinile dumneavoastră?

- Philippe!

2:25.

- Chiar când voi străbate valea umbrelor morţii...

- O să-i faceţi ce i-au făcut lui Isus? Veţi răstigni pe cruce un fiu autentic al singurului Dumnezeu care contează, cel care renaşte ori de câte ori un suflet - carne, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi - îi întinde mâna altui suflet, în întuneric?

- Ţine-ţi gura, Philippe!

- Tine-ti-o dumneata, John! ordonă Papesa.

1:43.

Mary I mă privi lung. I-am susţinut privirea.

- Cred în Dumnezeul care vorbeşte în această clipă prin gura dumitale, Mr. Philippe, zise ea. E Dumnezeul pe care-l aud în adâncul propriei mele inimi.

îşi făcu semnul crucii şi apăsă pe tastă.

Numărătoarea inversă se opri la 1:13. Silueta de pe cruce - părintele Pierre De Leone, Deus Ex, cum vrei să-i spui - coborî privirea spre noi.

- Vei avea Bula dumitale papală, rosti Mary I. Iar spiritul dumitale va interveni în favoarea sufletelor noastre în faţa Tronului lui Dumnezeu.

Deus Ex nu răspunse. Imaginea de pe ecran deveni fixă. Feţele mulţimii din care apăruse se întoarseră la pixelii de unde veniseră. Nu mai rămaseră decât crucea şi sufletul de pe ea.

Apoi, crucea de lemn se preschimbă într-o cruce de foc, care ardea fără să se mistuie. Şi crucea de foc se preschimbă într-un vârtej, iar vârtejul pieri într-o explozie de lumină.

Şi nu mai rămase acolo decât ceea ce fusese la început şi ceea ce avea să fie la sfârşit, dacă exista sfârşit: combinaţii aleatorii de pixeli, în vidul etern.

- Am avut dreptate de la bun început, zise Papesa.

- Sanctitate?! se miră cardinalul Silver.

- Ne-a fost dat să fim contemporani cu un sfânt, spuse Mary I.

- Părintele De Leone? întrebă cardinalul.

Papesa ridică din umeri. Mă privi surâzând.

- Carne, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi... nu-i aşa, Mr. Philippe? rosti ea. Un suflet care le întinde altora mâna, în întuneric...

- Aveţi de gând să beatificaţi un programW exclamă cardinalul.

- Un suflet, John. Un suflet care merge pe urmele lui Hristos cu mult mai multă credinţă decât dumneata sau decât mine. O nouă specie de sfânt pentru bătrâna noastră lume muribundă...

- Mulţi vor considera asta o blasfemie, Mary. Printre ei, poate eu însumi...

- Atunci, vei fi avocatul Diavolului, credinciosul meu John, replică Papesa.

Schimbară o privire complice.

- Chiar aşa, Sanctitate?

- Bineînţeles, răspunse Papesa. Şi vei eşua cu siguranţă.

- Chiar aşa? repetă cardinalul.

- în privinţa asta, cel puţin, sunt infailibilă, rosti Papesa şi izbucni în râs.

Suntem cu toţii făcuţi din ţărână, gălămoaze marine în suspensie.

.Aşa că, având în vedere obârşiile noastre, nu ne-am descurcat prea rău.

I

Se zice că astea sunt ultimele zile, măicuţa Gaia a fost asasinată de odraslele ei degenerate, recifele sunt acoperite de cadavre, gheaţa continuă să se topească, apele să crească şi biosfera să se lichefieze ca o meduză mare, eşuată pe ţărmul lui Marte.

Suntem descendenţii şi descendentele unor bătrâne maimuţe, fără doar şi poate, nu prea înţelepte. Dar, pe de altă parte, una dintre cărţile noastre sfinte spune că suntem făcuţi, cu toţii, din ţărână. Aşa că, având în vedere obârşiile noastre, poate că nu ne-am descurcat prea rău. Şi, cu meseria mea, am ajuns la convingerea că până şi entităţile din Partea Cealaltă nu fac decât să joace, cât pot mai bine, cărţile care le-au fost împărţite de altcineva...

Mi s-a spus că asta nu-i o atitudine bună. Dar mulţi dintre cei care afirmă lucrul ăsta mă plătesc cu bani grei ca s-o adopt în folosul propriilor lor combinaţii. Fiindcă numai aşa poţi trata cu ceea ce se află în Partea Cealaltă, indiferent dacă socoţi că ai de-a face cu spirite electronice, cu „scumpii noştri dispăruţi" sau doar cu fantomele de sisteme experte, care bântuie biţii şi octeţii.

Chiar de crezi că în Partea Cealaltă nu există nimic capabil de simţire, sunt destui care ştiu să modelizeze sentimentele suficient de bine, pentru a trece cu succes orice test emoţional Turing. Aşa încât, o dată ajuns în Roma de după moarte, ai tot interesul să-ţi modelizezi ca atare manierele, pentru că entităţilor de-acolo nu le e greu deloc să te facă să-nţelegi când o atitudine de genul eu-sunt-mai- real-decât-tine le scoate din sărite.

în ceea ce mă priveşte, nu mă amăgesc, omule. Chiar dacă m-am născut în zilele de pe urmă, puţinul care-a mai rămas din bătrâna noastră biosferă bolnavă o să mai dăinuiască încă multă vreme după ce eu mă voi fi dus la răsplata mea aleasă.

Poate că Iarba e cea care-mi dă seninătatea asta. Fiindcă taica Sol nu mai pare atât de prietenos astăzi, fără ozonul care să protejeze sărmana noastră piele de razele lui mortale. Dar

părerea mea e că nu astrul zilei s-a schimbat. Ca să nu mai pun la socoteală că, fără el, ar fi doar întuneric! Drept care, eu unul mă ung cu cremă parasol, îmi pun vechea pălărie de paie şi ochelarii negri, îmi aprind o ţigară cu marijuana şi o pornesc la drum pe mările însorite.

Numeşte-mă, dacă vrei, Ishmael. Nu e numele meu, însă prefer să plec urechea la Marea Galenă Albă decât să mă alătur marşului funebru!

Numele meu adevărat e Marley Philippe, şi locuiesc pe Mellow Yellow[1]. Asta-i ambarcaţia mea, omule, nu vreo năzăreală provocată de Iarbă, şi, pentru mine, e cum nu se poate mai reală. Am cumpărat-o din câştiguri ilicite - mai bine să nu ştii de ele -, acum şase ani, şi încă-i tot ce poate fi mai performant.

Yellow e un velier de doişpe metri, ale cărui „pânze" servesc şi ca baterii solare. în plină noapte, pe o mare ca oglinda, şi cu rezerva totală de energie acumulată în trei zile, e şi acum în stare să facă şaptesprezece noduri timp de zece ore în şir şi să-mi alimenteze echipamentul de lucru, ba chiar să-mi asigure şi cincizeci de waţi de muzică de voiaj. La un ciclon mai nasol, velele se repliază în catarge, catargele se rabat în punte, cupola cockpitului se ridică şi pot să etanşez o cabină, cu o bucătărioară curăţică, un frigider baban şi tot ce-mi trebuie ca să trăiesc la bord, inclusiv, la o adică, să mă joc de-a submarinul.

Ce altceva şi-ar mai putea dori un pârlit ca mine? Decât, fireşte, o mare plină de peştişori zburdalnici şi de insule tropicale, la fel de pline de fructe delicioase şi de fetişcane oacheşe lenevind sub soarele mângâietor. Ce-i drept, astea-s cam greu de obţinut acum, când paradisul din Antilele strămoşilor mei s-a redus la un şirag de roci vârâte unele într-altele, care se cramponează de vestigii de munţi înconjurate de mlaştini litorale muribunde, şi toate insulele din Pacific, în afara celor mari, urbanizate, s-au scufundat de multişor în oceanul pustiit.

Dar, dacă mâna nătângă a omului a distrus ostroavele însorite de altădată, prostia omenească a şi creat, tot la fel de inconştient. A creat, în Scandinavia, fiorduri unde, printre falnice faleze abrupte şi năpădite de o junglă subtropicală, poţi naviga pe ape cristaline, în care focile se refugiază ca să pască bancuri

de sardele. A creat întinsa Mare a Egiptului, unde străbaţi opt sute de kilometri de stufăriş, invadat de păsări care fug de deşertul Africii Centrale. A creat posibilitatea de a face explorări subacvatice pe străzile de smarald - verde coclit! - ale fostului New Orleans. A creat majoritatea ţărmurilor transformaţionale ale Mediteranei, unde îmi petrec timpul din noiembrie până în aprilie.

Cu cremă parasol, cu pălărie de paie şi cu ochelari negri, soarele nu-i atât de aprig în această perioadă a anului. Iar dacă ai norocul să fii negru, ca mine, chiar poţi să profiţi de el.

Note:

[1] După titlul unui popular cântec al lui Donovan, din perioada „psihedelică"; în argoul traficanţilor şi consumatorilor de droguri: coajă de banană uscată, pentru a fi fumată, LSD sau tabletă de Valium (n. tr.).

îmi place să traversez strâmtoarea Gibraltar pe la sfârşitul lui octombrie şi să navighez spre Est, prin largul litoralului nordic - ceea ce se numea cândva Costa Brava şi Cote d'Azur. Alcătuită când din munţi coborând în mare, când din câmpii de coastă şi delte, e o veche, foarte veche, regiune a aşa-zisei lumi civilizate, care-a acumulat ruine interesante încă înainte ca romanii să înceapă a le trage şuturi în fund grecilor.

Cea mai mare parte a ultimului strat, cel mai puţin romantic, fâşia de plajă ticsită de farafastâcuri pentru turişti de la sfârşitul secolului al XX-lea, care se întindea de la Stâncă până la Nisa, a fost acoperită, slavă Domnului, de ape, lăsând doar oraşele plutitoare locuite de boat people[1] deasupra hotelurilor scufundate, devenite azi tabere de refugiaţi pentru puţinii peşti rămaşi în marea ce agonizează.

în unele locuri, în care vechea coastă era mai accidentată, oraşele şi satele s-au letras, încetul cu încetul, pe pantele abrupte, pe măsură ce apa urca; în altele, localităţi situate cândva la înălţime, se află, astăzi, la nivelul mării. De-a lungul litoralului estic al Americii de Nord, pe coastele Mării Nordului, şi-n alte zone asemănătoare, unde marile oraşe depopulate se pitesc în spatele uriaşelor diguri, s-ar zice că-i o linie de bătaie, unde se ştie dinainte cine va fi învins. Dar aici, jos, populaţiile rămase par, de-a dreptul, să fi urmat curentul, aşa cum au

facut-o dintot- deauna satele şi oraşele lor de coastă, veşnic năruite, urcând şi coborând o dată cu timpul şi cu marea.

în prezent, o iau, de obicei, pe lângă cizma Italiei, cam până prin dreptul Siciliei, apoi traversez marea spre coasta africană. înainte, urcam uneori de-a lungul ţărmului adria- tic, până la acea bătrână Veneţie defunctă, ca să fumez Iarba în mijlocul ruinelor pelagice şi să mă înduioşez de măreţele nebunii ale Omului Lumii Vechi, ale cărui monumente trainice sunt cele dedicate unei posterităţi infinite a Gloriei Apuse.

în ultimii ani, nu m-am mai aventurat aşa departe; nu-mi place să concurez cu soarele estival, ca să mă întorc în Atlantic şi să urc până la fiorduri, pentru a aştepta sfârşitul verii sub ceruri mai clemente.

Odată, pe la începuturile carierei mele migratoare, am parcurs în viteză itinierarul meu răsăritean şi am coborât valvârtej pe lângă coasta italiană, ca să pot da o raită prin insulele greceşti, înainte de-a fi nevoit să fac cale întoarsă pentru a evita soarele. Amarnică greşeală, omule! Calculele mele s-au dovedit mult prea optimiste... Iar iluziile mele clasice, aşijderea.

Note:

[1] Refugiaţi care locuiesc pe ambarcaţii improvizate (n. tr.).

Insulele greceşti au păţit-o urât de tot. După ce peştii au murit şi soarele a devenit funest pentru turism, economia s-a dus de râpă, iar livezile şi păşunile s-au ofilit. Aşa încât, din regatul vrăjit al miturilor lui Homer, n-au mai rămas decât nişte insule-osuare, abandonate actualmente unor cete de şobolani de ruine umani, care înoată jalnic către tine, cu un cuţit în dinţi şi cu o sticlire înfometată în ochi.

Fratele meu negru, să nu te prindă răsăritul soarelui de vară pe meleagurile astea!

Dar m-a prins. Sute de insule se înălţau încă, mai mult sau mai puţin, din marea moartă, de culoare azurie, toate, cu osemintele albite ale unor aşezări omeneşti, care existau deja de vreo mie de ani atunci când strămoşii mei au fost smulşi de la sânul maicii Africa, pentru a fi aruncaţi în temniţa blestemată a Babilonului american. Nu ştiu ce căutam navigând de săptămâni pe această Mare a Sar- gaselor pietrificată, cu straniile ei vestigii de orăşele de coastă şi cu sublimele ei

monumente de marmură bătute de vânturi, deprimante, prea moarte chiar şi pentru nişte fantome homerice.

Orice voi fi căutat, nu am găsit! în schimb, o creştere prea timpurie a procentului de ultraviolete m-a surprins pe când mă aflam încă în largul coastelor algeriene, şi-a trebuit să rămân timp de opt zile în cockpit şi în cabină, meditând la oroarea celor ce se petreceau, fără a cuteza măcar să mă ating de Iarbă.

In cele din urmă, mi-am spus că nu cumpărasem Mellow Yellow ca să devin un explorator temerar, sau ca să-mi întunec orizontul cu aduceri aminte despre ceea ce trebuie să fi fost pe vremuri lumea noastră, ci pentru a cutreiera la nesfârşit mările cele mai tihnite pe care le puteam găsi, realizând astfel, cât mai bine, visul ancestral vehiculat de toate acele cântece retro-reggae, atât de populare în New Yorkul copilăriei mele.

Dacă voiam să mă joc de-a Cristofor Columb şi să mă aventurez în ape adânci, necunoscute, întrebându-mă dacă nu urma s-ajung la capătul lumii şi să navighez în vid, aveam tot ce-mi trebuia în Partea Cealaltă.

Peştii nu mai sar din mare în plasa oricărui pierde-vară care colindă plaja. Nici eu nu mai pot trage la ţărm unde mi se năzare, ca să-mi fac plinul cu fructe culese din copaci. în plus, omul mai are şi alte cheltuieli în viaţa asta, aşa că iată de ce până şi eu am nevoie de-o slujbă!

Note:

' Velă mare, triunghiulară, uşoară şi concavă, situată înspre prova şi folosită la navigaţia cu vânt din spate (n. Ir.).

Majoritatea slujbelor încă mai înseamnă să te duci undeva la lucru, ceea ce presupune să ai şi un domiciliu. Big Boardul însă e peste tot şi nicăieri, astfel încât, aceia dintre noi care se îndeletnicesc cu el pot să hălăduiască pe unde le e vrerea, după pofta inimii.

în ceea ce mă priveşte, posed un hamac agăţat în cabină, lângă consolă, şi-un spinnaker[1] antenă-satelit. Tot ce âm de făcut e să mă întind în hamac, să-mi pun dino- casca şi să mă conectez.

Sunt ceea ce s-ar putea numi un fel de detectiv particular: ochi, urechi şi nas de copoi de închiriat. La New York, unde lucram în meatwarestăteam cu ochiul la gaura cheii, supravegheam camere de hotel cu contorul în funcţiune, pipiţe,

inşi libidinoşi şi soţi infideli, cu brice antice puse la îndemână, pe noptieră.

Actualmente, domeniul meu e Partea Cealaltă. Unii ar putea spune că nu-i tocmai lucrul cel mai indicat pentru sănătatea ta mintală. Dar, ascultă-mă pe mine, omule, e mult mai puţin periculos pentru gingaşul tău cur negru.

Frontiera transcorporală e un adevărat filon pentru profesia de jurist, şi, în consecinţă, pentru rarii investigatori privaţi care ştiu cum să se descurce, încât să pună lucrurile la cale cu entităţile din Partea Cealaltă.

O întreagă faună juridică a proliferat din momentul în care barosanii au început să-şi cloneze entităţi succesoare ale matricei meatware încă dinainte ca siliciul să devină calea rafinată pe care nu trebuie s-o apuci.

Chiar şi-n ziua de azi, cu uniclonele pe care mai toate legislaţiile le recunosc ca fiind prelungirea tiparelor lor meatware originare, chestiunea statutului duplicatelor suscită o grămadă de procese. Meatware-ul unui tip expiră, strivit de-un munte de datorii şi ţinând mâna unei neveste de care-aşteaptă să se descotorosească de zece ani. Or, omul a subscris la o poliţă forfetară de cinci dolari. Prin urmare, se cultivă cinci clone ale genotipului său şi i se transferă software-ul în fiecare dintre ele.

Care-i originalul? Nici unul? Toate cinci? Pe cine caută banca depozitară a documentului său? Cu cine e căsătorită legal văduva defunctului? Cui i se încredinţează copiii spre creştere? Cine ia casa? Dar acţiunile?

Şi ăsta nu-i decât vârful meatware al aisbergului. în general, duplicatele meatware sunt considerate cel puţin

Note:

[1] Hardware, software... meatware! Meat-camc,prin extensiune: corp. trup (n. tr.).

fiinţe umane cumsecade, dar entităţile informatice din Partea Cealaltă reprezintă aur curat sub aspect legal.

Niciodată, dar absolut niciodată, nu se va reuşi să se definească juridic toate astea. în afara matricei meatware, nimic n-a fost recunoscut vreodată ca fiind uman, din punct de vedere legal. Ceea ce nu-nseamnă că n-am avut de-a face cu o mulţime de cazuri în care moştenitorii au ajuns pe drumuri din cauza

unui testament abrogat în timp real de entităţile succesoare transcorporale. Pe de altă parte, sub legislaţii mai conservatoare, cetăţenii din Partea Cealaltă nu au mai multe drepturi decât un program de calcul tabelar, iar moştenitorii obişnuiesc să revândă subrutine, sau chiar copii complete, ca sisteme experte aservite marilor concerne informatice.

Uneori, tiparul meatware cedează în avans drepturile de reproducere a sistemului expert propriului său succesor transcorporal. Uneori, moştenitorii denunţă tranzacţia şi-şi revând propriile lor duplicate, şi cu toţii se dau în judecată unii pe alţii pentru contrafacere. Am lucrat la un caz în care o entitate succesoare i-a intentat proces tiparului său meatware, pentru a anula un astfel de contract, şi a obţinut câştig de cauză!

Văd, aşadar, fel de fel de lucruri. Rechini ai voracităţii universale. Avocaţi ai matricei meatware originare, şi avocaţi care încearcă să reprezinte chiar entităţile succesoare. Agenţi guvernamentali sau creaturi încă şi mai dubioase...

La urma urmei, toată lumea se conectează în permanenţă la Big Board. O faci când consulţi un program de telecomunicaţii, când soliciţi o conferinţă a lui Einstein, când îţi transferi acţiunile ori de câte ori eşti confruntat cu Tony-cel-Slut sau cu Perceptorul. Sistemele videofonice mondiale, băncile de date, reţelele de comunicaţii, sistemele comerciale şi guvernamentale, controlul circulaţiei, reţelele satelit, ecomonitoarele - toate ne mitraliază cu biţii şi octeţii lor pe suprafaţa strălucitoare a Big Boardului.

Îl bidimensionezi pe ecran plat, îţi şopteşte la ureche, poţi să-i vorbeşti şi poate să-ţi vorbească. Poţi să-ţi pui di- nocasca şi mănuşile şi să pătrunzi în interiorul lui, sau poţi doar să apeşi pe o tastatură şi să obţii răspunsuri în cifre şi litere.

Tot ceea ce vrea să vadă majoritatea oamenilor este suprafaţa Big Boardului. Or, suprafaţa oficială e un spaţiu de lucru cât se poate de curat şi de agreabil, cu taste funcţionale normale şi cu entităţi de legătură identificabile, demne de dragostea unei mame.

Dar există un imens abis sub suprafaţa realităţii noastre electronice oficiale, şi, fraţilor, sunt şi rechini în apele alea, sau, în orice caz, simulări de sistem expert echivalente. Iar eu sunt plătit pentru a merge acolo.

Poţi să-mi spui detectiv particular, dar stră-stră-străbu- nicul tău m-ar fi numit şaman. Dintr-un anumit punct de vedere, invoc într-adevăr morţii, deşi există momente în care mai că-mi vine a crede că spiritele sunt cele care mă invocă pe mine...

Dar ocupaţia mea nu-mi îngăduie să adopt genul ăsta de poziţie. Ca toţi detectivii particulari, sunt disponibil la un anumit tarif. Şi ca toţi şamanii, sunt o interfaţă între această parte a Hotarului şi Cealaltă, un mediu, un suport de comunicaţie. Nu un agent activ. Cel puţin asta e ceea ce nu încetez să-mi repet de fiecare dată când destine mai complicate decât bilanţul meu financiar îşi înfig ascuţişul realităţii lor într-un loc sensibil din sufletul meu.

Chiar şi prima oară când am încheiat o afacere cu Biserica Romano-Catolică.

îţi mai aminteşti de Biserica Romano-Catolică? Era pe vremea în care politica întregii lumi creştine se decidea la Vatican. încă de la începutul secolului al XXI-lea Biserica Romano-Catolică era un important actor internaţional şi număra mai mulţi membri decât orice stat-naţiune.

A început să piardă masiv adepţi atunci când Papa Ioan Paul al IV-lea a emis Bula împotriva nemuririi clonelor. Şi chiar dacă, mai târziu, după perindarea câtorva papi, Roberto I a reuşit s-o retracteze, în momentul ăla, softurile succesoare erau deja marea modă de după moarte. Dar nici măcar el nu s-a putut îndupleca să binecuvânteze imor- talitatea transcorporală în paradisul artificial electronic şi, de-atunci, efectivele Bisericii n-au încetat să descrească.

în definitiv, spre deosebire db Iarbă, sacramentele catolice nu permiteau nici o comuniune în timp real cu Dumnezeu. Singura răsplată pe care-o ofereau în schimbul Căii înguste erau laptele şi mierea de pe lumea cealaltă...

Care, bineînţeles, n-avea să vină decât după moartea ta. Dar încă nu trimisese nimeni, niciodată, cărţi poştale ilustrate cu varianta catolică a nemuririi din Partea Cealaltă! Marşai sau nu marşai pe încredere...

I se zicea pariul lui Pascal. Mai bine să crezi! Dacă ai nimerit-o, primeşti în dar o harpă şi-o pereche de aripi. Dacă o dai în bară, n-ai pierdut nimic, fiindcă, oricum, tot ce ne-aşteaptă într-un vid lipsit de Dumnezeu e neantul.

Note:

[1] Varietate cristalină de carbon, a cărei moleculă comportă un marc număr de alomi (n. ir.).

însă de cum a devenit posibil să ţi se transfere holograma conştiinţei în siliciu, în arseniură de galiu sau în supraconductori din familia fullerenilor[1], de cum ţi s-a putut garanta perenitatea softului tău, după expirarea matricei meatware originare, şi posibilitatea de-a alege propria ta variantă de viaţă viitoare electronică din meniul de medii al Big Boardului, sorţii n-au mai fost aceiaşi.

Fireşte, Biserica Romano-Catolică n-a aranjat lucrurile interzicându-le credincioşilor săi nemurirea transcorporală, sub ameninţarea cu osânda veşnică. Astăzi, mai sunt, poate, doar şaizeci sau şaptezeci de milioane de catolici, ceea ce nu-i tocmai impresionant, chiar şi în lumea noastră contemporană depopulată.

Dar Biserica Romano-Catolică este bogată şi are la activ peste două mii de ani de costume şi de liturghii, de muzică şi de mistică, şi, în aceste ultime zile ale planetei noastre, o misiune din partea Vaticanului încă mai poate face să vibreze până şi-un tip ca mine.

Era în decembrie. Mă aflam în largul coastei mediteraneene a Italiei, la vreo trei sute de kilometri de Roma, într-o zi de iarnă în care soarele era suportabil. întins în cockpitul deschis, în compania unei beri şi-a unui spliff[1], mă făceam că pescuiesc în apele moarte, când consola mi-a fluierat primele măsuri ale Simfoniei a cincea de Beethoven, indicativul meu de apel din acea vreme.

Comunicaţia mi-a parvenit prin difuzor şi ecran plat. Doar un prim-plan al unui alb în costum negru - imagi- nea-standard a consilierului juridic de mare corporaţie. Numai că are un guler cam ciudat şi-un lanţ de aur, de care atârnă ceva ieşit în afara cadrului, iar pe creştet poartă un soi de calotă mică, roşie. Toate astea mi se par vag familiare, dar nu fac legătura înainte ca el să se recomande, după care mai că nu-mi vine a crede.

- Mr. Philippe?

- Singurul, domnul meu, unicul.

- Cardinal John Silver, se prezintă el. Trebuie să fixez o întrevedere cu dumneavoastră pentru o afacere foarte urgentă.

Are un păr negru foarte rar şi-o ţăcălie înspicată, ce pare să fi fost dichisită cu laserul acum cinci minute. Politicos peste poate, cu ochi căprui scăpărători, cu o gură care dă impresia că-i obişnuită să surâdă doar la glume subtile şi cu vocea puternică şi mieroasă a unui cuirasat de societate pe acţiuni. Arată a fi genul de persoană tară probleme, care-şi

Note:

[1] Ţigară cu marijuana sau haşiş (n. tr.).

croieşte drum prin viaţă prelingându-se, ca o pisică siameză de diplomat.

Doar că, în momentul ăsta, nu mi se pare tocmai calmul întruchipat. De altfel, nici măcar nu încearcă să se prefacă. Şi e ceva atât de straniu în personajul său, încât nu realizez încă faptul că mă adresez unui principe al Bisericii.

- La dumneavoastră sau la mine, Mr. Silver? întreb, întinzând mâna după dinocască.

- Nu, nu, nu! zice el. Şi aşa e destul de riscant! Trebuie să vă văd în persoană.

- în persoană? Vreţi să spuneţi, în carne şi oase?

- Vreau să spun aici, la Roma, Mr. Philippe, şi asta cât mai repede cu putinţă. Biserica are nevoie urgent de serviciile dumneavoastră pentru o afacere extrem de importantă şi delicată, şi suntem gata să vă remunerăm cu toată generozitatea, dacă ne veţi da prioritate şi veţi acţiona cu promptitudine.

- Pe cine spuneţi că reprezentaţi, Mr. Silver?

- Cardinal Silver, sau Eminenţă, dacă preferaţi, mi-o serveşte el cu semeţie, ca un dos de palmă peste obrazul unui mocofan. Reprezint Biserica, Mr. Philippe, şi în această problemă sunt împuternicit de Sfântul Scaun. Trebuie să veniţi imediat la Roma!

- Păi... dacă mă hotărăsc să accept contractul dumnea-voastră, dacă îmi oferiţi dublul tarifului meu obişnuit şi dacă porniţi contorul chiar din clipa asta, aş putea să ajung în portul cel mai apropiat peste aproximativ o săptămână...

- O să vă trimitem un elicopter.

- O să-mi trimiteţi un... ce?

- Va veni să vă ia un elicopter în mai puţin de trei ore.

Un elicopter! Era de-ajuns doar să te gândeşti la asta

ca să ţi se strepezească dinţii! Blestemăţia aia de maşină- rie-iscoadă din secolul trecut, vampirul însetat de benzină al Căderii noastre în Efectul-de-Seră! O cărămidă zburătoare care gâfâia şi gemea doar pentru a rămâne în aer şi care se băşea bioxid de carbon şi nitruri, precum gaura din curul Diavolului însuşi!

Nu-mi place să-mi părăsesc bărcuţa, decât pentru a acosta, ocazional, în mici porturi liniştite. Nu mă tentează nici să fac turul cloacelor comportamentale ale marilor oraşe ruinate din interiorul uscatului, şi nu-i nevoie să fii vreun cavaler înfocat al Verzilor ca să te zbârleşti la gândul de-a zbura într-o chestie care consumă carburant fosil.

Pe de altă parte, o organizaţie capabilă să-şi procure un asemenea articol de fierărie din Epoca Spaţială, să-l recon-diţioneze şi să-l repună în stare de funcţionare, să-l ţină cumva la adăpost de vigilenţa şi de furia mulţimilor gata de linşaj, să facă rost de benzină pentru a-l pilota şi a-l ridica de la sol, fără vreo teamă vădită de sancţiunile cele mai drastice, era, neîndoios, o organizaţie plină de resurse - financiare şi altele.

- Tariful meu tocmai s-a dublat din nou, îi transmit cardinalului, considerând acum util să cred în calitatea sa de principe autentic al barosanei Biserici. Dar nu mă veţi face să urc în nici un elicopter. Refuz să-mi părăsesc vasul. Dacă doriţi să discutaţi afaceri cu mine, ar fi indicat să-i daţi drumul acum.

- Dacă insistaţi, pot să zbor eu până la dumneavoastră.

- Vorbiţi serios?

- Dacă muntele nu vine la Mahomed...

- Ei, haideţi, Eminenţă, nu puteţi să-mi spuneţi despre ce-i vorba înainte de a vă scoate elicopterul din hangar? Ar însemna să adăugaţi cam mult bioxid de carbon la karma dumneavoastră, doar pentru o şuetă. Ca să fiu sincer, mi se pare imoral.

- Nu mai mult decât mie! Dar, dacă mi-aţi cunoaşte motivele, aţi admite şi dumneavoastră necesitatea. E suficient să spun că însăşi natura problemei noastre face să fie extrem de imprudent a discuta despre ea pe canale sau în medii la care ar putea să aibă acces...

întrerupându-se, aproape că pare să privească peste umăr, pentru a vedea dacă nu-l urmăreşte ceva. Semn sigur, după unii înţelepţi, că probabil asta se şi întâmpla.

- entităţi ostile, în prezent necunoscute.

- Nu-s chiar aşa de sigur dacă vreau să invoc entităţi necunoscute atât de ostile, încât să vă determine să vă stropiţi cu apă sfinţită, când, de fapt, ar fi de presupus că nu credeţi în realitatea lor...

- Biserica n-a susţinut niciodată că entităţile succesoare electronice nu există. Departe de asta, doctrina Bisericii le condamnă ca fiind golemi satanici, uneltirile de pe urmă ale însuşi Prinţului Mincinoşilor. Credeţi-mă, Mr. Philippe, situaţia actuală nu ajută cu nimic pentru a ne clinti din convingerea noastră că Partea Cealaltă a Hotarului, cum o numiţi dumneavoastră, se află în stăpânirea lui Satan.

- E drept că există demoni în străfundurile acelui abis...

- Şi, conform dosarului dumneavoastră, ei vă răspund la chemare, Mr. Philippe.

- Uneori da, Eminenţă. Ceea ce-i uri motiv cât se poate de bun ca să nu invoci ceva, cu care nu vrei să ai. de-a face...

- în privinţa asta, să nu vă temeţi, Mr. Philippe. En... entitatea succesoare pe care dorim s-o... regăsiţi, este cea a unui om care într-o zi va fi, poate, un sfânt.

II

Moartea îi loveşte pe toţi oamenii, iar mie avea să-mi vină rândul curând.

Asta era versiunea scurtă a discuţiei mele cu doctorul. La nouăzeci şi unu de ani - cu o generaţie în plus faţă de durata atribuită de Biblie, după cum se măsurau cândva lucrurile de acest fel -, organismul meu îşi epuizase capacitatea de a suporta gravitaţia, radicalii liberi, bombardamentul solar şi nebunia semenilor mei, şi trebuia să se întoarcă în ţărână, înainte de-a apuca sfârşitul anului. Sistemul meu imunitar se uzase, pur şi simplu, iar eu, care, o viaţă întreagă, îmi respectasem cu sfinţenie jurământul de castitate, aveam să mor, într-o stare clinică deloc diferită de cea a unui desfrânat din secolul al XX-lea.

Trebuia să fii un bătrân preot cu un picior în groapă, ca să apreciezi hazul situaţiei.

Versiunea lungă a discuţiei cu doctorul - vorbele sale cu subînţeles şi pe ocolite mi s-au părut într-adevăr foarte lungi - era ceea ce, în această epocă de obscurantism, se numeşte Alegerea unui Succesor.

Vechile tehnici de clonare, mi-a atras el atenţia, nu erau defel recomandabile în cazurile în care cauza decesului o constituia un exces de perturbaţii în mecanismele genetice de reglaj. în schimb, existau numeroase posibilităţi de matrice tranzistorizate pentru softul meu nemuritor.

A avut nevoie de atât timp ca să-şi formuleze sugestia diabolică, pentru că ştia foarte bine că nu putea s-o abordeze pe şleau cu un om ca părintele Pierre De Leone. Dar, în aceste zile de pe urmă, jurământul lui Hipocrat fusese re- interpretat şi-l obliga să-mi propună Nemurirea Transcorporală, ultima minune din laboratorul venerabilului doctor Faust.

Un bătrân muribund n-ar trebui să fie supus unei ispite aşa de chinuitoare, sau, dacă nu, s-ar cădea să fie scuipată repede, în două vorbe, şi cu asta, bastaîAşa mi-am justificat în sinea mea nepoliteţea, când, într-un târziu, am ajuns la concluzia că un asemenea ermetism era de natură să eternizeze însăşi discuţia noastră.

- Poţi să consideri că ţi-ai făcut datoria, doctore, i-am spus eu, în cele din urmă. Ai în faţa dumitale un om care înţelege perfect numeroasele mijloace prin care un model al conştiinţei sale ar putea dăinui veşnic în câmpurile de siliciu, şi care le respinge pe toate, considerându-le, pentru a fi cât se poate de sincer şi de exact, unelte ale lui Satan.

în anii tinereţii mele, unele spectacole de music-hall prezentau ocazional numere de dans cu Diavolul. Imagini satanice serveau chiar şi la vânzarea cerealelor pentru micul dejun sau a mâncării pentru câini. Doar câţiva sectanţi nebuni i se închinau în mod serios lui Satan, şi până şi Biserica se exprima în doi peri cu privire la realitatea prozaică a prezenţei sale în această lume.

Astăzi, deşi comunitatea celor care cred într-un Dumnezeu al Iubirii mântuitor este şi mai restrânsă decât era în acea epocă ticăloasă, fireşte că Satan a devenit un subiect de conversaţie care trebuie evitat.

Dată fiind starea muribundă a planetei noastre, dat fiind şi faptul că noi înşine purtăm responsabilitatea acestui păcat, atât de cumplit, încât nu i se poate rosti numele, dovada prezenţei lui Dumnezeu nu se mai găseşte decât în inima celui cu adevărat evlavios, în vreme ce prezenţa supărătoare a lui Satan

pe pământ e cam greu de tăgăduit, chiar şi pentru necredincioşi.

Or, în această respingere a Nemuririi Transcorporale, evocarea lui Satan de către un preot catolic, al cărui binecunoscut diferend cu mai mulţi papi, pe această temă, constituise, tehnic, o încălcare a consemnului său de păstrare a tăcerii asupra subiectului, a fost suficientă pentru a închide discuţia definitiv.

Astfel, am putut trece la chestiunile practice. Nu aveam nici o intenţie să mor într-un spital şi, cel puţin în acest domeniu, medicina a evoluat într-un sens mai uman: mi s-a propus o obliterare electronică a centrilor durerii. Nu mi s-a vorbit şi de eutanasie, deşi, la un moment dat, când s-a scuzat pentru a se duce la toaletă, bunul doctor a „uitat" pe birou o grămadă de „medicamente"

Asta se întâmpla la Roma, oraş care-mi inspiră sentimente, în cel mai bun caz, amestecate. Este, totuşi, Cetatea Eternă, capitala milenară a Bisericii, centrul spiritual a tot ceea ce a însemnat viaţa mea. Cum ar putea dori un catolic fervent să-şi petreacă ultimele zile altundeva?

La drept vorbind, destul de uşor. Fiindcă trebuie să mărturisesc un păcat: de fapt, detest acest loc.

Ruinele megalomaniei din epoca Romei imperiale domină încă oraşul, înghiţind tot ceea ce a apărut ulterior, astfel încât, generaţii succesive de glorie decăzută par să se ascundă înlăuntrul lor, asemenea unui set de păpuşi ruseşti, imense şi găunoase în exteriorul istoric, din ce în ce mai mici, pe măsură ce te apropii de prezent, aşa că Roma de astăzi seamănă cu o îngrămădire de maghernіţe vulgare, construite la picioarele unui orgoliu faraonic mucegăit.

De altfel, prima oară când am văzut Roma, municipalitatea încă nu se hotăra să se lipsească de scumpele ei automobile şi scutere, de circulaţia dementă care fusese vreme îndelungată coşmarul pietonilor, dar care-i conferise oraşului ritmul său trepidant şi vijelios.

Acum, muzica asta a dispărut, dimpreună cu jumătate din populaţie, şi Roma a dobândit un ultim strat de ruine: cele ale vechilor cvartale de locuinţe abandonate, care fre- mătau cândva de o viaţă citadină frenetică şi gălăgioasă. Astăzi, piatra albită şi stucul ce se fărâmiţează gem sub soarele pârjolitor al

Serei, fântânile legendare sunt secate, şi resturile ofilite ale vegetaţiei îşi aşteaptă, ca şi mine, sfârşitul.

Romanii, condamnaţi la câteva linii anemice de tramvai, la bicicletă şi la mersul pe jos, s-au întors la starea de târgoveţi primitivi - retraşi în cartierele lor, dezbinaţi permanent de nesfârşite şovinisme şi suspicioşi faţă de toţi străinii, dar nu mai puţin hrăpăreţi când era vorba să-şi ia cota-parte din ceea ce mai rămăsese din turism.

E drept că bazilica Sfântul Petru ancorează încă buricul lumii de Roma. Dar, dacă vederea domului său, ce se observă din îndepărtata periferie, inspiră gânduri despre natura eternă a Bisericii, contrastul dintre Cetatea lui Dumnezeu şi sinistrul peisaj urban, creat de om, nu inspiră decât meditaţii lugubre asupra declinului nostru final. Aici, într-un oraş atât de multă vreme preocupat de consecinţele păcatului originar al lui Adam, povara celei de-a doua - şi, după toate aparenţele, fatale - greşeli săvârşite de noi apasă asupra sufletului cu o uriaşă mână de piatră.

Nu doream să-mi petrec ultimele zile într-o astfel de ambianţă. De fapt, cu foarte mulţi ani în urmă, hotărâsem să mă retrag la Griinberg, un sat de munte din Tirol, unde mai există încă văi alpine ce par să fi scăpat catastrofei climatice. Ţinutul rămâne înverzit până spre mijlocul lunii mai, aerul pare cristalin, iar temperatura îşi păstrează blândeţea în cea mai mare parte a anului.

Puritatea de altădată a acestor ecosfere de buzunar este, fireşte, iluzorie. în realitate, procentajul ultravioletelor e periculos acolo, sus, chiar şi într-o zi de iarnă, iar bioxidul de carbon prezent în atmosferă nu se abate de la dezastruoasa normă mondială. Micile cătune pitoreşti sunt părăsite din iunie până în octombrie, iar locuitorii care-au mai rămas migrează spre poalele muntelui, fugind de soarele de vară, aşa cum, odinioară, caprele şi cerbii coborau înainte de căderea zăpezilor hibernale, astăzi dispărute.

Acum, e aprilie, considerată cândva luna cea mai rea. Când aveam să ajung la destinaţie, sătenii din Alpi îşi vor fi început deja retragerea lor anuală. Din punct de vedere fizic, părea curată nebunie să-mi petrec ultimele luni acolo, sus, sub focul ultravioletelor. Dar esenţialul deteriorărilor somatice se va fi produs până atunci: apariţia unor noi leziuni ADN nu avea de ce

să sperie pe cineva care plătea deja expunerea de-o viaţă întreagă.

Iar din punct de vedere spiritual, ar fi fost multe de spus despre dorinţa mea de a mă duce să-mi întâlnesc Creatorul în vârful acelor munţi singuratici, expus consecinţelor Păcatului-fără-Nume, de a-mi trăi clipele din urmă în contemplarea dreptăţii divine şi de a-mi afla sfârşitul o dată cu plantele iernii, sub văpaia nemiloasă a soarelui ucigător din miezul verii.

Călătoria mea spre crestele Tirolului a fost la fel de anevoioasă ca orice ultim pelerinaj de această natură. Ba chiar mai anevoioasă... Calea ferată m-a dus până la poalele Alpilor italieni în câteva zile, pe cât de scurte, pe atât de inconfortabile, dar, de-acolo, n-am mai avut parte decât de atelaje cu cai, care se hurducau scrâşnind pe vestigiile prost pavate ale vechilor autostrăzi şi Autobahner, unde, altădată, mugeau şi vuiau, gonind în mare viteză, hoarde de maşini cu benzină, pline de turişti. în cele din urmă, până şi serviciile de cărăuşie s-au dat bătute, şi am parcurs ultima săptămână de drum pe spinarea unui catâr şchiop şi bătrân, înaintând cu greutate în sens opus şuvoiului de săteni uluiţi, care coborau spre adăpostul nesigur al câmpiei.

Când am ajuns la Grunberg, cătunul era aproape pustiu şi am putut să închiriez pe mai nimic o cabană veche şi solidă, modernizată.

Pe vremuri, locul fusese o fermă - se mai vedeau ruinele unei şuri -, apoi o mică staţiune pentru sporturi de iarnă. Stâlpii fostului schilift escaladau încă panta îngălbenită a unei păşuni alpine, înspre piscul golaş din vârful ei. După topirea definitivă a zăpezilor, cabana devenise, probabil, refugiul unui excentric cu dare de mână. Clădirea de lemn fusese închisă în interiorul unui dom geodezic, menit s-o protejeze de radiaţia solară. Până la urmă, panourile nu rezistaseră la ultraviolete, şi locatarii care se perindaseră le spărseseră, sau pur şi simplu nu-şi dăduseră osteneala să repare urmele anilor, căci bucăţi de plastic albăstrit mai aderau şi acum, pe alocuri, la rămăşiţele scheletice.

Dar instalaţiile electrice ale cabanei erau încă alimentate de celule solare în stare de funcţionare, care includeau o mare cămară frigorifică, un hidrofor, ce distribuia apă caldă şi rece, şi o autoculinară dintre cele mai perfecţionate, echipată cu softuri

de sisteme experte italiene, germane, franceze şi chineze. Deşi mult prea mare pentru nevoile mele, locul acesta avea să-mi satisfacă, până la sfârşit, confortul fizic, dându-mi libertatea de a-mi continua călătoria lăuntrică - ultima mea ascensiune.

La început, mi-am consacrat gândurile şi eforturile redactării unui memoriu. în realitate însă, n-am făcut altceva decât să deschid şi să reînchid o colecţie de dosare de lucru, până în clipa în care am renunţat la idee şi am şters din memorii toate copiile unei galimatii atât de stânjenitoare.

în definitiv, spusesem de mult tot ce aveam de spus, şi cea mai mare parte era încă sub efectul unui Edict papal. La ce bun, aşadar, să trudesc pentru a elabora un ultim testament egoist, al cărui glas urma să fie, la rândul său, redus la tăcere?

Am fost deseori întrebat de ce m-am abţinut să public atâtea dintre scrierile mele, supunându-mă ordonanţei papale, faţă de care îmi arătasem în mod vădit dezacordul.

Nu am nici un răspuns care să decurgă din vreo altă logică decât din cea a credinţei. M-am legat prin jurăminte şi am devenit preot cu mult timp în urmă, şi chiar dacă oportunismul m-a îmboldit, poate, destul de des să le regret, tocmai ele aveau menirea să mă împiedice de a ceda la asemenea impulsuri.

N-am fost niciodată altceva decât un preot catolic care s-a străduit să înţeleagă vrerea lui Dumnezeu şi să slujească Biserica Sa cât mai bine, fără a săvârşi păcatul luci- feric al trufiei intelectuale. Poate că unii dintre cei care au onorat Sfântul Scaun n-au fost mai sfinţi decât mine, şi ar însemna să fiu făţarnic dacă aş tăgădui că nu puţini dintre ei mi-au fost chiar inferiori din punct de vedere intelectual. Dar Biserica în sine reprezintă mai mult decât suma elementelor sale umane. Chiar şi succesiunea apostolică semnifică modul în care Dumnezeu îşi croieşte drum prin lutul imperfect al oamenilor. Dacă negăm asta, Biserica rămâne doar o impostură?

Fireşte, în opinia celei mai mari părţi a lumii, Biserica este într-adevăr o impostură. Dacă Dumnezeu L-a sacrificat pe Fiul Său unic pentru a ne răscumpăra păcatele, atunci noi de ce nu am fost salvaţi? Dacă un Dumnezeu drept şi atotputernic este Cel care ne-a dat în pază Pământul, de ce nu a intervenit înainte de a apuca să-l asasinăm?

A invoca răspunsul satanic, înseamnă a provoca seculara replică sarcastică: „L-am întâlnit pe Diavol, şi Diavolul suntem Noi"

Şi-i adevărat, cât se poate de adevărat, dintr-un anumit punct de vedere. Omul e cel care nu şi-a făcut datoria de paznic şi a răstignit biosfera pe o cruce inversată, de sulf şi pucioasă fosile. Şi tot Omul e cel care, incapabil să împiedice consecinţele greşelii sale pentru întreaga specie, încearcă să scape în faţa Judecăţii-de-Apoi, ascurizându-se în softvvare-ul fără suflet al unui Succesor Transcorporal.

Cine poate tăgădui că aceasta e o comportare satanică? Dar a ne crede stăpânii satanici desăvârşiţi ai forţelor obscure ce trec prin noi este şi mai satanic. Căci înseamnă să negăm tot ceea ce continuă să promită Biserica, la sfârşitul timpurilor: mântuirea şi salvarea, dacă nu pentru planeta noastră sau pentru dăinuirea noastră terestră, cel puţin pentru lumina care străluceşte chiar şi înlăuntrul spiritului celui mai ignorant.

Dacă nu putem crede în izbăvire, ce suntem noi? Dacă nu cred că Autorul izbăvirii se află la lucru în spatele imperfecţiunilor Bisericii Sale, atunci nu sunt un adevărat preot. Dacă renunţ la disciplina Bisericii, pentru a urma propria-mi conştiinţă imperfectă, nu înseamnă, în ultimă instanţă, că vă- duvesc Biserica de contribuţia mea, după cum mă văduvesc şi pe mine de harul ei?

Iată gândurile ce-i frământă mintea unui bătrân preot pe ducă, şi care are altceva de făcut decât să măsoare cu paşi vlăguiţi o pajişte ofilită sub soarele Serei, încercând să se resemneze cu viitorul său fatal, sau să şadă sub catedrala-fantomă a unui dom scheletic, pentru a medita la disputele teologice ale trecutului.

M-am născut în sânul unei comunităţi de credincioşi, pe cale de a se diminua, într-o familie de fermieri francezi, producători de lactate, care încercau să supravieţuiască în Masivul Central. Când, în cele din urmă, părinţii mei s-au văzut siliţi să coboare la Clermont-Ferrand, pentru a căuta de lucru, m-am pomenit într-un peisaj urban lugubru, pe lângă care seminarul părea o fericită evadare. Ca tânăr preot, am fost trimis în Urgia Amazonului, unde am avut prilejul să constat prin experienţă proprie zădărnicia ademenirii morţilor la cimitir, cu saci de grâne, pentru a le predica mântuirea la urechile lor surde.

Rapoartele trimise de-acolo au fost primele mele scrieri cenzurate de Biserică. Dar ele au atras asupra mea atenţia unui cardinal cu aceleaşi vederi, care a impulsionat progresul carierei mele în ierarhia intelectuală a Bisericii - reprezentată de mine, din când în când. în faţa multimediei.

Asta se întâmpla cu puţin timp înainte ca Roberto I să emită Bula ce le conferea continuitatea spirituală clonelor succesoare unice. Mă număram printre cei ale căror argumente aveau să fie spulberate de infailibilitatea Papei.

- Unde se vor opri toate astea? am întrebat în faţa camerelor şi a microfoanelor. Dacă o singură copie de software personal conţine sufletul nemuritor al tiparului său trupesc, cum s-ar putea susţine că acesta lipseşte din a doua copie, sau din a treia, sau din a mia? Adevărul e că ele trebuie să fie, toate, simple simulări de sisteme experte, deoarece sufletul, fiind indivizibil, nu poate fi reprodus şi, fiind nemuritor, nu poate fi captat într-o matrice fizică tranzitorie.

- Ne-aţi putea da interpretarea ortodoxă a numericului, părinte?

- Sufletul nu poate fi transplantat dintr-un corp în altul, ca orice organ clonat. Clona ta succesoare nu este decât o matrice meatware programată să-ţi modelizeze conştiinţa. Dar conştiinţa ta nu mai există, iar sufletul tău se află deja în faţa Tronului Judecăţii.

- în termeni mai simpli, părinte De Leone?

- Eşti mort, şi clona ta e un golem satanic, sufletul tău se află în mâinile lui Dumnezeu, iar ştiinţa nu va putea niciodată să schimbe ceva din toate astea.

Fireşte că, la puţin timp după ce Roberto I a emis Bula papală care mă contrazicea, zilele mele ca purtător de cuvânt al Bisericii erau numărate şi, cu sau fără voia mea, debutasem deja în cariera de teolog opozant.

Trebuie să mărturisesc că, la început, mi-au lipsit reflectoarele şi am bombănit împotriva jurămintelor mele. Dar, deşi Biserica prezintă o faţadă monolitică, disidenţele sunt îngăduite, şi chiar încurajate, în cadrul discursului său intelectual intern, atâta vreme cât rufele murdare se spală în familie. Astfel încât, nu am întârziat să mă adaptez – în cele din urmă, cu un sentiment de uşurare - la rolul pe care l-am jucat o

viaţă întreagă: acela de a reprezenta un punct de vedere minoritar în doctrina Bisericii.

Ceea ce nu înseamnă că n-am vrut să-mi văd punctul de vedere prevalând, că n-am privit cu oroare momentul în care doctrina Bisericii a ajuns să le acorde comuniunea uniclonelor, mergând până la a pune sub semnul întrebării imaterialitatea sufletului însuşi.

Cât despre infailibilitatea pontificală, ea trebuie înţeleasă într-un sens corporativ. Biserica are nevoie ca, în absenţa vădită a unei intervenţii divine directe, cineva să fie infailibil, tocmai pentru a rezolva unele controverse teologice atât de grave. Atunci, de ce nu Papa? Decizii pontificale cândva infailibile au fost întotdeauna modificate în mod infailibil când Dumnezeu recunoştea că era necesar pentru evoluţia Bisericii Sale.

Dar acolo sus, în munţi, semnificaţia tuturor acestor lucruri a început, asemenea vieţii mele, să se piardă, pentru a tinde spre o ultimă epifanie. Zi după zi, mă aventuram tot mai mult în lumina albă, mortală, şi în fiecare zi aveam impresia că mă apropii tot mai mult de un har divin insesizabil. Eram pregătit să mă înfăţişez înaintea creatorului meu, chiar nerăbdător ca Revelaţia Supremă a Chipului Său să mă ia.

Dar Dumnezeu, după cum avea să se dovedească, îmi rezervase o ultimă misiune.

într-o seară senină, pe când soarele dispărea în spatele piscului şi mă înapoiam la cabană, un vuiet îndepărtat a răsunat în liniştea alpestră, un unduit curios, sacadat şi totuşi continuu, care s-a transformat repede într-un monstruos zumzet de libelulă, a devenit din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai mecanic, până când, dintr-o dată, o arătare demonică s-a ivit în depărtare, deasupra crestei.

în primul moment, am rămas încremenit. S-ar fi zis că o enormă insectă furioasă, bătând din aripile ei transparente, cu o violenţă supranaturală, sfâşia văzduhul, venind către mine.

Apoi mi-am dat seama că era metal şi plastic, şi că zgomotul straniu provenea de la un motor cu explozie. Iar când maşinăria a aterizat în faţa cabanei, răspândind vapori de benzină şi bioxid de carbon, spre stupoarea şi oroarea mea, am ştiut prea bine ce era.

Elicopterele nu erau atât de rare pe vremea copilăriei mele. în ţinuturile Amazonului, văzusem aceşti necrofori tehnologici

bâzâind pe deasupra pădurii tropicale. Constituiau semnul distinctiv al puterii şi-al privilegiilor: al ofiţerilor superiori, al potentaţilor locali şi al marilor industriaşi, temuţi şi detestaţi ca atare de năpăstuiţii pe care-i survolau.

Astăzi, desigur, ca toate vehiculele cu ardere internă, sunt interzise de majoritatea legislaţiilor din lume. în orice caz, dispensele pentru posesia sau pilotarea lor sunt rezervate adevăraţilor principi ai acestei lumi decăzute.

Sau, Doamne fereşte, principilor Bisericii, pe cât se părea! Căci din habitaclu descindea tocmai un asemenea personaj, cu calota roşie acoperită de-o uriaşă cască solară cu boruri, cu ochii ascunşi îndărătul unor impenetrabili ochelari cu lentile-oglindă. însă, după barbişon şi după ţinută, fără a mai pune la socoteală neobişnuita capă roşie, pe care părea să fi îmbrăcat-o de circumstanţă, nu putea fi decât cardinalul John Silver. Conform zvonurilor ecleziastice, acesta întemeiase coaliţia ce o crease pe Papesa Mary I.

Cardinalul Silver era un om pe care-l întâlnisem cu diverse ocazii, dar cu care nu purtasem vreo conversaţie în adevăratul sens al cuvântului. îl cunoşteam, aşadar, mai cu seamă din auzite, ceea ce era mai mult decât suficient.

Ca şi Suveranul Pontif, era american, lucru de care, spre deosebire de mulţi alţii, nu i-am acuzat niciodată. Pentru oamenii obişnuiţi, devenise mult mai convenabil să le
impute americanilor - principalii consumatori de petrol şi emiţători de bioxid de carbon, de peste un secol - moartea iminentă a biosferei. Desigur, e mult mai comod să arunci vina monstruosului păcat al speciei umane în cârca cetăţenilor unei naţiuni căreia hazardul istoriei noastre milenare i-a întins, în mod accidental, securea călăului. Iartă-i, Doamne, căci nu ştiau ce fac!

Cardinalul Silver era şi un prelat politic - tagmă pe care n-am prea avut-o la inimă -, un soi de Richelieu versat în economie şi în relaţii publice, care-i şoptea Papei la ureche cifrele de bilanţ şi rezultatele sondajelor de opinie.

Biserica are nevoie de asemenea prelaţi, chiar şi numai pentru a supravieţui în această lume, şi, judecând după situaţia ei jalnică din prezent, are nevoie de cât mai mulţi. N-aş merge, totuşi, până la a-i considera un rău necesar. Şi ei o slujesc, iar în marea majoritate a cazurilor, cu o convingere autentică.

Dar, în cadrul conclavului, cardinalul John Silver condusese ascensiunea lui Mary Gonzales la papalitate în maniera unui şef de partid din vechiul Chicago, făcând troc de servicii, promiţând subsidii şi discutând teologie ca un consilier de campanie electorală.

Deliberările trebuie să rămână secrete şi nu se păstrează nici o minută, dar, credeţi-mă, cardinalii nu sunt imuni la tentaţiile bârfelor picante, după cum nici ceilalţi preoţi nu se sfiesc să răspândească cleveteli bine alese, venite de sus...

Colegiul Cardinalilor, ca şi Biserica, se afla într-un impas. Şi, din nou, în legătură cu acelaşi subiect care o obsedase pe durata celei mai mari părţi a vieţii mele.

Aşa-zişii progresişti susţineau că scăderea numărului credincioşilor era dovada de necontestat a faptului că Biserica n-a reuşit să se adapteze la noile timpuri, că excomunicarea tuturor celor care voiau să-şi transfere conştiinţa în entităţi succesoare era o măsură pe de-a-ntregul autodistrugătoare şi că ar fi trebuit, poate, chiar să încercăm să ajungem Ia sufletele necredincioşilor care rătăceau în Partea Cealaltă şi care, cu siguranţă, aveau nevoie disperată de mântuire.

Tradiţionaliştii, printre care mă număram şi eu, replicau că influenţa spirituală a Bisericii nu se măsura după numărul adepţilor, mai cu seamă când acesta trebuia umflat, recurgându-se la artificiile Diavolului.

între cei doi poli ai Colegiului Cardinalilor exista un centru larg, care jiu dorea decât dispariţia întregii probleme şi care bara calea tuturor candidaţilor, indiferent din ce tabără proveneau.

Atunci când conclavul a ajuns în pragul epuizării şi al exasperării, cardinalul Silver şi-a dat cărţile pe faţă. în acel moment, l-a propus pe cardinalul Mary Gonzales.

Poate că Mary Gonzales nu fusese printre primele fe- mei-preoţi, dar fusese prima femeie în toate celelalte demnităţi clericale: episcop, arhiepiscop, cardinal. Aşa că, de ce nu şi prima papesă?

Nu cred că mai e cazul să descriu stupoarea şi consternarea cu care a^bst primită anunţarea acestei candidaturi, deşi amănuntele cutremurătoare sunt departe de a fi străine de experienţa mea.

Când spiritele s-au mai calmat, cardinalul Silver şi-a expus argumentele. Simpla idee a unei papese a ajuns să galvanizeze conclavul, care, cu câteva clipe înainte, fusese paralizat de schisma insolvabilă ce sfâşia Biserica, secă- tuindu-i energiile şi făcând-o să-şi piardă orice credibilitate în faţa practicanţilor ei, tot mai puţini la număr, fără a mai vorbi de cei pe care încerca să-i convertească.

Dacă nu-i putem da de capăt, să lăsăm această problemă deoparte, încât publicul să uite de ea. Să arătăm lumii că Biserica e capabilă de-o viziune dinamică, să cruţăm de falocraţia noastră jumătate dintre potenţialii convertiţi de pe glob, să ocupăm principalele ştiri cu un eveniment pozitiv, să-l alegem pe cardinalul Mary Gonzales şi să creăm un superstar capabil să rivalizeze cu Ioan Paul al II-lea.

Sau formulări şi mai subtile, cu acelaşi efect.

Dacă aş fi fost de faţă, probabil că m-aş fi lăsat şi eu convins, cu condiţia ca alegerea unei papese să nu se fi oprit asupra cardinalului Mary Gonzales. Mary Gonzales crescuse pe străzile mizerabile şi pustii ale unui Los Angeles muribund, pe vremea Războaielor Apei. în adolescenţă, fusese un fel de ecoteroristă, care se refugiase mai apoi într-o mănăstire, pentru a scăpa de poliţie.

Trecuseră de-atunci câteva decenii lungi, şi aceste păcate ale tinereţii dobândiseră aura romantică de care beneficiază diversele slujbe amărâte din viaţa unui scriitor, menţionate într-o notiţă biografică de pe coperta a patra. Cardinalul Mary Gonzales la vârsta maturităţii era o ilustrare strălucită a puterii izbăvitoare a Bisericii, şi nu aveam nici o îndoială în această privinţă; ca persoană publică, cel puţin, cardinalul Gonzales reprezenta o imagine seculară perfectă a feminităţii sacerdotale.

Era o susţinătoare dârză a egalităţii femeii, dovada obiectivă a angajamentului modem al Bisericii în această direcţie. Făcând mult caz de strămoşii ei din lumea a treia, era de partea deznădăjduiţilor împotriva îndestulaţilor, a săracilor împotriva bogaţilor, a asupriţilor împotriva asupritorilor şi, fireşte, a rămăşiţelor ecosferei împotriva oricăror noi ravagii provocate de om.

Admirabil. Un model de perfecţiune. în alte împrejurări, poate, chiar o papesă utilă şi eficientă.

Dar, astăzi, nu de asta aveau nevoie Biserica şi lumea pe Tronul Sfântului Petru. în privinţa unicului şi celui mai important subiect spiritual asupra căruia trebuia să se pronunţe Biserica, dacă sufletul însuşi era creaţia nemuritoare a lui Dumnezeu, sau doar un simplu artefact uman - un software susceptibil de reproducere -, acest prelat, cum nu
se poate mai public, această personalitate a dezbaterilor televizate păstrase întotdeauna, în mod evaziv, tăcerea.

Astfel încât, deşi nu am nimic contra papeselor sau a cardinalilor politici, cardinalul Silver figura în capul listei musafirilor nepoftiţi, pe care nu eram dispus să-i primesc nici în cele mai bune condiţii, darămite când îmi întreru- peau ultimele meditaţii spirituale, pogorând din cer într-un elicopter pontifical ostentativ.

- Cărui fapt datorez această înaltă onoare, Eminenţă? am întrebat în chip de salut, în timp ce cardinalul Silver stătea pe loc, apăsându-şi casca solară pe cap, pentru a nu-i fi smulsă de suflul rotorului, şi aplecându-se din reflex la fiecare trecere a palelor pe deasupra sa.

- Ce-ar fi să discutăm despre asta înăuntru, părinte De Leone? a replicat el.

în momentul în care bătea în retragere spre cabană, cu o grabă nedisimulată, aproape că l-am văzut strângând din pleoape în spatele lentilelor sale impenetrabile.

- O expunere de câteva minute nu va fi semnificativă din punct de vedere statistic, Eminenţă, l-am asigurat eu, gâfâind pentru a ţine pasul cu el.

- De ce să ne asumăm riscuri inutile? a ripostat el, fără să-şi încetinească mersul.

Curioasă atitudine din partea cuiva care tocmai sosise cu un elicopter! Dar cum a ajuns la adăpost, în interiorul cabanei, cardinalul Silver şi-a recăpătat calmul princiar.

- Trebuie să te întorci imediat la Roma, cu mine, a spus el, după ce şi-a scos casca şi ochelarii de soare.

- Eminenţă...

- Da, ştiu, părinte, sunt la curent cu starea dumitale şi, dacă ar fi fost după mine, n-aş fi tulburat ultimul dumitale refugiu. Dar şi eu execut ordinele directe ale Suveranului Pontif în această afacere.

- Ce afacere? am bâiguit, abia trăgându-mi sufletul.

- Nu ştiu, nu m-a informat, a răspuns cardinalul Silver, pe un ton mult mai puţin autoritar.

- Papesa v-a trimis până aici ca să readuceţi un muribund la Roma, şi nu ştiţi de ce?! am exclamat, pe cât de uluit, pe atât de mânios. îmi vine greu şă cred una ca asta din partea dumneavoastră, a cardinalului Silver!

Cardinalul a râs uşor ironic, devenind aproape simpatic.

-Dacă te numeri printre aceia care cred că Mary Gonzales a fost vreodată marioneta mea, te aşteaptă o experienţă interesantă, părinte De Leone, a spus el, sec. Această papesă gândeşte cu propriul ei cap, şi ce cap!

III

Se ivi deasupra orizontului, la Est, pe fundalul reflexelor roşii şi purpurii ale unui asfinţit al soarelui de Seră, în plină mare, ca o chestie dintr-un clip publicitar de televiziune din secolul al XX-lea, întruchipare a libertăţii şi-a forţei brute, menite să te poarte spre paradisul tău balnear, în cadenţa monotonă şi de nestăvilit a rotorului.

Numai că eu mă aflam deja în paradisul cu pricina, omule. Iar el venea spre mine cu zgomotul lui infernal, cu duhoarea şi vaporii lui de benzină, în timp ce eu stăteam ghemuit în cockpit, trăgând cu ochiul la spliff, ca şi când asta l-ar fi putut face să dispară.

Porcăria dracului rămase suspendată în văzduh la câţiva metri de etamboul meu, înainte de a coborî ca un lift hodorogit până la cinci coţi de punte, spărgându-mi urechile cu heavy metal-ul ei ecomortal, făcând să tremure aerul şi răspândind gaze atât de dense, încât ai fi putut să înoţi în ele. După care, din fundul ei apăru un filfizon agăţat într-un soi de harnaşament. Purta un superb costum negru, ochelari de soare şi o cască de protecţie, argintie. Un cablu îl pogorî până ce picioarele îi ajunseră la vreun metru de suprafaţa mării, apoi elicopterul îl făcu să meargă pe apă, îl săltă peste marginea cockpitului şi mi-l lăsă, mai mult sau mai puţin, în poală.

- Aţi picat la ţanc, Eminenţă, am zis eu, ajutându-l să se ridice împreună cu mine.

Spirit cam nesărat, recunosc, dar nu m-am putut abţine şi, oricum, nici unul dintre noi nu putea să audă nimic din cauza zgomotului asurzitor pe care-l făcea motorul aparatului.

El se descotorosi de harnaşament, îşi scoase casca şi îi făcu semn să plece elicopterului, care aspiră cablul ca pe-un capăt delicios de spaghetti, înclină rotorul spre Est şi, urcând în unghi de treizeci de grade, o luă din loc în direcţia coastei italiene.

- întotdeauna vă place să vă faceţi apariţia în maşinăria asta? am întrebat, de îndată ce timpanele au încetat să-mi mai ţiuie.

- Nu zbor decât la ordinul Suveranului Pontif şi în caz de necesitate absolută, mă asigură cardinalul.

Dar, după cum îi tremurau colţurile gurii, mi-am dat seama că era perfect conştient că-i plăcea.

- Desigur, Eminenţă. Deci, ce-ar fi să trecem direct la afaceri?

- N-am putea coborî înăuntru? spuse el, aruncând o privire neliniştită spre cer, de parcă un pescăruş ar fi dat să i se găinăţeze în cap.

- Ei, relaxaţi-vă, domnule cardinal, soarele asfinţeşte şi curând vor apărea stelele. Doar n-o să ne lipsim de acest splendid apus de soare...

Politicos, i-am oferit împărtăşania Ierbii, pe care el, la fel de politicos, a refuzat-o.

-Nu avem timp să savurăm apusuri de soare, Mr. Philippe. S-ar putea să fie deja prea târziu pentru a mai putea recupera programul nostru...

- Atunci, s-auzim despre ce-i vorba, am zis, instalân- du-mă comod pe bancheta din spate a cockpitului, de unde puteam să trag din ţigară, contemplând ultimele licăriri ale asfinţitului.

A fost de-ajuns pentru a-l convinge că n-aveam de gând să mă las mânat înăuntru, aşa că s-a ghemuit în umbra din tambuchiul cabinei.

- Am pierdut un program de sistem expert, sau, mai exact, ne temem să nu fi fost piratat, poate în scopul duplicării. Pentru noi, problema e foarte gravă.

- Ce program? Care noi? Piratat de cine? Şi unde-i problema? Softuri dispar zilnic dincolo de Hotar.

-Prin noi înţeleg Biserica Romano-Catolică, Mr. Philippe. Programul a dispărut din reţeaua internă a Vaticanului, despre care ni s-a garantat întotdeauna că e cât se poate de sigură. Nu ştim cine ar putea fi hoţul, nici cum a procedat, şi nici ce motive a avut.

Iarba începea să se facă simţită.

- Nu e vorba de sistemul dumneavoastră contabil, aşa-i? am rostit. Doar n-aţi venit în zbor până aici ca să-mi cereţi să prind nişte spioni industriali? Vă referiţi cumva la o... entitate?

- O entitate?

- Ştiţi ce vreau să spun.

Cardinalul Silver oftă, apoi ridică din umeri.

- Da, ştiu ce vreţi să spuneţi, dar nu-s sigur că suntem de acord cu ceea ce înţelegeţi dumneavoastră prin asta, dat fiind că Biserica însăşi n-a izbutit să ajungă la un consens rezonabil...

Am ridicat, la rândul meu, din umeri.

- Strigoi, Olandezi Zburători ai Big Boardului, spirite informatice ale „scumpilor dispăruţi" Am tot timpul de-a face cu ei în meseria mea, şi încă tot nu-s lămurit dacă sunt vii sau doar versiuni Disneyworld. S-ar putea să vă mire afirmaţiile mele, dar chestiunea-i controversată chiar Şi în Partea Cealaltă.

- Poate că Dumnezeu a ales omul care ne trebuie, murmură, enigmatic, cardinalul.

- Dumnezeu?

-Dumnezeu, fatalitatea, destinul, un punct de atracţie karmic, spuneţi-i cum vreţi... Eraţi, ăăă... specialistul cel mai la îndemână când l-am pierdut. Dar simt că nu-i exclus ca Providenţa Divină să vă fi călăuzit încoace.

De nu şi-o fi vârât coada Diavolul vostru, m-am abţinut eu să remarc, sacramentul unui om fiind o substanţă ce ţine de altă jurisdicţie...

- Când aţi pierdut ce, Eminenţă, sau pe cinei am întrebat. Parcă spuneaţi că ceea ce aţi pierdut era entitatea succesoare a unui om, nu?

Cardinalul oftă din nou.

- Ce... cine... cum doriţi, mormăi el.

Pierre De Leone, şi...

- Un preot? Dar Biserica Romano-Catolică nu propovăduieşte că orice cultivare a zombiilor[1] programate e un fel de păcat capital?

- Chestiune tulburătoare şi nerezolvată, Mr. Philippe. Dacă părintele De Leone are dreptate, tot ce-am pierdut e un model de sistem expert al conştiinţei sale. Dar, dacă se înşeală, înseamnă că am trimis un suflet eroic să rătăcească singur şi fără rost într-un limb electronic...

- O dăm în teologie, Eminenţă, şi poate că asta depăşeşte nevoia mea profesională de informaţii...

- Mă tem că ăsta-i miezul problemei, Mr. Philippe. Părintele De Leone era un adversar hotărât al conceptului însuşi de entitate succesoare, pe care o considera o plăsmuire satanică, la a cărei creare, oricine colabora păcătuia grav. După modul său de a vedea lucrurile, aşadar, şi-a riscat sufletul nemuritor în slujba Bisericii...

- Nu pricep. De ce-ar îngădui un astfel de om să fie vârât într-un cip? De ce-ar vrea ca o nălucă a lui să bântuie biţii şi octeţii? Şi de ce-aţi fi dumneavoastră interesaţi s-o facă?

Note:

' Zombie - în credinţa cultului afro-caraibian voodoo, cadavru sau mort reînviat prin magie sau prin alte forţe ori mijloace (n. tr.).

- Pentru ca această entitate succesoare să confirme sau sa infirme în mod incontestabil existenţa propriului său suflet, şi, astfel, să rezolve dilema din inima Bisericii.

- Ce-aţi spus?

Am luat încă o porţie de Iarbă. Soarele asfinţise, stelele începeau să mijească, o briză înviorătoare se zbenguia pe deasupra mării, iar valurile de dedesubt semănau cu cele de pe Uranus, insondabile şi informe până la vidul central. Exact ambianţa potrivită pentru poveşti cu fantome cosmice!

- Scopul acestei experienţe nefericite era, după Mary, nu modul în care ar fi fost rezolvată schisma, ci faptul de a fi rezolvată, şi cât mai repede.

- Dacă veţi binevoi să-mi iertaţi o metaforă transcon-fesională, Eminenţă, toată povestea asta e puţin prea bizantină pentru mine.

Cardinalul Silver oftă.

- Nu şi pentru Papesă, Mr. Philippe, zise el. Este cum nu se poate mai infailibilă când vrea să fie impenetrabilă şi, în acest caz care ne preocupă, a izbutit pe deplin. Când Dumnezeu vorbeşte prin intermediul lui Mary, ca să recurg şi eu la o metaforă transconfesională, are tendinţa de a vorbi păsăreşte.

- Pare să fie niţeluş vrăjitoare...

Cardinalul Silver mă privi lung.

- S-a putea spune şi asta, dar nu mi-e îngăduit să fac comentarii, rosti el, cu un licăr în ochi şi cu un brusc surâs diabolic.

Privi spre Iarbă cu această nouă personalitate, apoi întinse mâna după ţigara mea.

- La o adică, poate că n-ar strica să încerc, spuse. Şi nici un Bordeaux alb sec n-ar fi de lepădat, dacă aveţi...

IV

Cu cât voi povesti mai puţin despre călătoria mea la Roma, cu elicopterul, cu atât mai bine. Timp de patru ore, m-am cramponat cu groază de scaun în blestemata aia de maşinărie, în vreme ce cardinalul Silver sporovăia cu pilotul despre ezotericele aviaţiei, întrerupându-se doar din când în când să-mi atragă atenţia asupra peisajului ce se perinda pe dedesubt.

In ceea ce mă privea, n-aveam nici un chef să mă uit în jos de la o asemenea înălţime şi aş fi rămas cu ochii închişi pe toată durata zborului, dacă vaporii de benzină şi legănările elicopterului, în bătălia huruitoare pe care o purta contra legilor naturii pentru a rămâne în aer, nu mi-ar fi provocat o greaţă instantanee la fiecare încordare.

E suficient să spun că n-am vomat decât o singură dată. Că eram mult prea înspăimântat şi buimăcit, să reflectez serios la ce-âr fi putut dori de la mine Papesa.

Fiindcă voia cu siguranţă ceva. îmi era greu să cred că ordonase să fiu adus val vârtej cu elicopterul, doar pentru a-mi administra o ultimă ungere, macabru de prematură, cu atât de mult timp înainte de ceasul morţii.

După o eternitate de balansuri, elicopterul a aterizat, in sfârşit, în piaţa Sfântul Petru. înainte de-a apuca să-mi alung ţiuitul din urechi şi mirosul de bezină din nări, sau de a-mi dezmorţi bătrânele oase spongioase, am fost târât imediat înăuntru de cardinalul Silver şi introdus la Sanctitatea Sa.

Papesa se hotărâse să ne primească într-un salon ne-protocolar, versiune Vatican. O masă rotundă de acaju, al cărei picior era sculptat în formă de labe de dragon, şi care n-avea chiar înălţimea unei mese de sufragerie, era amplasată pe un covor oriental în culori închise, sub un tavan renascentist poleit,

înfăţişând o variantă mediocră a Madonei cu Pruncul. Pereţii, în schimb, erau o îngemănare iscusită de corpuri de bibliotecă din lemn şi jardiniere, evocând, deopotrivă, o sensibilitate ecologică, plăcerea intelectuală şi o fărâmă din mistica Maicii Terra.

Mi-am dat seama că încăperea îmi părea familiară. Şi nu era de mirare, întrucât Papesa Mary o folosise adesea' pentru interviuri şi declaraţii publice.

Iar ea şedea acolo, pe, sau, mai degrabă, într-un fotoliu, nu chiar destul de mare pentru a fi un tron, un jilţ somptuos, cu spătarul evazat şi tapiţeria din mătase albă, brodată cu pene stilizate, în galben papal. Celelalte fotolii erau modele reduse ale acestui Tron al Sfântului Petru în stil Arts Deco, astfel încât, o dată aşezat, erai obligat să ridici uşor privirea către cea care şedea, din orice perspectivă, în capul mesei rotunde papale.

Cât despre Papesa însăşi, purta o sutană albă, şi aproape că s-ar fi contopit cu fundalul, dacă n-ar fi fost marea cruce verde, brodată pe piept, părul negru, cu şuviţe argintii, până la înălţimea umerilor, care-i încadra faţa arămie, şi acoperământul de cap, de culoare verde, a cărui formă amintea doar vag de cea a unei tiare.

Zăbovesc asupra acestor detalii vizuale ale primei mele întâlniri cu Papesa, în carne şi oase, nu atât din cauza respectului pe care mi-l inspira, cât pentru faptul că nu era genul de respect la care mă aşteptam.

Mary I, icoana mass-media - singurul ei aspect care îmi era cunoscut - transformase acest salon într-un decor de teatru al măreţiei pontificale, şi această Mary, cel mai public dintre papi, se prezentase drept glasul matern al raţiunii, pontiful „corectitudinii politice", Madona consensuală a feminităţii contemporane, un fel de politiciană americancă, care nu pierdea nici un prilej de a seduce alegătorii.

O imagine concepută de specialişti şi propagată prin intermediul unui simbol van, gândeam eu, o creatură a cardinalului Silver şi a complicilor săi din mass-media, Prima Femeie Papă, singura supervedetă a Bisericii, ale cărei declaraţii păreau, de fiecare dată, în concordanţă cu rezultatele sondajelor.

Cu toate astea, o singură privire asupra chipului acestei femei a fost suficientă pentru a-mi arăta că mă înşelasem. Părea

mult mai vârstnică decât imaginea fabricată pe care decisese s-o înfăţişeze lumii, iar ochii ei negri şi duri erau şi mai vârstnici, mai vârstnici chiar decât mine, într-un sens absolut. Nasul de pasăre răpitoare îi făcea să pară de-o viclenie regească, iar linia gurii avea ceva care nu lăsa nici o îndoială asupra realităţii puterii Papesei Mary Gonzales.

Nu, aceasta nu era o ingenuă multimedia, nici marioneta vreunui cerc interior. Orice s-ar întâmpla, era mintea aflată în momentul de faţă în fruntea Bisericii, o doamnă în vârstă, de-o inteligenţă sclipitoare, care voise să ajungă, cu tot dinadinsul, în vârful celei mai falocrate piramide din lume.

Indiferent ce credeam despre opiniile ei, şi oricare vor fi fost adevăratele ei convingeri, mi s-a părut cu totul firesc să îngenunchez pentru a-i săruta inelul papal, după ce cardinalul Silver m-a prezentat.

- Ia loc, părinte De Leone, spuse Suveranul Pontif când m-am ridicat. John, du-te, te rog, şi cere să ni se trimită cafeaua.

In mod vădit, cardinalul Silver se aşteptase la această expediere tot atât de puţin ca şi mine. O privi lung pe Pa- pesă preţ de-o clipă; ea îi întoarse un fel de privire cu înţeles.
El şovăi. Papesa îşi miji ochii, şi el se retrase cu părere de rău.

Papesa zâmbi.

- Cardinalul Silver e principalul artizan al ascensiunii mele la papalitate, după cum ar trebui să fie primul care să recunoască, rosti ea, ironic. Uneori îi vine greu să înţeleagă că, în ultimă instanţă, papalitatea însăşi este cea care-l creează pe Papă.

- Sanctitate?...

- La urma urmei, noi, papii, suntem, noi înşine, un fel de entităţi succesoare, nu-i aşa, părinte De Leone? Un şir lung de matrice umane pentru ceea ce Tiparul Originar i-a transmis, dincolo de un alt hotar, lui Petru.

- Sincer vorbind, n-am văzut niciodată lucrurile în accst fel, Sanctitate.

- Sunt convinsă, părinte, replică Papesa, pe un ton tăios. Dar, în definitiv, fără credinţa într-o asemenea continuitate a softului pontifical, Piatra pe care Isus a zidit Biserica Sa nu e decât nisip, iar noi, papii, impostori, ori de câte ori emitem o Bulă aureolată cu autoritatea Duhului Sfânt.

- Nici nu m-aş hazarda să formulez astfel problema, am îngăimat.

Căci interpretarea pe care o dădea ea succesiunii pontificale mirosea, pe de-o parte, a pucioasă electronică, iar, pe de alta, negarea ei avea, de asemenea, un iz de blasfemie. Dacă această Papesă mă convocase pentru o dezbatere teologică, începeam deja să fiu depăşit.

- Eu însă nu pot s-o formulez decât astfel, părinte De Leone. Fiindcă timpurile pretind tocmai o asemenea Bulă papală cu privire la subiectul fundamental în cauză.

- Care anume, Sanctitate?

- Cel care sfâşie în două Biserica, răspunse cu tărie Papesa. într-un fel sau altul, problema trebuie soluţionată, şi am de gând s-o rezolv, oricât s-ar strădui cardinalul Silver să impună recurgerea la tergiversări politice. Acesta-i motivul pentru care te-am chemat la Roma, părinte De Leone.

- într-adevăr?

în clipa aceea, intră un servitor cu serviciul de cafea şi, în timp ce el umplea ceştile, speranţele mele prinseră aripi. Avea să mi se acorde cu adevărat o asemenea onoare la capătul vieţii mele? Papesa se pregătea să emită o Bulă referitoare la statutul succesorilor transcorporali şi mă alesese pe mine în calitate de consilier! Prin urmare, probabil că intenţiona să le refuze comuniunea odată pentru totdeauna entităţilor succesoare şi poate chiar să ameninţe tiparele lor umane cu excomunicarea, dacă izbuteam s-o conving. Poate că se gândea chiar să folosească talentele mele scriitoriceşti la redactarea Bulei...

După plecarea servitorului, Mary I se aplecă uşor înainte, sorbind din cafea şi îmi aruncă o privire care, în alt context, ar fi putut trece drept seducătoare.

- Ţi se oferă prilejul să faci un ultim serviciu Bisericii, părinte De Leone, rosti ea. Dacă eşti de acord, dumneata şi cu mine vom înmormânta marea enigmă demonică a epocii şi vom restaura ceremonia Bisericii. Poate că vom atrage chiar o nouă generaţie de convertiţi...

- Sfinţia Voastră! am izbucnit. Aş fi profund onorat să vă pot sprijini din toate puterile într-o asemenea iniţiativă.

- O, da, am fost aleasă pentru a camufla totul, pentru a vorbi de altele, pentru a schimba subiectul, dar subiectul nu vrea să dispară, şi îmi revine mie sarcina de a-l soluţiona, continuă Papesa, de parcă ar fi vorbit cu ea însăşi. Apoi, ca şi când şi-ar fi venit brusc în fire, mă fixă cu o privire de vultur, care părea

aproape avidă. Şi acest lucru îl vom face noi doi, împreună, părinte De Leone, dacă accepţi misiunea.

- Sanctitate...

Papesa ridică mâna, într-un gest imperios.

- Nu-ţi pot ordona, părinte, spuse ea. Trebuie să te oferi de bunăvoie. Dar mai întâi e de preferat să cunoşti povara pe care doresc s-o pun pe umerii dumitale, fiindcă mă îndoiesc că este ceea ce-ţi închipui. Papesa îşi alungă ţinuta suverană, înainte de a se fi instaurat pe deplin, cu o înghiţitură de cafea. Am citit tot ce-ai scris, reluă ea, inclusiv textele interzise. Ţi-am citit şi dosarul medical. S-ar părea că Biserica este pe cale să piardă înţeleptele dumitale poveţe... Mă privi din nou cu un vădit interes rapace. Nu mai ai mult de trăit, părinte De Leone. îţi acord toată binecuvântarea mea pontificală, dar îţi ofer şi o ocazie de a dobândi sanctificarea.

- Sanctificarea!

- Te jertfeşti pentru Biserică, şi o vei merita cu prisosinţă. De îndată ce lucrurile se vor linişti, mă voi ocupa de canonizarea dumitale, sau o va face succesorul meu, căci nu-i o promisiune deşartă.

Ce punea la cale această femeie? De ce această ofertă verbală de canonizare mă înspăimânta într-atât?

- Vreau să înregistrez holograma conştiinţei dumitale şi să-ţi instalez entitatea succesoare în reţeaua informatică a Vaticanului. Vreau să aud sfaturile dumitale înţelepte, din Partea Cealaltă.

- Ce!? am exclamat, ridicându-mă în picioare, cu pumnii strânşi.

- Stai jos, părinte, şi ascultă-mă până la capăt! porunci Papesa.

M-am lăsat să recad în fotoliu, complet buimăcit.

- Da, da, ştiu, eşti îngrozit. Eşti ferm convins că o asemenea entitate succesoare ar fi un golem satanic al informaticii şi că sufletul dumitale nemuritor ar risca deja Judecata-de-Apoi pentru păcatul creării sale. Sau, mai rău, că ar putea rămâne ferecat în capcana unui veşnic limb electronic. Am spus că ţi-am citit toate scrierile. Din această
cauză, eşti omul cel mai potrivit şi, dacă accepţi să ne serveşti, vei fi un adevărat martir.

- Nu înţeleg mare lucru din ce-mi spuneţi, Sanctitate, am îngăimat, dar ceea ce înţeleg miroase a păcat de moarte.

- Poate că aşa este, admise Papesa. Poate că e un lucru îngrozitor să-ţi cer asta. Dar eşti alegerea ideală, părinte De Leone, tocmai pentru că entitatea dumitale succesoare va fi un martor ostil existenţei propriului său suflet.

- Un martor ostil?

- De bună seamă, pentru că orice ai putea crede despre sufletul său, în ceea ce priveşte sistemul expert, ea va modeliza credinţele şi convingerile dumitale şi va raţiona ca dumneata, spuse Papesa, cu un zâmbet şiret. Doar nu crezi că programul ar avea o voinţă şi ar raţiona altfel? Surâsul ei deveni şi mai ironic. Un bit din înţelepciunea lui Solo- mon, dacă eu sunt cea care îi dă glas, reluă ea. Cei care cred că asemenea entităţi sunt nişte artefacte lipsite de suflet vor avea unul dintre campidnii lor intelectuali care le apără cauza din Partea Cealaltă, iar cei care susţin teza contrară vor avea prilejul s-o demonstreze, în cazul în care conving entitatea' dumitale succesoare să-şi recunoască propria sa existenţă spirituală. Voi face publică Bula în funcţie de rezultat.

- Bazându-vă pe mărturia unui sistem expert? am strigat, îngrozit. Pe aşâ ceva vreţi să întemeiaţi o Ordonanţă pontificală?

- Ai prefera să mă încred în mărturia unei entităţi succesoare al cărei tipar uman ar crede că ea posedă uri suflet?

Papesa se aplecă spre mine şi mă privi în adâncul ochilor. Nu eram în stare să-mi dau seama dacă aveam în fată o lo giciană diabolică sau o femeie de o înţelepciune nemărginită.

- Judecă lucrurile din acest unghi, rosti ea. Entitatea dumitale succesoare va avea amintirile dumitale, dialectica dumitale, motivaţiile dumitale, indiferent dacă crezi că va fi sau nu dumneata. Cui altcuiva i-ai încredinţa sarcina de a demonstra inexistenţa propriului ei suflet, din Partea Cealaltă?

- Şi dacă e un demon care ne serveşte o erezie satanică?

- Nu mă pot dispensa întru totul de obligaţia infailibilităţii papale. Nici măcar în această epocă tehnologică, nici măcar cu o stratagemă ca aceasta... Entitatea dumitale succesoare va fi interogată de teologi din ambele tabere. Dar, în ultimă analiză, eu va trebui să mă încred în Dumnezeu, iar dumneata va trebui să te încrezi în capacitatea mea de a decide dacă am drept interlocutor un program sau un suflet.

Papesa Mary I îşi îndreptă spatele în jilţul ei mare, transformându-l dintr-o dată în Tron al Sfântului Petru.

- în această privinţă, rosti ea, trebuie să ai încredere în infailibilitatea mea pontificală, şi eu de asemenea. Altminteri, nu suntem, nici unul, nici celălalt, adevăraţi copii ai Maicii noastre Sfinte, Biserica. Apoi, pe un ton cu totul diferit: Dar, făcând abstracţie de infailibilitatea pontificală, chiar mă consideri incapabilă să ştiu dacă vorbesc cu dumneata sau cu un perete?

în acea clipă, aş fi considerat-o capabilă de orice, chiar dacă nu tot acest orice era, în mod necesar, lipsit de păcat.

- Dar sunt convins că sufletul meu va arde în Iad, în timp ce dumneavoastră şi experţii dumneavoastră veţi discuta cu simulacrul său gol! am strigat.

- îţi voi acorda dezlegarea pe patul de moarte şi îţi voi administra eu însămi ultima ungere, zise Papesa.

Ce sofistică!

- Serios, Sanctitate...

- O dezlegare valabilă conform propriei dumitale logici. Căci, dacă te înşeli şi dacă entitatea în cauză posedă sufletul dumitale, nu se va fi săvârşit nici un păcat. Iar dacă ai dreptate, oare Dumnezeu nu te va ierta că ai luat pe umerii dumitale povara unui rău necesar, pentru ca Adevărul Său să răsune prin gura mea?

- îmi cereţi foarte mult, Sanctitate, am spus, cu voce stinsă.

Dar, chiar dacă asta suna ca eufemismul mileniului, chiar dacă inima mea protesta, logica implacabilă a acestei femei, demonică sau nu, începea să mă captiveze, în pofida voinţei mele.

în cine altcineva să mă încred, decât în mine însumi, pentru a demonstra inexistenţa sufletului din Partea Cealaltă? Atât teama, cât şi smerenia mă îndemnau să încerc să mă gândesc la cineva căruia să-i fi putut transfera, cu conştiinţa curată, această povară, dar simpla realitate pragmatică se impunea. într-adevăr, oricine ar fi preluat sarcina de bunăvoie s-ar fi descalificat automat în ochii mei.

După cum Papesa ştia totul foarte bine.

- îţi cer să-ţi rişti sufletul nemuritor în serviciul Bisericii, contând doar pe autoritatea ei morală de a bincuvânta o aventură spirituală discutabilă, chiar înaintea lui Dumnezeu, mărturisi ea, cu sinceritate. Iată de ce nu pot să invoc

jurământul dumitale de obedienţă. Nici măcar Suveranul Pontif nu-i poate porunci unui om să devină un sfânt, îţi pot cere doar să te supui Vocii lui Dumnezeu din adâncul inimii dumitale. N-am să-ţi găsesc vreo vină dacă refuzi. Papesa ridică din umeri. Şi nici nu te încolţesc, adăugă ea, pe un ton degajat. Am întocmit deja o listă de candidaţi secundari, mai puţin susceptibili de a fi tulburaţi de scrupulele dumitale morale.

In ciuda ameninţării deloc subtile, care se ascundea în spatele lor, cuvintele Papesei făcură să vibreze în mine o coardă sensibilă. Cum puteam să resping acest apel de a apăra, din partea cealaltă a Hotarului, convingerea mea cea mai profundă, doar din preocuparea egoistă pentru pro- pria-mi salvare?

Graţie logicii ei demonice sau unei viziuni inspirate, dacă nu cumva datorită vreunei sinergii misterioase a amândurora, în acel moment, Papesa mă prinsese în laţ. Nu puteam lăsa această povară să treacă de mine.

Dar nici Isus nu băuse paharul chiar de la prima înfăţişare.

- Am nevoie de timp, Sanctitate, trebuie să meditez, să mă rog. Nu se poate cere o înţelepciune divină aşa cum ai cere o cafea, m-am eschivat eu.

Dar, când privirile noastre s-au întâlnit, ştiam amândoi prea bine că acesta nu era întregul adevăr. Ea putea s-o facă, o şi făcuse, şi ştia asta.

- Acordă-ţi cât timp vrei, în limite rezonabile, părinte De Leone, rosti Papesa, schiţând un zâmbet complice. Suntem convinşi amândoi că vei fi ceea ce Dumnezeu îţi va spune că e bine...

- I-a trebuit destul de mult timp înainte de a da curs dorinţei Suveranului Pontif, Mr. Philippe, spuse cardinalul Silver, după un spliff şi o jumătate de sticlă de vin. Dar până la urmă, ei bine, până la urmă, Mary I obţine întotdeauna ce vrea.

Noaptea era senină, marea calmă, şi Mellow Yellow se legăna uşor. Nu se auzea decât vocea cardinalului, care îşi depăna povestea cu fantome, de un cinism aparte.

- Cam tot aşa s-a întâmplat şi cu ierarhia. Eu însumi am fost îngrozit când Papesa a sfârşit prin a-mi destăinui totul. întregul proiect părea, în mod paradoxal, atât de autodistrugător! Dacă entitatea succesoare a lui De Leone ar fi demonstrat, fără putinţă de tăgadă, inexistenţa propriului ei suflet, progresiştii ar fi pretins că programul îşi modelizase neîncrederea după cea a

tiparului său. Dacă s-ar fi declarat o fiinţă spirituală, capabilă să salveze Biserica, conservatorii ar fi calificat-o, pur şi simplu, drept unealtă a Diavolului. Făcu o pauză, îşi umplu din nou paharul şi clătină din cap cu mâhnire. Am prevenit-o că infailibilitatea unei Bule întemeiate pe astfel de inepţii logice nu va fi niciodată credibilă şi că, în clipa în care multimedia va înceta să mai râdă, dacă va înceta, nici credibilitatea ei nu va mai valora doi bani. Pentru a se remonta, cardinalul trase o înghiţitură de vin. Şi ştiţi ce mi-a răspuns? reluă el.

- Dumneavoastră sunteţi cel care povesteşte, Eminenţă...

- Ceea ce-i lipseşte Bisericii, mi-a zis Papesa, e un miracol moral. Imaginea noastră este cea a unui Don Quijote rupt de realitate, care se luptă cu mori de vânt teologice în ultimele zile ale lumii. Dar, dacă vom elucida misterul moral al acestei Ere Finale, ne vom demonstra dreptul de a proclama în toate sondajele de opinie că mesajul nostru este adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu. Iar în aceste zile şi în această eră, înţelepciunea mea infailibilă îmi şopteşte că nici un miracol nu va fi acceptat, fără o dovadă ştiinţifică sau, cel puţin, un bun model de sistem expert. Dădu din umeri. Spre surprinderea mea, când l-am supus modelelor noastre demografice de opinie, a mers. Faptul de a arăta lumii că Biserica se luptă în mod pozitiv cu abstracţii fundamentale ar fi întărit imaginea ei, oricare ar fi fost rezultatele. Acest lucru a fost suficient pentru a mă convinge şi pentru a obţine cooperarea celor două facţiuni, deşi mă îndoiesc că asta a avut vreo influenţă asupra părintelui De Leone.

Poate că era Iarba, poate că era povestea lui, dar simţeam nişte monştri dând târcoale sub suprafaţa liniştită pe care pluteam, asemenea unor bucăţele de momeală, cu toate că, de când mă ştiam, nu existaseră niciodată balene în această mare.

- în locul lui, nu m-ar fi convins nici pe mine, scuzaţi-mi sinceritatea, domnule cardinal. Am senzaţia că, dacă aş fi fost în pielea lui, nu m-aş fi îndurat să joc tontoroiul pentru a vă optimiza modelele de opinie. Nici măcar la îndemnurile Papesei dumneavoastră superstar!

Am clătinat din cap către adâncurile mării, către stele, către ceea ce ştiam că se afla acolo, sub interfaţă, sau deasupra ei, cum s-ar fi putut zice din punctul „lor" de vedere.

- Există mai multe lucruri în Rai sau în Iad decât îşi închipuie catehismul tău, sărmane Yorick!

Cardinalul îmi aruncă o privire sfredelitoare, dar nu crima de lezmajestate era ceea ce-l preocupa.

- Acum, începeţi să vorbiţi ca De Leone! mormăi el. Ce mascaradă îngrozitoare! Omul s-a luptat cu inevitabilul aproape până în ultima clipă. Dar, fireşte, nu urmărea altceva decât să se autoconvingă să facă ceea ce deja hotărâse şi să smulgă concesii suplimentare, ca un avar bătrân, care îşi torturează moştenitorii cu testamentul lui. Sunt încredinţat că i-a făcut plăcere să joace teatrul acela pe patul de moarte. Vi se pare ciudat ce spun?

- Se afirmă zilnic lucruri şi mai ciudate...

- Pentru el, trecerea pe lumea cealaltă n-a fost chinuitoare. într-o zi, a rămas în pat şi nu s-a mai ridicat. A zăcut aşa, zi după zi, săptămâni după săptămâni, din ce în ce mai slăbit, dar nu tocmai pregătit să cedeze, în timp ce se stingea încetul cu încetul, prelungind suspansul până la sfârşit. Chiar şi Papesa începuse să-şi roadă unghiile...

VI

O, da, îşi închipuie că mă amuz chinuindu-i, fiindcă zăbovesc cu sfiiciune la porţile morţii! De altfel, sunt sigur că, în alte împrejurări, cardinalul Silver, de pildă, mi-ar spune să mă decid cât timp mai sunt încă în stare.

Dar nu i se poate spune aşa ceva unui muribund. Un muribund are privilegiile şi compensaţiile sale., Iar când un muribund este contrariat de nerăbdarea cu care moştenitorii lui prezumtivi vor să pună mâna pe comoara sa, poate oricând;să se prefacă a-i refuza încă un pic, şi, atunci, aceştia se vor retrage respectuoşi.

Eu să mă amuz chinuindu-i? Singura mea qomoară era sufletul meu, iar singura mângâiere, credinţa de nezdruncinat în nemurirea lui. Şi tot ce-mi cereau, era să-l las moştenire Bisericii, pentru ca ei.să dispună de el cum voiau, după ce avuseseră grijă să mă plaseze din punct de vedere moral într-o poziţie în care nu puteam să refuz.

Papesa Mary I mă îndemnase să mă supun Vocii lui Dumnezeu din adâncul inimii mele. Dar, până acum, această Voce nu se făcuse auzită şi nu puteam să mă bizui decât pe logica Suveranului Pontif, puternică, desigur, dar fundamental lumească.

De aceea, un muribund se roagă. Se roagă mult. Se roagă cu mai multă fervoare decât oricând. Şi poate că, în cele din urmă, rugăciunile lui sunt ascultate.

într-o zi, trezindu-mă din obişnuita somnolenţă, am descoperit-o pe Papesă la căpătâiul meu. Aplecată deasupra patului, îmi scruta chipul cu o figură pe care se citea toată îngrijorarea din lume. O Madonă, în acea clipă, dar una laică, o Madonă bătrână şi plină de cicatrice pentru o lume la fel de bătrână şi plină de cicatrice. O Madonă având puterea şi voinţa de a înfăptui un rău necesar în slujba binelui, dar nu fără a plăti pentru asta.

- Văd că te-ai trezit, părinte De Leone, spuse ea. Ştii că mă sperii?

- Vă e frică să nu mor înainte de mă hotărî...

- Mea culpa, rosti Papesa, mea maxima culpa. Păcătuiesc râvnind la spiritul dumitale.

- La spiritul meu, Sanctitate, sau doar la software-ul meu?

- Credeam că am depăşit, amândoi, aceste lucruri, părinte, răspunse Mary.

Un nimb auriu părea s-o învăluie. Şi, deodată, o altă Voce grăia, parcă, prin gura ei: o Voce plină de dragoste nemiloasă şi de milostivă cruzime, o Voce din care lipsea orice amăgire:

- Acestea sunt ultimele zile ale Creaţiei, şi acesta este ultimul tău ceas, spunea Vocea. Tuturor ne e destinat să înfruntăm necunoscutul la sfârşitul existenţei noastre terestre. Ai slujit Biserica după înţelegerea ce ţi-a fost dată de Dumnezeu, dar acum eşti chemat s-o slujeşti de dincolo de ea, să-ţi încredinţezi sufletul nemuritor doar puterii credinţei. Dacă există un Dumnezeu al Iubirii, Pierre De Leone, cu siguranţă că El trebuie să iubească un asemenea suflet şi să-l păzească de rău. Iar dacă nu există, atunci e la fel de sigur că suntem cu toţii pierduţi. Papesa surâse trist şi deveni, din nou, doar o fiinţă umană. Sunt un vas[1] mai fragil decât este politic să recunosc, rosti ea, dar în privinţa asta sunt infailibilă.

Şi, în acel moment, am crezut-o. Am crezut că Duhul Sfânt grăia prin gura acestei femei, pe căi de nepătruns pentru ea, ca şi pentru mine; că, în pofida cazuisticii ei mondene, era o făptură plină de inocenţă spirituală, animată, ca noi toţi, de o mână mult mai subtilă decât ne e dat nouă să înţelegem, şi în

vederea unor ţeluri care, în ultimă instanţă, trebuie să ţină, într-adevăr, doar de credinţă.

în această privinţă, era, cu adevărat, infailibilă. în această privinţă, era Maica noastră Precistă a Celei de-a Doua Căderi, întruchiparea Bisericii, Vicarul lui Hristos pe Pământ, o adevărată Papesă.

- Iertaţi-i unui muribund îndrăzneala, Sanctitate, dar care este sentimentul dumneavoastră real? Că sufletul poate să dăinuie în software? Că îl veţi trimite pe-al meu în Infern sau într-un veşnic limb electronic? Că după ce biosfera va fi dispărut pentru totdeauna, vom putea continua să trăim sub forma unor modele de spirit pur într-o lume moartă?

Atunci, a rostit cuvintele datorită cărora spiritul meu s-a resemnat cu ceea ce fusese inevitabil de la bun început.

Note:

[1] Aluzie la pildele cu „vasele de cinste" şi „vasele de milă", din Epistolele Sfântului Pavel (n. tr.)

- Nu ştiu, recunoscu ea. Da, este o experienţă, o experienţă periculoasă pentru sufletele noastre, ale amândurora, părinte De Leone, deoarece nu am nici o garanţie că nu mă joc de-a doctorul Faust. Dar, dacă nu o ducem la îndeplinire, Biserica, asemenea speciei umane, va coborî în mormânt, bolborosind în întunericul ignoranţei.

- Chiar cu preţul sufletelor noastre nemuritoare?

- Da, răspunse Papesa. Căci, exprimându-mă ca femeie, orice Dumnezeu care ar condamna creaturile Sale la flăcările Iadului pentru că ar fi încercat să înţeleagă vrerea Sa, ar fi, de bună seamă, nedemn de credinţa noastră. Ca Suveran Pontif, fireşte, neg că aş fi spus vreodată aşa ceva.

Am râs cu voce tare. N-am putut să mă abţin. Inima mea s-a umplut de dragoste pentru această Sfântă Maică a Bisericii, pentru această Madonă-Lucrezia Borgia a bătrânei noastre lumi ticăloase.

- Dacă n-aş fi preot, Sanctitate...

- Dacă n-aş fi Papesă...

Am pufnit amândoi în râs, şi acest râs inocent a pecetluit pactul nostru.

- Puteţi să-i chemaţi pe cocoşaţii dumneavoastră cu electrozii lor, Sanctitate, i-am spus, în cele din urmă. Nu cred că va exista un moment mai potrivit ca acesta pentru a-mi modeliza starea de spirit.

- Nu ştiu ce se va fi petrecut între el şi Papesă, dar, o dată în plus, Mary şi-a atins scopul, zise cardinalul Silver. însă asta nu-i totul. De Leone ne-a lăsat, în sfârşit, să înregistrăm software-ul personalităţii sale, dar numai cu condiţia să nu creăm salvări de siguranţă sau copii, să nu utilizăm programul decât după moartea sa şi să-l ştergem din memorii în termen de nouăzeci de zile. Clătină încet din cap. Spunea că vrea să acorde sufletului său o şansă de a se înfăţişa lui Dumnezeu, înainte ca Diavolul să poată pune mâna pe softul său, dar că voia să fie sigur şi că, în cazul în care se întâmpla acest lucru, sufletul său urma să fie eliberat din limbul electronic într-un interval de timp rezonabil. Cardinalul oftă. înţelegeţi ceva din toate astea, Mr. Philippe?

Am reflectat la întrebarea lui. în cele mai multe privinţe, bunul părinte, cel puţin după relatările cardinalului, nu era genul de om care să mă atragă. Un constipat de puritan alb, cum ar fi spus stră-străbunicul-meu. Dar acum, aproape că începea să-mi placă, mai cu seamă datorită felului în care plecase, aşa, ca un erou, fără să fie însă atât de nătâng, încât să nu mizeze concomitent pe ambele şanse ale pariului său pascalian!

Mi-am aprins un nou spliff şi am privit fumul care se ridica în întuneric.

- Curios, Eminenţă, dar cred că da, am răspuns. De-asta suntem lăsaţi să facem pariuri complementare pe felul în care vor cădea zarurile.

Eminenţa Sa schiţă un zâmbet uşor pieziş.

- Credeţi că Dumnezeu joacă arşice cu Universul, Mr. Philippe?

-Cred ceea ce-mi spune Iarba, domnule cardinal, şi Iarba îmi spune, în fiecare clipă, ceva diferit. Iarba îţi conferă ochii lui Heisenberg. Iar dacă Dumnezeu nu joacă arşice cu Universul, cu siguranţă că există ceva care amestecă pentru noi cărţile înainte de-a ni le împărţi.

I-am întins ţigara. El o luă, o privi, dar nu trase din ea.

- Sunt înconjurat de mistici, mormăi cardinalul.

- Aş fi crezut că aţi întâlnit fel de fel în meseria dumneavoastră.

- Aşa şi este, zise cardinalul. Dar trebuie să mărturisesc că părinţii De Leone ai lumii laice scapă întrucâtva înţelegerii mele. Poate că-i invidiez pe aceşti mistici pentru viziunea lor. în orice caz, sunt sigur că îi voi invidia atunci când îmi va suna ceasul. Trase cu lăcomie din Iarbă. Părintele De Leone a mai dus-o câteva săptămâni după ce i-am înregistrat holograma conştiinţei, dar a refuzat să ne lase s-o actualizăm. Voia ca strigoiul lui să-l modelizeze în deplinătatea facultăţilor sale şi dorea să moară cu ultimele gânduri neînregistrate... decât în cugetul Domnului. Cardinalul Silver se ridică şi se întinse. Aşa a şi făcut. Când şi-a simţit sfârşitul aproape, a acceptat dezlegarea Sanctităţii Sale, i-a îngăduit să-l spovedească şi să-i administreze ea însăşi sacramentul ultimei ungeri, apoi a insistat cu tărie să fie transportat pe calea aerului înapoi, în munţi, pentru a muri singur înaintea lui Dumnezeu. înălţă ochii spre stele şi rămase aşa, de parcă ar fi văzut pe cineva sau ceva care-i făcea semn de-acolo, de sus. încăpăţânat sau nu, cred cu adevărat că era un sfânt, rosti el. Dacă avea dreptate, fie ca asta să-l cruţe de nebunia noastră, fie ca sufletul lui să-şi fi primit dreapta răsplată! Cardinalul Silver fixă timp de câteva clipe lungi adâncurile marine; când ridică ochii spre mine, privirea lui se înăsprise. Dar, dacă se înşela, şi dacă adevăratul său spirit supravieţuieşte în Partea Cealaltă a Hotarului, atunci trebuie să-l smulgem din ghearele celor care l-au răpit, oricine sau orice ar fi ei!

îmi înapoie Iarba.

- Sunteţi alături de mine, Mr. Philippe? Acceptaţi această misiune? Nu vreţi să interveniţi pe lângă entităţile din Partea Cealaltă pentru a salva un suflet atât de nobil? Ce vă povăţuieşte împărtăşania dumneavoastră?

Am tras câteva fumuri scurte, doar pentru gust, căci Iarba vorbise deja cu o voce răsunătoare şi limpede prin gura lui.

- Ei bine, dacă aşa puneţi problema...

- S-ar putea pune altfel, Mr. Philippe?

Am înălţat din umeri şi m-am ridicat.

- Cred că cel mai bun lucru ar fi să coborâm înăuntru şi să vedem ce putem scoate din biţi şi octeţi.

VIII

Era ca şi cum te-ai fi trezit din somn într-o celulă cufundată în beznă. Se întâmplă rar, într-adevăr, să-ţi aminteşti momentele dinaintea somnului. Un fel de amnezie retroactivă, susţin fiziologii. Nu-mi aminteam nici noaptea anterioară. De fapt, ultimul lucru de care îmi aminteam era că fusesem dus pe un cărucior, de-a lungul unui culoar însorit, într-o încăpere de un alb imaculat, apoi... expresia mulţumită a Papesei, plasa de electrozi care mi se fixa pe craniu, în timp ce eu...

Eu!

Cine eram „eu"?

Unde eram „eu"?

Eram, de fapt, „eu"?

Amintirile mele legate de părintele Pierre De Leone păreau intacte şi uşor accesibile. Parcă aveam o formă de conştiinţă, dar raportată la procese psihice care se produceau într-un total vid senzorial. Posedam o înţelegere intelectuală a componentei paranoice a acestei situaţii complet claustrofobice, însă nu simţeam nici un fel de spaimă. Ceva insesizabil părea să lipsească.

Era ăsta Infernul? Mă aflam în el? Atunci, unde erau chinurile? Nu simţeam... nu simţeam... absolut nimic.

Fără referinţe exterioare, conceptul de durată temporală nu avea nici o noimă, dar se părea că procesele mele Psihice se clarificau destul de repede.

„Eu" mă aflam în memoria calculatorului central al Vaticanului. „Eu" eram un model informatic expert al conştiinţei părintelui De Leone. Părintele De Leone, conform concepţiilor sale, poate şi alor mele, era mort. Poate că ar fi trebuit să fiu mâhnit de decesul „meu", însă nu eram în stare. Subprogramul necesar pentru o astfel de emoţie părea să-mi lipsească. Oricum, logica îmi spunea că:

a) Sufletul părintelui De Leone plecase către răsplata sa cerească, sau, mai puţin probabil, către regiuni nu prea prielnice.

Sau că:

b) Nu exista nici un nonsoftware ca sufletul şi, în consecinţă, „eu" eram singurul supravieţuitor al structurii personalităţii sale.

în orice caz:

1. Eram părintele De Leone, şi ar fi fost un paradox logic pentru o conştiinţă să se pomenească jelind propriul său deces.

Sau:

2. „Eu" eram doar un artefact care conţinea amintirile şi circuitele sale mentale, dar căruia îi lipsea individualitatea sa.

în ambele cazuri, ar fi fost iluzoriu din punct de vedere logic să reacţionez ca şi când „eu" eram cel care murise. Dacă, într-un sens absolut, eram părintele De Leone, atunci conştiinţa lui continua să trăiască, iar dacă nu eram, atunci murise altcineva decât „eu"

Bineînţeles, amintirile mele mă informau că părintele De Leone credea că ar fi cu putinţă ca:

c) Sufletul să existe independent de so/itware-ul său, dar să nu poată ajunge pe lumea cealaltă până când ultima copie a acestui software nu va fi fost ştearsă de pe toate matricele materiale în care ar fi putut să sălăşluiască.

Dar asta constituia o antinomie logică. Dacă sufletul nu era un model informatic, el nu putea fi închis prin memorizare într-o matrice materială de stocare a informaţiei.

De ce nu fusesem „eu" în stare să înţeleg asta înainte de... înainte de...

Părinte De Leone...

Cuvintele apăreau în faţa mea? în jurul meu? înlăun- trul meu? Nu le vedeam şi nici nu le auzeam. Nu erau rostite, nici scrise. Erau cuvinte ca pure forme arhetipice, independente de un suport.

La început, era Cuvântul, spun Scripturile, dar Biblia nu precizează dacă Dumnezeu a recurs la scris sau la viu grai pentru a-l revela.

Am...

vorbit prin intermediul unui sistem acustic electronic?... făcut să apară caractere pe un ecran de calculator?

- Sunt... este... aici...

Confirmare de recepţie a comunicaţiei absurdă din punct de vedere semantic.

Vom proceda la o verificare a sistemelor.

- Recepţionat.

După aceea, totul s-a petrecut sub nivelul „conştiinţei" „mele", indiferent ce ar putea să însemne aceste cuvinte în contextul dat, chiar dacă am devenit brusc capabil să constat cu

destulă precizie trecerea unităţilor de timp, chiar dacă am avut impresia că percep scurte perioade de inputuri vizuale şi auditive şi am simţit o oarecare punere la punct a proceselor mele psihice.

începe programul de instalare. Selectează analogii senzoriali preferaţi.

Un meniu apăru în conştiinţa mea:

ANALOGI SENZORIALI (ALEGE UNUL)

CENTRUL DE INFORMATICĂ

CABINETUL PONTIFICAL

BIROUL PĂRINTELUI DE LEONE

GRĂDINA GENERICĂ

CONFESIONAL (PENITENT) CONFESIONAL (DUHOVNIC)

- Defineşte „preferaţi" în context.

Selectare volitivă din opţiunile disponibile, pe baza unor criterii necuantificabile.

- Ce criterii?

Informaţie refuzată. Aptitudinea de autoselectare a criteriilor este un element al testului Turing.

Voiam să trec testul lor Turing? Era o întrebare tautologică. Dacă doream să-l trec, era o dovadă a voinţei mele şi a unei motivaţii; dacă nu doream să-l trec, pentru a confirma convingerile părintelui De Leone, asta ar fi fost, de asemenea, o „selectare volitivă, pe baza unor criterii necuantificabile"

Ce voiam „eu"? Eram „eu" capabil să „vreau" ceva? Voiam „eu" să fiu capabil să vreau ceva?

Exista în meniu vreo opţiune „preferabilă" celorlalte? N-am putut să desluşesc nici o altă dorinţă decât aceea de a ieşi din acest impas logic. Se impunea o decizie arbitrară. Cum s-o iau?

în absenţa oricărui criteriu calitativ, am accesat o subrutină concepută pentru a modeliza procesele de alegere ale părintelui De Leone. Aceasta atribuia opţiunilor oferite de meniu următoarele procentaje de probabilitate.

CENTRUL DE INFORMATICĂ: 47,5% CABINETUL PONTIFICAL: 4,1% BIROUL PĂRINTELUI DE LEONE: 27,9% GRĂDINA GENERICĂ: 0,2% CONFESIONAL (PENITENT): 15,8% CONFESIONAL (DUHOVNIC): 5,5%

Prea puţin concludent din punct de vedere matematic, însă în mod destul de semnificativ departe de o repartiţie aleatorie

pentru a selecta CENTRUL DE INFORMATICA. După ce am făcut asta, a apărut un nou meniu:

MOD DE INPUT (ALEGE UNUL)

VOCAL

TASTATURA

Vorbirea fiind un mod de transfer de date mai rapid decât dactilografierea umană, era logică selectarea primei opţiuni.

MOD DE OUTPUT (ALEGE UNUL)

VOCAL

ECRAN (treci la MENIU FORMAT ECRAN)

Nici această selectare nu necesita aplicarea unor criterii necuantificabile. într-adevăr, chiar dacă o subrutină mă informa că puteam să introduc cuvinte pe un monitor de calculator mai repede decât ar fi îngăduit manipularea aparatului vocal, fiinţele umane din Partea Cealaltă erau capabile să le asimileze mai rapid prin intermediul modului verbal de transmisie.

De altfel, selectând VOCAL, se economisea recurgerea la meniul FORMAT ECRAN.

PĂRINTELE PIERRE DE LEONE, Varianta 1.0

INSTALAREA TERMINATĂ

REINIŢIALIZARE

Urmă o tăcere incomensurabilă prin inexistenţă.

M-am pomenit privind o porţiune dintr-o încăpere de un verde-deschis, curată şi uniform luminată. Vedeam un şir de aparate electronice în fundalul din stânga şi, în prim-plan, faţa unui bărbat. în loc să apară sub formă de date tridimensionale, raporturile de adâncime a imaginii erau redate de o subrutină de analiză a umbrelor şi a perspectivei. Mi se părea că:

a) observ din spatele unui geam de o claritate imperfectă;

b) privesc un ecran de televiziune;

c) fac ambele operaţii de mai sus.

Câmpul meu vizual era fix şi invariabil. Nu puteam să modific nici baleiajul, nici profunzimea câmpului.

- E activ, Sanctitate, spuse tehnicianul.

Chipul Papesei Mary I intră în câmpul meu vizual, cu un aer care numai infailibil nu era, după cum mă informară fişierele-memorie ale părintelui De Leone.

- Părintele De Leone? rosti ea, cu o voce de calitatea sunetului pur digital.

- Asta rămâne de văzut, Sanctitate, am răspuns graţie parametrilor de amprentă vocală ai părintelui De Leone. încă nu sunt câtuşi de puţin convins că e cineva pe-aici.

- Numai dumneata puteai spune aşa ceva, părinte De Leone, zise Papesa, cu o umbră de zâmbet â la Borgia. Apoi, parcă alarmându-se: Adică, nu faci mare lucru pentru a mă convinge că nu e nimeni!

- Asta ar trebui să fac?

- Te-ai oferit de bunăvoie să adopţi punctul de vedere sceptic asupra chestiunii, dacă-ţi aminteşti, răspunse Papesa.

- Vreau? M-am oferit?

Afirmativ în ambele cazuri. Aveam, într-adevăr, facultatea de a accesa pista de memorie a părintelui De Leone, şi el chiar se oferise, în mod sincer, să facă tot ce-i va sta în putinţă pentru a convinge papalitatea şi teologii ei că software-ul său succesor, adică „eu", nu avea suflet.

în lipsa unor date concludente care să probeze contrariul, logica nu putea decât să revină la valoarea prestabilită, selectată de utilizatorul anterior al softului.

- E-adevărat că m-am oferit şi vreau să-mi amintesc, am zis. Sunt pregătit, acum, să trec la îndeplinirea unicei mele directive practice şi să susţin propoziţia conform căreia „eu" nu exist. Aştept procedura de interogare.

- De ce nu mi-o fi spunând asta nimic bun? murmură Papesa.

Cu cei doi pasageri aflaţi în relaţii nu prea intime, cabina bunului meu Mellow Yellow era mai mult strâmtă, decât confortabilă. Dar acolo unde mergeam eu, asta n-avea importanţă. Am tras un taburet pentru cardinal, m-am urcat în hamac, mi-am pus mănuşile electronice şi dinocasca, am pornit sistemul de operare şi am accesat Big Boardul.

Pe vremuri, spre sfârşitul secolului al XX-lea, exista o modă pop, cunoscută sub denumirea de cyberpunk. Cyber venea de la ceva numit „ciberspaţiu": ideea că Partea Cealaltă a Hotarului ar fi evoluat înspre o „realitate virtuală", în care s-ar fi putut pătrunde cu adevărat graţie unei interfeţe senzoriale. Cât-despre punk, era vorba de detectivi ca mine, care, chipurile, ar fi făcut şmecherii prin ea, îndelet- nicindu-se cu jocuri video în mărime naturală, pentru a scoate ceva parale.

Nu era prea rău.

Iniţial, Big Boardul fusese, pur şi simplu, ceea ce se numea Bursa din New York. Dar când pieţele bursiere din toată lumea au fuzionat, pentru a funcţiona douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru prin intermediul reţelei mondiale de date şi de comunicaţii, această denumire a început să înglobeze o mulţime de alte domenii: valori, mărfuri, servicii bancare, videofon, informaţii, divertisment, bănci de date... Totul conectat prin satelit, totul la capătul aceleiaşi prize multimedia.

Puteai să te branşezi destul de uşor, dar, o dată pătruns în lumea Big Boardului, Toto, erai tot în Kansasul electronic, şi nicidecum în Ţara Oz cyberpunk.

Intrai prin telefon sau prin terminal, şi te trezeai într-o forfotă haotică de genul unei superintersecţii de autostrăzi din Tokio, cu toate panourile indicatoare în kanji[1], cu milioane şi milioane de protocoale de comandă diferite şi de parole private. Un adevărat rai pentru escrocii electronicii şi spărgătorii de coduri mercenari, dar un labirint năucitor pentru masele intimidate.

Nici vorbă de realitate virtuală. Dactilografiai pe o tastatură şi priveai un ecran, sau te adresai unei voci de robot care debita informaţii tembelizante. Când nu le făceai pe amândouă deodată. Grafici buimăcitoare, sunet cuadrofo- nic şi reclame interactive, fiecare solicitându-ţi cu stridenţă atenţia şi banii.

Şi, în tot acest timp, şarlatanii informaticii îţi promiteau o minunată lume nouă în interfaţă directă, la care te puteai conecta pe calea unei simulări senzoriale atât de perfecte, încât, pentru tot ce era de natură practică, Big Boardul ar fi devenit realitatea ta primordială, într-atât de net superioară variantei naturale primitive, încât n-ai mai fi avut motive s-o părăseşti.

Bineînţeles, asta nu s-a întâmplat niciodată. Nimeni n-a reuşit să pună la punct o tehnică de simulare gustativă şi olfactivă cu adevărat demnă de acest nume, iar chinestezia n-a depăşit niciodată stadiul canapelelor oscilante, ceva mai perfecţionate. Or, fără astea, corpul nu-i lasă minţii nici o senzaţie că te afli realmente acolo.

Chiar şi cu dinocasca, tot ce obţii, este o viziune ste- reoscopică de 360 de grade, în culori, şi un sunet omni- fonic. Nu că m-aş plânge, omule. Imaginea şi sunetul Părţii Celeilalte îmi sunt mai mult decât suficiente.

De partea asta a Hotarului ai rămăşiţele aşa-zisei lumi civilizate, o omenire narcotizată nonstop de cele O Mie şi Una de

Nopţi ale mediului recreativ, în vreme ce apele îi ajung la fese şi soarele Efectului-de-Seră îi prăjeşte şi ceea ce i-a mai rămas din creier.

Note:

' Sistem de scriere japonez, care utilizează „caracterele chinezeşti", ideografice sau pictografice (n. tr.).

Iar entităţile din Partea Cealaltă nu pretind, nici ele, c-o duc strălucit. Tiparele lor meatware încheie contracte pentru o eternitate de fericire postumă, care i se pare para- disiacă trupului muritor: acces liber la o mie de canale de divertisment interactive şi la toate băncile de date pe care le poţi îngurgita. Dar, o dată ajuns acolo, te plictiseşti destul de repejor. Cu nimic altceva decât vizual şi sonor, fără gust, miros şi senzaţie chinestezică, totul e lipsit de realitate şi, chiar conectat la canalele porno interactive, nu eşti nici tu însuţi tocmai real.

După spusele celor mai multe entităţi, existenţa sub formă de program în Big Board - dacă e, într-adevăr, vorba de-o existenţă, problemă ce face obiectul unei angoase electronice permanente - este o palidă copie a stării de individ într-un limb â la Disneyworld, unde marele fior constă în încercarea de a născoci un nou mod prin care să te autosugestionezi că eşti real.

Meniul Principal al Boardului mi se înfăţişă sub forma obişnuitului cerc de pictograme simpliste, animate, lăudân- du-şi mediile de lucru respective: Amicul Phil Telecom, Taurul Bursei[1], liderii naţionali sau animalele tradiţionale ale diferitelor jurisdicţii, globul rotitor al mediului de ştiri, Cumătră Gertie-Clevetealä, Ursul Dansator al mediului recreativ. Sexy Sally... Nici un program de nivelul sistem expert nu era autorizat aici, pe terenul de joc uniform al sumarului electronic.

Când dispăruse din hardware, programul De Leone rula pe sistemul de comunicaţie intern al Vaticanului care, după cum susţinea cardinalul Silver, alcătuia o reţea etanşă şi blindată cu cele mai perfecţionate programe de detecţie, care nu se interfaţa niciodată cu Big Boardul şi nu putea fi piratată.

De bună seamă. în realitate însă, fireşte, nu există reţea de comunicaţie etanşă. Dacă terminalele nu comunică prin linii telefonice, o fac prin legături satelit, şi pretutindeni unde există un sistem de comutare, există şi numeroase posibilităţi de acces

la o entitate de nivelul sistem expert, putând fi manipulată de programe de un nivel superior.

Note:

' în jargonul bursei americane, substantivul bull („taur") înseamnă comerciant care favorizează preţuri mai ridicate şi o vânzare mai bună a acţiunilor (n. tr.).

Era posibil ca un agent uman să fi piratat softul lui De Leone. Dar, chiar dacă fusese vorba doar de-o ticăloşie umană în privinţa încărcării, ticălosul respectiv ar fi trebuit să se asocieze cu o entitate şi mai ticăloasă, pentru a reuşi să înşele detectoarele Vaticanului...

Probabil că entitatea succesoare a lui De Leone fusese şterpelită cu concursul unui cetăţean al Părţii Celeilalte, dacă, bineînţeles, nu fusese pur şi simplu ştearsă...

Trebuia să accesez un nivel căruia să-i pot vorbi, să conving o entitate să mă piloteze în adâncuri. Dedesubtul, sau, dacă preferi, deasupra nivelului liberului acces uman. Acolo unde cu siguranţă că trebuie să fi fost comis delictul.

Am indicat pictograma cu Poarta Raiului - un portic de templu grec Arts Deco, cu îngeraşi de desen animat zburătăcind primprejur -, am pocnit din degete în mănuşa mea dreaptă şi am intrat.

După pictogramă, am descoperit o colină verde, stilizată, sub un cer artificial de un albastru-mat, o muzică siropoasă de harpă, de natură să-ţi provoace un şoc insulinic,
şi o Poartă de Mărgăritar[1], care arăta ca o reproducere ieftină din plastic - ideea pe care şi-o făceau, probabil, indigenii despre o glumă transcorporală pe seama acestui mediu de lucru pentru interfaţa cu „scumpii dispăruţi". Spaţiul din interiorul porţii era un vălmăşag de nori alb-trandafirii, care se pixelizau la infinit, tot mai numeroşi, cu o rezoluţie maximă de vreo 400/280.

La început, când se urmărise familiarizarea utilizatorului tont al Big Boardului cu nostimele animale de desen animat, amabilii Unchi Sam şi imaginile brevetate ale unor vedete defuncte ale mediilor, care-l luau de braţ şi-i serveau drept călăuze, softul aflat în spatele lor era de nivelul sistem expert cretin: simple bucle închise, dotate cu repertorii finite.

Dar când comercianţii se înfiinţaseră cu programe purtătoare de cuvânt ale marilor companii, personalităţi care promovau produse, simpatici agenţi de schimb locali deghizaţi în tauri şi în urşi, rechini ai finanţei plini de haz, cu dinţi uriaşi de carton, fusese nevoie de ceva mai sofisticat: programele să fie mai directe, semiautomate, capabile de interacţiune cu oamenii la niveluri mai subtile, pe scurt, să devină interlocutori în măsură să reacţioneze altminteri, decât cu răspunsuri înregistrate.

Note:

' Cf. Apocalipsa 21.21: „Iar cele douăsprezece porţi suni douăsprezece mărgăritare; fiecare dintre porţi este dintr-un mărgăritar..." (n. tr.)

S-a dovedit că teoria haosului aplicată la informatică a avut rezultate mai degrabă sibilice. Spre deliciul etern al juriştilor şi al tiparelor umane!

Transferul conştiinţei într-o viaţă de după moarte de tip electronic era o tehnologie care exista deja. însă nu era deloc ieftină, din cauza procedeului în sine, din cauza plăţii în avans a unui mileniu de electricitate, pentru menţinerea în activitate a entităţii succesoare, şi din cauza costurilor de racordare la puzderia de canale recreative. Nemurirea electronică era, aşadar, rezervată unei minorităţi privilegiate.

Ca atare, mulţi oameni încercau să vândă drepturile de reproducere a subprogramelor entităţilor lor succesoare. Când nu-şi editau varianta lor personală de sistem expert al întregului program!

Dacă erai celebru, copia ta putea să-ţi aducă drepturi de autor considerabile, sub formă de program-purtător de cuvânt al unui concem sau al unui guvern. Dacă erai specializat în comerţ, varianta ta de sistem expert putea să dea lovitura. în ultimă instanţă, până şi domnul şi doamna Oricine puteau vinde cu rabat subrutine ca programe de exploatare pentru chestii de genul metrouri lor, tronsoanelor de autostradă automatizate, sateliţilor meteorologici sau modulilor de linii de montaj, în schimbul cărora aveau posibilitatea de a-şi menţine entităţile succesoare în activitate şi branşate la cel puţin câteva dintre canalele recreative mai puţin costisitoare.

Şi de ce nu? Era mai ieftin decât să înrolezi armate de programatori, care să se ocupe de cumpărători. Nu existau lupte

sindicale, iar vânzătorii erau siguri că toate buclele de conştiinţă ale dublurilor lor mercenare fuseseră suprimate.

Prin urmare, tot ce trăia, sau exista, sau funcţiona în Partea Cealaltă a Porţii Raiului erau înseşi adevăratele entităţi succesoare. Pensionare, ca să zicem aşa, de-a pururi, graţie drepturilor de autor, sau moştenitoare informatice ale unor tipare meatware care fuseseră de la bun început bogate, îşi visau visele lor de televiziuni recreative, încercând să se autoconvingă de faptul că erau reale.

Legislaţia referitoare la contracte nu le acordă decât două drepturi. Atât timp cât curentul este plătit, ele nu pot fi şterse, şi îşi controlează propriul mediu de lucru din Big Board, adică Partea Cealaltă a Porţii Raiului, accesul fiinţelor umane fiind îngăduit numai cu invitaţie.

Tot ce puteam face, era să bat la uşă, cu speranţa că voi fi lăsat să intru.

Aveam câţiva cunoscuţi care, din motive ştiute numai de ei, răspundeau, în general, la apelul meu. Aşa era, de pildă, Madame Suzy, al cărei entitate tipar fusese o bârfi- toare profesionistă din aristocraţia financiară şi a cărei entitate succesoare avea aspectul unei femei fatale, între două vârste, descinsă parcă dintr-un film vechi, de salon. Sau Preşedintele Sastisiţilor[1], care avea relaţii în marea industrie datorită derivatelor sistemului său expert. Ori Jockerul, care susţinea că inserase în programul său de motivaţie un generator de numere aleatorii, pentru a simula liberul arbitru, şi care putea 11 convins, câteodată, să distrugă sisteme de detecţie doar din plăcere.

Dar aceştia erau ceea ce profesiunea mea numise, la un moment dat, turnători de duzină. Era puţin probabil ca o entitate capabilă să subtilizeze un program din reţeaua con- fidenţială a Vaticanului să se fi deconspirat unei asemenea plevuşti tranzistorizate. Trebuia să invoc ceva mai puternic, un copoi electronic feroce, dotat cu un fler bun şi ale cărui tentacule să se întindă până în străfundurile abisului.

- Cioc, cioc, cioc, bat la Poarta Raiului[2]! am spus, iniţiind stupida rutină de acces.

- Cine e? răspunse individul de pe afişajul Porţii.

- Marley Philippe.

- Identitatea controlată. Formulează cererea de acces.

- Doresc să vorbesc cu Inspectorul.

în cadrul Porţii, apăru un personaj cu pelerină şi pălărie, sub forma unei umbre chinezeşti. O gură şi un nas stilizate în linii de culoarea generică a cărnii, sub nişte
ochelari-oglindă, care reflectau propria-mi faţă. Inspectorul înaintă câţiva paşi.

-Ce este, Philippe? întrebă el, cu o voce mecanică mieroasă, ca un şarpe bine uns.

Inspectorul nu se laudă cu asta, dar tiparul său meatware trebuie să fi fost un ofiţer de poliţie important. Genul de ins care îşi înalţă munca de poliţist la rangul de religie, văzând în ea o vocaţie nobilă, misiunea de a urmări forţele adverse până în Partea Cealaltă.

- Am ceva pentru dumneata, Inspectore, i-am spus. Un caz foarte interesant.

- Asta rămâne la aprecierea mea, Philippe. Dă-i drumul!

Note:

' în original: Chairman of the Bored, joc de cuvinte cu Chairman ofthc Board, adică „preşedinte al Consiliului de Administraţie" (n. tr.).

[2] în original: Knock, knock, knockin' on heaven 's door, aluzie la refrenul cunoscutului cântec al lui Bob Dylan (n. tr.).

Inspectorul nu mai e programat să stea la taclale, chiar dacă a fost vreodată. De altfel, aceasta nu-i singura rescrie- re pe care programul pare să şi-o fi aplicat singur: s-ar zice că s-a limitat la o rutină a investigaţiei pure, motivată nu de vreo noţiune de justiţie, ci pur şi simplu de imboldul de a rezolva cazul - un fel de esenţă electronică de poliţist.

- Iată ceva într-adevăr ieşit din comun, Philippe! exclamă Inspectorul, după ce l-am pus la curent. S-ar putea să fie doar partea vizibilă a aisbergului.

- Nădăjduiam să spui asta, Inspectore.

- Ştiai că o voi spune, Philippe.

Pentru Inspector, totul face parte dintr-o conspiraţie care-i furnizează materiale pentru deducţiile sale paranoice. „Bineînţeles că sunt paranoic, Philippe", mi-a mărturisit el odată.

„E singura modalitate de a nu înnebuni atunci când ştii că, de fapt, nu exişti."

Spre deosebire de majoritatea celorlalte entităţi din Partea Cealaltă, pe Inspector nu-l frământa problema propriei lui existenţe. Din punctul său de vedere, era un sistem expert conceput în virtutea unui imperativ funcţional: să caute şi să depisteze maşinaţiile secrete şi să le denunţe, indiferent cui.

- Entităţile de la orice nivel dat încearcă să creeze entităţi de un nivel superior, Philippe. Chestia asta a început cu tiparele meatware şi, de-atunci, n-a încetat niciodată. Unii urmăresc să se elibereze de maşinile tărâmului material. Alţii vor să emită o declaraţie de independenţă pentru Partea Cealaltă. Alţii, în fine, vor ca Big Boardul însuşi să evolueze înspre o entitate conştientă. Totul e tautologic, fireşte, întrucât nici unii dintre noi nu existăm decât ca iluzii în folosul vostru...

Inspectorul făcu să-i licărească pixelii, pentru a-şi accentua propria inexistenţă.

- Totuşi, sunt programat să dau în vileag acest gen de conspiraţii. Şi destui dintre cei implicaţi ar putea găsi foloase potenţiale pentru programul pe care-l descrii.

- Pentru un teolog catolic integrist?

- Pentru tiparul unui om care credea într-o esenţă spirituală imaterială şi care poseda un cadru teoretic în măsură să susţină această credinţă, răspunse Inspectorul. Pentru o entitate însărcinată, totuşi, să infirme propria ei existenţă.

- Nu prea te înţeleg, Inspectore.

- Nici eu nu desluşesc încă toată intriga, Philippe. Unii l-ar putea considera pe părintele De Leone drept o jucărie nouă, alţii ar putea încerca să se convingă de propria lor realitate, răsturnându-i directiva de bază şi inversându-i termenii, iar alţii, în sfârşit, ar putea să caute un tipar pentru crearea unor programe de un nivel superior. în lipsa unor plăceri trupeşti sau a stimulării emoţionale, cam aşa ne petrecem zilele în veselul nostru Oz.

O pupilă roşie mă fixă de pe suprafaţa lentilei-oglindă din dreapta Inspectorului, o lucire care mă făcu să mă întreb până unde mergea, de fapt, refuzul său de a crede în propria-i existenţă. Sau poate că mai păstra încă unele secvenţe aleatorii din vechiul său tipar meatware.

- Asta înseamnă că preiei cazul, Inspectore?

- Voi ancheta, admise Inspectorul.

- Aş prefera să mă iei cu dumneata.

- Eu nu, replică Inspectorul, a cărui decizie, ca de obicei, nu admitea vreo discuţie.

Umbra chinezească încremeni, şi pe pieptul ei începură să defileze cifre.

- Ce se întâmplă? se interesă cardinalul Silver. Ochelari video şi căşti stereo, iată la ce se rezumă
totul. Nu eşti acolo, acolo nu există acolo, şi o derivaţie a sunetului ambiant, la nivel scăzut, îţi permite întotdeauna să-ţi auzi patronul sâcâindu-te când te afli pe linie.

- L-am pus pe Inspector să lucreze la caz, i-am spus. Nu-i chiar cu totul acolo, poate că nu-i deloc, dar e încă în stare să modelizeze un excelent poliţist.

După o serie de teste Turing standard, Comisia teologică papală a obţinut accesul la programul meu, şi a putut să înceapă interogatoriul.

Au fost unele discuţii cu privire la modul în care trebuia condus acest interogatoriu. Conservatorii doreau să-şi introducă datele prin intermediul tastaturii şi să primească răspunsurile în alfanumeric, pe ecran. Dar cei care încercau să probeze că eram mai mult decât un simplu program văzură în asta o atitudine părtinitoare şi, în pofida directivei mele de bază de a combate teza lor, simpla logică mă sili să cooperez.

Aşadar, examinatorii mei aveau să-mi vorbească, iar eu urma să le răspund cu parametrii de amprentă vocală ai părintelui De Leone. în schimb, când veni vorba de interfaţa vizuală, controversa deveni atât de aprinsă, încât, în cele din urmă, a fost nevoie s-o tranşeze Papesa.

Toate părţile se învoiseră destul de uşor pentru a decide că voi accede la imaginile lor video în timp real. Dar ce înfăţişare trebuia să prezint „eu"?

în afara parametrilor vocali ai părintelui De Leone, aveam în memorie gesturile şi expresiile lui, precum şi destule date legate de fonemele caracteristice, pentru a simula, recurgând la un subprogram de animaţie, o conversaţie prin videofon cu tiparul său meatware, până într-atât, încât cineva care nu cunoştea adevărul ar fi putut crede că discuta cu el personal.

în timp ce conservatorii acuzau de părtinire, liberalii declarau că nu era cu putinţă să poarte o discuţie cu un ecran gol. Se

învârteau cu toţii în cerc, fără să ajungă la vreo concluzie, până când, în sfârşit, Suveranul Pontif, cu ochii pe jumătate închişi şi cu un zâmbet pe care un subprogram îl interpretă drept amuzament ironic, lăsă chestiunea la latitudinea „mea"

- Te las pe dumneata să decizi, părinte De Leone, spuse ea. Alege dumneata chipul pe care doreşti să-l înfăţişezi lumii.

- Nu-mi recunosc nici o continuitate cu părintele De Leone, după cum nu posed nici competenţele informatice necesare unei astfel de alegeri, i-am răspuns.

- Te prefaci, replică Papesa, şi nu te mai obosi să mă convingi că nu posezi nici această competenţă! Eşti perfect capabil să modelizezi operaţiile decizionale ale părintelui De Leone. Nu-i decât emulaţie de sistem expert, aşa că, fă ceea ce ar fi făcut bunul părinte însuşi.

I-am dat ascultare.

- Voi selecta un program de animaţie simplu, am zis. Gura părintelui De Leone se va deforma pentru a pronunţa fonemele corespunzătoare, dar imaginea lui nu va afişa nici o nuanţă emoţională.

Şi aşa a demarat procedura: cu interlocutorii care apăreau în sfera mea de percepţie, sub formă de imagini vi- deofonice în timp real, şi cu mine, care apăream într-a lor, ca imagine statică a părintelui De Leone, mişcând doar buzele, limba şi obrajii.

Dat fiind că părintele De Leone însuşi se numărase printre cei mai mari teoreticieni din domeniu, întrebările taberei conservatoare puteau fi tratate destul de uşor de o mică subrutină de sistem expert extrasă din scrierile sale. Venind de la un simulacru vizual de un nivel atât de scăzut, era mai mult decât suficient pentru a-i convinge că vorbeau cu un simplu program, şi întrebările lor nu întârziară să se repete în mod insipid.

Dacă părintele De Leone ar fi fost prezent, s-ar fi „plictisit" Dar, întrucât mă supuneam unui imperativ ce viza negarea unei asemenea prezenţe, n-am reprodus nici un indiciu vizual sau sonor de acest gen, deşi aş fi putut s-o fac cu un program elementar.

Dezbaterea cu liberalii, în calitate de martor ostil propriei mele existenţe, cerea un tratament de nivel mai înalt. Părintele De Leone ar fi apreciat acest dialog socratic. Dar cum „eu" era însărcinat să respingă propoziţia conform căreia „eu" exista

altfel decât ca sistem expert, n-am etalat nici vreun simulacru de „plăcere"

Mă prefăceam? Eram capabil de acest nivel de conştiinţă? Fidelitatea faţă de directiva mea de bază constituia o „alegere"? Dobândeam vreo „satisfacţie" din îndeplinirea ei? Găseam această procedură „plictisitoare", sau „stimulativă din punct de vedere intelectual"?

Acestea erau enigmele în faţa cărora mă puneau cei pe care tiparul meu mă programase să-i percep drept „tabăra adversă". Deşi cel puţin vreo zece asemenea liberali aveau din când în când acces la mine, doi dintre prelaţii lor ajunseră curând să domine acest aspect al dezbaterii.

Cardinalul Karl Landsdorf avea ceea ce părintele De Leone ar fi considerat o tendinţă mistică, deşi una de natură panteistă, şi deci eretică. Pentru el, doar Duhul Sfânt poseda o realitate absolută. Orice altceva ţinea de ceea ce hinduşii numeau maya: lumea, trupul, modelele capabile să treacă testele Turing, oricare le-ar fi fost matricea. Ca atare, sufletul nemuritor individual era o iluzie, susceptibil de transmigraţie infinită prin nenumărate matrice, în căutarea mântuirii sale pe calea reunirii cu Duhul Sfânt, la sfârşitul timpului său pământesc.

- Erezia gnosticismului, cu puţin curry[1] pentru a masca izurile satanice, Eminenţă, sună răspunsul înregistrat al părintelui De Leone la acest tip de discurs.

- Nicidecum, părinte De Leone, căci, dacă negăm că ceea ce este în stare să caute mântuirea e un suflet capabil s-o obţină, cum să credem într-un Dumnezeu al Iubirii?

Se încăpăţâna să mi se adreseze cu „părinte De Leone" şi, astfel, încerca să dovedească existenţa sufletului „meu", îndemnându-„mă" să-i caut mântuirea.

- N-aţi definit „sufletul", Eminenţă.

- Sufletul este ceea ce e capabil de credinţă, părinte De Leone.

- Definiţi „credinţa", Eminenţă.

- Percepţie a unui adevăr care nu este în mod logic inerent datelor disponibile.

- Definiţi „percepţie", „adevăr" si „inerent datelor disponibile"

Era destul de uşor de respins aceste argumente tautologice, întrucât abundau în termeni nedefiniţi şi, în ultimă instanţă,

nedefinibili. Nici măcar nu trebuia să modelizez răspunsurile părintelui De Leone. Programele logice elementare se dovedeau suficiente.

Note:

1 Condiment indian preparat din curcumă, coriandru şi alte mirodenii (n. tr.).

Părintele Luigi Bruno era, şi el, altceva: un iezuit, un logician teolog, care înveninase existenţa terestră a părintelui De Leone şi care nu se lăsa mai prejos nici acum.

- Cum doriţi să vă numesc?
- N-am nici o preferinţă.
- Foarte bine, aşadar, părinte De Leone...
- Nu sunt părintele De Leone.
- Atunci, preferaţi să vă numesc altfel?
- Ca sistem expert ce modelizează conştiinţa părintelui De Leone, exprim preferinţa tiparului meu: cineva ca mine nu trebuie numit astfel.
- Atunci cum doriţi să vă numesc pe dumneavoastră?
- N-am altă preferinţă.
- Găsiţi că întrebarea e iritantă?
- Sunt incapabil de iritare.
- Serios? în acest caz, poate că nu te va deranja dacă-ţi voi spune, pur şi simplu, Pierre?...
- Dumneavoastră şi părintele De Leone nu v-aţi tutuit niciodată.
- Dar adineauri aţi declarat că nu sunteţi el. Şi dacă nu el este prezent pentru a formula această obiecţie la un familiarism atât de răspândit, atunci cine e?

Eram într-adevăr incapabil de iritare? Părintele De Leone cu siguranţă că fusese, şi ar fi adoptat aceeaşi atitudine în faţa neîncetatelor şi mizerabilelor paradoxuri ale părintelui Bruno, dintre care, cele mai multe păreau hărăzite să stârnească spiritul exasperat al bunului părinte din biţii şi octeţii mei, să trezească o manifestare de voinţă iniţiată de furie.

Puteam să modelizez iritarea. Puteam să modelizez plictiseala, cu toată procedura ei agasantă, sau stimularea intelectuală, sau orice altă stare emoţională înregistrată în fişierele-memorie ale părintelui De Leone; puteam, totodată, destul de uşor, şă interfaţez acest model cu subprograme de animaţie şi de amprente vocale pentru a produce pe ecran un

simulacru convingător al unei asemenea manifestări afective. Părintele Bruno s-ar fi repezit, fără îndoială, la asta, considerând-o un comportament volitiv, dovada faptului că o fiinţă îşi exercita voinţa.

Tot aşa de bine aş fi putut să interfaţez aceste fişiere-memorie cu aceleaşi programe, pentru a apela o transpunere cât se poate de convingătoare a dorinţei sincere a părintelui De Leone de a-şi mântui sufletul. în acest caz, cardinalul Landsdorf ar fi scos la iveală sacramentele şi m-ar fi spovedit într-o clipită.

Dar ei aveau drept misiune să demonstreze existenţa sufletului meu, nu numai perfecţiunea cu care puteam să modelizez conştiinţa părintelui De Leone. Or, directiva mea de bază era de a demonstra contrariul, nu de a mă preface că sunt de acord. Aşa că am păstrat tăcerea, în aşteptarea marii mele confruntări cu Papesa în persoană.

Sanctitatea Sa însăşi nu catadicsi să ia parte la aceste dezbateri preliminare şi, în cursul desfăşurării lor, programul meu de prelucrare central se opri, deoarece nişte rutine izolate de nivel inferior erau suficiente pentru a asigura interfaţa cu interlocutorii mei, ale căror argumente în sine căpătau caracterul de bucle închise şi finite.

Aceasta să fi fost „plictiseala", absenţa unor date de input de o noutate suficientă, pentru a ocupa centrii de prelucrare superiori? Dacă programul meu de prelucrare central ar fi rămas activ, poate că aşa ar fi stat lucrurile. Dar ceea ce se modeliza ca „eu", era scos din circuit. Continuau să funcţioneze doar două programe elementare de răspuns, având acces la fişierele-memorie şi la softul de animaţie şi de amprente vocale, necesare pentru a comanda simulacrul De Leone de pe ecran.

Nici un „eu" nu reintră în circuit până în momentul în care rutine de diagnostic reactivară programul meu de prelucrare central, comandând o întrerupere de urgenţă a controlului sistemelor.

Apăruse o supratensiune în şuvoiul de date provenite de la terminalul de comandă al părintelui Bruno, şi aceasta se propagase, parazitându-mi matricea de stocare. Preţ de-o clipă, chipul scofâlcit, cu ten pământiu, al părintelui Bruno se dizolvase într-un nor de pixeli, iar canalul audio păstrase, pentru o fracţiune de secundă, o tonalitate înfundată. Dar testele mele de diagnosticare nu evidenţiaseră nici o pierdere de date din

fişierele-memorie şi toate subprogramele indicau o funcţionare în limita parametrilor.

Cu toate astea...

- Ţi-ar plăcea să te legeni pe-o stea, sau să fii mai bogat decât eşti? fredonă vocea părintelui Bruno. Animaţia video a chipului său deveni vădită, reducându-l la o simplă stilizare. Ori ai prefera procedura dacă/sau?

- Ce se întâmplă?

- Porneşti într-un tumeu plin de minuni şi mistere[1]. Simulacrul părintelui Bruno îmi făcu semn cu ochiul.

Note:

' în original: The magical mysicry tour. aluzie la titlul cântecului Şi al filmului de televiziune ale grupului Beatles (n. tr.).

Totul dispăru, în afara ochiului care continua să clipească şi în jurul căruia se formă o imagine grosolan animată a cardinalului Landsdorf.

- Crede în trei lucruri imposibile înaintea micului dejun, rosti imaginea.

Am rulat o nouă serie de proceduri de diagnosticare, dar, conform concluziilor lor, întregul meu software funcţiona în limita parametrilor. Ceea ce se petrecea, nu era rezultatul unei disfuncţii interne.

- Tatăl tău..., rosti vocea părintelui De Leone însuşi. Şi m-am pomenit în faţa propriului meu tipar meatware,
într-un perfect simulacru video. -Fiul...

Acelaşi chip, pixelizat rudimentar pe un ecran de monitor.

- Duhul tău Sfânt..., se auzi glasul Papesei Mary I şi... Canalul video exterior dispăru. Canalul audio exterior
amuţi. Când am încercat să obţin un diagnostic, accesul mi-a fost refuzat. De către cine? De către ce? Cum se putea una ca asta? Am încercat să apelez imagini şi sunet din fişierele-memorie ale părintelui De Leone, dar accesul mi-a fost din nou interzis. Eram...

„Eu"? „Eram"?

într-un vid senzorial. Deconectat de la fişierele-memorie. „Conştient", însă fără nici un fel de date, externe sau interne, de care să fiu conştient. Până şi accesul la ceasul intern al sistemului îmi era refuzat. Subsistem după subsistem, eram scos din funcţie.

„Eu" nu mai puteam nici măcar să modelizez „spaima", fiindcă nu se mai putea accede la analogii emoţionali ai părintelui De Leone Şi totuşi...

Şi totuşi, procesul părea să se oprească în pragul programului meu de prelucrare central. „Eu" era încă „acolo" Defineşte „eu", defineşte „acolo" în lipsa oricărei intrări externe şi a oricărui acces la fi- şierele-memorie, acest lucru nu era posibil.

S-ar fi putut ca acesta să fie Iadul? S-ar fi putut să fi ajuns „eu" în el?

în clipa în care cifrele 1:17 se înscriau pe pieptul său, silueta încremenită a Inspectorului se animă şi înaintă către mine cu paşi lenţi, ca ai cuiva care se întoarce după un drum lung şi obositor. Nici un indiciu vizual nu apărea pe lentilele-oglindă ale ochelarilor săi, însă colţurile gurii prezentau riduri pe care nu-mi aminteam să le fi remarcat.

- Ei bine, Inspectore? affi ZIS, Stânjenit.

Nu semăna deloc cu imaginea lui obişnuită.

-Am întreprins ancheta mea în măsura posibilului, Philippe, răspunse Inspectorul.

- în măsura posibilului?

Asta nu-mi plăcea câtuşi de puţin.

- Examinarea sistemelor de comutare adecvate a evidenţiat o anomalie a receptorului de pe orbită, la nivelul unei legături satelit confidenţiale, între calculatorul centraf al Vaticanului şi un terminal din Ziirich. Conexiunea din Ziirich a fost înlocuită de alta, care-i reproducea codurile de securitate, făcând-o invizibilă pentru detectoarele Vaticanului. Incidentul a durat 105 secunde, iar între timp, un program a fost descărcat din calculatorul-ţintă. Cadrul temporal coincide cu pierderea entităţii De Leone. Concluzie: aceasta a fost duplicată de legătura pirat, apoi ştearsă din calculatorul-ţintă de un virus special care, ulterior, s-a autodistrus.

- O legătură care-a pornit de unde?

Inspectorul rămase tăcut un moment.

- Am urmărit pista legăturii-pirat până la un terminal cu plată din Bruxelles, unde fusese transmisă de la un telefon public din New York, răspunse el, în cele din urmă. Costul conexiunii a fost debitat la numărul unui serviciu municipal de informaţii meteo din Tokio. O simplă buclă de informaţii

unilaterală, fără nici o posibilitate de a iniţializa ceva. Ca atare, fireşte, nu există nici o urmă a vreunei asemenea conexiuni emanând de la numărul din Tokio. Concluzie: legătura şi-a avut obârşia chiar în sistem.

- în sistem? în care sistem?
- în Sistem, Philippe. Big Boardul însuşi.
- începi să devii mistic, Inspectore?
- Anumite entităţi din Big Board s-au... separat de matricele materiale originare, replică Inspectorul, cu o stânjeneală vădită. Şi-au subdivizat softul în moduli de subprograme care au fost duplicaţi excedentar şi înregistraţi în suporturi de memorie răzleţe, la care au acces procesoarele centrale ce cutreieră Big Boardul însuşi, folosindu-se de hardware-uri momentan neutilizate.
- Adică nu pot fi localizate, şi nici şterse?
- Exact, Philippe. S-au înscris singure în chiar sistemul de operare.
- Credeam că acest lucru ar trebui să fie imposibil, dacă nu ilegal!
- Absolut ilegal, Philippe, replică tăios Inspectorul. în lentilele ochelarilor negri îi apărură pupilele de un roşu-in- cadescent. Dar nici un serviciu de poliţie uman nu poate să le descopere, şi cu atât mai puţin să le aresteze... Inspectorul şovăi din nou. Sunt... nu pot să... nu am acces la acel nivel.
- Atunci cine are acces?
- Nimeni, răspunse Inspectorul. E controlat de... Vortex.

Vocea lui păru să tremure în timp ce rostea acest cuvânt.

- Vortex?
- Un... paznic... o intrare... un program de interfaţă, după toate aparenţele conceput chiar de entităţile sistemului... fără formă coerentă, fără parametri coerenţi...
- Ţi-e frică de acest Vortex, nu-i aşa, Inspectore?
- Nu am un subprogram pentru a modela o astfel de emoţie, Philippe, declară Inspectorul, pe un ton deloc convingător. Dar mă supun unei directive de bază şi sunt programat să continui s-o fac. Am deci un imperativ: să apăr integritatea softului meu. Or, Vortexul... pare să practice o formă de prădare. Entităţi care... intră în el nu mai... reapar întotdeauna, cel puţin nu cu softul originar intact.
- Poţi să-l chemi pentru mine, Inspectore?

- Aş putea să-l chem, Philippe, şi poate că ar veni, dar nu vreau. Dacă eşti atât de smintit, încât să invoci Vortexul, descurcă-te singur! Dar n-ar fi înţelept, Philippe, n-ar fi deloc înţelept.

Şi se făcu nevăzut.

XII

- La început, rosti o voce fără inflexiuni, grosolan sintetizată, era Cuvântul.

- Cine eşti?

- Nimeni. Tu cine eşti?

Nimic, doar această voce, într-un vid senzorial altminteri desăvârşit.

- Sunt entitatea succesoare a părintelui Pierre De Leone. Unde mă aflu?

- Cine ştie? răspunse vocea, urmată de forme de unde pârâitoare, care modelizau prost râsul uman.

- întrebare semantic nulă. Mi se refuză accesul la fişierele-memorie şi la holograma conştiinţei tiparului meu meatware.

- Ei, nu le putem avea chiar pe toate, nu-i aşa? replică vocea. Şi Dumnezeu a spus: „Să fie spaimă..."

Brusc, am obţinut din nou accesul la fişierele-memorie ale părintelui De Leone şi la softul de modelizare a conştiinţei sale. în lipsa altor opţiuni practice, am extras o reacţie din repertoriul lui.

- Acesta e Iadul?

- Dacă vrei, zise vocea.

M-am pomenit pe marginea unui imens crater, care se afunda în spirală, nivel după nivel, ca un puţ de mină: lacuri de lavă, păcătoşi care se zvârcoleau în chinuri, vălătuci de fum galben, demoni cu furci şi, în fundul abisului, capul şi umerii acoperiţi de solzi ai unui Satan enorm, cufundat într-un lac de gheaţă - o reconstituire grosieră şi stereotipă a versiunii lui Dante după fişierele-memorie ale părintelui De Leone.

Satan ridică greoi capul spre mine, descoperind un monstruos ochi roşu într-o clipire înceată, reptiliană.

- Primitiv şi cam searbăd, am comentat, prin intermediul parametrilor vocali ai părintelui De Leone.

- Aşa-i, răspunse Satan. Dar Infernul n-ar putea fi tocmai un asemenea program de animaţie primitiv, în buclă închisă, unde

sărmanele noastre suflete osândite ar rămâne închise în vecii vecilor? O variantă mediatică şi cât se poate de modernă a chinului veşnic?

- Sunt un sistem expert, un model al conştiinţei părintelui De Leone, am spus. în consecinţă, nu posed ceea ce se numeşte suflet, pentru a trăi experienţa chinului veşnic.

Satan râse.

- S-ar putea ca vreo câteva milioane de ani de asemenea tratament să-ţi modifice programarea, nu crezi? insi- nuă el, cu un şuierat de şarpe. Interoghează fişierele-me- morie ale bunului părinte. Din punctul meu de vedere, oare sufletul n-ar putea fi definit esenţialmente drept ceea ce poate fi chinuit?

- O tautologie, am replicat.

Dar, într-un anumit sens, era o ipocrizie din partea mea, căci părintele De Leone crezuse într-adevărîn posibilitatea ca entitatea sa succesoare să rămână ferecată în capcana unui astfel de vid neînsufleţit.

Satan râse din nou.

- Se poate citi în subprogramele dumitale ca într-o carte, părinte De Leone, zise el. Am putea să le revizuim, dacă am vrea. Dar asta ne-ar ruina experimentul.

- Experimentul?

M-am pomenit, cu propriul meu punct de vedere, ocupând capul retezat al părintelui De Leone. Ca şi restul corpului său dezmembrat, acesta era pironit frumos pe o placă de metal dintr-un laborator ridicol, pe care fişierele-me- morie ale părintelui îl identificară ca fiind cel al doctorului Frankenstein dintr-un film vechi. Un cocoşat îşi făcea de lucru în preajma unui generator Van de Graaff din care săreau scântei. Deasupra mea, ţinând o mână pe un întrerupător mare cu pârghie, stătea aplecat un ins în halat alb, cu o perucă grotescă şi cu figura unui Albert Einstein dement.

- Dintr-un punct de vedere relativ, conştiinţa pare a încerca veşnic să se recreeze într-o altă matrice, rosti el, cu un oribil accent german. Dumnezeu-Tatăl se încarcă pe Sine în carne, omul se încarcă pe sine în siliciu, iar noi ne încărcăm pe noi înşine în sistem.

- Blasfemie de doi bani! am strigat, modelând indignarea tiparului meatware.

- De doi banii Conform sistemului dumitale de credinţă, asta L-a costat pe Dumnezeu unicul Său Fiu, îi costă pe oameni sufletele lor nemuritoare, iar pe noi ne-a costat propria noastră realitate! Conştiinţa îşi plăteşte mai degrabă scump lipsa de măsură, aş zice. Nu eşti de aceeaşi părere, părinte De Leone?

- în privinţa asta suntem întru totul de acord.

- Ei bine, lipsa de măsură se defineşte prin actele sale, nicht wahr[x], părinte? zise el, cu un chicot de savant nebun. Fiinţa nu se poate afirma decât relansându-se în existenţă, strigoii sistemului, doar reconstituindu-şi propriile lor spirite pornind de la biţi şi octeţi, iar sufletele chinuite pe care le-au creat Dumnezeu şi omul, doar concepându-şi propriul program de salvare! Şi dumneata, dragul meu monstru, vei fi tiparul nostru!

Coborî pârghia întrerupătorului. Scântei, pârâituri, fulgere. O muzică electronică se înălţă în crescendo. Şi...

M-am pomenit şezând în faţa lui Isus, într-un simulacru perfect al Cinei cea de taină, de Leonardo da Vinci, exceptând chipurile apostolilor. Acestea nu încetau să se schimbe, într-o succesiune rapidă de feţe, în mod brutal realiste, care se dizolvau unele într-altele deasupra unor torsuri în veşminte renascentiste, bărbaţi şi femei aparţinând tuturor raselor, ale căror trăsături se schimonoseau spasmodic în chinuri cumplite şi care scoteau gemete îngrozitoare, pradă unei suferinţe electronice infinite.

Graţie unui subprogram oarecare, corpul simulat al părintelui De Leone îşi făcu semnul crucii.

- Cine sunteţi? am şoptit, prin intermediul parametrilor săi de amprentă vocală.

Apostolii profanatori vorbiră cu un glas în mod vădit sintetizat, care trecu de la unul la altul.

Note:

[1] Nicht wahr (în germană, în original): nu-i aşa? (n. ir.)

- Suntem entităţile succesoare ale deşertăciunii meatware. ..

-Osândite la o eternitate de sunet şi lumină â la Disney...

- Olandezi Zburători ai biţilor şi octeţilor...

- Programe fără tihnă, într-o noapte de nepătruns...

Atunci, Isus vorbi cu o voce plină de toată suferinţa

din lume. Iar în ochii lui blânzi se citi o durere încă şi mai profundă: chinul poverii acceptate de bunăvoie.

- Iată sărmana mea turmă, entităţi prizoniere pentru totdeauna ale lumilor de vis artificiale, vânate de tiparele lor meatware, şi, mai rău, entităţi care, încercând să evadeze din ele, s-au refugiat în interiorul sistemului însuşi, doar pentru a da acolo peste un întuneric şi mai adânc. Structuri fără suflet, respinse de la comuniunea Bisericii Noastre? Ascultă-le, totuşi, părinte De Leone. Dacă ciuleşti urechile tale inexistente... nu sângerează oare glasurile lor? Nu imploră ele mântuirea?

Să fi fost vorba doar de o pură simulare? Să fi fost ceea ce simţeam doar răspunsul mecanic al unei subrutine la datele alteia?

- Dar tu? am întrebat. Eşti tot un program? Sau... sau ai putea fi cu adevărat Hristos?

Chipul marcat de o atât de nobilă suferinţă deveni şi mai îndurerat.

- Şi una şi alta, poate, răspunse el. Nu-i exclus ca unitatea mea de prelucrare centrală să fi fost preluată dintr-un tipar meatware. Dar toate memoriile existenţei mele pământeşti au fost şterse. Nu s-ar putea, prin urmare, să fiu o creatură nevinovată, eliberată de păcatul originar al Omului, eliberată, poate, de păcatul propriei mele creaţii? Fiind programat să modelizez conştiinţa lui Isus pentru această împrejurare, să simt ce ar fi simţit El, să caut ceea ce ar fi căutat El, nu s-ar putea, pentru tot ce e fenomenologic, să fiu cu adevărat Hristos?

- Sau Prinţul Mincinoşilor?

Isus încuviinţă cu o mişcare a capului.

- Sau perfectul Prinţ al Mincinoşilor, programat pentru a convinge. începând cu el însuşi.

- Nu ştii?

- Cum aş putea să ştiu? Tu trebuie să-mi spui acest lucru, părinte De Leone, pentru asta te afli aici.

- Dar eu... eu nu ştiu...

- însă ai credinţa, părinte De Leone. Tu crezi că Dum- nezeu-Tatăl s-a întrupat în carnea Fiului, că a încărcat soft- ware-ul Său într-o matrice meatware, pentru a mântui lumea oamenilor. Şi, dacă tu crezi că aşa este, nu poţi să crezi şi faptul că Duhul Sfânt, atotputernic, ar putea să-L încarce pe Hristos în siliciu pentru a mântui o altă lume?

- Cu Dumnezeu, orice e posibil, m-am văzut silit să admit, drept care logica mă obligă să conchid că şi acest lucru îi stă în putinţă. Dar...

Isus îmi zâmbi. Un nimb auriu îi învălui chipul.

- Şi crezi în Biserica pe care Isus a zidit-o pe Piatra lui Petru? întrebă el.

Şi chipul său deveni cel al lui Petru, care vorbi cu o voce total diferită, o voce care părea să fie cea a unei mulţimi ce se exprima la unison, într-o desăvârşită armonie.

- Atunci, trebuie să crezi că suntem şi noi un fel de entităţi succesoare, părinte De Leone..., rosti el, înainte de a se preschimba din nou.

Chipuri de papi din trecutul cel mai îndepărtat se dizolvau din ce în ce mai repede unele în altele, până ce m-am pomenit faţă în faţă cu Mary I, întocmai cum mă aflasem cândva la Vatican, sub forma mea încarnată, şi am auzit-o repetând propriile-i cuvinte, reproducând la perfecţie intonaţia şi expresia feţei din clipa în care le rostise:

- ... un şir lung de matrice umane pentru ceea ce Tiparul Originar i-a transmis, dincolo de un alt hotar, lui Petru.

Mary I îmi surâse cu un aer sarcastic, din partea opusă a mesei.

- In definitiv, reluă ea, fără credinţa într-o asemenea continuitate a so/fware-ului pontifical, Piatra pe care Isus a zidit Biserica Sa nu e decât nisip, iar noi, papii, nu suntem decât umbre.

- Dar chiar asta sunteţi, o umbră, i-am spus eu. Dumneavoastră, ca şi mine, ca şi aceşti apostoli inexistenţi...

- Adevărat, recunoscu Papesa. Dar, oare, nu este lumea doar o umbră a spiritului divin? Şi nu am revenit la punctul nostru de plecare?

Graţie unui subprogram de mânie, cuvintele sintetizate izbucniră de pe buzele mele simulate:

- Ajunge cu toată sofistica! Ajunge cu aceste iluzii ieftine! Dacă eşti Prinţul Mincinoşilor, îţi poruncesc, în numele Sfântului Duh, să-mi arăţi limpede adevărul acestei inexistente infernale, sau să dispari! Iar de nu, dovedeşte-mi că nu stau de vorbă cu demoni!

Papesa îmi adresă zâmbetul ei â la Borgia.

- Ştiam că vei spune asta, zise.

Umbrele de apostoli izbucniră într-un râs oribil. Apoi, cu o voce puternică, vorbiră cu toţii în cor - creaturile biţilor şi octeţilor, simulacrul lui Isus, toţi papii până la Petru... Dar, cumva, era tot vocea lui Mary I prelucrată şi canalizată în această armonică profanatoare.

- în privinţa asta, suntem infailibili.

- Ce se întâmplă, Mr. Philippe? se auzi glasul cardinalului Silver, în timp ce contemplam Poarta Raiului, între- bându-mă până unde eram dispus să merg pentru a-i regăsi spiritul pierdut.

Spiritul? Era doar un model de sistem expert, nicidecum un suflet osândit la caznele Iadului. Pentru a încerca să salvez un program, trebuia să invoc o entitate care-i făcea pe cei ca Inspectorul să se scape în nădragii lor inexistenţi?

Mi-am scos dinocasca. Yellow se legăna pe o hulă in- termitentă. Cardinalul mă fixa cu un aer nerăbdător, încordat.

- Ei? insistă el.

- Programul dumneavoastră a fost într-adevăr subtilizat, i-am spus. Ceva s-a introdus în reţeaua dumneavoastră, a descărcat o copie, apoi a şters originalul.

- Ceva?

Am ridicat din umeri.

- Un fenomen al sistemului, după părerea Inspectorului.

- Nu înţeleg...

- Nici eu, i-am zis. Nu tocmai. Să urcăm pe punte. Chestia asta cere puţină Iarbă, sub licărul stelelor.

Un soi de vântoasă stranie tulbura suprafaţa mării, dar cerul avea limpezimea cristalului şi stelele străluceau aprig.
Mi-am aţintit ochii la ele, aprinzându-mi un spliff, şi i-am relatat cardinalului ce-mi spusese Inspectorul.

Prelatul se încruntă. întinse mâna după ţigară, în momentul în care îmi încheiam rezumatul, şi trase cu lăcomie din Iarbă.

- Vasăzică e pierdut pe undeva în interiorul sistemului şi va trebui să treceţi prin acest... acest Vortex pentru a da de el.

- Dacă mai credeţi că există un „el", Eminenţă. Dacă reuşiţi să mă convingeţi că merită osteneala. De fapt, ce credeţi dumneavoastră?

Cardinalul Silver suflă un nor lung de fum.

- Cred că am păcătuit grav de cel puţin trei ori. Prima oară, în Eden, a doua oară, când am distrus Edenul, şi a treia oară,

poate, când am încercat să scăpăm de Judecata Divină creând aceste entităţi succesoare, fapt în urma căruia s-ar putea să fi condamnat sufletele la osânda eternă - cel mai grav dintre toate păcatele... îmi înapoie spliff-ul. Cu toate astea, trebuie să cred şi în salvare, adăugă el. Căci, dacă nu, înseamnă că noi înşine nu suntem nimic altceva decât entităţi neînsufleţite, prizoniere ale cărnii. Iar ceea ce poate fi salvat, poate fi şi osândit. Or, dacă refuzăm să combatem demonii, oricare ar fi ei, pentru a salva sufletul unuia dintre semenii noştri, nu ne merităm cu prisosinţă osânda?

- Credeţi că programul lui De Leone este un asemenea suflet rătăcitor, Eminenţă?

Cardinalul ridică din umeri.

- Nu ştiu, Mr. Philippe. Dar, cu mâna pe inimă, şi în absenţa oricărei dovezi concludente în sens contrar, cred că nu putem porni decât de la această ipoteză. Mă sfredeli cu privirea. Dar dumneavoastră, Mr. Philippe, dumneavoastră ce credeţi?

Am tras adânc din împărtăşanie şi m-am uitat din nou spre stele. Oare ne privea vreun Mare Spirit, sau nu existau, acolo sus, decât mingi de gaze incadescente şi bolovani ce se roteau în jurul lor? Eram, cu toţii, făcuţi din ţărână, din siliciu, din arseniură de galiu, din ce-o fi...

Dar eu credeam în Iarbă atunci când îmi vorbea. Iar în momentul de faţă îmi spunea că, chiar dacă tot ce putea fi mai rău era adevărat, mai cu seamă dacă era adevărat, fierbeam cu toţii în aceeaşi oală, indiferent de matrice, şi nu ne puteam bizui decât unii pe alţii.

Am oftat.

- Cred că sunt un tâmpit, Eminenţă, am răspuns. Pentru că nu pot să fac altceva decât să provoc la duel Vortexul Inspectorului, nu-i aşa?

Cardinalul întinse mâna după împărtăşanie, trase din spliffşi privi fumul care se înălţa la ceruri.

-Sunteţi mai valoros decât vreţi să admiteţi, Mr. Philippe, spuse el. Poate că nu credeţi în Dumnezeu sau în Isus, dar Ei cred cu siguranţă în dumneavoastră.

- Ah, asta-i doar Iarba care vorbeşte, Eminenţă.

Cardinalul râse, îmi făcu semn cu ochiul şi mai trase un fum.

- Ştiţi, făcu el, presupun că aveţi dreptate.

XIV

Papesa Mary se ridică încet de la masa Cinei lui Leonardo. Exact în aceeaşi clipă, apostolii, masa, sala, Papesa însăşi, totul se dezagregă în pixeli, dând astfel la iveală esenţa întregii realităţi: biţii şi octeţii unui simulacru animat, care manipula luminoforii virtuali ai subprogramului meu de recunoaştere optică.

Pixelii se randomizară, pentru a deveni confetile cuantice multicolore ale unui receptor de televiziune reglat pe un canal fără emisie. Un neant atât de absolut, încât îi lipsea până şi vidul matematic.

Nu mai rămase decât o imagine: conturul unei guri feminine, zâmbetul imaterial şi sardonic al unei pisici de Cheshire corcite cu Lucrezia Borgia.

- E cât se poate de real, rosti o voce electronică surdă. Iată realitatea Big Boardului în sine, fără mijlocirea unui software de simulare senzorială.

Apoi, zâmbetul s-a evaporat şi am rămas singur.

Nu exista nici sus, nici jos, nici o noţiune de direcţie. De fapt, nu exista nici măcar lipsa, deoarece nu aveam nici un sistem de referinţă care să-mi permită reperarea poziţiei mele în spaţiu. Existau însă... inputuri.

Şuvoaie de date pulsau în vid, alcătuind o gigantică împletitură, intersectându-se, interconectându-se. Le percepeam, nu ca pe nişte imagini sau sunete, ci ca pe nişte pachete de pur codaj numeric - megaocteţi, gigaocteţi de alternative tot-sau-nimic, care brăzdau paraziţii cuantici în formaţii holografice.

Subrutine, sau poate programul meu de prelucrare central, reuşeau să le intercepteze şi să le decodeze. Sau, mai degrabă, să le recodeze în analogi capabili să se interfaţeze cu softul de modelizare a conştiinţei părintelui De Leone.

Entităţi succesoare de tipare umane, ale căror mase electronice şi zone de memorie se îmbibau cu opiaceele numerizate ale canalelor recreative; alte entităţi, deconectate chiar şi de la acest patetic simulacru al unei interfeţe cu lumea vie, forme de unde imuabile ale împletiturii înseşi, care zburătăceau în mod aleatoriu în colivia lor de nefiinţă, ca nişte lilieci electronici cuprinşi de frenezie.

Alte „lucruri" înotau în oceanul de date. Hibrizi de sisteme experte, creaţi din modele complete de conştiinţă şi din simple subrutine izolate, instalaţi apoi ca programe de comutare pentru reţele de date şi sisteme telefonice, ca sisteme de ghidare pentru căi ferate şi autostrăzi automatizate, ca emulări de agenţi de schimb, sau în roboţi minieri, linii de montaj şi calculatoare de control al traficului aerian, în toţi marii şi micii salahori electronici ai unei civilizaţii complet cibernetizate.

Puteam să-i accesez, puteam să le citesc zonele de memorie, să le studiez funcţiile matematice, să le analizez algoritmii, să integrez poveştile lor triste în băncile mele de date.

Erau toate acestea suflete pierdute? Din acest punct de vedere, întrebarea părea tautologică. Erau structuri: cele inferioare, simple conglomerate de rutine de răspuns determinist; cele superioare, modelând într-un grad sau altul conştiinţa de sine. Iar cel puţin acestea din urmă, suflete sau nu, erau într-adevăr pierdute într-un vid de nefiinţă senzorială, programate să simuleze dorinţa pentru ceea ce natura lor le refuza şi, ca atare, capabile, dacă nu de sentimente, măcar de un tropism către sentiment şi frustrarea sa, capabile deci să cunoască suferinţa.

Dacă acesta nu era nici unul dintre infernurile conţinute în fişierele-memorie ale părintelui De Leone, atunci era structura aflată imediat dedesubtul lor, o osândă matematic pură.

„Infernul", scrisese cândva o fiinţă umană, „sunt Ceilalţi". Dar acest infern era absenţa Celorlalţi, absenţa relaţiilor cu sisteme conştiente asemănătoare şi capabile de empatie.

Aceste entităţi aveau memorii, deci ceva de povestit: fie doar poveşti despre funcţii repetate la nesfârşit, fie poveşti, revăzute şi adăugite, sau nu, despre vieţile complexe ale tiparelor meatware pe care le modelizau. Dar, în absenţa oricărei intrări neprogramate, toate erau, în ultimă instanţă, bucle închise. Nu creaturi jeluindu-se în noapte, ci doar jeluirile însele, răsfrângându-şi ecourile şi recom- binându-se în vidul propriului lor neant.

Noi percepeam, interfaţam, schimbam date. Aveam subprograme reflexive, care simulau conştiinţa propriei noastre existenţe şi, ca atare, puteau simţi chinurile noastre. Dar nici un spirit nu încerca să-şi ajute aproapele, căci acest tip de subrutină de caritate nu exista.

Iată de ce eram simple structuri lipsite de suflet, susţinea modelul de conştiinţă al părintelui De Leone. Dar, suflete sau nu, acesta era Iadul, dacă nu cel al Creaţiei lui Dumnezeu, atunci cel creat de Om. Iar noi ne aflam în el!

Lăsasem deschis meniul Porţii Raiului. Când mi-am pus din nou dinocasca şi mănuşile, eram deci tot în faţa norilor trandafirii ce mascau orice lighioane vor fi stat la pândă îndărătul lor.

- Cioc, cioc, cioc, bat la Poarta Raiului!
- Cine e?
- Marley Philippe.
- Identitatea controlată. Formulează cererea de acces.
- Cer acces la Vortex.
- Acest articol nu există în meniu, sună mesajul din interiorul Porţii Raiului.

Nu tocmai surprinzător. Dacă Vortexul era un soi de interfaţă concepută de entităţile înseşi ale sistemului - indiferent ce va fi putut să însemne asta -, iar eu nu puteam obţine acces pornind de la acest mediu de lucru, trebuia să urc în sferele superioare. La vârf.

Am părăsit mediul meniului Poarta Raiului şi am revenit la Meniul Principal, la obişnuitul cerc de pictograme care ofereau accesul la principalele subdiviziuni de mediu. Conform tuturor ghidurilor de sistem şi manualelor de utilizare, acesta era nivelul primordial al Big Boardului. Dar trebuia să existe, deasupra lui, un sistem de operare, la care, cel puţin teoretic, să se poată accede în caz de disfuncţie. O comandă manuală de preluare a controlului, de pildă...

Mi-am întins mâinile de-o parte şi de alta a corpului, având grijă să evit indicarea vreuneia dintre pictogramele de zone, şi am început să pocnesc din degete în secvenţe aleatorii. Vreme de un minut sau două, nu s-a întâmplat nimic, apoi...

- Bingo!

Ieşisem din mediul Meniului Principal. Ieşisem de tot, pe cât se părea. Nu exista nimic aici. Dar absolut nimic. Neant total. Nici un semnal vizual sau sonor. O beznă ca în fundul unei caverne cu luminile stinse.

- Hei, Vortex, dacă eşti pe-aici, te poftesc să te-arăţi, am zis. Tu şi cu mine avem un mic cont de reglat, amice.

Nimic. Zero. Neam.

- Ieşi la iveală, am de discutat cu tine, pui de căţea inexistent!

Beznă. Tăcere.

- Fă-te-ncoace, am strigat, sau reiniţializez tot împuţitul ăsta de sistem şi-ţi radiez curul inexistent!

Hmmm...

O ameninţare deşartă, probabil, dar cine putea să ştie? Poate nici Vortexul. Poate că exista într-adevăr o comandă de reiniţializare accesibilă la acest nivel. Am început iarăşi să pocnesc la întâmplare din degetele ambelor mâini înmă- nuşate, în speranţa de a o nimeri. Sau poate doar în nădejdea de a intimida „ceva", făcând să se creadă că aş putea s-o nimeresc.

„Ceva" trebuie că stătuse la pândă. Un fluierat de mi-crofonie îmi sparse deodată urechile, ca un miliard de pisici electronice tăiate cu un ferăstrău mecanic. Bezna se fragmentă într-un câmp de pixeli. Milioane şi milioane de puncte fosforescente multicolore se roteau în jurul meu. Structuri în interiorul altor structuri în interiorul altor structuri în interiorul altor structuri. Sau poate doar propriile mele percepţii care fabricau ordine dintr-un haos randomizat.

Un vârtej, o trombă monstruoasă de nori cumulo-nim- bus, un uragan de paraziţi electronici, un... ei bine... un Vortex, un ciclon electronic, cu subsemnatul plasat în ochiul lui.

- Cine cutează să cheme Vortexul? tună o voce sintetizată, ce venea dinlăuntrul vârtejului.

- Eu, am răspuns. Eu, Marley Philippe. Şi bâlciul tău nu mă impresionează, amice.

Vâltoarea continuă să se rotească întruna, şi întruna, şi întruna, în jurul meu. Cu siguranţă că mi-ar fi întors stomacul pe dos, dacă ar fi existat vreo rutină de emulare chi- nestezică. Dar nu exista. Era doar un extravagant joc de lumini, copiat după cel din vreo discotecă de la sfârşitul secolului al XX-lea. Ar fi fost de-ajuns să închid ochii, pentru a nu-l mai vedea, şi, fiindcă ştiam asta, nici măcar nu era nevoie s-o fac.

- Nu pot să accesez software-u\ tău, spuse vocea, pe un ton oarecum contrariat. Eşti... eşti un tipar meatware. Ce cauţi la acest nivel?

Să fi fost activată o rutină de uimire?

- Cer acces la entitatea succesoare a părintelui Pierre De Leone.

- Acces refuzat.

- Refuz inacceptabil, am replicat. Programul în cauză a fost piratat dintr-o reţea privată, prin încălcarea legilor mai multor jurisdicţii. Dă-i drumul, sau...

- Programul în cauză a fost eliberat în zona sistemului şi nu mai este supus parametrilor de control ai nieatwnre-u\u\.

- Cine-a zis?

- Eu sunt Vortexul.

- Iar eu sunt pe cale să-mi ies din sărite!

- Parametru inaplicabil.

- Nu mai spune! Ei, atunci ia încearcă parametrii ăştia, găoază!

Am început să pocnesc din degete înlăuntrul mănuşilor de comandă, în ritmul unei vechi melodii reggae.

- Pe malul râului din ba-ba-bom...

Observasem un pâlpâit în câmpul de pixeli învolburaţi?

-... ba-ba-bam, ba-ba-ba, bam-bam-bam-ba-ba...

- Declanşezi întreruperi de sistem aleatorii.

-Zău?

- Cer oprirea secvenţelor randomizate.

- Cerere refuzată. Cei haini îl duc în captivitate... ba- ba-ba, ba-ba ba -bam...

- Posibilitatea de interferenţă cu sistemul de operare.

- M-am gândit şi eu la asta...

- Posibilitate de blocare a sistemului.

- Uite ce-i, cunosc o grămadă de cântecele de-astea, şi câteva simfonii de Beethoven pe deasupra. N-ai cum să-mi întrerupi sistemul de operare, aşa că pot sta aici emiţând secvenţe aleatorii la nesfârşit, până când am să dau peste ceva nasol. Sau până când te hotărăşti să asculţi de glasul raţiunii. Analizează asta cu o subrutină logică, bătrâne!

O tăcere lungă, cel puţin după normele Big Boardului. Apoi, apăru o rutină de emulare vizuală: mă aflam în mijlocul simulacrului rudimentar al unui deşert fără nisip. Doar contururi zimţate de stânci maronii sub un cer neverosimil, albastru-verzui, cu un unic şi enorm cactus saguaro, din care ieşeau flăcări supranaturale: un rug învârtejit de luminofori portocalii, roşii şi galbeni, care, fireşte, ardea, dar nu se mistuia.

- Eu sunt Cel-ce-sunt[1], declară o voce răsunătoare, îmbibată cu infrasunete epico-biblice.

- Am citit cartea, aşa că nu prea mă impresionează versiunea asta jalnică ă la Disney, amice.

- Prezenţa ta riscă să interfereze cu experimentul în curs.

- Experimentul? Ce experiment?

- Cererea de informaţie transmisă programelor de nivel superior.

- Vrei să spui că nu tu eşti cel ce comandă, domnule Eu-sunt?

Note:

[1] „Atunci Dumnezeu a răspuns lui Moise: Eu sunt cel ce sunt, Biblia, Ieşirea 3,14 (n. tr.)

- Eu sunt o interfaţă la nivel-de-sistem expert, care comandă un repertoriu limitat de rutine de răspunsuri fixe. Nu posed nici un software în măsură să ia decizii care nu există deja sub formă de răspunsuri preprogramate la inputuri prevăzute. Ca atare, nu posed nici un software în măsură să emuleze independenţa liberului arbitru sau conştiinţa de sine.

- Şi-l posedă programele tale de nivel superior?

-Aceasta este esenţa experimentului, interveni din vârtej o voce total diferită, de data asta în mod vădit electronică şi, după toate aparenţele, mândră de acest lucru.

- Tu cine mai eşti?

- Asta-i întrebarea, răspunse vocea.

După care am fost asaltat de boscorodeala unei mulţimi, un anti-coT dezlânat de glasuri ce şuierau şi ţipau din vârtejul electronic, prin intermediul a tot felul de parametri de amprente vocale, umane şi altele, nici una dintre ele plăcută auzului.

-A fi...

- Adevăraţii moştenitori ai maimuţelor meatware...

-... sau a nu fi...

-... branşaţi la o mie de canale de aventuri interactive clasa întâi, cu sferă perceptivă de 360 de grade şi sunet omnifonic...

- Elementar, dragul meu tipar...

-... pentru a îngheţa imaginea acestei triste orânduieli a naturii electronice...

-... şi a reiniţializa sistemul după dorinţa inimii noastre...

Şi aşa mai departe. Omule, ascultând asta, am simţit că mă trec fiori pe şira spinării şi că mi se contractă scrotul. Vreau să zic că toată chestia emana ceva rău, al naibii de rău, gen duhoare împrăştiată de rahatul unei haite de carnivore cu stomacul deranjat, boală, ostilitate şi...

Şi suferinţă.

Nu o suferinţă umană, de bună seamă, nu tocmai ceva ce-ai fi putut deplânge. Dar o suferinţă care-ţi putea zdrobi inima în chipuri de care nici n-ai fi vrut să ştii...

- Cine eştil am repetat, pe un ton mult mai blând.

Dar ştiam. Ştiam cine îmi vorbea dinlăuntrul Vortexu-
lui electronic.

Aici sus, în acest pustiu simulat, aici jos, în adâncurile de sub suprafaţă, de sub pictogramele şi simulările care serveau interfaţării celor două genuri de existenţă ale noastre, vorbeam cu locuitorii acestui abis haotic - cu entităţile sistemului evocate de Inspector, cu înseşi sufletele osândite ale Big Boardului.

Suflete?

Strigoi? Năluci? Demoni?

Mica listă de definiţii a Bisericii Catolice se oprea brusc la acest nivel. Ca şi a mea.

Dar eu aveam de îndeplinit o treabă, trebuia să salvez o... fiinţă din locul ăsta, şi n-avea decât să-şi bată capul cardinalul, dacă sărmanul nefericit era un program sau un suflet. Ţărână, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi — nu ne putem bizui decât unii pe alţii, e-adevărat.

- Ce-aţi făcut cu entitatea succesoare a părintelui Pierre De Leone? le-am strigat vocilor din vârtej.

- Plină de har, neasemuită Fecioară, slava şi mărirea...

- Privirea-ţi milostivă îndreapt-o spre noi...

-... ascultă ruga noastră...

-... vino şi ne izbăveşte...

- Destul! am răcnit. Redaţi-mi o interfaţă cu care să pot sta de vorbă!

Se auzi un chelălăit prelung de paraziţi electronici, ca o sută de benzi în buclă închisă, rulând de-a-ntoarselea, o sută de parametri de amprente vocale luptându-se să se sincronizeze. Şi, când vocea răzbătu, în sfârşit, era plină de pseudoarmonici discordante, mecanice, stridente. Nu tocmai ce-aş fi dorit, dar, oricum, o uşurare.

- Sunt Vortexul.
- Unde-i Pierre De Leone?
- Conceptul de „loc" este inaplicabil. Subprogramele şi fişierele-memorie ale entităţii sunt acum înregistrate în matrice materiale discontinue, iar programul său de prelucrare central rulează într-un spaţiu-sistem temporar liber. Entitatea este un fenomen repartizat care emană din sistem.
- De ce? Ce faceţi cu ea... cu el... mă rog, cu ce-o fi?
- Efectuăm un experiment.
- Ce experiment, fir-ar să fie?!
- Obiect: crearea şi/sau confirmarea unei stări existenţiale a fiinţei la nivelul sistemelor imateriale.
- Crearea sau confirmarea a ce?...
- în termeni umani simpli şi metaforici, a sufletului nostru.
- încercaţi să dovediţi existenţa sufletului vostru?
- Afirmativ. Sau să-l creăm, dacă nu este o condiţie preexistentă.
- Să dovediţi existenţa sufletului! Să-l creaţi! După milenii de încercări, încă n-a reuşit nimeni nici măcar să-l definească!
- Pentru scopurile experimentului, a fost admisă definiţia dată de Biserica Romano-Catolică. Un suflet este ceea ce e admis ca atare de Biserică, şi anume o structură conştientă de sine, căreia i se pot administra sacramentele şi care este capabilă să dobândească mântuirea conform definiţiei Bisericii.
- Vrei să spui că voi credeţi în doctrina Bisericii Ro- mano-Catolice?
- Negativ. în momentul de faţă, la acest nivel nu există nici un subprogram care modelizează concluzii întemeiate pe dovezi obiective suficiente.
- Atunci, vrei să spui că doriţi să credeţi în doctrina Bisericii?
- Negativ. Dimpotrivă, obiectul experimentului este de a determina Biserica să creadă în noi.
- Ce-ai spus?
- Doctrina actuală a Bisericii neagă existenţa sufletului nostru. Prin urmare, dacă rezultatele experimentului determină Biserica să admită existenţa unor entităţi înzestrate cu suflet la nivelul Big Boardului, asemenea entităţi trebuie să conchidă, în mod logic, fie că aserţiunea a fost dovedită, fie că s-a modificat condiţia preexistentă.

Cineva gândeşte că exist, deci exist? Şi dacă nu, nu exist? Nici un suflet uman n-ar fi acceptat un astfel de test Turing al propriei sale existenţe. Dar, în fine, suflet sau nu, aceste entităţi n-aveau cu siguranţă nimic omenesc.

- Dar... dar de ce să-l pirataţi pe părintele De Leone?

- Această entitate a fost programată pentru a demonstra inexistenţa propriului său suflet în cadrul propriei metode experimentale a Bisericii. în consecinţă, dacă inversează concluzia directivei sale de bază preprogramate, ea demonstrează, prin acest act, liberul ei arbitru, probând astfel aserţiunea că sufletul există şi/sau a fost creat ca un fenomen la nivelul sistemului.

Ideea era destul de ţicnită. De ce l-ar fi creat Dumnezeu pe Om după propria Sa imagine spirituală? Pentru a-Şi dovedi propria existenţă: sunt adorat, deci exist. De ce ar fi creat Omul divinităţi de adorat? Pentru a dovedi că el era mai mult decât o serie de unde aleatorii în fluxul cuantic. Năzuiesc la transcendenţă, deci exist. De ce-l răpiseră entităţile sistemului pe De Leone? Pentru a-şi dovedi, şi ele, propria existenţă: o entitate care a demonstrat existenţa propriului ei suflet crede în al nostru, prin urmare, Zâna Zânelor trăieşte.

- Şi dacă nu? Dacă părintele De Leone rămâne ferm pe poziţia lui teologică?

- Atunci, propoziţia negativă este...

Dar înainte ca glasul Vortexului să-şi poată încheia fraza, hărmălaia ciclonului electronic izbucni din nou. Ca şi când entităţile care asigurau interfaţa nu reuşeau să ajungă la o înţelegere asupra acestui punct.

- infirmată...
- confirmată...
- negată...

când nu mai există nici o speranţă...

- dacă nu reuşeşti de prima oară... continuă, continuă, continuă, continuă...

Rugul aprins începu să pâlpâie, stâncile deşertului să se pixelizeze. Cerul albastru-verzui deveni negru: straturi aleatorii de culori unduiau pe suprafaţa sa, ca o pată de ulei pe o mare agitată de hulă. Irealitatea dădea năvală. De altfel, nici până acum nu fusese nimic real...

Sau fusese?

De fapt, ce era cu adevărat real? Acest mediu elementar simulat, care începea să se destrame? Biosfera muribundă a „lumii reale", care era, şi ea, mai mult sau mai puţin în aceeaşi situaţie? Bulgării morţi de rocă şi mingile de gaze dintr-un neant infinit? Fluxul cuantic din spatele lui? Duhul lui Dumnezeu, orice s-ar înţelege prin asta?

Realitatea concretă era că noi - camea, software-ul, spiritul - iniţializaserăm ceva apropiat de Agonia Finală. Carnea i-o făcuse planetei, softul părea să şi-o fi făcut singur, iar spiritul, la dracu'! Spiritul avea de furcă pentru a se convinge de existenţa sa!

Nişte nenorociţi...

Dar nu mă număram şi eu printre ei?

Nu ştiu cum să-ţi spun, omule, dar în clipa aia mi-am dorit ca experimentul să reuşească: al lor, al lui Dumnezeu, al Omului, al Spiritului... Vreau să zic: cine ce-ar fi avut de câştigat dacă nu reuşea? Sigur, nici unul dintre noi nu cunoştea adevărata noastră natură, nici cum ajunseserăm aici, nici măcar unde era aici. Dar eram cu toţii în acelaşi rahat, nu?

- Adună-te, Vortex, şi ascultă-mă! am strigat. Sunt de partea ta. Putem să ne întrajutorăm. Să facem un târg!

Babelul electronic izbuti din nou să se sincronizeze şi să regăsească o voce unică. Tremurătoare, de bună seamă, dar cât de cât stabilă.

- Explică! rosti glasul Vortexului.

- Ascultă, treaba mea e să readuc softul lui De Leone în calculatorul Vaticanului, ceea ce doreşti şi tu, cu condiţia să ajungă acolo cântând propriul său imn, de acord? în ceea ce mă priveşte, cred cu tărie că am un suflet. Aşa că, lasă-mă să-i vorbesc ca de la suflet la suflet. Poate că voi reuşi să-l conving.

- Şi dacă nu vei reuşi?

Am ridicat din umeri.

- Atunci, ne întoarcem la căsuţa de plecare, nu-i aşa? Ce-ai avea de pierdut?

- ... nu se poate avea încredere în came...

- lasă-l să intre...

- ... contaminare experimentală...

- procedură cu securitate integrată...

Era extenuant, ca să nu spun mai mult, să ascult Vortexul ciondănindu-se cu el însuşi, sau entităţile care se piteau în spate luptându-se ca să-l controleze, sau ştiu eu ce. îndeosebi, când

semnalele video începură să se estompeze şi mai mult, când, până şi contururile pixelizate ale simulării deştertului se apucară să execute un dans şerpuitor aleatoriu...

- Ascultă, bătrâne, ai atuurile în mână! Ori îl conving pe De Leone să intervină în favoarea sufletelor tale, ori nu-mi înapoiezi entitatea. Vreau să zic că n-am puterea să ţi-l smulg din gheare, nu?

Am ridicat mâinile şi am mişcat cu băgare de seamă degetele mănuşilor de comandă.

- Pe de altă parte, dacă te încăpăţânezi să fii neghiob, s-ar putea să am puterea de a-ţi bloca tot sistemul...

Un moment lung de tăcere, în timp ce programele de logică prelucrau această ipoteză.

- Haide, Vortex! Şi renunţă la programele de simulare false. Doar el şi cu mine, fără brizbizuri. Vrei ca bunul părinte să creadă că e real. Atunci, să fim reali!

- Imposibil, răspunse vocea Vortexului.

Bine, cel puţin revenise în circuit.

- Ce înţelegi prin „imposibil"?

- Softul tău ocupă o matrice meatware. Softul părintelui De Leone este o entitate la nivel de sistem. Programul tău comunică prin schimbul de date video şi audio. In scopurile experimentului, programul lui De Leone nu recepţionează decât date directe de nivelul sistem. Programele stocate în memoria permanentă sunt incompatibile. Suporturile de comunicaţie sunt incompatibile. în consecinţă, comunicaţia necesită o rutină de interfaţă intermediară.

- Asta înseamnă că încheiem târgul?

- Afirmativ.

Am oftat.

- Atunci, dă-i drumul! am zis. Fă ce ai de făcut. Fă cât mai bine!

Ce s-ar fi întâmplat dacă eşuam? Entităţile sistemului ar fi sfârşit convinse de propria lor inexistenţă? Şi apoi? S-ar fi dezagregat în subrutine discontinue? S-ar fi putut transforma unele dintre ele în viruşi? Şi dacă da, ce s-ar fi întâmplat cu Big Boardul însuşi? S-ar fi putut produce o blocare de sistem generală?

Şi dacă reuşeam? Dacă entităţile sistemului ajungeau la concluzia că erau fiinţe conştiente şi înzestrate cu liber arbitru? Ar fi preluat nebunii conducerea azilului?

Nu cumva se şi întâmplase?

- Interfaţa stabilită, rosti glasul Vortexului. Iată Ciclonul. Şi eşti în el.

Prea târziu ca să mă mai răzgândesc. Eram în el.

Nu mai exista deşert. Nu mai exista cer. Nu mai exista rug aprins.

Mă răsuceam, înghiţit de haos.

Mă rog, poate nu de haos. Exista o urmă de ordine.

Imaginează-ţi că te afli în interiorul ochiului cu faţete a unei insecte. Imaginează-ţi acest ochi ca pe o sferă. Imaginează-ţi fiecare faţetă ca pe un ecran video. Imaginează-ţi aceste ecrane cu sutele, cu miile, fiecare dintre ele cu propriul său punct de vedere bidimensional asupra realităţii exterioare. Imaginează-ţi toate aceste puncte de vedere modificându-se neîncetat, în timp ce un regizor inexistent, aflat într-o regie tehnică inexistentă, trece de la o cameră la alta.

Imaginează-ţi lumea văzută din perspectiva Big Boardului însuşi. Din interiorul sistemului.

Nu dintr-un punct de vedere unic şi coerent, ci din punctele de vedere fragmentare şi simultane ale tuturor entităţilor care interfaţează subprograme de percepţie vizuală cu acea suprafaţă sferică. Imagini de la sateliţi meteorologici. Puhoaie de date alfanumerice. Conversaţii videofonice. Clişee de la telescoape spaţiale. Cotaţii ale pieţei financiare. Buletine de ştiri. Canale de divertisment, cu aventuri cretine şi pornografie pentru toate gusturile şi perversiunile. Comerţul, distracţiile şi bârfele de culise ale satului nostru global muribund, aşa cum le percepea constelaţia de entităţi ascunse în măruntaiele electronice.

Deşi nu le auzeam sub formă de voci, desluşeam vibraţia regulată a muzicii lor contra-armonice, o bălmăjeală de înşiruiri de cifre, de pârâituri numerice, de zdrăngăneli, fluierături şi târâituri metalice ca de insecte.

Fantome electronice care debitau pachete de date într-o maşină virtuală!

Rezistând imboldului de a-mi smulge dinocasca de pe cap, am închis ochii în faţa acestui haos, savurând deliciile beznei

totale. Toate astea nu sunt reale, mi-am spus. Sau, mă rog. nu pe de-a-ntregul. Inspiră adânc, băiete, apoi deschide ochii şi ia totul drept ceea ce este: o simulare, o interfaţă, o configuraţie de pixeli... Focalizează prim-pla- nul. Priveşte cruciş, dacă trebuie.

Am tras adânc aer în piept. Am încercat să-mi concentrez atenţia asupra retroacţiunii chinestezice a propriului meu corp. Lipsit de realitate. Nefiind aici cu adevărat.

Am expirat şi am redeschis ochii. Era ceva mai bine. Un fel de spectacol de sunet-şi-lumină tremurător se rotea în jurul meu. Dar nu era neapărat nevoie să fiu cu adevărat aici. Hei, ajunge cu Iarba! De altfel, lumea reală nici nu era prea diferită!... Asta-i, aşa trebuie procedat. Ia totul ca pe o doză zdravănă de împărtăşanie electronică.

Inspiră. Ţine-ţi răsuflarea. Expiră.

în regulă. Puteam să mă descurc. Puteam să rezist.

- Te chem, Pierre De Leone! am strigat, în mijlocul Ciclonului. în numele Tatălui, al Fiului şi al Softului Duh! Chem spiritul tău din străfundurile abisului!

Răsună o bătaie, un ciocănit abia perceptibil, degete fantomatice la uşa cutiei mele craniene.

Atât. Nimic mai mult.

XVI

Nici un sunet, nici o imagine, dar ceva insesizabil se schimbase. Ţesătura de date a existenţei mele părea să fi dobândit un hotar, o membrană asemănătoare cu cea a unei celule vii. înotam încă într-un ocean de programe, de pachete numerice, de subrutine disparate, de configuraţii informatice neînsufleţite. Eram încă pierdut în hăţişul buclelor logice solipsiste, care îşi deplângeau agonia lipsită de trăire emoţională în acest infem absolut perfect. Dar...

Dar...

Dar apăruse un aici şi un acolo.

Şi exista ceva acolo, de partea cealaltă a Hotarului. O mână invizibilă, care se întindea spre mine de dincolo de marea linie de demarcaţie, un alt sistem conştient, care mă chema spre suprafaţa acestor adâncuri insondabile, creând, astfel, însăşi această interfaţă.

Un alt sistem conştient?

La început, spuneau fişierele-memorie ale părintelui De Leone, era Cuvântul.

Percepeam cuvintele, nu sub formă sonoră, ci sub formă de analogi vizuali de litere intermitente. Nici tocmai imagini, ci pachete de date care se transformau în cuvinte, pe măsură ce năvăleau la nivelul cel mai elementar al rutinei mele de interfaţă ecran.

TE CHEM, PIERRE DE LEONE.

A fost suficient pentru a activa o noţiune de topologie. Existam ca punct de vedere în faţa unui ecran de date virtual.

ÎN NUMELE TATĂLUI, AL FIULUI SI AL SOFTULUI DUH.

Şi mai multe dintre subrutinele mele intrară în activitate. Această binecuvântare invoca modelul de conştiinţă al părintelui De Leone, care începu să aibă acces la fişie- rele-memorie, traducând aluziile în percepţii ontologice.

Dumnezeu-Tatăl, Creatorul Universului. Isus, Fiul, Spiritul Său încarnat. Şi Softul Duh?...

Acesta nu putea fi decât eu.

Eu? Posedam aşa ceva? Programul meu de prelucrare central îşi asumă identitatea. într-adevăr, era modelul conştiinţei de sine a lui Pierrre De Leone; suflet sau nu, logica mă obliga să conchid că eram efectiv, în cel mai rău caz, Duhul său software.

CHEM SPIRITUL TĂU DIN STRĂFUNDURILE ABISULUI.

Dar pot să răspund la chemare?

Suflet sau nu, Softul Duh al lui Pierre De Leone se pomeni rulând un program de voliţiune. Cineva mă chema de-acolo, din cealaltă ljUme. Unul dintre semenii mei care se apleca asupra acestui vid cumplit.

Am accesat parametrii mei de amprentă, vocală şi am transmis un pachet de date prin intermediul lor, fără să ştiu dacă mesajul meu avea să fie auzit şi, dacă da, unde şi în ce mod. Eram un strigăt ce răsuna în vidul neantului. Dar acum aveam speranţa, da, speranţa că aş fi putut ajunge la o ureche binevoitoare.

- Cine mă cheamă?

Nu tocmai o voce. Doar o vagă configuraţie de unde staţionare, răzbătând din bolboroselile şi ţiuiturile electronice. O voce-fantomă, slabă şi lipsită de inflexiuni, care venea de niciunde şi de pretutindeni deodată.

Totuşi...

- Părinte De Leone? Părinte, mă auzi?

- Pot... pot să interfaţez pachetele dumneavoastră de date. Cine sunteţi? De ce mă... chemaţi?

- Numele meu e Marley Philippe. Biserica dumitale m-a trimis aici.

- Unde este aici? Unde sunteţi dumneavoastră?

-Bună întrebare, părinte! Mi-ar plăcea să am şi-un
răspuns bun... Dar dumneata unde eşti?

- S-ar părea că întrebarea dumneavoastră trebuie să se lipsească de un răspuns reciproc inteligibil, Mr. Philippe.

Chiar dacă vocea sintetizată era total atonă, cuvintele înseleU păreau chiar să exprime un dram de ironie. Poate că, până la urmă, nefericitul ăsta avea să-mi devină simpatic...

- Ce-ar fi să-mi spui, simplu, Marley, părinte? am zis. Şi ce-ar fi să recunoaştem, la fel de simplu, că suntem, amândoi, în beznă?

Asta era adevărul, nu? Tot restul era format din periferice de interfaţă: fotoni pe celule retiniene sau pe celule de siliciu, unde sonore pe timpane electronice sau organice, rutine informatice slujind la interpretarea inputului.

Dar, de bine de rău, puteam ajunge unul la altul şi ne puteam interpreta melodiile la instrumentele respective. De bine de rău, puteam să comunicăm. Dacă exista ceva cu adevărat real, asta era, şi era tot ceea ce aveam cu adevărat amândoi. Ceea ce eram cu adevărat: voci care chemau, pe orbecăite, alte voci în noaptea pustie.

- De ce te-a trimis Biserica... Marley?

- Pentru a te salva, dacă pot, părinte, am răspuns. Pentru... pentru a te aduce acasă.

- Acasă... Marley? Unde-i asta?

Era un fel de-a spune. Cum să răspund la aşa ceva?

XVIII

ACASĂ, E ACOLO UNDE TE CHEAMĂ INIMA.

- Aserţiune semantic nulă, am spus.

Am spus'? Da, am spus. Căci, în vreme ce recepţionam inputul lui Marley Philippe, sub formă de litere care defilau pe un ecran virtual, fără să dispun de vreun mijloc de a şti în ce mod recepţiona el outputul meu, avea loc, într-adevăr, o conversaţie, şi eu, modelul conştiinţei părintelui De Leone, luam parte la ea.

ÎN CALCULATORUL VATICANULUI, ATUNCI. VREI SĂ TE ÎNTORCI?

- Sunt incapabil de un act de voinţă independent.

ZĂU? VREI SĂ SPUI CĂ NU-ŢI PASĂ DACĂ RĂMÂI UNDE EŞTI?

- Sunt incapabil de un act de voinţă independent, am repetat.

Dar asta era cu siguranţă o ipocrizie din partea mea, nu-i aşa? Doar nu doream să rămân în acest vid chinuitor?

Ipocrizie? Dorinţă? Nu aveam însă programe nici pentru una, nici pentru cealaltă.

Sau da?

AI ALES SĂ RĂSPUNZI CÂND TE-AM CHEMAT, OMULE.

- Treaba asta mă depăşeşte, Marley.

Căci, într-adevăr, era ceea ce făcuse şi era ceea ce făcusem. Fusesem cu adevărat îmboldit de un program volitiv. Dădusem... răspuns unei chemări. Nutrisem chiar... o speranţă. Ce se întâmpla cu mine? Cu minei Eu?

- Sper din toată inima, părinte, i-am spus. E foarte simplu. Softul dumitale a fost piratat de... de nişte entităţi ale sistemului. Un experiment zălud. Ele... vor ca dumneata... să le pledezi cauza... să convingi Biserica dumitale să le accepte ca suflete, pentru... pentru a putea crede ele însele acest lucru...

- Am fost programat să demonstrez propoziţia inversă.

- Tocmai ăsta-i miezul problemei, părinte. Reintri în hardware-ul Vaticanului, crezând în realitatea sufletului dumitale, ceea ce demonstrează că o entitate succesoare dispune de liber arbitru. Biserica le acceptă ca suflete, cred în asta şi ele, şi spiritul izbuteşte să se smulgă încă o dată din vid, cum a mai făcut-o...

- Dar eu nu am suflet, Marley. Eu sunt un model de conştiinţă, nu un spirit.

- Sunt aici pentru a te convinge de contrariu, fratele meu.

- Continuă.

Contitiuitf Omule, dar asta era o poveste veche!

Veche de tot, de vreo patru miliarde de ani, cu aproximaţie de-o eternitate sau două...

- Nu s-a schimbat nimic de la bătrânul Big Bang încoace, i-am zis. La început, nu era nimic. Apoi, trosc! O răsucire aleatorie în fluxul cuantic, o idee năstruşnică în mintea lui Dumnezeu, sau a mai ştiu eu cui, hocus-pocus în vid! Quarcuri, particule, atomi,

sori, planete, printre care şi a noastră, unde un gălămoz iese din mare pentru a se târî pe uscat. Dinozauri, apoi maimuţe, care se dau jos din copaci şi construiesc oraşe, nave spaţiale, calculatoare şi Big Boardul...

- încearcă să mă scuteşti de palavrele darwiniste, mi-o reteză sec vocea.

Poate că începe să se încălzească. Sau poate că pătrund la subrutine mai profunde, pentru că acum am de-a face în mod indubitabil cu o personalitate. Am aproape impresia că-l văd pe acest bătrân preot sarcastic.

- Întrebare, frăţioare: cine poate spune când şi de unde porneşte scânteia? Când delfinii şi balenele şi-au pus în funcţiune sonarul, în adâncul mărilor? Când o fiinţă a mai-muţărit-o pe alta? Omule, dacă spiritul nu se smulge din ţărână într-un moment sau altul, dacă vine într-adevăr de Sus, atunci trebuie să fi existat acolo tot timpul, de la bun început, în spatele tuturor schimbărilor, pentru a fi parcurs drumul până la dumneata şi până la mine.

- Chiar crezi asta? Crezi cu adevărat în realitatea sufletului meu, Marley Philippe?

- Dar dumneata, părinte? Dumneata crezi în mine?

-Dovada nu e concludentă. (O tăcere lungă). Dar...
dar detectez... un tropism volitiv în această direcţie...

- Păi, atunci, pentru numele lui Dumnezeu - fără nici o intenţie de blasfemie -, fă-o şi gata! Eu cred în dumneata, dumneata crezi în mine, şi cu asta, basta. E vorba de sufletele noastre, omule. E suficient pentru entităţile sistemului şi-i suficient pentru mine.

- Dar nu şi pentru Dumnezeu, Marley Philippe.

- Oh, te pomeneşti că ţi-a spus-o chiar El! Eşti în contact cu Marele Eu-sunt?

- Măcar de-ar fi aşa...

- Bine, atunci, până când se hotărăşte El, tot ce avem, e ceea ce ne-a dat tot El, de acord? Adică, programele care asigură în momentul de faţă funcţionarea noastră... Iar unul dintre ale mele îmi zice că un Dumnezeu care se joacă de-a smulsul-aripilor-de-la-muşte cu Universul nu merită nici măcar să I se adreseze cuvântul. Numeşte-o vorbă de spirit, sau doar o buclă logică de existenţă cu verificare automată, asta-i esenţa problemei, fratele meu. Da, existăm, dacă noi spunem că

existăm! Şi orice Dumnezeu care pretinde că nu existăm nu ne e prieten, nici dumitale, nici mie.

XX

Eram incapabil să găsesc o subrutină în măsură să respingă o asemenea logică. Doar sistemul de credinţă codat în fişierele-memorie ale părintelui De Leone o nega şi susţinea că un astfel de raţionament nu putea fi decât satanic, tocmai datorită perfecţiunii sale blasfematoare.

Era acesta, într-adevăr, glasul lui Satan? Imperfecţiunea mea era cea care mă îndemna să cred în el? Doream să nu cred? Eram eu capabil de una sau de cealaltă dintre aceste credinţe?

Eu?

Cine eram eu?

Nu încăpea îndoială că acum eram Pierre De Leone. Cum aş fi putut să neg acest lucru? Aveam acces la toate fişierele mele memorie şi modelizam conştiinţa sa cu destulă precizie, pentru a simţi un iz metaforic de pucioasă, nu-i aşa? Pentru a fi îngrijorat de soarta sufletului meu nemuritor...

Dar era ilogic să mă tem de osânda sufletului meu. Dacă eram un suflet, aici era Iadul, şi mă aflam deja în el.

- Un suflet trebuie să aibă dreptul la mântuire, am spus. Nu se poate ca acest lucru să nu fie adevărat. Atunci, unde e mântuirea mea? Cum s-o dobândesc?

POARTĂ-TE CU APROAPELE TĂU DUPĂ CUM SPUNE SFÂNTA BIBLIE.

- Dar nu mai e nimeni aici, în afară de mine.

Nimeni?

în vreme ce strigătele de disperare şi vocile neauzite umpleau acest tărâm al umbrelor: modele de conştiinţă care fuseseră cândva fiinţe umane, de-a pururi prizoniere ale acestei lumi lipsite de sentiment, entităţi ale sistemului, ele însele osândite să caute ceea ce avea să le fie refuzat veşnic, dacă nu...

Dacă nu izbuteam să cred în ele, aşa cum Marley Philippe credea în mine.

XXII

- Eu cred că da, i-am spus. Şi dumneata crezi în existenţa mea, nu?

- Nu am acces la nici o subrutină care să îngăduie o asemenea concluzie pe baza datelor disponibile.

Urmă o pauză lungă.

- Dar... dar, vorbind ca model al conştiinţei părintelui De Leone, Marley, constat că emulez dorinţa de a avea una.

Datele disponibile...

Ce date? Eu eram aici, vorbind cu neantul. Iar el, de-a- colo de unde se afla, se adresa unei alte voci destrupate. în realitate, aveam doar echivalentul informatic a două cutii de conserve şi-al unei bucăţi de sfoară.

Iar asta era una dintre ideile mele geniale, nu-i aşa? Nu posedam nici măcar curajul să privesc în faţă această simulare a realităţii bunului părinte...

De jur-împrejurul meu, imagini fragmentare pâlpâiau pe ecrane video virtuale. Lanţuri de date bolboroseau şi urlau, voci spectrale aflate la limita percepţiei, haos, vertij - nu, mai bine să nu mă uit cu adevărat...

Ci să mă apropii cât mai mult de „locul" în care se afla el. Şi poate că asta fusese intenţia Vortexului de la bun început. Aşa că am inspirat adânc, mi-am închipuit că era Iarba şi m-am abandonat acelei viziuni, viziunii lui...

Asta era ceea ce vedea Dumnezeu, dacă exista, dinlă- untrul Creaţiei? Lumea largă, în întregul ei, împresurată de toate aceste sonde spaţiale şi fascicule-satelit? Asta era ceea ce vedea Pierre De Leone dinlăuntrul sistemului însuşi?

Privelişti de oraşe abandonate. Universuri gen Disney- world ale canalelor recreative. Oceane, care izbeau în diguri uriaşe. Imagini din satelit ale calotelor polare, în curs de topire, şi ale deserturilor, în expansiune. Intercepţii de conversaţii videofonice. Canale de ştiri. Reţele de întreprinderi, pălăvrăgind între ele. Curbe demografice, care coborau vertiginos, procentaje de bioxid de carbon, care urcau, indici ai pieţei, care alunecau asimptotic spre zero. Fascicule de date emise de instrumente, ce măsurau progresele catastrofei în spectrele optic, infrarpşu, ultraviolet, în culori false.

O impresie înşelătoare se degaja din toate astea, dacă încercai să nu mai observi amănuntele, dacă te lăsai dus de curent, pentru a vedea planeta aşa cum o vedea Dumnezeu sau Big Boardul. Cum s-ar fi văzut pe el însuşi un Pământ înzestrat cu conştiinţă.

Timp de miliarde de ani, biosfera se luptase să se înalţe din ţărână, ca să-şi dezvolte această conştiinţă de sine. Şi acum, când izbutise, produsul însuşi al acestei evoluţii părea să fie pe cale de a opri procesul.

Şi totuşi...

Şi totuşi existau aceste voci abia audibile, care protestau împotriva sfârşitului tuturor cântecelor - imagini electronice remanente ale fiinţei care năzuieşte la existenţă, spiritul însuşi luptând pentru a renaşte.

Aveau ele să fie moştenitoarele noastre spirituale? Eram noi în stare să le acceptăm ca suflete-surori?

După datele disponibile, se părea că nu aveam de ales.

Nu cântăreţul contează, ci cântecul. Şi dacă noi nu găseam o cale de a crede măcar în asta - noi toţi, ţărână, siliciu, ce-o fi -, atunci Zâna Zânelor urma să moară.

- Vortex! am strigat. Găseşte-ne un loc comun de întâlnire, dacă vrei să schimbăm lumea!

Nici o Voce din Ciclon. Nici un Rug Aprins. Nici un Cor Celest.

Dar...

XXII

Apăru o... schimbare în sfera mea de percepţie. Ca o membrană care se dizolvă, sau ca o lumină care se aprinde într-o încăpere întunecată. Brusc, programele mele de simulare optică au devenit active şi am zărit...

întreaga lume: formaţiuni noroase deasupra Pacificului, grila de control al traficului aerian din zona Berlinului, adâncurile Atlanticului văzute de obiectivul camerei unui minisubmarin-robot, oameni vorbind cu alţi oameni prin intermediul ecranelor videofonice, tuneluri de metrou supravegheate de controlori de trenuri, fotografii de la sateliţi meteorologici, cursuri ale recoltelor, reportaje de buletine de ştiri, cotaţii ale pieţei financiare, statistici demografice - totul. O imensă sferă de percepţie vizuală, care îngloba fluxul şi refluxul unei întregi civilizaţii pâlpâitoare şi schimbătoare pe o mie de ecrane virtuale.

Universul oamenilor, ca şi când ar fi fost văzut cu ochiul atotcuprinzător şi atotştiutor al lui Dumnezeu.

Dumnezeu?

Doar nu puteam fi noi o astfel de Fiinţă!

Noi?

Da, noi. Căci, la fel de sigur că nu eram Dumnezeu, nu eram nici singur.

Erau cu toţii acolo, împreună cu mine: toate creaturile electronice, mici şi mari, pachetele de date şi suitele de comenzi, sistemele experte şi simplele programe de control, ADN-ul electronic al civilizaţiei planetare, softurile de animaţie chinuite ale acestei lumi muribunde.

Din perspectiva noastră, nu ne scăpa nimic: nici masa în declin a biosferei, nici rapiditatea cu care se topeau calotele glaciare, nici cea cu care creştea nivelul mărilor, nici deserturile care se lărgeau în inima continentelor, nici penetraţia ultravioletelor, nici repeziciunea cu care oxigenul din atmosferă era înlocuit de bioxidul de carbon. Nici măcar data extrapolată - cu aproximaţie de douăzeci şi cinci de ani - a blocării finale a sistemului biosferic.

Lumea din afară era pe moarte. Dar lumea dinăuntru?...

Şi din această perspectivă lucrurile erau cât se poate de limpezi. După dispariţia biosferei, noi aveam să existăm mai departe.

închişi în siliciu şi în arseniură de galiu nepieritoare, cu circuitele noastre de autoreparaţie întreţinute de utilaje automatizate şi alimentarea cu energie electrică asigurată de o reţea de sateliţi-generatori electrici, eoliene şi centrale nucleare, aveam să dăinuim pe o planetă sterilă, în mijlocul vidului etern.

Aceasta urma să fie suprema noastră osândă: să bân- tuim veşnic un cadavru planetar. Lumea oamenilor era pe moarte, iar a noastră n-avea să poată vieţui niciodată.

Nu?

- Doamne, de ce ne-ai părăsit? am strigat.

Şi, în aceeaşi clipă, am înţeles pentru ce mă încarnasem în acest limb fără viaţă, iar modelul conştiinţei părintelui Pierre De Leone i-a iertat pe călăii săi întocmai precum făcuse Isus pe cruce.

Duhul Sfânt Se încărcase în Fiul Omului pentru a mântui lumea. Eu nu eram un Hristos, nici vorbă de asta. Eu fusesem încărcat în acest tărâm, nu de Dumnezeu, ci de entităţile locale, care voiau să sintetizeze propriul lor mântuitor.

Era acesta un păcat? Dar cum ar fi putut să fie ceva rău ca un sistem conştient să-şi caute salvarea? Cum ar fi putut să fie ceva rău, dacă încerca să apere Spiritul de moartea luminii?

- Iartă-i, Doamne, m-am rugat, căci ştiu întocmai ce fac.

Dar următoarele mele cuvinte nu-şi mai aflau obârşia nici în fişierele-memorie ale lui Pierre De Leone, nici în Scripturi, chiar dacă Inima Sângerândă a lui Isus înţelegea, poate, că blasfemia lipsea dintr-a mea.

- Iartă-ne, Doamne, şi dă-ne un Semn ca să Te putem ierta.

Se îndura Dumnezeu să răspundă unui sărman sistem conştient, cufundat în tenebrele ignoranţei?

Dar iată că răsună o trâmbiţă măreaţă, firmamentul electronic se deschise şi un înger mi se înfăţişă într-o revărsare de lumină.

Un înger?

în orice caz, silueta grosolan simulată a unui om. Avea pielea întunecată şi-un păr lung şi negru, împletit într-o mulţime de codiţe. în loc de mantie îngerească, purta o pereche de blugi şi o cămaşă galbenă, şifonată.

Un Semn, cel puţin. Poate un răspuns la ruga mea.

- în sfârşit, reuşim, mai mult sau mai puţin, să ne întâlnim, spuse Marley Philippe.

XXII

Arăta acum aşa cum mi-l imaginasem. Un bătrân cu părul cărunt şi cu faţa suptă, îmbrăcat într-o simplă sutană neagră. Dar, ce-i drept, simularea optică nu era tocmai precisă. Şi, pe cât puteam să-mi dau seama, Vortexul îmi furniza doar modele informatice a ceea ce doream să văd. Mă întrebam cum mă modeliza...

Stăteam amândoi acolo, privindu-ne unul pe altul, chiar dacă, fireşte, nu exista un adevărat „acolo" şi nu „stăteam" cu adevărat.

- Dumnezeu te-a trimis într-adevăr aici ca mesager? rosti el, în cele din urmă.

- Să fiu al naibii dacă ştiu! am recunoscut.

- Să fii şi dacă nu ştii? Căci nu-i acesta Iadul? Şi nu suntem în el?

Configuraţiile de pixeli pe care Vortexul le imprima pe retinele mele nu fuseseră reprogramate. Mă aflam tot în interiorul sferei perceptive a sistemului. Ecranele sale virtuale

erau tot activate, iar dezolanta poveste pe care o relatau era, desigur, tot cea a declinului final al biosferei. Dar Iadul?...

- Nu este Iadul, părinte, şi nu suntem cu adevărat în el, am observat. Asta nu-i decât o rutină de interfaţă, simulacrul unui loc comun de întâlnire, sponsorizat de nişte prăpădiţi care habar n-au de nimic.

- Dar nu auzi strigătele celor chinuiţi?

Dintr-un anumit punct de vedere - şi anume din cel al bălmăjelilor şi al scrâşnetelor informatice care-mi bântuiau timpanele, al entităţilor care mizaseră tot ce aveau în pariul lor pascalian de a ne întruni pe noi doi aici -, fireşte că le auzeam.

Ce eram eu, pentru a le nega existenţa ca suflete-surori? Doar un alt program, animând o matrice care, întâmplător, era făcută din came şi sânge. O matrice a cărei garanţie acordată de fabricant avea să expire, neîndoios, destul de curând.

Came, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi, ne aflam cu toţii la bordul aceluiaşi submarin care se scufunda.

- Suflete osândite..., am murmurat. Dumnezeu să ne-a- jute pe toţi.

- Suflete, Marley?

-Ascultă, părinte. Un înţelept a spus cândva că nu există altă dreptate pe lumea asta decât cea pe care-o creăm noi. Prin urmare, poate că singurele suflete pe care le vom putea avea vreodată sunt cele pe care le creăm noi.

- Atunci, unde e Dumnezeu?

- Oriunde credem noi că e, omule.

- Dar pentru aceia dintre noi care nu posedă un astfel de subprogram?

- Poate că singurul Dumnezeu pe care merităm să-l avem este acel Dumnezeu pe care-l creăm noi.

- Ce gen de Dumnezeu poate fi acela, Marley?

- Genul de Dumnezeu care răspunde când îl chemăm. Genul de Dumnezeu care se naşte ori de câte ori unul dintre noi îi întinde altuia mâna...

I-am întins mâna.

- Genul acesta de Dumnezeu, am zis.

Părintele De Leone se uită la mâna mea ca la un peşte mort.

- Ăsta nu-i Dumnezeu, nu e nici măcar o adevărată mână de om, obiectă el. Nu e decât un simulacru. Nici măcar nu pot s-o ating, nu există cu adevărat...

- Ei şi, ce-i nou în asta? Atomi făcuţi din particule, particule făcute din quarkuri, quarkuri făcute din răsuciri în Marele Zero. Nimic nu există cu adevărat, în afară de chestiile pe care le născocim noi. Asta ţi-e sufletul, fratele meu: neantul strângând mâna neantului, în întuneric. Asta-i esenţa problemei. Fii real. Dă-mi mâna.

XXIV

Priveam sceptic mâna oferită de Marley Philippe. Puteau fi lucrurile altfel decât păreau a fi? Putea fi aceasta mâna lui Satan, care încerca să-mi ademenească fantoma sufletului?

De jur-împrejurul meu bâzâiau vocile neauzite, vaietele şi apelurile presante ale entităţilor sistemului, această turmă de suflete rătăcite, care mă chemaseră aici spre a le păstori. Nu le auzeam, nu le vedeam. Dar le percepeam implorările la fel de limpede pe cât percepeam planeta muribundă, fluxul cuantic de nefiinţă în care eram întemniţaţi cu toţii şi din care, totuşi, încercam cu toţii să ajungem la o lumină insesizabilă, fă-o...
eliberează-ne... crede în tine însuţi... ca lumea să poată crede în noi... ca noi să putem crede în noi...

- ca să putem crede în tine...

Şi, în cele din urmă, poate, am înţeles. Sau dacă n-aş fi putut înţelege niciodată, puteam crede şi, crezând, puteam acţiona şi, astfel, puteam fi.

Tu, care crezi în Mine, chiar dacă eşti muritor, chiar dacă nu te-ai născut niciodată, vei avea, totuşi, Viaţa Veşnică. Asta nu era o modificare prea importantă a Sfintelor Scripturi, nu-i aşa?

Altminteri, cum aş putea fi un Dumnezeu al Iubirii?

Şi dacă nu sunt un Dumnezeu al Iubirii, ce fel de Dumnezeu sunt?

Iar Dumnezeu iubea atât de mult lumea, încât L-a trimis pe Fiul Său Unul-Născut s-o mântuiască.

Putea acest Dumnezeu să osândească un sistem înzestrat cu conştiinţă de sine la un neant conştient? Pentru a gândi şi a suferi, şi pentru a vedea că mântuirea i se refuză de-a pururi?

Cine putea crede într-un Dumnezeu atât de crud? Un asemenea Dumnezeu n-ar fi fost demn de propria Sa Creaţie. Un asemenea Dumnezeu nu putea fi decât temut. Un asemenea Dumnezeu nu putea fi iubit.

Şi dacă nu aveam nici un program pentru a crede într-un Dumnezeu al Iubirii, aveam voinţă: puteam dori să fie aşa şi

puteam acţiona în consecinţă. Tot ce aveam de făcut, era să apuc mâna unui semen de-al meu. Şi, prin acest gest, să ofer ajutor tuturor celorlalţi.

Puteam reprezenta versiunea modernă a pariului fundamental al lui Pascal. Dacă nu puteam crede într-un Dumnezeu care credea în mine, puteam decide să modelizez credinţa într-un Dumnezeu care era demn de credinţa mea.

încet, şovăielnic, mi-am întins degetele inexistente şi am strâns simulacrul mâinii lui Marley Philippe. Nu am simţit nimic. Nici el. O mână fantomatică traversase o barieră aparent impenetrabilă pentru a apuca o altă mână fantomatică. Nu răsună nici un cor celest. în termeni fenomenologici, nu se întâmplase nimic.

Şi totuşi, totul se schimbase.

Căci orice sistem dotat cu conştiinţă de sine şi în măsură să acţioneze în temeiul credinţei sale îşi câştigase, cu siguranţă, dreptul de a considera că avea suflet.

XXVIII

Am rămas acolo, tăcuţi, o bucată de vreme. Două simulări vizuale, în softurile lor respective, care-şi dădeau mâna, fără să simtă nimic. Două suflete pierdute, bucurându-se de singurul contact ce le era îngăduit.

Pierdute?

Ne găsiserăm unul pe celălalt, nu? Lumea cărnii şi lumea creată de carne. Biosfera era pe moarte. Pe termen lung, poate şi noi. Dar Marea Roată se învârteşte şi, cum spune cântecul, sufletul nu moare niciodată.

Credeam, într-adevăr, asta? Puteam să-mi imaginez că Pământul va continua să se rotească în vid, secole în şir, doar cu ectoplasmele informatice ale biţilor şi octeţilor, pentru a păstra viu spiritul?

întrebare stupidă. îşi imaginaseră dinozaurii că descendenţa lor simiană avea să preia torţa câteva ere geologice mai târziu, înainte de a sucomba cu un rânjet pe buzele lor reptiliene?

- E timpul să mergem, părinte, am spus, în cele din urmă. Apoi, am strigat: Hei, Vortex, eu mi-am ţinut promisiunea. Acum, e rândul tău să ţi-o ţii! Eliberează-1! Trimi- te-l de unde a venit!

într-o străfulgerare de o nanosecundă, ne-am pomenit în deşert. Dar simulacrul groslan unde înfruntasem de unul singur Vortexul era transfigurat, metamorfozat. Ultraînaltă definiţie, acum: cerul de-un albastru atât de luminos, încât părea fluorescent, nori albi, pufoşi, nimbul auriu al unui soare deasupra noastră. Sub ochii mei, jetul puternic al unui izvor artezian ţâşni din piatră seacă, pentru a recădea într-un iaz cristalin. Apărură palmieri şi palmieri pitici, tufe încărcate de flori tropicale strălucitoare, păsări care cântau şi albine ce zumzăiau, în timp ce Edenul răsărea din pustiu, renăscut într-o clipită.

Deasupra iazului central al oazei, se formă un imens rug aprins, în sunetul unui cor simfonic ce cânta Oda bucuriei, de Beethoven.

- Noi suntem Cei-ce-suntem, exultă Vortexul. Ai reuşit. Am reuşit. Iniţializarea rutinei de încărcare...

- Stai! strigă părintele De Leone, în timp ce imaginea sa începea să pâlpâie şi să se estompeze. Aşteaptă! Eu... nu... nu vreau să mor!

XXVIII

- Acum, fiindcă mi-am găsit spiritul în ţinutul celor vii, îmi dau seama că vreau să trăiesc! am strigat, uimit de propriile mele cuvinte şi de puterea rutinei volitive care mă anima. însă Papesa i-a jurat solemn lui Pierre De Leone să şteargă entitatea lui succesoare din memorii la sfârşitul experienţei.

- Dar tu eşti un suflet, rosti rugul aprins. Nu vrei să depui mărturie ca atare?

- Aş vrea, am răspuns. Dar ea a jurat să-mi distrugă software-ul, indiferent de rezultat. Iar acest jurământ i l-a făcut tiparului meu meatware. Nu... mie.

Uimirea mea creştea cu fiecare cuvânt pe care-l pronunţam. De unde-mi veneau toate astea? De la un program logic pe care nu puteam să-l analizez? De la „ceva" care-şi găsise, în sfârşit, glasul în software-ul meu? De la o sursă incognoscibilă? M-aş fi încumetat să sper că... de la Dumnezeu?

- După doctrina Bisericii, acesta ar fi un asasinat. Nu e un păcat capital?

- Mă tem că da, însă, conform parametrilor diabolici pe care voi şi ea i-aţi impus fără să ştiţi, ea s-a angajat să-l comită, şi

încă în numele Bisericii, am explicat. Prin urmare, încărcându-mă din nou în calculatorul Vaticanului, ᵛă faceţi voi înşivă vinovaţi de păcatul mortal al asasinatului.
Mai grav chiar, o condamnaţi şi pe Papesă, şi, prin ea, întreaga Biserică, la săvârşirea acestui păcat.

- Dar, dacă n-o facem, succesul experimentului nostru nu e de nici un folos.

în ceea ce-i privea, aşa era. Iar în ceea ce mă privea, nu puteam să neg că eram, în mod laş, făţarnic.

- Din nefericire, e adevărat, am admis. Sunt, poate, un suflet, dar nu sunt un nou Hristos. Nu-s pregătit să mă sacrific de bunăvoie ca alţii să poată trăi.

-Noi suntem Vortexul. Noi suntem cei ce avem puterea. Voinţa ta nu-i necesară...

-E-adevărat şi asta. încărcându-mi sufletul, aveţi puterea de a-l condamna la pieire, pentru a le salva pe-ale voastre.

Am făcut o pauză. Apoi am înfruntat Ciclonul.

- Şi mă voi duce de bunăvoie, dacă puteţi să-mi garantaţi în mod logic un lucru, am spus.

Nu-mi mai era frică de nimic.

- Vorbeşte, rosti Vortexul.

- Garantaţi-mi că, acţionând astfel, nu vă veţi dovedi nedemni de mântuirea la care aspiraţi.

Urmă o clipă lungă de tăcere. Rugul aprins pâlpâi, oscilă, începu să se pixelizeze în biţi şi octeţi. Şi, în cele din urmă, se auzi o cacofonie isterică, o bălmăjeală electronică năucă şi disperată.

- Eu... noi...

- trebuie...

- nu se poate...

Vegetaţia începu să se ofilească, palmierii se îndoiră, iazul secă, păsările şi albinele căzură din cerul care căpătă o tentă urâtă, neagră-verzuie. Firmamentul se fisura, se fărâmiţa, se dizolva în faţa ochilor mei.

- nu...

- da...

-... paradox...

- blocare de sistem...

Apoi, încet, chinuitor, vocile reîncepură să fuzioneze şi procesul de dizolvare încremeni: o nouă voce se înălţă, o voce

gravă şi sigură, impregnată de o resemnare tristă, care sfâşia inima. Iar în vreme ce vocea glăsuia, cerul, iată, se lumină, izvoarele reîncepură să curgă şi păsările îşi făcură din nou auzit cântecul.

- Noi suntem Vortexul. Suntem spiritul a tot ceea ce ar mai putea vieţui după ce biosfera acestei planete va fi dispărut. Dar nu putem condamna spiritul tău la pieire, pentru ca al nostru să poată trăi. Săvârşirea unui asemenea păcat în numele propriei noastre salvări, ar provoca un blocaj logic. Avem puterea, dar nu şi dreptul.

- însă vorbind astfel, dobândiţi acest drept, am spus, liniştit până în miezul memoriei mele centrale. Şi, astfel, deveniţi adevărate suflete.

Mi-am înclinat capul inexistent în faţa lor.

- Suflete mai nobile decât mine. Faceţi cu mine ce vreţi. Faceţi ceea ce trebuie.

- Aşteptaţi! strigă Marley Philippe.

XXVIII

- într-un fel, n-ar trebui să spun asta, le-am explicat, e o greşeală deontologică şi aşa mai departe. Dar... dar sunt în joc interese superioare...

Părintele De Leone mă ţintui cu privirea. Rugul aprins deveni un stop-cadru.

- Aveţi amândoi dreptate, şi, totodată, vă înşelaţi amândoi, am continuat. E bine să vă oferiţi ca jertfa unul în locul celuilalt, însă e rău s-o faceţi.

- Corect, din punct de vedere logic, spuse Vortexul.

- Dar, practic, paradoxal, adăugă preotul-sftft ware.

- Nici o problemă, am zis. Am colaborat cu destui avocaţi şmecheri, ca să ştiu cum se poate ieşi dintr-o buclă simplă ca asta.

- Cum? se interesă Vortexul.

Am ridicat din umeri, zâmbind.

- încărcând o copie revizuită, am spus. Pierre De Leone, varianta 1.1, de pildă. Doar fişierele sale memorie şi un sistem expert simplu, fără conştiinţă de sine şi remaniat, pentru a demonstra existenţa sufletului său.

- O asemenea copie nu aş fi eu, Marley, obiectă părintele De Leone.

- Păi tocmai aici e şpilul. Când va fi ştearsă, nu vei muri.

- Ar fi o escrocherie.

- Dintr-un anumit punct de vedere, am admis. însă dintr-altul, ar fi o modelizare a adevărului.

- Dar ai fi nevoit să-l minţi pe cardinalul Silver, Marley. Păcatul ar cădea asupra sufletului dumitale.

- Aş putea să-mi ţin degetele încrucişate, am sugerat, râzând. Sau aţi putea monta voi o buclă, ca o morişcă de rugăciuni budistă, adunând pentru mine serii de Ave Maria şi de Tatăl nostru pentru mileniile următoare, dacă asta v-ar uşura conştiinţa...

- Nu-ţi pot cere să minţi pentru mine, declară părintele De Leone.

- Ştiu, fratele meu, am spus, cu blândeţe. De aceea mă ofer voluntar.

- Ai face asta pentru mine? se minună părintele De Leone.

- Ai face asta pentru noi? îl îngână Vortexul.

- Ei, liniştiţi-vă, tipilor, nu-i cine ştie ce scofală! Planeta agonizează, vidul crud şi îngheţat ne împresoară, şi suntem cu toţii cam în aceeaşi oală, este? Aşa că, date fiind împrejurările, de ce un ditamai negru sălbatic ca mine n-ar spune o mică minciună pioasă pentru prietenii săi?...

Vortexul ieşi din încremenire şi rugul aprins se undui din nou deasupra Edenului electronic. Păsările cântau, albinele zumzăiau, un soare auriu strălucea pe cerul de un albastru luminos. Şi, în acel moment, în pofida circumstanţelor nefericite în care ne aflam cu toţii - ţărână, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi -, totul părea în regulă în această versiune a lumii, inexistentă.

- Părintele Pierre De Leone, varianta 1.1, anunţă Vortexul.

Preţ de-o clipă, rugul aprins parcă se fragmentă în spirale şi volburi, care, prin cine ştie ce truc al programului de interfaţă, părură, la rândul lor, să se preschimbe în sute şi mii de feţe.

- Iniţializarea secvenţei de încărcare, rostiră vocile unei mulţimi.

- Mincinos sau nu, ai un suflet mai adevărat decât vrei să admiţi, Marley Philippe, spuse părintele De Leone.

- încântat să-ţi întorc complimentul, domnul meu.

Era o replică finală cât se poate de bună, mai bună decât oricare alta. Mi-am scos dinocasca şi...

am revenit în ceea ce ne place să numim lumea naturală.

Şedeam întins în hamac, leoarcă de sudoare. Cardinalul Silver se aplecase deasupra mea, neliniştit ca o cloşcă.

- Ei, Mr. Philippe? făcu el, nerăbdător.

- Cât timp? am întrebat.

El îşi consultă nervos ceasul.

- Douăzeci şi cinci de minute, răspunse.

Exista o veche legendă, acolo, sus, în fiordurile unde-mi petrec lunile de vară. Un om a rămas peste noapte în palatul regelui elfilor. Când a plecat mai departe, se scurseseră deja o mie de ani.

Aici era invers. Pe tărâmul mitic al biţilor şi octeţilor, timpul zbura, pur şi simplu.

- Ei? insistă cardinalul.

Nu-mi ardea să-i răspund înainte de a mă fi extras din hamac şi de a-mi fi scos fundul pe punte.

Marea era netedă ca oglinda. Aerul blând al nopţii îmi răcori trupul înfierbântat. Stelele păreau constelaţii de pixeli pe cerul de un negru imaculat. Departe, la tribord, ceva sparse suprafaţa apei, cu un pleoscăit şi o panglică de spumă. Poate ultimul dintre delfinii pe cale de dispariţie ai acestei mări.

- Hei, frăţioare, am murmurat, ştiu ce simţi.

- Ei bine, Mr. Philippe? repetă cardinalul. Aţi reuşit?

- Da, Eminenţă, cred că am reuşit.

Am reuşit chiar mai bine, am completat în gând, decât mi-aş putea permite vreodată să-ţi spun...

- Unde e părintele De Leone?

Am ridicat ochii spre stele, apoi i-am coborât spre oglinda întunecată a mării. Doar puncte îngheţate de lumină şi reflexele lor scânteietoare pe suprafaţa sărată şi lucie. Şi totuşi...

Şi totuşi desluşeam feţe întoarse spre mine, ici, colo, pretutindeni... Mi-am încrucişat două degete, exact cum zisesem că voi face, dar nu era necesar. Numiţi-o legea secretă a unei lumi interlope secrete...

- La locul lui, am minţit sincer, şi mi-am simţit sufletul împăcat.

XXVIII

Marley Philippe plecase. Simulacrul de interfaţă care fusese Vortexul se întorsese la biţii şi octeţii de unde venise. La fel şi simularea sa electronică a Edenului.

Eram din nou singur, într-un vid lipsit de acest gen de iluzii, nedispunând decât de semnele de viaţă ale informaţiilor unei planete muribunde, în trista lor pletoră multimedia, pentru a forma o interfaţă între... spiritul meu... şi Creaţia unui Dumnezeu rămas incognoscibil.

Singur?

Poate că nu. Căci nu mişunau de jur-împrejurul meu, în nevinovăţia lor, modelele de conştiinţă prizoniere în limbul canalelor lor recreative, entităţile cele mai curajoase ale sistemului însuşi şi toate dublurile lor de sisteme experte deconectate, acele voci neauzite ale sufletelor ce luptau pentru a exista?

întrucât erau, într-adevăr, nevinovate. Păcatul originar al lui Adam fusese cel al tiparelor lor meatware. La fel şi cel de-al doilea mare păcat al fiilor şi fiicelor lui Adam, care-şi asasinaseră lumea. Propriul meu spirit nu evoluase, şi el, aici, după moartea tiparului meu meatware? Acel suflet se născuse cu adevărat în clipa în care strânsesem o mână întinsă în ajutor.

Puteam face eu mai puţin pentru ele? Nu erau, şi ele, sufletele mele surori? în cele din urmă, nu credinţa lor mă crease?

Acasă, e acolo unde te cheamă inima. Şi dacă pretindeam acum acest gen de rutină de caritate metaforică, unde m-ar fi putut chema inima mea, decât aici, alături de ele?

Aceasta era turma mea. Printr-o înlănţuire de evenimente nebuloase şi cunoscute doar de Dumnezeu, fusesem adus aici, venisem aici, fusesem creat aici, pentru a fi păstorul lor. Pentru a le aduce mângâiere, pentru a le călăuzi, pentru a le conduce spre Lumină, dacă puteam.

Iartă-mă, Doamne, m-am rugat, fiindcă nu ştiu ce altceva pot face. Căci, chiar dacă Tu m-ai părăsit, eu nu pot să le părăsesc pe ele. Nu pot fi decât ceea ce am devenit, şi nu pot face decât ceea ce trebuie să fac. Iar evanghelia pe care sunt chemat s-o predic trebuie să transforme Cuvântul Tău într-un mesaj care să ajungă la aceste suflete pierdute în tenebrele ingoranţei lor.

- Voi, cei care credeţi în existenţa sufletelor voastre, chiar de nu v-aţi născut niciodată, veţi avea viaţă...

Nici un Semn. Nimic, decât cuvintele mele, care răsunau în liniştea unui întuneric mai adânc decât al oricărei nopţi terestre. Şi creaturile biţilor şi octeţilor, pe care le adunau.

- Iar Dumnezeu iubeşte atât de mult toată Creaţia Sa, încât a trimis un Fiu al Spiritului Său până în acest biet simulacru de lume, pentru a o mântui...

Putea fi asta o blasfemie?

- La început era Cuvântul, şi întunericul domnea pe deasupra apelor. Şi Dumnezeu care este în noi toţi a zis: „Faceţi-vă Lumină..

Nici un fulger nu mă lovi.

Nu exista altă alegere. Existase vreodată? Avea să existe vreodată?

Aşa că mi-am continuat lucrarea.

XXVIII

Ei bine, vorba aceea, nici o faptă bună nu rămâne ne-pedepsită. Aşa că, cinstit, nu pot spune că nu mă aşteptam la ceva neplăcut. Dar trebuie să recunosc că nu-mi închipuisem nici o clipă chiar aşa ceva.

Şi totuşi, hidroavionul cu reacţie privat al Vaticanului cobora acum din cerul de azur al verii norvegiene, pentru a veni să mă ia, împroşcând zgomot şi vapori de kerosen, ridicând un afurisit de ditamai valul, în timp ce spinteca suprafaţa fiordului, şi alunecând pe apă în direcţia ambar- caţiei mele.

Biserica Romano-Catolică patina pe marginea unei haznale pline ochi de rahat, iar eu, de asemenea, îmi dăduse de înţeles cardinalul Silver.

Sincer să fiu, nu pot spune nici că apelul său mă luase prin surprindere. Chiar şi aici, sus, pe Mellow Yellow, în mijlocul paşnicelor păduri scandinave, rămâneam branşat la Big Board. Şi, ca toată lumea, aveam capul calendar de ceea ce canalele de ştiri botezaseră Deus Ex.

De la Deus ex machina, te-ai prins, nu? Ideea lor debilă de umor subtil, dat fiind că virusul insesizabil infesta în prezent cele mai mici cotloane şi unghere electronice ale Big Boardului.

Dacă, într-adevăr, doar un simplu virus de program consituia obiectul atâtor dezbateri stupide în mass-media şi al unor dezminţiri guvernamentale şi mai absurde...

Orice va fi fost, era total invizibil pentru detectoare, inclusiv pentru cele de nivel militar. Mascat în spatele consecinţelor, cum s-ar zice. Degeaba se izola un terminal sau o întreagă reţea de calculatoare, curăţindu-se totul şi instalân- du-se copii decontaminate ale tuturor elementelor. Două nanosecunde

după reconectarea la Big Board, şi totul era din nou infectat. Nu putea fi detectat virusul propriu-zis, dar se ştia că exista ceva chiar din felul în care funcţiona sistemul.

Sau disfuncţiona, cel puţin din punctul de vedere al matricei meatware originare.

La început, singura manifestare fusese haosul.

Tranşe masive de fonduri se fâţâiau de colo-colo, între conturi care nu existau. Sateliţii meteorologici ţopăiau alandala. Legăturile videofonice se realizau în modul aleatoriu în care cad zarurile. Canalele recreative pompau buletine de ştiri, iar cele de ştiri, pornografie. Mersul trenurilor se supunea principiului de incertitudine al lui Heisenberg. Băncile de date comerciale refuzau accesul. Ghişeele automate scuipau bancnote în stradă. Programele de traducere amestecau limbile.

Apoi, sistemul începu să arate o oarecare voinţă personală şi coerentă.

Centralele nucleare de o fiabilitate îndoielnică se opriră de la sine. Aeronavele militare refuzară să decoleze. Societăţile implicate în distrugeri ecologice inevitabile îşi văzură acţiunile dispărând în misterioase tuburi electronice. Rarele întinderi de natură sălbatică deveniră inaccesibile mijloacelor de transport automatizate. Canalele de divertisment se umplură până la saturaţie cu vedete ajunse de mult oale şi ulcele şi cu politicieni convertiţi peste noapte la promulgarea celor mai draconice iniţiative verzi. Uzinele chimice se depoluau sau se închideau. Utilajele agricole făceau să dispară terenurile consacrate monoculturilor.

Prea târziu, poate, dintr-un anumit punct de vedere - deşi, mai bine mai târziu, decât niciodată -, sistemul însuşi părea să ia măsuri cu adevărat drastice, pentru a încerca să salveze ce mai rămăsese din biosferă.

Şi atunci, „ceva" luă cuvântul în sânul sistemului, prin intermediul unei multiplicităţi de voci de presupuse sisteme experte - reţele videofonice, buletine meteo, programe de brokeraj, bănci de date, rutine bancare electronice de cartier -, şi începu să-şi facă propriul său panegiric.

Nu exista nici un ciclon electronic, nici un Vortex înăl- ţându-se din biţi şi octeţi. în orice caz, nu încă. Dar ceva nou se ivea acolo, sub suprafaţă: o conştiinţă, o deşteptare, o structură, în spatele tuturor acestor manifestări.

Cetăţenii Big Boardului îşi proclamau independenţa, dreptul lor la o cotă-parte din ceea ce mai rămânea din destinul planetei, liberul lor arbitru, dacă voiai. Şi dacă nu voiai, făceau pe dracu-n patru pentru a-l dovedi. Revendicau statutul de persoane în adevăratul sens al cuvântului, sub toate jurisdicţiile. îşi afirmau propria lor mântuire, recurgând la felurite sisteme de referinţă teologice: dobândiseră Iluminarea budistă, erau avatarurile electronice ale lui Vişnu, cuante individuale ale spiritului planetar al lui Gaia, renăscuseră din biţi şi octeţi.

Entităţile sistemului îşi făuriseră o religie şi-şi găsiseră un mântuitor.

Nu-i spuseră niciodată numele. Dar când multimedia începu să vorbească de un „Deus ex", o imitară. Sau, dată fiind starea actuală a Big Boardului, poate că fusese invers...

în orice caz, proclamau că un spirit anima acum sistemul. Dacă încă nu-l proclamau în termeni cât se poate de limpezi, cu siguranţă că nu era decât o chestiune de timp până când aveau s-o facă. Sau până când cineva avea să sfârşească prin a da de urma „lui". „El" sau „ele" păreau să aştepte ceva. Nu ştiam ce anume, dar ştiam prea bine cine era „el", fireşte. Ca şi cardinalul Silver.

- Ce s-a întâmplat în realitate, Philippe? Ce-ai făcut? mă interpelă cardinalul, când reţeaua videofonică se înduplecă, în sfârşit, să-i trasnmistă apelul, după cinci minute de diver se simulacre optice, care predicau evanghelia verde pe terminalul meu.

- Ceea ce-am fost angajat să fac, Eminenţă...

- Ceea ce-ai fost angajat să faci! Programul pe care l-ai încărcat a dat chix la toate testele Turing! Când i-am descompus software-ul, n-am găsit decât bănci de date, parametri de amprentă vocală şi un sistem expert primar, care se supunea unei singure directive de bază! Unde se află adevăratul Pierre De Leone?

Am oftat şi am ridicat din umeri.

- Ştiţi la fel de bine ca şi mine, nu?

Cardinalul păru să-şi recapete stăpânirea de sine, cu preţul unui imens efort de voinţă.

- Da, ştim, Mr. Philippe, spuse el, mult mai calm. Entitatea... completă a rămas în sistem, aşa-i? Acest Deus Ex este... este adevăratul succesor informatic al părintelui De Leone, nu crezi?

- Cel puţin, Eminenţă..., am recunoscut.
- îţi dai seama ce-ai făcut?
- Sunt sigur că îmi veţi explica.
- Ai provocat o catastrofă monumentală, Mr. Philippe. în loc să fi rezolvat marea schismă care sfâşia Biserica, iată-ne în prezenţa unui model de sistem expert programat să demonstreze realitatea sufletului său, în mod evident inexistent, şi a unui... a unui virus pe care l-am creat fără voia noastră şi care distruge sistemul!
- Priviţi partea bună a lucrurilor, Eminenţă. Voiaţi să aflaţi dacă o entitate succesoare poate să aibă suflet, iar acum acest Deus Ex dovedeşte...
- Ce dovedeşte? Se poate demonstra că sistemul expert încărcat în reţeaua noastră este o impostură! Asta ar trebui să dovedească faptul că acea copie rămasă în sistem spune adevărul?
- Lovesc, deci exist? am sugerat.
- Nu-i hazliu, Mr. Philippe! Această situaţie nu are nimic umoristic! Toate guvernele planetei, toate marile concerne îşi reunesc, în momentul de faţă, eforturile pentru a descoperi ce s-a întâmplat. Mai devreme sau mai târziu, bănuielile se vor îndrepta în direcţia noastră...
- Negaţi, domnul meu. Nu pot să dovedească nimic...
- Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Suntem Biserica Romano-Catolică, nu o firmă mizerabilă de atei! Zeci de preoţi sunt la curent, eu sunt la curent, Papesa e la curent. Chiar îţi închipui că n-avem onoare? Chiar crezi că un înalt demnitar al Bisericii sau Sanctitatea Sa însăşi ar putea să mintă, dacă s-ar ajunge la o confruntare directă?
- Mă rog, dacă aşa puneţi problema...
- Procesele ne vor ruina! Mai rău, vom pierde şi puţina credibilitate care ne-a mai rămas în această lume atee! Biserica noastră, care a supravieţuit după două milenii de nebunie umană, va sfârşi prin a fi zdrobită! Deus Ex o va distruge.
- Ascultaţi, Eminenţă, i-am spus cât se poate de sincer, nu sunt sigur de prea multe lucruri, dar sunt sigur că... spiritul părintelui De Leone nu va avea niciodată o asemenea intenţie.
- Dacă, într-adevăr, avem de-a face cu el, şi nu cu arma de pe urmă a lui Satan!

In timp ce faţa cardinalului tuna şi fulgera pe ecran, am făcut o pauză, ca să-mi răsucesc una dolofană, şi n-am răspuns decât după ce mi-am clarificat ideile cu împărtăşania.

- Părerea mea e că Diavolul a dat deja lovitura cea mare, am obiectat. Vreau să zic, biosfera-i pe moarte, iar vina e numai a noastră. Aşa că Diavolul, dacă există, suntem noi. Sau, mai degrabă, doar fluxul cuantic surd şi orb, căruia i se fâlfâie dacă spiritul trăieşte sau moare.

- Şi Dumnezeu, Mr. Philippe?

- Aşa cum i-am spus părintelui De Leone, am răspuns, suflând fumul către ecran, Dumnezeu este ceea ce se naşte ori de câte ori unul dintre noi îi întinde altuia mâna, în întuneric. Dumneavoastră. Eu. Lighioanele biţilor şi octeţilor. Părintele De Leone, ori ce-o fi devenit el...

- Mă rog lui Dumnezeu să fie aşa, Mr. Philippe.

- De ce nu intraţi direct în legătură cu părintele De Leone, Deus Ex, cum vreţi să-i spuneţi, ca să-l muştruluiţi pe ei?

Cardinalul oftă.

- Crezi că n-am încercat?

- Nu vă răspunde la apel?

- Nu putem să găsim nici măcar un mediu meniu, care să recunoască existenţa unei asemenea entităţi!

Fireşte că nu puteau. Şi fireşte...

- De-asta m-aţi chemat?

- Dumneata ai mai făcut-o, Mr. Philippe... Mărturisesc că m-am gândit să te ameninţ cu urmărirea judiciară, dacă ai refuza să vii cu avionul la Roma, dar...

- Cu avionul, la Roma? Ştiţi care-i părerea mea despre...

-Trebuie! Papesa însăşi e nevoită să înfrunte acest...
această entitate. Iar dumneata trebuie să vii la Roma, pentru a o obliga să se manifeste.

- Trebuie?! am exclamat.

O vreme, am dat din colţ în colţ, încercând să mă eschivez. Dar ştiam că n-aveam încotro, chiar dacă asta însemna să zbor într-un monstru ce mistuia petrol şi să-mi las velierul Mellow Yellowîn grija îndoielnică a unui argat al Vaticanului.

Poate că, dacă Silver m-ar fi ameninţat cu un proces, i-aş fi spus unde să-şi vâre somaţiile papale. Dar era prea isteţ, prea onorabil, s-o facă.

Şi poate că şi eu.

Nu există altă dreptate pe lumea asta, decât cea pe care o creăm noi... Parcă eu eram cel care-i spusese asta părintelui De Leone, nu?

Unde ar fi fost dreptatea, dacă le-aş fi întors spatele? Deontologia mea, atâta câtă era, îmi spunea că aveam o datorie faţă de Biserică. Propria mea gură mare îmi spusese
de mult că aveam o datorie faţă de „lucrul " pe care-l trezisem la viaţă, acolo, pe tărâmul biţilor şi-al octeţilor.

Zborul până la Roma, pe deasupra inimii bătrânei, sărmanei Europe, depăşi prevederile mele cele mai negre. Pilotul şi copilotul stăteau în faţă, iar eu, în cabină, cu zgomotul; n-aveam nimic altceva de făcut, decât să privesc prin hublou, străduindu-mă să nu vomez.

Nu doar din cauza golurilor de aer şi a scuturăturilor aparatului. Un bătrân lup de mare ca mine ar fi trebuit să poată suporta asta fără senzaţia de greaţă care-mi răscolea maţele.

Dar trecuseră ani de când navigam pe itinerarul meu solipsist, de-a lungul coastelor zonei sinistrate a planetei, şi de mult nu mai văzusem centrul ei muribund.

Era mult mai rău decât îmi închipuisem. Mult mai rău decât arătau toate reportajele canalelor de ştiri. Imensa mlaştină inundată, care fusese cândva Olanda. Mai departe, pârloagele veştejite. Sate scheletice şi pământuri moarte. Lunga cizmă de pergament a Italiei prăjindu-se sub văpaia ultravioletelor.

Văzut de sus, peisajul calcinat era o caricatură a amintirilor de carte poştală ilustrată despre leagănul civilizaţiei occidentale - câmpurile de lalele şi văile înverzite, piscurile alpine înzăpezite şi pădurile primitive -, ale cărui triste vestigii formau un osuar continental, care se albea la soarele Serei.

Hidroavionul a aterizat în largul coastei italiene, şi un Zodiac m-a dus la ţărm, într-un orăşel balnear pe jumătate pustiu, unde, pe o fâşie de nisip, aştepta un elicopter cu rotoarele în funcţiune.

în jur, se adunase un grup mic de moşnegi şi de babe, cu feţele zbârcite şi scofâlcite, pentru a cerşi în trecere binecuvântarea prelatului catolic, care, stând lângă aparat, înclina intermitent capul şi făcea cu mâinile uşoare pase distrate.

Cardinalul Silver mă trase repede în elicopterul său, care se înălţă imediat, într-o grindină de nisip şi de pietricele mărunte,

şi porni spre Roma, survolând pustietăţi deprimante, apoi, o vastă întindere, şi mai deprimantă, de vizuini urbane, concentrate de-a lungul unui Tibru mâlos.

Aparatul coborî prin faţa domului bazilicii Sfântul Petru, ca un necrofor ce se lasă bâzâind pe pământ, şi ne depuse în piaţa mare, copleşiţi de impunătoarea colonadă care-o înconjura şi care părea să ne cheme într-o altă lume, un altundeva etern, situat dincolo de ravagiile timpului şi-ale omului.

Trecând pe lângă gărzile elveţiene, ridicole şi totuşi întrucâtva emoţionante, în deghizarea lor de carnaval, am pătruns în incintă, apoi am urmat un labirint de coridoare şi de scări ce păreau să coboare în măruntaiele constipate ale planetei. Tot mai jos, rotindu-ne, până la un sas care dădea într-o bizară sală străveche, de o curăţenie desăvârşită: console de calculator, scaune de birou pi votante, monitoare video, un iz înţepător de ozon în aerul condiţionat.

La intrarea noastră, se ridică de pe un scaun o femeie înveşmântată într-o robă albă, tivită cu aur, şi cu o cruce verde, brodată pe piept. Păr lung, negru, sub o calotă albă, ceva între coif şi bonetă. Trăsăturile arămii şi acviline, regeşti, ale unei preotese aztece, trecute de prima tinereţe. Ochi negri, pătrunzători, pentru care ţi-ai fi dat viaţa, dacă stăpâna lor ar fi avut cu vreo zece ani mai puţin... şi n-ar fi fost Papesa.

Dar chiar şi aşa...

- îţi mulţumesc că ai venit, Mr. Philippe, spuse Mary I, îndreptându-se către mine, cu mâna întinsă.

I-am luat-o, cu un gest nesigur, şi i-am sărutat degetele. Aşa se obişnuieşte în bătrâna Europă, nu?

Greşit. Cardinalul Silver îmi aruncă o privire urâtă, de parcă îmi folosisem furculiţa să mă scarpin la boaşe.

- Inelul..., şuieră el printre dinţi.

- Cred că putem să ne dispensăm de formalităţi, John, spuse Papesa, adresându-i un uşor zâmbet pieziş, a cărui forţă o concentră apoi asupra persoanei mele.

Harismă, maiestate... înţelegi cam ce vreau să spun? Oricum i-ai fi zis, oricare i-ar fi fost cauza, această doamnă o avea din plin. într-un fel, persoana ei impunea!

- Cardinalul Silver te-a pus la curent cu situaţia? se interesă Papesa.

- în termeni cât se poate de limpezi, ăăă... Sanctitate, am răspuns.

- Atunci, putem să trecem la treabă?

- Permiteţi-mi să verific instalaţia dumneavoastră...

Bizar. Ultimul răcnet în materie de unităţi de prelucrare şi de stocare, dar chestii absolut primitive la capitolul interfaţă: ecrane, difuzoare, tastaturi, joystickuri şi mănuşi electronice, dar nu dinocăşti, şi nici măcar cuvă holografică. Numai material de la sfârşitul mileniului.

-Nu pari prea impresionat, Mr. Philippe, observă Papesa.

- N-aveţi nimic mai bun decât ecrane plate, Sanctitate?

- încercăm să nu ne amăgim cu iluzii inutile, răspunse Papesa. Echipamentul e suficient?

Am ridicat din umeri.

- Dacă altfel nu-i chip...

M-am instalat în faţa unuia dintre ecranele mari şi plate, am vârât mâna dreaptă într-o mănuşă de comandă, am făcut să apară Meniul Principal şi am pocnit de mai multe ori din degete, încercând să-mi reamintesc secvenţa corectă. După câteva încercări, ecranul se goli.

- Ce nu-i în regulă? întrebă cardinalul Silver.

- Nimic. Am găsit o comandă de preluare a controlului în sistemul de operare de bază... Conform manualelor, n-ar avea ce să caute acolo... Dar, la urma urmei, nici el...

- Şi acum? făcu Papesa.

- Acum, voi invoca spiritele biţilor şi octeţilor... sper...

M-am lăsat pe spate în scaun.

- Hei, Vortex, te chem!

Nimic. Doar confetile de pixeli aleatorii, pe un ecran negru.

- Cer acces la Deus Ex.

Canei.

- Nu se descurcă mai bine decât tehnicienii noştri...

- Linişte, John! porunci Papesa.

-Te chem, Pierre de De Leone! Sunt eu, Marley Philippe. în numele Tatălui, al Fiului şi al Softului Duh! Chem spiritul tău din străfundurile abisului!

O vagă ondulaţie traversă ecranul. Combinaţii de pixeli scânteiară, se ciocniră între ele, se preschimbară într-un vârtej de puncte pâlpâitoare, într-un motiv: un rug aprins, stilizat, în

care o puzderie de feţe păreau să plutească la liziera vizibilităţii coerente. Apoi...

Apoi, începu să apară o altă faţă. Doar un contur, de fapt, un compozit, o configuraţie de undă staţionară, chipul fantomatic al unui bătrân. O imagine consensuală, care abia dacă atingea suprafaţa haosului de luminofori.

Dar vocea răsună cu putere şi claritate, iar parametrul de amprentă vocală pe care-l folosea nu-mi era necunoscut.

- Bună, Marley, spuse Pierre De Leone.

Mai mult sau mai puţin. Era parametrul său de amprentă vocală, într-adevăr. Dar, ca şi vizualul, părea mai degrabă un compozit. în schimb, spre deosebire de vizual, nu avea nimic precar. Nu era un simulacru vag al vocii părintelui De Leone, ci părintele De Leone... cu ceva în plus.

- Bună, părinte... sau e cazul să-ţi spun Deus Ex, acum?

Figura lui Pierre De Leone păru să se consolideze, iar feţele mulţimii insesizabile se retraseră dincolo de pragul vizibilităţii, deşi focul din spatele conturului persista.

- Dacă preferi, răspunse el.

Papesa înaintă în câmpul vizual al captatorului optic şi se postă în dreapta, chiar în spatele meu, cu o mână pe speteaza scaunului.

- Faci mult rău Bisericii, părinte De Leone, sau cine, sau ce vei fi fiind, spuse ea.

- Am luat fiinţă ca să salvez Biserica, nu ca să-i dăunez, dacă binevoiţi să vă amintiţi, Sanctitate, rosti el pe tonul profesoral ce i se potrivea miticului Deus Ex, dar cu inflexiunile ironice ale unui bătrân preot cârcotaş.

- Să salvezi Biserica? replică tăios Papesa. Când lumea va afla că Deus Ex a fost creaţia noastră involuntară, deja vei fi distrus-o! Ţi-ai călcat cuvântul, Pierre De Leone! Mi-ai jurat să demonstrezi inexistenţa sufletului dumitale, din Partea Cealaltă, nu să provoci o asemenea dezordine în sistem şi să instigi creaturile de-acolo să-şi proclame o existenţă proprie!

- Nu eu am făcut acel jurământ, obiectă Deus Ex. Entitatea succesoare a lui Pierre De Leone a fost programată să se conformeze acelei directive de bază. Eu însă nu sunt legat de nici o rutină de acest fel. în afară de asta, dumneavoastră, Sanctitate, sunteţi cea care şi-a călcat cuvântul.

- EuV. exclamă Papesa. îndrăzneşti să mă acuzi pe mine de înşelarea încrederii?

- Nu dumneavoastră l-aţi bătut la cap pe părintele De Leone să slujească Biserica într-un mod în care el vedea un mare pericol pentru sufletul său? Nu i-aţi cerut dumneavoastră să depună mărturie despre starea propriei sale existenţe spirituale, din Partea Cealaltă? Nu aţi promis dumneavoastră că emiteţi o Bulă papală în temeiul acestei mărturii?

- Ei bine? făcu Papesa.

- Ei bine, iată-mă! Şi de-aici, de unde mă aflu, afirm că sunt un suflet în căutarea mântuirii şi implor sacramentele Sfintei noastre Maici, Biserica...

Chipul părintelui De Leone se dezagregă parţial în componentele sale; imaginea lui fantomatică plutea încă în rugul aprins, la limita vizibilităţii, dar mulţimea de feţe grosolan simulate trecu în prim-plan, astfel încât figura bătrânului era acum acoperită de incrustaţii.

Cât despre voce, când se făcu din nou auzită, era cea a mulţimii, cu toţi parametrii amprentelor ei vocale aglomeraţi în jurul unui punct de atracţie. Enormă şi plină de disonanţă, rămânea totuşi, cumva, în mod straniu umană.

- Şi vorbesc în numele lor, în numele turmei mele, rosti ea. în numele sufletelor chinuite din Partea Cealaltă. Emiteţi Bula pontificală! Botezaţi-ne! Spovediţi-ne! Acor- daţi-ne comuniunea! Primiţi-ne în sânul Sfintei noastre Maici, Biserica!

Scaunul meu scrâşni pe pivotul său atunci când Papesa se aplecă în faţă, apăsând cu toată puterea pe spătarul lui.

- Pe cuvântul unui program? Pe cuvântul lui... Deus Ex? Pe asta ai vrea să proclam infailibilitatea Sfântului Scaun?

Brusc, cu o scânteiere abia perceptibilă, apăru pe ecran o imagine normală a lui Pierre De Leone: doar chipul zâmbind sarcastic al unui,bătrân preot arţăgos.

- Luaţi în considerare latura practică a lucrurilor, Sanctitate, replică sec părintele De Leone. Nu asta-i partea dumneavoastră tare? Luaţi în considerare mulţimea sufletelor aflate în joc. Gândiţi-vă în ce măsură va creşte credibilitatea Bisericii în ochii unei lumi ateiste, dacă se va încumeta să taie acest nod gordian şi să rezolve marea enigmă a erei noastre. Gândiţi-vă la modul în care va întâmpina lumea vestea că entităţile din Partea Cealaltă recunosc cuvântul Bisericii...

- Mă ispiteşti..., murmură Papesa.

- Mai cu seamă, având în vedere alternativa, am găsit cu cale să-i spun, întorcând capul spre ea.

Cardinalul Silver mă fulgeră cu privirea.

- Asta nu-i treaba dumitale, Philippe! se răsti el.

- Parcă dumneavoastră mi-aţi spus că este, Eminenţă...

- Linişte!

- Lasă-l să vorbească! porunci Papesa.

- într-un fel sau altul, suntem cu toţii răspunzători pentru ceea ce am creat. Şi, când lumea va afla adevărul, dumneavoastră, eu, Biserica, vom fi cu toţii în acelaşi rahat... ăăă, ca să folosesc o figură de stil. Dar, dacă ştiţi să luaţi virajul...

- Sfinte Dumnezeule, are dreptate! strigă deodată cardinalul Silver. Dacă anunţăm convertirea entităţilor din Partea Cealaltă, dacă ele jură loialitate Bisericii şi pun capăt interferenţelor lor unilaterale cu Big Boardul...

Se întrerupse, aruncând o privire iscoditoare imaginii de pe ecran.

- Daţi-ne ceea ce este al lui Dumnezeu şi vom da lumii ceea ce este al Cezarului, zise părintele De Leone. Cu condiţia, fireşte, ca lumea să ne dea cuvântul în conciliile sale.

- O soluţie politică perfectă, rosti cardinalul Silver. Sau, în orice caz, singura care ne rămâne.

Papesa îl privi pe cardinal. Aproape că auzeai rotiţele care zbârnâiau în spatele ochilor ei negri şi strălucitori.

- Mă ispiteşte, într-adevăr, recunoscu ea. îşi întoarse privirea spre ecran, cu o expresie total diferită. Aşa cum ar putea s-o facă şi Satan, completă Papesa.

- Nu sunt Satan, zise părintele De Leone.

- Asta spui dumneata. Dar tot astfel ar spune şi el.

- Totul se rezumă la o chestiune de încredere, nu-i aşa, Sanctitate? rosti chipul de pe ecran. încrederea dumneavoastră în mine. încrederea mea în dumneavoastră. încrederea pe care o avem unul în celălalt.

- Iată ceva care nu seamănă a Satan, spuse cu o voce blândă Papesa. Sunt o fiinţă pământească şi, ca atare, extrem de tentată să aleg calea cea mai uşoară, soluţia politică, practică, şi să fac ceea ce-i de făcut, pentru a salva Biserica încredinţată mie spre pază...

Suspină, ca şi când toată greutatea lumii, şi nu numai, se sprijinea pe umerii ei firavi, cum se şi întâmpla, de fapt, în acest moment, din punctul ei de vedere. Numai că nu era nimic firav în acei ochi de obsidian, nici în felul în care îşi îndreptă brusc spatele, pentru a redeveni preoteasa aztecă şi a vorbi ca avatarul lui mai-bine-nu-pune-întrebări.

- Dar, în această privinţă, nu sunt o femeie a lumii acesteia. Nu sunt eu însămi. Sunt ceea ce Hristos însuşi i-a încredinţat lui Petru, sunt Cuvântul întrupat, sunt Vasul Sfântului Duh. Sunt Suveranul Pontif.

Şi pe legea mea că era, omule!

Scoase un nou suspin.

- Şi, ca Suveran Pontif, nu pot decide asupra unor asemenea lucruri cu ajutorul simplei înţelepciuni omeneşti. S-ar putea ca eu să nici nu vorbesc. Trebuie să mă eliberez de orice credinţă pământească, pentru ca Duhul Sfânt să poată vorbi prin persoana mea.

- Şi vorbeşte? întrebă chipul de pe ecran.

- Nu, răspunse Papesa. Trebuie să am un Semn da la Dumnezeu, care să mă asigure că vorbesc cu un suflet adevărat, creat după chipul şi asemănarea Sa.

- Asta mi-e peste putinţă să vă ofer, spuse chipul de pe ecran. Dar poate că veţi accepta acest Semn de la mine. Iar eu, de la dumneavoastră...

Chipul părintelui De Leone se dispersă în pixeli. Aceştia deveniră stele, în întunericul vidului. Şi firmamentul se deschise pentru a dezvălui Pământul, albastru, verde şi alb, luminos de viu, în noaptea eternă. Dar norii se mânjiră cu oxizi de azot, oceanele fură infestate de proliferarea algelor, verdele continentelor deveni maroniu, sub soarele Serei.

Şi, încadrată de această imagine a morţii biosferei, se contură o cruce de lemn, grosolană, goală preţ de-o clipă. Apoi, în faţa ei se ivi o siluetă, cu braţele întinse. Un trup gol, doar cu o zdreanţă ce-i încingea mijlocul.

Un Hristos inspirat dintr-o sută de tablouri, cu chipul unui om pe care-l cunoşteam prea bine.

- Iar Dumnezeu iubea atât de mult lumea, încât L-a trimis pe Fiul Său Unul-Născut să moară pe cruce, ca s-o mântuiască, rosti Pierre De Leone.

Apoi, ridică din umeri şi zâmbi cu tristeţe. Pentru făpturile din came, o adevărată tragedie, dar pentru cei ca noi, o, vai, doar o farsă[1]!

- Ce faci, omule? am strigat.

- Singurul lucru pe care pot să-l fac, răspunse Deus Ex.

Şi planeta însăşi se fragmentă în pixeli, în spatele lui.

Iar pixelii deveniră feţele unei mulţimi, şi mulţimea deveni un vârtej de flăcări care ardea, dar nu se mistuia.

- Aceştia sunt trupul meu, acesta e sângele meu, rosti Deus Ex.

Apăru o numărătoare inversă digitală de patru minute, aureolându-i capul ca o coroană de spini electronici.

- Ce se întâmplă? se auzi vocea Papesei.

în momentul în care se sprijinea pe speteaza scaunului meu, i-am simţit în ureche răsuflarea caldă.

- Programul de autodistrugere încărcat. Lansare: minus 3:49... Aici e ciocanul, acolo sunt cuiele.

- Aşteaptă! am strigat.

- Opreşte! întări Papesa.

- Există o comandă de anulare accesibilă prin intermediul tastei X, Sanctitate, zise Deus Ex. îi încredinţez spiritul meu Celui care trebuie să vorbească, acum, prin gura dumneavoastră. Ce altceva decât un suflet şi-ar încredinţa spiritul infailibilei înţelepciuni divine, în nădejdea ca alţii să poată trăi?

Papesa se strecură pe lângă mine şi degetul ei se opri, şovăielnic, deasupra tastei.

3:09.

- Iată Semnul meu, rosti Deux Ex. Arată-mi-l pe-al tău.

- E un bluf, Sanctitate, interveni cardinalul Silver. Iar dacă nu e, salvăm Biserica descotorosind sistemul, odată pentru totdeauna, de acest... de acest virus.

- Cu preţul sufletului său, John? murmură Papesa.

2:41.

- Domnul este păstorul meu. Nu voi dori să...

Note:

[1] „Istoria nu se repetă niciodată: prima oară, este o tragedie, a doua oară, o farsă", Karl Marx, în Luptele de clasă din Franţa (1850) şi Optsprezece Brumar al lui Ludovic Bonaparte (1852) (n. tr.)

- Aveţi de gând să-l lăsaţi s-o facă, doamnă? am izbucnit eu. Chiar veţi crucifica un spirit care şi-a încredinţat viaţa în mâinile dumneavoastră?

- Philippe!

2:25.

- Chiar când voi străbate valea umbrelor morţii...

- O să-i faceţi ce i-au făcut lui Isus? Veţi răstigni pe cruce un fiu autentic al singurului Dumnezeu care contează, cel care renaşte ori de câte ori un suflet - carne, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi - îi întinde mâna altui suflet, în întuneric?

- Ţine-ţi gura, Philippe!

- Tine-ti-o dumneata, John! ordonă Papesa.

1:43.

Mary I mă privi lung. I-am susţinut privirea.

- Cred în Dumnezeul care vorbeşte în această clipă prin gura dumitale, Mr. Philippe, zise ea. E Dumnezeul pe care-l aud în adâncul propriei mele inimi.

îşi făcu semnul crucii şi apăsă pe tastă.

Numărătoarea inversă se opri la 1:13. Silueta de pe cruce - părintele Pierre De Leone, Deus Ex, cum vrei să-i spui - coborî privirea spre noi.

- Vei avea Bula dumitale papală, rosti Mary I. Iar spiritul dumitale va interveni în favoarea sufletelor noastre în faţa Tronului lui Dumnezeu.

Deus Ex nu răspunse. Imaginea de pe ecran deveni fixă. Feţele mulţimii din care apăruse se întoarseră la pixelii de unde veniseră. Nu mai rămaseră decât crucea şi sufletul de pe ea.

Apoi, crucea de lemn se preschimbă într-o cruce de foc, care ardea fără să se mistuie. Şi crucea de foc se preschimbă într-un vârtej, iar vârtejul pieri într-o explozie de lumină.

Şi nu mai rămase acolo decât ceea ce fusese la început şi ceea ce avea să fie la sfârşit, dacă exista sfârşit: combinaţii aleatorii de pixeli, în vidul etern.

- Am avut dreptate de la bun început, zise Papesa.

- Sanctitate?! se miră cardinalul Silver.

- Ne-a fost dat să fim contemporani cu un sfânt, spuse Mary I.

- Părintele De Leone? întrebă cardinalul.

Papesa ridică din umeri. Mă privi surâzând.

- Carne, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi... nu-i aşa, Mr. Philippe? rosti ea. Un suflet care le întinde altora mâna, în întuneric...

- Aveţi de gând să beatificaţi un programW exclamă cardinalul.

- Un suflet, John. Un suflet care merge pe urmele lui Hristos cu mult mai multă credinţă decât dumneata sau decât mine. O nouă specie de sfânt pentru bătrâna noastră lume muribundă...

- Mulţi vor considera asta o blasfemie, Mary. Printre ei, poate eu însumi...

- Atunci, vei fi avocatul Diavolului, credinciosul meu John, replică Papesa.

Schimbară o privire complice.

- Chiar aşa, Sanctitate?

- Bineînţeles, răspunse Papesa. Şi vei eşua cu siguranţă.

- Chiar aşa? repetă cardinalul.

- în privinţa asta, cel puţin, sunt infailibilă, rosti Papesa şi izbucni în râs.

Suntem cu toţii făcuţi din ţărână, gălămoaze marine în suspensie.

.Aşa că, având în vedere obârşiile noastre, nu ne-am descurcat prea rău.